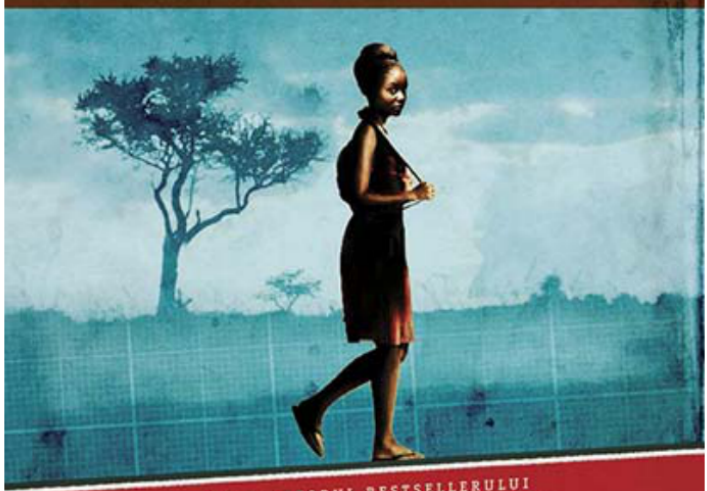
JONAS

JONASSON

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI
BĂRBATUL DE 100 DE ANI CARE A SĂRIT
PE FEREASTRĂ ȘI A DISPĂRUT

Analfabeta care știa să socotească

$$\frac{\partial}{\partial p}\left(\left(3 \quad p^2 \quad \partial p \quad \frac{}{k} \; t_{loss,k}(R)\right.\right.$$

$$+\frac{\partial^2}{\partial R^2}(F D_{RR}) + \frac{\partial^2}{\partial Z^2}(F D_{ZZ}) + \frac{\partial^2}{\partial p^2}(F D_{pp})$$

TREI

FICTION CONNECTION

Jonas Jonasson

Analfabeta care știa să socotească

Traducere din suedeză de
Laura von Weissenberg

TREI
2015

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

ANALFABETEN SOM KUNDE RÄKNA
Jonas Jonasson

Copyright © Jonas Jonasson, 2013
Ediția originală a fost publicată de Piratförlaget, Suedia
Publicată prin acord cu Brandt New Agency

© Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-566-8
ISBN PDF: 978-606-719-567-5
ISBN Print: 978-606-719-396-1

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Oana Dușmănescu
Foto copertă: Eric Thunfors
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Ofelia Coșman
Corectură: Dușa Udrea, Cătălina Ioancea

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării

informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Statistic vorbind, probabilitatea ca o analfabetă născută în anii șaizeci în Soweto să ajungă la maturitate și, într-o bună zi, să se găsească încuiată într-un camion cu cartofi împreună cu regele și prim-ministrul Suediei este una în patruzeci și cinci de miliarde șapte sute șaizeci și șase de milioane două sute douăsprezece mii opt sute zece.

Și asta, după socotelile sus-numitei analfabete.

Partea 1

„Diferența dintre prostie și genialitate
este că genialitatea își are totuși limitele ei.“

Albert Einstein

Capitolul 1

Despre o fetiță ce locuia într-o colibă
și despre bărbatul care, după ce a murit,
a ajutat-o să scape de acolo

Într-un anumit sens, curățătorii de latrine din cel mai mare ghetou din Africa de Sud se puteau considera norocoși, căci aveau și locuri de muncă, și un acoperiș deasupra capului.

Pe de altă parte, statistic vorbind, nu aveau niciun viitor. Cei mai mulți urmau să moară de tineri din cauza tuberculozei, pneumoniei, diareei, drogurilor, alcoolului sau a unei combinații a acestora. Puținilor indivizi le era dat să ajungă să-și serbeze aniversarea celor cincizeci de ani. Printre aceștia se număra și șeful unuia dintre birourile de salubritate din Soweto. Era însă o epavă. Începuse să dea pe gât mult prea multe tablete și mult prea multe beri de la o oră mult prea timpurie. Din această cauză i se întâmplase să se răstească la unul dintre trimișii municipalității din Johannesburg, de la departamentul de salubritate. Un negrotei care nu-și vedea lungul nasului! Faptul fusese raportat până la șeful de departament din Johannesburg care, a doua zi, la cafeaua de dimineață împreună cu colegii, anunțase că venise vremea ca analfabetul din sectorul B să fie schimbat.

Astfel, cafeluța fusese cât se poate de plăcută. Se servise chiar și tort în cinstea noului asistent care se alăturase departamentului. Se numea Piet du Toit, avea douăzeci și trei de ani, iar postul de asistent era primul său loc de muncă după terminarea studiilor.

Nou-venitul fu cel căruia îi reveni responsabilitatea de a rezolva problema din Soweto, căci așa mergeau lucrurile în municipalitatea din Johannesburg. Cel mai nou angajat era nevoit să se ocupe de analfabeți, ca să capete rezistență în muncă.

Nimeni nu știa însă dacă toți curățătorii de latrine din Soweto erau într-adevăr analfabeți, dar li se spunea așa oricum. Era clar că niciunul dintre ei nu făcuse școală, că locuiau cu toții în colibe și că le era inimaginabil de greu să priceapă orice ai fi încercat să le zici.

* * *

Când veni vremea primei vizite la acești sălbatici, Piet du Toit nu era deloc în apele lui. Tatăl său, care era negustor de artă, îi făcuse rost de o gardă de corp, pentru orice eventualitate.

Tânărul de douăzeci și trei de ani păși în interiorul biroului de salubritate și nu se putu abține să nu se plângă în legătură cu mirosul, plin de iritare. Înăuntru, așezat la birou, se afla șeful biroului de latrine pe care trebuia să-l concedieze. Lângă el stătea o fetiță care, spre mirarea asistentului, deschise gura și zise că rahatul avea prostul obicei de a mirosi urât.

Piet du Toit căzu pe gânduri timp de câteva secunde, încercând să-și dea seama dacă fata îl lua peste picior, dar era exclus, așa că o lăsă baltă și purcese la treabă. Îi transmise șefului de latrine că era concediat, la ordinul superiorilor ierarhici, dar că putea obține salariul pe trei luni dacă reușea să găsească tot atâția candidați la postul care tocmai devenise vacant în cel mult o săptămână.

— Pot atunci să-mi recapăt măcar postul de curățător de latrine ca să am și eu din ce-mi câștiga pâinea? întrebă atunci fostul șef.

— Nu, replică Piet du Toit, nu se poate.

Asistentul du Toit reveni după o săptămână împreună cu garda sa de corp. Fostul șef ședea la birou, probabil pentru ultima dată. Lângă el se afla aceeași fetiță ca data trecută.

— Unde sunt cei trei candidați? întrebă asistentul.

Șeful recent concediat răspunse că, din păcate, doi dintre ei nu putuseră să vină. Unuia îi fusese tăiat gâtul cu o seară înainte într-o încăierare, iar de la celălalt nu avea nicio veste. Era posibil să fi revenit la vechile lui proaste obiceiuri.

Piet du Toit nici nu voia să știe despre ce vechi obiceiuri proaste era vorba, nu voia decât să scape de acolo.

— Și care e cel de-al treilea candidat? zise el cu mânie.

— Păi, e fata asta de lângă mine. A fost mâna mea dreaptă timp de câțiva ani deja și, sincer să fiu, e tare pricepută.

— Cum naiba să pun o copilă de doisprezece ani șef de latrine? zise Piet du Toit.

— Am paișpe ani, zise fata. Și lucrez aici de nouă ani.

Putoarea devenea insuportabilă. Lui Piet du Toit i se făcu teamă că avea să i se impregneze în costum.

— Ai început deja să te droghezi? întrebă el.

— Nu, răspunse fata.

— Ești gravidă?

— Nu, zise fata.

Asistentul rămase tăcut câteva secunde, reflectând la faptul că nu voia să revină în acest loc mai des decât era necesar.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Nombeko, răspunse fata.

— Nombeko și mai cum?

— Mayeki, cred.

Doamne, Dumnezeule, nu știau nici măcar cum îi cheamă.

— Atunci îți dau postul dacă ești în stare să rămâi trează, zise asistentul.

— Sunt în stare, zise fata.

— Bine.

Asistentul își îndreptă apoi atenția către fostul șef:

— Înțelegerea a fost trei luni de salariu pentru trei candidați, ceea ce înseamnă o lună de salariu pentru un candidat, minus o lună de salariu pentru că n-ai fost în stare să faci rost decât de o puștoaică de doisprezece ani.

— Paisprezece, zise fata.

Piet du Toit plecă fără să-și ia rămas-bun, cu garda de corp la doi pași în urma lui.

Fata, care tocmai devenise șefa fostului său șef, îi mulțumi acestuia pentru ajutor și îi zise că este reangajat ca mâna sa dreaptă.

— Dar ce-o să zică Piet du Toit? se îngrijoră fostul șef.

— N-avem decât să-ți schimbăm numele, sunt convinsă că asistentul nu e în stare să deosebească un negrotei de un alt negrotei, zise fata de paisprezece ani care arăta ca și cum ar fi avut doisprezece.

* * *

Noua șefă a Biroului de latrine din Soweto, sectorul B, nu mersese deloc la școală, și asta din cauză că mama sa avusese alte priorități, dar și din cauza faptului că văzuse lumina zilei într-o țară ca Africa de Sud. În plus, se născuse la începutul anilor șaizeci, când copiii de teapa lui Nombeko nu erau luați în considerare de elita politică. Prim-ministrul din acea perioadă devenise celebru mulțumită unei întrebări retorice: *De ce e nevoie ca negroteii să meargă la școală, când oricum nu sunt buni la nimic altceva decât la cărat apă și lemne?*

Concret vorbind, se înșela, căci Nombeko căra rahat, nicidecum lemne sau apă. În orice caz, nu exista niciun motiv să credem că această fetiță firavă avea să crească și să ajungă să cunoască regi și președinți, să bage frica în națiuni întregi sau să influențeze mersul lucrurilor în lume în general.

Dacă n-ar fi fost cine era.

Dar era cine era.

Printre multe altele, era un copil sârguincios. La vârsta de cinci ani căra deja butoaie de rahat la fel de mari ca ea. Pe golitul butoaielor câștiga exact atâția bani cât îi trebuiau maică-sii ca să o trimită în fiecare zi să-i cumpere o sticlă de aurolac. Maică-sa îi lua sticla din mână mormăind „mulțumesc, draga mamei“, o desfăcea și purcedea la anestezierea durerii eterne provocate de faptul că nu avea niciun viitor și că nici măcar fiicei sale nu-i putea oferi vreunul. Tatăl lui Nombeko dispăruse de lângă fiica sa cam la douăzeci de minute după fecundație.

Pe măsură ce creștea, Nombeko reușea să descarce tot mai multe butoaie pe zi, iar banii ajungeau și pentru alte lucruri pe lângă aurolac. În consecință, maică-sa putea adăuga tablete și alcool la dieta sa pe bază de aurolac. Fetița însă, care înțelegea că lucrurile nu puteau continua așa, îi explica maică-sii că, dacă nu avea să se oprească, urma să moară.

Mama sa încuviința din cap.

La înmormântare venise multă lume. În această perioadă, în Soweto erau mulți oameni care aveau două ocupații principale: să moară cu zile și să-și ia adio de la cei ce tocmai o făcuseră. Mama lui Nombeko se prăpădise când aceasta din urmă avea numai zece ani, iar tatăl ei, după cum am menționat deja, nu se mai afla prin preajmă. Fetița rămase o vreme în cumpănă dacă să o ia pe urmele mamei și să-și construiască pe cale chimică un scut permanent împotriva realității. Când primi cea dintâi leafă după moartea mamei sale, se hotărî însă să-și cumpere mâncare. Iar după ce își potoli foamea, aruncă o privire în jur și zise:

— Ce caut eu aici?

În același timp, înțelese că nu prea avea de ales. Piața muncii din Africa de Sud nu se prea dădea în vânt după analfabeți în vârstă de zece ani. Deloc chiar. De fapt, în această parte din Soweto nici măcar nu exista o piață a muncii și, sincer vorbind, nici foarte mulți oameni care să-și asume calitatea de angajați.

În schimb, golirea intestinelor este, în general, o necesitate chiar și pentru ființele cele mai deplorabile de pe fața Pământului, iar acest lucru o ajuta pe Nombeko să-și câștige existența. În plus, cu mama în groapă, își putea păstra salariul pentru propriile nevoi.

Ca să facă timpul să treacă mai ușor în vreme ce căra butoaie, începuse să le numere încă de la vârsta de cinci ani:

— Unu, doi, trei, patru, cinci…

Pe măsură ce creștea, exercițiile deveneau din ce în ce mai

complexe, ca să fie antrenante și în continuare:

— Cincisprezece butoaie ori trei ture ori șapte curățători, plus unul care stă degeaba din cauză că e prea beat… e egal cu… trei sute cincisprezece.

Mama lui Nombeko nu observase multe dintre lucrurile care se petreceau în jurul ei, cu excepția propriei sticle de aurolac, dar înțelesese totuși că fiica sa se pricepea la adunări și scăderi. În ultimul an de viață, începuse deci să o cheme de fiecare dată când primeau o livrare, iar tabletele de culori și doze diferite trebuiau împărțite între colibe. O sticlă de aurolac rămâne o sticlă de aurolac. Când însă trebuie să împarți tablete de cincizeci, o sută, două sute cincizeci și cinci sute de miligrame în funcție de gradul de dependență și de puterea financiară a fiecăruia, atunci chiar e nevoie de cineva care să se priceapă la cele patru operații aritmetice. Iar această fetiță de zece ani se pricepea, cu vârf și îndesat.

I se întâmplase, de exemplu, să se afle în preajma superiorului său ierarhic când se chinuia să pună cap la cap raportul lunar privind volumul și greutatea.

— Nouăzeci și cinci ori nouăzeci și doi, mormăi șeful. Unde e calculatorul?

— Opt mii șapte sute patruzeci, zise Nombeko.

— Ajută-mă mai bine să-l caut, fată dragă.

— Opt mii șapte sute patruzeci, repetă Nombeko.

— Ce tot spui acolo?

— Nouăzeci și cinci ori nouăzeci și doi este egal cu opt mii șapte sute…

— De unde știi tu asta?

— Păi, nouăzeci și cinci e o sută minus cinci, iar nouăzeci și doi, o sută minus opt, iar dacă le încrucișezi și scazi, obții optzeci și șapte în ambele cazuri. Iar cinci ori opt e patruzeci. Optzeci și șapte patruzeci. Opt mii șapte sute patruzeci.

— De unde ai scos metoda asta de calcul? întrebă șeful uimit.

— Nu știu, zise Nombeko. Acum trebuie să ne întoarcem la treabă.

Din acea zi devenise mâna dreaptă a șefului.

Analfabeta care știa să socotească fu cuprinsă însă în timp de o frustrare din ce în ce mai acută legată de faptul că nu înțelegea ce scriau eminențele din Johannesburg în toate decretele care ajungeau pe biroul șefului său. Șeful însuși avea dificultăți în descifrarea literelor. Trecea cu greu prin textele în afrikaans, răsfoind în paralel un dicționar englez, așa încât cuvintele imposibil de înțeles să-i fie măcar accesibile într-o formă inteligibilă.

— De data asta ce mai vor? întreba Nombeko uneori.

— Să umplem sacii mai bine, răspundea șeful. Așa cred, cel puțin. Ori au de gând să închidă una dintre unitățile de salubritate. E un pic neclar.

Șeful începu să ofteze. Mâna sa dreaptă nu-i putea fi de niciun ajutor, de aceea se puse și ea pe oftat.

La vârsta de treisprezece ani, Nombeko avu norocul să fie acostată de un libidinos la dușul din vestiarul curățătorilor de latrine. Libidinosul nu ajunse însă departe, căci fata îi curmă brusc elanul, înfigându-i o foarfecă în coapsă.

A doua zi, Nombeko dădu de individul cu pricina, care locuia de cealaltă parte a rândului de latrine din sectorul B. Îl găsi pe un scaun de camping, cu coapsa bandajată, în fața colibei sale vopsite în verde. Ținea în brațe… cărți?

— Acum ce mai vrei? zise el.

— Cred că mi-am uitat foarfeca în coapsa dumneavoastră aseară și acum aș vrea să mi-o dați înapoi.

— Am aruncat-o, răspunse individul.

— Atunci îmi ești dator cu o foarfecă, zise fata. Cum se face că știi să citești?

Pe libidinos îl chema Thabo și era știrb. Cum durerea de coapsă nu-i dădea deloc pace, n-avea niciun chef să stea la palavre cu această fetiță enervantă. Pe de altă parte, era prima dată de când venise în Soweto când cineva arăta un oarecare interes pentru cărțile sale. Toată coliba îi era plină de cărți și din acest motiv fusese poreclit de către cei din jur Thabo Nebunul. Tonul fetei exprima însă mai degrabă invidie decât dispreț. N-ar putea oare să profite de asta?

— Dacă ai da dovadă de o picătură de cumpătare în loc să fii până peste cap de agresivă, atunci poate că nenea Thabo s-ar încumeta să-ți povestească. Poate că te-ar învăța chiar și să citești. Dar asta doar dacă ești cuminte și te domolești.

Nombeko n-avea de gând să dea dovadă de mai multă cumpătare decât îi arătase deja libidinosului la duș cu o zi înainte. Îi răspunse deci că, din fericire, mai avea o foarfecă pe care ar fi preferat s-o păstreze în loc s-o înfigă în cealaltă coapsă a lui nenea Thabo. Pe de altă parte, dacă nenea Thabo avea de gând să se poarte frumos și s-o învețe să citească, a doua coapsă avea șanse să rămână întreagă.

Thabo era un pic confuz. Tocmai fusese amenințat de o fetiță?

* * *

Deși nu lăsa să se vadă lucrul ăsta, Thabo era avut.

Se născuse sub o prelată din Port Elizabeth, în provincia Cape Eastern. Când avea șase ani, mama sa fusese arestată de poliție și n-o mai revăzuse niciodată. Tatăl său luase atunci decizia că băiatul era destul de mare să se descurce pe cont propriu, deși exemplul său nu era unul demn de urmat. „Ai grijă de tine“ fu singurul sfat pe care îl primi de la tatăl său, înainte ca acesta să-l bată pe umăr și să o pornească spre Durban. Acolo avea să-și piardă viața, împușcat în timp ce jefuia o bancă, acțiune pe care, de altfel, o planificase foarte prost.

Băiatul de șase ani supraviețuia furând ce prindea prin port. Cu puțin noroc, avea să crească și, pe urmă, cel mai probabil avea să fie arestat și să sfârșească ori la închisoare, ori împușcat, la fel ca părinții lui.

În acel ghetou locuia însă de mulți ani și un marinar spaniol, bucătar și poet, ce fusese aruncat peste bord odinioară de doisprezece mateloți înfometați, cu explicația că aveau nevoie de mâncare pe masă, nu de sonete.

Spaniolul înotase până la mal, găsise o colibă în care se strecurase și, din acea zi, își dedicase viața poeziei, atât celei create de alții, cât și celei ce izvora din propria sa imaginație. După ceva vreme, când începuse să-l lase vederea, se grăbise să pună mâna pe tânărul Thabo și să-l oblige să învețe arta lecturii în schimbul unui colț de pâine. Mai târziu, în schimbul a și mai multor colțuri de pâine, băiatul fusese nevoit să-i citească bătrânului cu voce tare, pentru că acesta nu numai că orbise cu totul, ci devenise și pe jumătate senil și nu se mai hrănea decât cu Pablo Neruda atât la micul dejun, cât și la prânz și la cină.

Mateloții avuseseră dreptate că nu poți supraviețui doar cu poezie, lucru dovedit de faptul că bătrânul muri de foame, moment în care Thabo luă hotărârea să-i moștenească toate cărțile. Nu exista oricum nimeni altcineva căruia să-i pese de ele.

Fiind știutor de carte, băiatul reușise, cu chiu, cu vai, să-și găsească de lucru în port. Serile și le petrecea citind poezie, proză și, mai presus de toate, jurnale de călătorie. La vârsta de șaisprezece ani descoperise sexul opus, iar doi ani mai târziu îl descoperiseră și reprezentantele acestuia pe el. La optsprezece ani adică, Thabo descoperise formula magică în compoziția căreia intra un zâmbet șarmant în proporție de o treime, o treime povestiri inventate despre aventurile trăite în călătoriile de-a lungul continentului, pe care la acea vreme nu le făcuse decât în imaginația sa. Și, în cele din urmă, o ultimă treime, plină cu vârf de

minciuni despre dragostea lor ce avea să dureze o eternitate.

Atinsese însă culmile succesului doar în momentul când se hotărâse să adauge literatura la amestecul de zâmbete, povestiri și minciuni. Printre cărțile moștenite găsise o traducere a volumului *Douăzeci de poeme de iubire și un cântec de disperare* de Pablo Neruda, făcută chiar de bătrânul marinar spaniol. Thabo se debarasase imediat de cântecul de disperare. Cu ajutorul poemelor de iubire reușise însă să seducă douăzeci de tinere din zona portului și îi fusese dat să trăiască de nouăsprezece ori voluptățile trecătoare ale iubirii. I-ar fi reușit și a douăzecea oară dacă idiotul de Neruda n-ar fi introdus versul „N-o mai iubesc, e-adevărat“[1] spre sfârșitul unui poem, vers pe care Thabo îl descoperise când era deja prea târziu.

Câțiva ani mai târziu îl știa tot cartierul, deci șansele unor noi experiențe amoroase erau destul de mici. Nu-i fusese de ajutor nici măcar faptul că începuse să mintă despre toate aventurile prin care trecuse mai ceva ca regele Leopold al II-lea, care, la vremea sa, zisese că populația originară din Congoul belgian o ducea bine, în timp ce, de fapt, ordonase să li se taie mâinile și picioarele tuturor celor care refuzau să muncească gratis.

Thabo avea oricum să-și primească pedeapsa, precum regele belgian, de altfel, care mai întâi a rămas fără colonie, apoi a cheltuit toți banii pe seama damei sale de companie preferate, de origine franco-română, și în cele din urmă a murit. Mai întâi însă a plecat din Port Elizabeth spre Nord și a nimerit în Basutoland, unde se zicea că se găseau femeile cu formele cele mai împlinite.

A rămas mai mulți ani în aceste ținuturi, mutându-se din sat în sat când era forțat de situație și de fiecare dată găsea de lucru mulțumită faptului că era știutor de carte. Cu timpul a devenit negociator-șef pentru misionarii europeni care doreau să intre în contact cu locuitorii neluminați ai țării.

Căpetenia populației basotho, Excelența Sa Seeiso, nu vedea niciun avantaj în creștinarea poporului său, dar înțelegea că țara trebuia să se apere împotriva burilor din împrejurimi. Când misionarii, la inițiativa lui Thabo, i-au propus arme în schimbul dreptului de a împărți biblii, căpetenia și-a dat imediat acordul.

Așa s-a umplut țara de preoți și diaconi care urmau să izbăvească populația basotho de cel rău și care au adus cu ei biblii, arme automate și un număr deloc neglijabil de mine de teren.

Armele țineau inamicii la distanță, iar bibliile erau folosite pe post de lemne de foc de către locuitorii înfrigurați ai munților, care oricum nu

știau să citească. Atunci când misionarii și-au dat în sfârșit seama cum stăteau lucrurile, și-au schimbat strategia și au ridicat în timp record un lung șir de biserici creștine.

În această perioadă, Thabo lucra ca asistent pe lângă diferiți oameni ai Bisericii și inventase o formă proprie de tămăduire pe care o practica selectiv și în secret.

Pe frontul amoros nu dăduse de necaz decât o dată, pe când se afla într-un sat de munte, unde ieșise la lumină faptul că singurul participant de gen masculin din corul bisericii le jurase credință eternă la cel puțin cinci dintre cele nouă tinere fete din cor. Pastorul englez al parohiei bănuia de mult că Thabo se ținea de rele, căci la cântat nu se pricepea deloc.

Pastorul îi contactase pe tații celor cinci fete care hotărâseră să-l supună pe suspect unui interogatoriu după cum cerea tradiția, ceea ce însemna că, la lumina lunii pline, Thabo trebuia înțepat cu sulițe din cinci direcții diferite în timp ce stătea cu fundul gol într-un mușuroi de furnici.

Așteptând ca luna să ajungă în faza potrivită, Thabo fusese încuiat într-un bordei pe care pastorul îl păzea în permanență, până într-o zi când a făcut insolație și a plecat la râu să ofere iertarea păcatelor unui hipopotam. Pastorul pusese cu grijă mâna pe botul animalului și zisese că Iisus era pregătit să…

N-a apucat să spună mai mult, căci hipopotamul și-a deschis gura și l-a rupt în două.

După dispariția pastorului, care era și șeful închisorii, Thabo reușise cu ajutorul lui Pablo Neruda să o convingă pe paznică să descuie poarta ca s-o poată șterge.

— Și cu noi doi cum rămâne? strigase paznica după el, în timp ce o luase la picior prin savană.

— *Nu te mai iubesc, e-adevărat*, răspunsese Thabo.

Cine nu-l cunoștea ar fi putut crede că Thabo era ales de Dumnezeu, căci n-a dat nas în nas nici cu lei și nici cu gheparzi, rinoceri sau alte fiare în timpul plimbării sale nocturne de mai bine de 20 de kilometri până în capitala Maseru. Odată ajuns acolo, a încercat să intre în serviciul căpeteniei Seeiso, care îl ținuse minte de data trecută și l-a primit înapoi cu brațele deschise. Căpetenia tocmai se afla în negocieri cu aroganții de britanici privind independența, dar nu făcuse niciun progres înainte să i se alăture Thabo. Acesta din urmă le-a spus britanicilor că, dacă aveau de gând să fie așa de îndărătnici, Basutoland avea intenția să-i ceară ajutorul lui Joseph Mobutu din Congo.

Britanicii rămăseseră mască. Joseph Mobutu? Omul care tocmai informase întreaga lume că se gândea să-și schimbe numele în Atotputernicul Luptător Care, Din Cauza Rezistenței Și A Inflexibilei Dorințe De A Câștiga, Va Merge Din Cucerire În Cucerire, Lăsând Foc În Urma Sa?

— Chiar el, răspunsese Thabo. E, de fapt, unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ca să nu mai pierd vremea, eu îi zic Joe.

Delegații britanici ceruseră timp pentru o consultare internă în cadrul căreia ajunseseră la concluzia că regiunea avea nevoie de pace și nu de vreun luptător atotputernic care voia să i se spună așa cum își imagina el că este. Britanicii se întorseseră la masa negocierilor și declaraseră:

— Țara vă aparține.

Basutoland s-a transformat în Lesotho, iar căpetenia Seeiso a devenit regele Moshoeshoe al II-lea, Thabo ajungând favoritul noului rege. Era tratat ca un membru al familiei regale și i se oferise o pungă de diamante brute din principala mină a țării, care valorau o avere.

Într-o bună zi a dispărut însă fără urmă. În plus, avea un avans de douăzeci și patru de ore atunci când regele și-a dat seama că adorabila sa soră mai mică, vulnerabila prințesă Maseeiso, era însărcinată. Era deci imposibil de prins.

În anii șaizeci, dacă erai negru, murdar și deja pe jumătate știrb, nu erai acceptat cu ușurință în lumea albilor din Africa de Sud. După acest incident nefericit din fostul Basutoland, Thabo se grăbise, prin urmare, să se stabilească în Soweto, după ce vânduse unui bijutier cel mai mic dintre diamantele sale.

Acolo găsise o colibă liberă în sectorul B, în care se instalase. Își umpluse pantofii cu bancnote și îngropase jumătate din diamante în pământul bătătorit din colibă care ținea loc de podea. Cealaltă jumătate fusese distribuită în diverse carii din gura sa.

Înainte să purceadă să promită marea cu sarea cât mai multor femei, își vopsise coliba într-o nuanță plăcută de verde, ca să le impresioneze și mai mult pe dame, și cumpărase linoleum cu care acoperise podeaua de pământ bătătorit.

Operațiunile de seducție se petreceau în toate sectoarele din Soweto, dar după ceva vreme Thabo scosese propriul său sector din ecuație, ceea ce îi permitea să iasă la citit în fața colibei sale din când în

când, fără a fi deranjat mai mult decât era necesar.

Pe lângă lectură și seducție, prinsese și obiceiul de a călători de-a lungul și de-a latul Africii cam de două ori pe an. În acest fel, trăia aventuri noi și reușea, de asemenea, să-și completeze colecția de cărți.

Deși avea traiul asigurat, revenea mereu la coliba sa, asta poate și datorită faptului că jumătate din averea sa se afla în continuare la treizeci de centimetri sub pământul de sub linoleum. În plus, dinții de jos îi erau în continuare în stare destul de bună, deci restul diamantelor nu-i încăpeau în gură.

Așa trecuseră câțiva ani buni înainte ca gura lumii să se facă auzită printre colibele din Soweto. De unde naiba făcea nebunul ăla cu cărțile rost de bani?

Cum Thabo nu voia ca bârfa să se răspândească, își făcuse rost de un loc de muncă. Cel mai simplu era să curețe latrine câteva ore pe săptămână.

Majoritatea colegilor erau bărbați tineri, deja alcoolici și fără niciun viitor. Mai erau și câțiva copii, printre care și fetița de treisprezece ani care îi înfipsese o foarfecă în coapsă, pentru simplul motiv că greșise ușa la duș. De fapt ușa era cea bună, cu fetița era ceva în neregulă. Era oricum prea mică, n-avea nicio formă și Thabo n-ar fi recurs la așa ceva decât în caz de urgență majoră.

Lovitura cu foarfeca fusese extrem de dureroasă. În ciuda acestui fapt, fetița se afla acum în fața colibei sale și-i pretindea s-o învețe să citească.

— Te-aș fi ajutat cu mare plăcere, însă mâine plec într-o călătorie, zise Thabo, iar în sinea lui chiar își propuse să plece la drum ca să lase lucrurile să se mai liniștească.

— Pleci în călătorie? întrebă Nombeko, care în cei treisprezece ani ai săi de viață nu ieșise niciodată din Soweto. Unde?

— Spre nord, zise Thabo, nu m-am hotărât exact.

* * *

Mai trecu un an până la întoarcerea lui Thabo din călătorie, iar Nombeko avea acum paisprezece ani și fusese promovată. Se adaptase rapid la noul său rol de șefă și inventase un sistem inteligent prin care împărțise sectorul său în funcție de factori demografici în loc de mărimea geografică sau de reputație, ceea ce eficientizase repartizarea budelor.

— O îmbunătățire cu treizeci la sută, o lăudă fostul ei șef.

— Treizeci virgulă doi, răspunse Nombeko.

Oferta era acum pe măsura cererii și invers, ceea ce îi permisese să economisească o parte din buget, bani pe care îi putea folosi la construirea a patru noi instalații de salubritate.

Fata avea o capacitate lingvistică uimitoare, în ciuda modului de exprimare a bărbaților din anturajul său cotidian (oricine a stat de vorbă vreodată cu un curățător de latrine din Soweto știe că jumătate din cuvintele ce le ies din gură sunt prea vulgare pentru a fi tipărite, iar cealaltă jumătate sunt jenante chiar și la auz). Această capacitate de a se exprima era parțial înnăscută, însă într-unul dintre colțurile biroului se afla și un aparat de radio pe care Nombeko, încă de când era mică, se grăbea să-l deschidă imediat ce se afla în apropierea lui. Îl potrivea pe canalul care emitea emisiuni de dezbateri și asculta cu interes nu doar ceea ce se spunea, ci și modul în care vorbitorii se exprimau.

Mulțumită emisiunii săptămânale intitulate *Panorama africană*, Nombeko își dădu pentru prima dată seama că exista o lume și dincolo de Soweto. Nu era neapărat mai frumoasă sau mai îmbietoare, dar nu era Soweto.

Tot de la radio aflase și despre felul în care își obținuse Angola independența. Partidul pentru libertate PLUA se unise cu Partidul pentru libertate PCA și formaseră Partidul pentru libertate MPLA care, împreună cu partidele pentru libertate FNLA și UNITA, făcuseră ca guvernul portughez să regrete ziua în care pusese piciorul în această parte a continentului african. Era oricum vorba despre o conducere care, în cei patru sute de ani cât guvernase țara, nu reușise să construiască nici măcar o universitate.

Analfabeta Nombeko nu înțelese exact ce reușise să realizeze fiecare dintre combinațiile de litere ale partidelor, dar rezultatul final părea să fi fost o *schimbare*, cuvânt care împreună cu *mâncare* se afla în topul preferințelor fetei.

Într-o zi, i se întâmplă să împărtășească tovarășilor săi de la lucru opinia că n-ar fi rău dacă ar fi și ei, cu toții, afectați de ceva schimbări. Colegii o acuzaseră însă imediat că se ține de politică. Nu era de ajuns că trebuiau să care rahat toată ziua, chiar erau nevoiți să mai și audă o groază de rahat?

În calitatea sa de șefă la golirea latrinelor, Nombeko era obligată să aibă de-a face nu numai cu colegii săi imposibili, ci și cu asistentul Piet du Toit de la departamentul de salubritate al municipalității din Johannesburg. La prima sa vizită în Soweto, după ce o numise șefă, acesta o anunțase că nu putea construi patru noi instalații de salubritate, ci doar

una, căci situația bugetară era încordată. Nombeko se răzbunase într-un mod original:

— Apropo, care este părerea domnului asistent despre situația din Tanzania? Nu sunteți de acord că experimentul socialist al lui Julius Nyerere este pe punctul de a eșua?

— Tanzania?

— Da, recolta de cereale înregistrează pierderi de aproape un milion de tone deja. Întrebarea e cum s-ar fi descurcat Nyerere, dacă n-ar fi intervenit Fondul Monetar Internațional. Sau poate domnul asistent este de părere că FMI-ul reprezintă o problemă în sine?

Așa i se adresase fata care nu fusese niciodată la școală și nu ieșise încă niciodată din Soweto asistentului care reprezenta clasa conducătoare și care avea studii superioare, dar care habar n-avea de situația politică din Tanzania. Asistentul era alb deja din naștere, însă raționamentul fetei îl făcuse să devină palid ca o stafie.

Piet du Toit se simțea umilit de o analfabetă de paisprezece ani, care, în plus, îi și contesta raportul cu privire la sumele ce trebuiau vărsate diferitelor birouri de salubritate.

— Care este logica domnului asistent în acest caz, de exemplu? întrebă Nombeko, care învățase să socotească de una singură. De ce ați înmulțit rezultatele între ele?

O analfabetă care știa să socotească.

O ura.

Îi ura pe toți.

* * *

Câteva luni mai târziu, Thabo se întoarse acasă. Primul lucru pe care îl remarcă fu că fata cu foarfeca devenise șefa sa și că nu mai era o fetișcană, ci începuse să aibă forme.

Această situație îl aruncă pe bărbatul pe jumătate știrb într-o luptă interioară acerbă. Pe de o parte, instinctul îi spunea să aibă încredere în zâmbetul său găunos, în calitățile sale de narator și în Pablo Neruda. Pe de altă parte, șefia și amintirea dureroasă a foarfecii îl cam înspăimântau.

Thabo se hotărî să mai aștepte, dar să rămână în apropierea fetei.

— Acum cred că a sosit vremea să te învăț să citești, zise el.

— Foarte bine! zise Nombeko. Începem de azi, imediat după ce terminăm munca. Venim noi la tine în colibă, eu și foarfeca mea.

Thabo era un învățător foarte priceput. Iar Nombeko, o elevă exemplară. În cea de-a treia zi știa deja să deseneze alfabetul cu un băț în

noroiul din fața colibei lui Thabo. Cu ajutorul acestui abecedar inedit, din cea de-a cincea zi începu să scrie cuvinte și pe urmă propoziții întregi. La început scria aproape totul greșit. După două luni însă, greșelile apăreau din ce în ce mai rar.

În pauzele dintre lecții, Thabo îi povestea despre aventurile pe care le trăise de-a lungul călătoriilor sale. Nombeko înțelesese fără întârziere că amesteca două treimi de poezie cu maximum o treime de adevăr, dar acest lucru nu o deranja deloc. Realitatea sa era deja destul de mizerabilă, deci oricum n-ar fi făcut față la mai mult.

Cea mai recentă călătorie o făcuse în Etiopia, unde îl detronase pe Majestatea Sa Imperială, Leul lui Iuda, Regele regilor și Lordul lorzilor.

— Haile Selassie, zise Nombeko.

Thabo nu răspunse, prefera să vorbească decât să asculte.

Povestea despre împăratul pe care inițial îl chema Ras Teferi, dar al cărui nume se transformase mai apoi în rastafari și fusese preluat de o mișcare religioasă, mai ales în Indiile de Vest, era atât de suculentă, încât Thabo o păstra pentru ziua când avea de gând să încerce o schemă de seducție.

Fondatorul fusese alungat de pe tronul său imperial, iar discipolii săi se luptau cu confuzia în timp ce fumau canabis, neînțelegând cum se făcea că omul proclamat Mesia, încarnarea lui Dumnezeu, acum fusese brusc detronat. Dumnezeu putea fi detronat?

Nombeko avu grijă să nu pună întrebări legate de situația politică vinovată de acest dramatism. Era oricum convinsă că Thabo habar n-avea și, în plus, prea multe întrebări riscau să strice farmecul povestirii.

— Mai povestește-mi! îl încuraja ea.

Lui Thabo i se părea că treaba merge de minune (e incredibil cum ne putem înșela). Se dădu un pic mai aproape de față și continuă să povestească despre felul în care, în drum spre casă, trecuse pe la Kinshasa unde îl ajutase pe Muhammad Ali să se pregătească pentru „The Rumble in the Jungle“, meciul de box la categoria grea împotriva invincibilului George Foreman.

— Vai, ce interesant! rosti Nombeko, iar în sinea ei își zise că, văzută ca o ficțiune, povestea chiar nu era rea deloc.

Thabo îi zâmbi atât de larg, încât Nombeko zări câteva sclipiri printre puținii dinți care îi mai rămăseseră în gură.

— De fapt, cel care îmi ceruse ajutorul fusese Invincibilul, dar eu…, începu Thabo și nu se mai opri decât după ce povesti cum Foreman fusese făcut knockout în runda a opta și Ali îi mulțumise prietenului său intim, Thabo, pentru ajutorul neprețuit.

Până și soția lui Ali fusese încântătoare.

— Soția lui Ali? se miră Nombeko. Doar nu vrei să spui că…

Thabo izbucni într-un râs puternic care îi făcea maxilarele să se zgâlțâie. Când se potoli, afișă din nou o mină serioasă și se dădu și mai aproape.

— Ești foarte frumoasă, Nombeko, zise el. Mult mai frumoasă decât soția lui Ali. Ce-ai zice dacă ne-am cupla noi doi? Am putea să ne mutăm undeva împreună.

Apoi își puse brațul în jurul umerilor ei.

Lui Nombeko îi plăcea ideea de a se muta undeva, oriunde, de fapt, dar nu împreună cu libidinosul. Ora de studiu a zilei respective părea să se fi terminat. Nombeko îi înfipse o foarfecă și în cealaltă coapsă și pe urmă plecă acasă.

A doua zi, Nombeko se întoarse la coliba lui Thabo și îl întrebă de ce a lipsit nemotivat de la muncă.

Thabo răspunse că îl dureau prea tare coapsele, mai ales una dintre ele, și că domnișoara Nombeko în mod normal ar trebui să știe care era cauza.

Aceasta dădu afirmativ din cap și adăugă că avea să-l doară și mai tare, căci data viitoare, dacă nenea Thabo nu avea de gând să înceapă să se poarte cum trebuie, n-avea să-i mai înfigă foarfeca nici într-o coapsă, nici în cealaltă, ci undeva între ele.

— În plus, ieri am și văzut și am și auzit ce ai în clonțul ăla urât. Dacă nu începi să te porți cum trebuie, am să spun la toată lumea.

Thabo se oftică nevoie mare. Știa prea bine că n-avea să supraviețuiască multă vreme după ce se va afla că are diamante.

— Ce vrei de la mine, de fapt? zise el cu vocea sugrumată.

— Vreau să pot veni aici să răsfoiesc cărțile tale fără să fie nevoie să iau cu mine o foarfecă nouă de fiecare dată. Foarfecile sunt scumpe pentru cei care au gura plină de dinți și nu de alte minuni.

— Mai bine pleacă de aici! zise Thabo. Dacă mă lași în pace, îți dau un diamant.

Nu era prima dată când Thabo încerca să iasă din bucluc dând mită, dar de data aceasta nu-i merse. Nombeko răspunse că nu voia să-i ia diamantele. Ce nu-ți aparține nu-ți aparține.

Mult mai târziu, într-un alt colț al lumii, avea să învețe că viața este de fapt mult mai complicată.

* * *

Ironia făcu ca viața lui Thabo să fie stinsă de mâna a două femei, originare din Africa Orientală portugheză, ce își câștigau pâinea făcând felul fermierilor albi pentru a le fura banii. Atâta timp cât durase războiul civil, afacerea mersese ca pe roate.

După câștigarea independenței și schimbarea numelui în Mozambic, restul fermierilor primiseră un ultimatum de patruzeci și opt de ore pentru a părăsi țara. Cele două femei fuseseră astfel nevoite să se reprofileze și să înceapă să omoare negri înstăriți. Era o idee de afaceri mult mai proastă, căci toți negrii care dețineau ceva ce merita furat aparțineau acum partidului marxist-leninist aflat la conducerea țării. Prin urmare, nu după multă vreme, cele două femei fuseseră date în urmărire de stat, iar noua și temuta poliție se afla pe urmele lor.

Din acest motiv o porniseră spre sud și ajunseseră în ascunzătoarea perfectă pe care o reprezenta Soweto, la margine de Johannesburg.

Era clar că avantajul de a se afla în cel mai mare ghetou din Africa de Sud era că puteai dispărea în mulțime (dacă erai negru, cel puțin). Pe de altă parte, dezavantajul era că oricare dintre fermierii albi din Africa Orientală portugheză luat individual avea o avere mai mare decât toți cei opt sute de mii de locuitori din Soweto la un loc (cu excepția lui Thabo). Cele două femei au înghițit câteva tablete colorate și au pornit la vânătoare de capete. După ceva vreme au ajuns în sectorul B și acolo, în spatele rândului de latrine, au pus ochii pe coliba vopsită în verde care ieșea în evidență, căci celelalte erau toate brun-gri ca rugina. Femeile au pornit de la premisa că oricine își vopsește coliba în verde (sau în orice altă culoare) are prea mulți bani pentru propriul său bine, deci s-au năpustit în colibă într-o noapte, au înfipt un cuțit în pieptul lui Thabo și apoi l-au răsucit. Bărbatul care rupsese atâtea inimi a sfârșit astfel cu propria inimă sfâșiată.

După ce s-au asigurat că este mort, femeile au început să răscolească printre maldărele de cărți în căutare de bani. Ce țicnit mai era și ăsta pe care îl răpuseseră de data asta?

În cele din urmă găsiră un teanc de bancnote într-unul dintre pantofii victimei și, pe urmă, încă unul în celălalt pantof. Dar cum erau total lipsite de iscusință, s-au așezat în fața colibei să-și împartă prada. În plus, amestecul de tablete pe care-l luaseră cu o jumătate de pahar de rom le făcu să piardă noțiunea timpului și a spațiului. Prin urmare, se aflau în continuare în același loc, fiecare dintre ele cu un rânjet triumfător pe buze, când, surprinzător, apăru poliția.

Femeile fură arestate și expediate pentru un sejur de treizeci de ani

într-o închisoare sud-africană, totul pe cheltuiala statului. Bancnotele pe care încercaseră să le numere dispărură încă de la începutul anchetei. Cadavrul lui Thabo fu lăsat la locul faptei până a doua zi. Una dintre ghidușiile preferate din cadrul poliției sud-africane consta în a-i pasa pe negrii morți patrulei următoare, atunci când era posibil.

Nombeko se trezise în toiul nopții din cauza gălăgiei care se auzea de pe cealaltă parte a rândului de latrine. Se îmbrăcase, se dusese într-acolo și înțelese în linii mari ce se petrecuse.

După ce poliția plecase cu criminalele și cu toți banii lui Thabo, Nombeko se strecură în colibă.

— Ai fost un ticălos, dar știai să minți într-un mod distractiv. O să-mi lipsești. Sau cărțile tale cel puțin.

Apoi i-a deschis gura lui Thabo și a extras cele paisprezece diamante brute pe care acesta le fixase în locul dinților pe care îi pierduse.

— Paisprezece găuri și fix paisprezece diamante, or fi însă toate? zise Nombeko.

Thabo nu răspunse. Nombeko dădu la o parte linoleumul și începu să sape.

— Știam eu, zise ea când găsi ceea ce căuta.

Apoi aduse niște apă și o cârpă și îl spălă pe Thabo, după care îl scoase din colibă. Își sacrifică singurul cearșaf alb pentru el acoperindu-i corpul. Merita totuși un pic de demnitate. Nu prea multă, doar un pic.

Nombeko s-a grăbit să ascundă toate diamantele lui Thabo în căptușeala singurei sale geci, după care s-a dus din nou la culcare.

Șefa latrinelor dormi până târziu în dimineața următoare. Simțea nevoia de a se limpezi la minte. Când ajunse, într-un târziu, la muncă, toți curățătorii de latrine se aflau în birou. În absența șefei, aceștia erau deja la a treia bere a dimineții și încă de la cea de-a doua găsiseră de cuviință să renunțe la treabă în favoarea exprimării propriilor concepții despre inferioritatea rasială a indienilor. Cel mai cu moț dintre muncitori tocmai se pregătea să povestească despre tipul care încercase să repare o fisură în acoperișul cabanei sale cu o bucată de carton ondulat.

Nombeko puse capăt acestor activități, adună toate sticlele de bere pe care colegii încă nu apucaseră să le golească și declară că bănuia că aceștia nu aveau altceva în cap în afară de conținutul latrinelor pe care aveau datoria să le curețe. Chiar erau atât de idioți încât nu înțelegeau că prostia n-avea nimic de-a face cu apartenența la o anumită rasă?

Cel mai cu moț ripostă acuzând-o pe șefă de lipsă de înțelegere în

ceea ce privește nevoia colegilor de a bea o bere în liniște după primele șaptezeci și cinci de butoaie descărcate de cu dimineață, și asta fără să fie nevoiți să-i asculte tot timpul prelegerile despre egalitate și alte rahaturi.

Nombeko avu instinctul de a-i trânti în cap un sul de hârtie igienică, dar se potoli în ultima secundă, ajungând la concluzia că era păcat de hârtia igienică. Le ordonă deci să se întoarcă la treabă, după care reveni acasă, unde din nou își puse aceeași întrebare:

— Ce naiba cauți tu aici?

A doua zi avea să împlinească cincisprezece ani.

* * *

În ziua în care împlinea cincisprezece ani, pe ordinea de zi a lui Nombeko se afla o ședință cu privire la buget cu Piet du Toit de la departamentul de salubritate al municipalității din Johannesburg. De data aceasta, asistentul se simțea mai bine pregătit. Verificase toate cifrele în detaliu și avea să-i arate puștoaicei de cincisprezece ani cine era șeful.

— Sectorul B are un deficit bugetar de unsprezece la sută, zise Piet du Toit privind-o pe Nombeko pe deasupra ramelor de la ochelarii de citit de care de fapt nu avea nevoie, dar care îl făceau să arate mai în vârstă decât era în realitate.

— Sectorul B n-are niciun deficit, replică Nombeko.

— Sectorul B are un deficit de unsprezece la sută și cu asta basta! răspunse Piet du Toit.

— Se pare că domnul asistent socotește la fel de bine precum gândește. Dați-mi un răgaz de câteva secunde, vă rog, spuse ea și smulse foile de calcul din mâna lui Piet du Toit.

Apoi le parcurse rapid și arătă spre rândul douăzeci zicând:

— Reducerea pe care am negociat-o în acest caz ne-a fost acordată sub formă de livrări gratuite. Dacă ați fi luat în considerare prețul plătit efectiv, în locul unui preț indicativ fictiv, ați fi realizat că acele unsprezece procente nu există de fapt. În plus, văd că încurcați adunările și scăderile. Dacă am socoti după modelul dumneavoastră, ar însemna că am *economisit* unsprezece la sută din buget. Ceea ce, în treacăt fie zis, e la fel de rău.

Piet du Toit se înroșise la față. Fata asta chiar nu-și cunoștea rangul? Credea că-i era dat oricui să definească binele și răul? O detesta mai mult decât oricând, dar n-avea replică. În cele din urmă, zise:

— Am tot discutat despre tine la birou.

— Zău? zise Nombeko.

— Părerea noastră este că nu ești destul de cooperantă.

Nombeko înțelese că urma să fie concediată, la fel ca predecesorul său.

— Zău? zise ea.

— Din păcate va trebui să te mutăm. Te vom reîncadra în echipa de curățători.

Oferta era superioară celei primite de predecesorul său. Nombeko trase concluzia că avusese parte de o zi în care asistentul era în toane bune.

— Zău? zise ea.

— În afară de „zău“, nu mai ai nimic de zis? întrebă Piet du Toit furios.

— Păi, i-aș putea, de asemenea, explica domnului du Toit imensitatea idioțeniei Domniei Sale, dar toți acești ani petrecuți în rândul curățătorilor de latrine m-au învățat că o asemenea întreprindere ar fi lipsită de orice șansă de reușită. În caz că nu știați, domnule du Toit, se mai găsesc idioți chiar și pe aici. Cel mai bine ar fi deci să plec de aici, ca să nu mai fie nevoie să dau ochii cu domnul du Toit, zise Nombeko și execută întocmai cele zise.

Nombeko spusese toate aceste lucruri cu un debit verbal incredibil, încât Piet du Toit nici măcar nu apucase să reacționeze înainte ca fata să-i scape din mâini. Iar să se apuce de căutat printre colibe era de neconceput. În ceea ce-l privea, fata n-avea decât să continue să se ascundă printre gunoaie, până când avea să fie răpusă de tuberculoză, de droguri sau de vreunul dintre ceilalți analfabeți.

— Ptiu, exclamă Piet du Toit și dădu semnalul gărzii de corp plătite de tatăl său că era vremea să revină în lumea civilizată.

Această ultimă discuție cu asistentul dusese nu numai la pierderea postului de șef, ci și la dispariția în sine a locului de muncă, împreună cu ultimul salariu al lui Nombeko.

Își pregătise deja rucsacul, în care pusese puținele și neînsemnatele sale bunuri. Printre acestea se numărau hainele de schimb, trei dintre cărțile lui Thabo și douăzeci de bucăți de carne uscată de antilopă pe care le cumpărase cu ultimii săi bani.

Cărțile le citise deja și le știa pe dinafară. Îi plăcea însă senzația pe care i-o dădeau cărțile în general prin simpla lor prezență. Era cam același sentiment pe care îl nutrea față de colegii curățători de latrine, dar în sens invers.

Se lăsase seara și aerul se răcise simțitor. Nombeko trase pe ea singura sa jachetă, se lungi pe singura ei saltea și se înveli cu singura sa

plapumă (folosise deja singura sa față de plapumă ca să acopere cadavrul lui Thabo). A doua zi avea de gând să-și ia tălpășița.

Se hotărî brusc și încotro avea să o apuce.

Era un loc despre care citise în ziar cu o zi înainte. Avea de gând să se oprească la numărul 75 pe strada Andries din Pretoria.

Acolo se afla Biblioteca Națională.

Din câte știa, nu era o zonă interzisă pentru negri, deci, cu puțin noroc, se putea strecura înăuntru. Odată ajunsă acolo, nu avea alte planuri decât să respire și să se bucure de peisaj. Era de ajuns, pentru început. Simțea că literatura avea să o ajute să evolueze.

O astfel de convingere o făcu să adoarmă cu zâmbetul pe buze în această ultimă noapte în coliba pe care o moștenise cu cinci ani în urmă de la mama sa. Era prima dată când adormea zâmbind.

Plecă imediat ce se miji de ziuă. O aștepta un drum lung. Era prima dată când ieșea din Soweto și n-avea să se oprească decât după nouăzeci de kilometri.

După aproximativ șase ore și douăzeci și șase din cei nouăzeci de kilometri, Nombeko ajunse în centrul Johannesburgului. Era o cu totul altă lume! Majoritatea oamenilor din jurul său erau albi și toți semănau ca niște picături de apă cu Piet du Toit. Nombeko privea cu mult interes în jurul său. Forfota generală era scăldată în lumini de neon și licăriri de semafoare. Străzile erau pline de mașini noi-nouțe, modele pe care nu le mai văzuse niciodată până atunci. Când se întoarse, continuând să admire peisajul, observă că una dintre mașini trecuse pe trotuar și venea în direcția ei cu o viteză considerabilă.

În sinea ei, Nombeko apucă să-și spună că mașina era frumoasă, dar nu apucă să se dea la o parte.

* * *

Inginerul Engelbrecht van der Westhuizen își petrecuse după-amiaza în barul hotelului Hilton Plaza de pe Quartz Street, după care se urcase la volanul mașinii sale Opel Admiral și o pornise spre nord.

Nu este însă și nu a fost niciodată ușor să conduci cu un litru de coniac la bord. Deja de la prima intersecție, inginerul pierdu controlul asupra mașinii, urcă pe trotuar și pe urmă, ce naiba! — dăduse oare peste un negrotei?

Pe fata de sub mașina inginerului o chema Nombeko și tocmai renunțase la jobul de curățătoare de latrine. Venise pe lume în urmă cu cincisprezece ani și o zi într-o colibă de tablă din cel mai mare ghetou din

Africa de Sud. Înconjurată de alcool, aurolac și droguri, ar fi trebuit să se stingă timpuriu în noroiul ce înconjura latrinele din sectorul B din Soweto.

Spre deosebire de alții însă, Nombeko făcuse pasul decisiv, părăsindu-și coliba pentru prima și ultima dată.

Dar nu-i fusese dat să ajungă mai departe de centrul orașului, unde se afla acum cu corpul strivit sub un Opel Admiral.

„Aventura mea se termină aici?“ se întrebă în sinea ei înainte de a-și pierde cunoștința.

Dar aventura nu se terminase.

---

1 *Douăzeci de poeme de iubire și un cântec de disperare*, de Pablo Neruda, Ed. Vellant, 2011, traducerea lui Dan Munteanu Colan.

Capitolul 2

Despre lucrurile care au luat
o cu totul altă turnură decât era
prevăzut într-o altă parte a lumii

Nombeko a fost călcată de o mașină a doua zi după ce împlinise cincisprezece ani. A supraviețuit însă și avea să-i meargă și mai bine, și mai rău, dar în primul rând lucrurile aveau să se schimbe.

Ingmar Qvist din Södertälje, Suedia, țară situată la o distanță de nouă mii cinci sute de kilometri, nu se afla în mulțimea de bărbați pe care Nombeko urma să-i întâlnească, ceea ce nu înseamnă însă că n-avea să-i influențeze viitorul într-un mod decisiv.

E dificil de stabilit momentul exact în care Ingmar își pierduse mințile, căci totul se petrecuse pe nesimțite. Singurul lucru cert e că gluma începuse să se îngroașe încă de prin toamna anului 1947, însă atât Ingmar, cât și soția lui priveau această realitate cu îndoială.

Ingmar și Henrietta se căsătoriseră în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și își cumpăraseră o bucată de pământ într-o pădurice la marginea orașului Södertälje, aflat la aproximativ treizeci de kilometri sud de Stockholm.

Ingmar era un funcționar obscur, iar Henrietta o croitoreasă sârguincioasă care lucra acasă.

Se văzuseră pentru prima dată în fața sălii numărul 2 a Tribunalului din Södertälje, unde se judeca o dispută între Ingmar și tatăl Henriettei. Disputa pornise de la faptul că Ingmar scrisese într-o noapte „Trăiască regele!“ cu litere de-o șchioapă pe unul dintre pereții clădirii în care se afla sediul Partidului Comunist Suedez. Dar cum în general comunismul și Casa Regală nu prea se împacă, în zorii zilei următoare, când șeful local al comuniștilor, adică tatăl Henriettei, descoperise toată tărășenia, izbucni un scandal.

Ingmar a fost prins rapid, foarte rapid chiar, mai ales că, după ce-și făcuse treaba, adormise pe o bancă din parcul din vecinătatea poliției cu cutia de vopsea și cu pensula în mână.

La tribunal, între acuzatul Ingmar și spectatoarea Henrietta ieșeau de-a dreptul scântei. Această atracție se datora parțial faptului că Ingmar era simbolul fructului interzis, dar dincolo de asta, ce o încântase pe Henrietta era faptul că era… atât de plin de viață… spre deosebire de tatăl

său care nu părea să facă altceva decât să aștepte ca totul să se ducă de râpă pentru ca apoi el să poată prelua conducerea, cel puțin în Södertälje, împreună cu prietenii săi comuniști. Tatăl Henriettei fusese revoluționar dintotdeauna, dar începând din 7 aprilie 1937, când obținuse licența radio cu numărul 999999, se transformase într-un individ ros de amărăciune și de gânduri chinuitoare. Asta deoarece se dovedise că în ziua următoare un croitor din Hudiksvall, oraș aflat cam la o distanță de trei sute de kilometri de Södertälje, obținuse licența cu numărul un milion, lucru pentru care fusese recompensat. Croitorul nu numai că devenise faimos (fusese intervievat la radio!), dar primise, de asemenea, un pocal din argint în valoare de șase sute de coroane. Iar tatăl Henriettei rămăsese cu buza umflată.

N-a reușit niciodată să treacă peste acea întâmplare care îl făcuse să-și piardă și puținul simț al umorului pe care îl avea, deci faptul că cineva își putea exprima veneraţia față de Regele Gustaf al V-lea pe pereții sediului Partidului Comunist nu i se părea deloc amuzant. În consecință, l-a târât pe Ingmar la tribunal din proprie inițiativă, în numele partidului, și a cerut să i se dea o pedeapsă de optsprezece ani de închisoare. Ingmar Qvist a primit însă o amendă în valoare de cincisprezece coroane.

Se părea că viața nu înceta să-i dea șuturi tatălui Henriettei. Mai întâi fusese întâmplarea cu licența radio, apoi eșecul relativ de la tribunal. Toate astea fuseseră urmate de faptul că propria sa fiică se aruncase în brațele regalistului. În plus, ciuma numită capitalism părea să-și revină după fiecare lovitură pe care o primea.

Culmea fu atinsă în momentul când Henrietta hotărî să se căsătorească *religios* cu Ingmar. În acel moment, liderul comuniștilor din Södertälje a rupt legătura cu fiica sa, ceea ce a determinat-o pe mama Henriettei să rupă legătura cu soțul ei, ceea ce a dus la relația acesteia din urmă cu un atașat militar german pe care l-a întâlnit în gara din Södertälje și împreună cu care s-a mutat la Berlin cu puțină vreme înainte de sfârșitul războiului, de unde n-a mai dat niciun semn de viață.

* * *

Henrietta voia copii, cât mai mulți cu putință. Lui Ingmar ideea i se părea în principiu bună și aprecia în special procesul de procreare. Îi era de ajuns să se gândească la cum o făcuseră prima oară, în mașina tatălui Henriettei, la două zile după proces. Fusese fenomenal, deși, după faptă, Ingmar fusese nevoit să se ascundă în beciul mătușii sale în timp ce viitorul său socru îl căuta prin întregul oraș. Ingmar n-ar fi trebuit să uite prezervativul acela folosit în mașină.

În fine, răul era deja făcut, iar faptul că pusese mâna pe acea cutie de prezervative militare americane nu putea fi considerat decât o binecuvântare, căci Ingmar înțelegea cel puțin că, pentru cine voia să evite problemele, lucrurile trebuiau făcute într-o anumită ordine.

Prin asta Ingmar înțelegea cu totul altceva decât să-și urmeze cariera și să ofere familiei o situație economică satisfăcătoare. Lucra la poșta din Södertälje sau la *Poșta regală*, după propria sa exprimare. Câștiga un salariu modest și nu avea nicio perspectivă.

Henrietta câștiga aproape de două ori mai mult decât soțul ei, căci era foarte pricepută și mânuia acul și ața cu rapiditate. Avea un cerc de clienți larg și stabil și familia ar fi dus-o boierește, dacă n-ar fi fost Ingmar și capacitatea lui tot mai mare de a irosi toți banii puși deoparte de Henrietta.

După cum s-a menționat deja, Ingmar n-avea nimic împotriva copiilor, dar mai întâi trebuia să-și împlinească misiunea vieții sale, ceea ce cerea concentrare deplină. Înainte de îndeplinirea acestei sarcini, nu accepta să fie întrerupt de niciun alt proiect secundar.

Henrietta protestase la auzul vorbelor soțului ei. Pentru ea, copiii reprezentau viața și viitorul, nicidecum vreun proiect secundar.

— Dacă așa vezi tu lucrurile, n-ai decât să-ți iei cutia cu prezervative militare americane și să dormi pe canapeaua din bucătărie, zise ea.

Ingmar începuse să se agite, îngrijorat. Nu vruse să spună că era secundar să aibă copii, problema era… mda, Henrietta știa doar ce voia să spună el. Era vorba despre Majestatea Sa Regele. Ingmar *trebuia* să se ocupe mai întâi de asta și oricum n-avea să dureze o eternitate.

— Te rog, scumpa mea Henrietta! N-am putea să dormim împreună și în noaptea asta? Și poate să și exersăm un pic pentru viitor?

Evident, Henriettei i se înmuie inima, așa cum i se întâmplase deja de nenumărate ori și cum avea să i se mai întâmple în continuare.

Ceea ce Ingmar numea misiunea vieții sale era să ajungă să-i strângă mâna Regelui Suediei. Totul începuse ca o dorință, dar în timp devenise un scop în sine. După cum s-a precizat mai sus, momentul exact când se transformase în pură obsesie nu era ușor de determinat. În schimb, era mai ușor de stabilit când și unde începuse totul.

În ziua de sâmbătă, 16 iunie 1928, Majestatea Sa Regele Gustaf al V-lea împlinea șaptezeci de ani. Ingmar Qvist, care la vremea respectivă avea paisprezece ani, venise la Stockholm cu părinții pentru a flutura steguleț în fața palatului înainte de a se duce la muzeu și la grădina

zoologică din Skansen, unde aveau și urși, și lupi!

Fură însă nevoiți să-și modifice lejer planurile, căci în fața palatului aglomerația era prea mare. Familia alese să se plaseze la câteva sute de metri mai încolo, de-a lungul drumului pe care avea să-l parcurgă cortegiul. Se zvonea că regele împreună cu Victoria aveau să treacă pe acolo în trăsură, ceea ce se și întâmplă.

Lucrurile luară o turnură mult mai bună decât și-ar fi putut imagina părinții lui Ingmar vreodată, deoarece în imediata apropiere a familiei Qvist se aflau vreo douăzeci de elevi de la internatul Lundberg. Aceștia veniseră să-i ofere Regelui un buchet de flori în semn de mulțumire pentru sprijinul primit de școală, datorat în mare parte implicării prințului moștenitor Gustaf Adolf. Se stabilise că trăsura avea să facă o scurtă oprire, iar Majestatea Sa avea să coboare să primească buchetul și să le mulțumească elevilor.

Totul se petrecu exact așa cum fusese planificat. Regele își primi florile, însă, în momentul când se pregătea să urce înapoi în caleașcă, dădu cu ochii de Ingmar și se opri.

— Ce băiat frumos! zise el și făcu doi pași spre Ingmar, ciufulindu-i părul. Ia stai un pic că am ceva pentru tine, continuă el și scoase din buzunarul interior al hainei o plachetă cu timbre comemorative, ce tocmai fuseseră tipărite în cinstea aniversării regelui.

Îi întinse timbrele tânărului Ingmar, zâmbi și zise „te-aș mânca cu fulgi cu tot“, după care îi ciufuli din nou părul și reveni alături de regină, care îi aruncă o privire otrăvitoare.

— I-ai mulțumit cum se cuvine, Ingmar? întrebă mama sa când își reveni din șocul provocat de faptul că Majestatea Sa Regele nu numai că îi atinsese fiul, ci îi și dăduse un cadou.

— Nnnu, se bâlbâi Ingmar, care rămăsese nemișcat cu timbrele în mână. Nu, n-am zis nimic. Era, nu știu cum să explic… prea grandios și n-am îndrăznit.

Evident, timbrele au devenit cele mai prețioase obiecte pe care le avea Ingmar. Iar doi ani mai târziu a început să lucreze la poșta din Södertälje. A primit cel mai neînsemnat post din departamentul contabilitate și timp de șaisprezece ani n-a reușit să avanseze absolut deloc.

Ingmar nutrea o mândrie infinită față de monarhul cu statură impunătoare și elegantă. În fiecare zi, Gustaf al V-lea își privea pieziș și maiestuos supusul din toate timbrele pe care acesta din urmă le utiliza în îndeplinirea sarcinilor de lucru. Ingmar îi arunca la rândul său priviri smerite și drăgăstoase și purta mereu uniforma poștei regale, deși nu era

deloc nevoie de uniformă la contabilitate.

Singurul lucru care îl deranja pe Ingmar era faptul că regele se uita *pieziș*. Era ca și cum nu și-ar fi văzut bine supusul, neputând astfel nici să-i împărtășească dragostea. Dorința copleșitoare a lui Ingmar era să-l privească pe rege drept în ochi, să-și ceară scuze pentru faptul că nu-i mulțumise prima dată când îl întâlnise, pe vremea când n-avea decât paisprezece ani și să-și exprime loialitatea eternă.

Era într-adevăr o dorință copleșitoare. Dorința de a-l privi drept în ochi, de a-i strânge mâna și de a-i vorbi deveneau din ce în ce mai importante…

Din ce în ce mai importante.

Și mai importante.

Majestatea Sa înainta în vârstă. În curând avea să fie prea târziu. Ingmar Qvist nu putea rămâne în expectativă, sperând ca într-o bună zi regele să apară în birourile poștei din Södertälje. Ani de-a rândul visase că lucrurile aveau să se petreacă astfel, însă acum începea să se trezească din vis.

Regele nu avea să vină să-l caute pe Ingmar.

Singurul lucru care rămânea de făcut era ca Ingmar să-l caute pe rege.

Îi promisese solemn Henriettei că pe urmă aveau să facă și copii.

* * *

Familia Qvist ducea o viață grea și situația devenea din ce în ce mai proastă. Ingmar cheltuia toți banii în încercările sale de a se apropia de rege. Îi scria scrisori de amor (pe care le franca apoi cu mult mai multe timbre decât era nevoie), îl suna (evident, fără să ajungă să vorbească cu altcineva în afară de vreo amărâtă de secretară a Curții Regale), îi trimitea cadou monede din argint forjat, preferatele Regelui (potolind astfel foamea celor cinci copii ai funcționarului nu tocmai corect care era însărcinat cu înregistrarea tuturor cadourilor regale). După o vreme, începu să meargă la meciuri de tenis și, încetul cu încetul, la orice eveniment la care era posibil ca regele să fie prezent. Banii se duceau pe călătorii și bilete scumpe și totuși, de fiecare dată, Ingmar era departe de a-și atinge scopul, de a se apropia de Majestatea Sa.

Finanțele familiei nu fură nicidecum îmbunătățite de faptul că Henrietta, roasă de griji, căută să se consoleze ca mai toată lumea pe vremea aceea, adică fumând unul sau două pachete de țigări John Silver pe zi.

Șeful lui Ingmar de la departamentul contabilitate era atât de sătul

de vorbăria neîntreruptă a acestuia despre monarh și aparițiile sale în public, încât, de fiecare dată când funcționărașul Qvist depunea o cerere de concediu, șeful i-o aproba încă înainte ca Ingmar să fi terminat de motivat cererea.

— Nu vă supărați, domnule șef, credeți că ar fi posibil să-mi iau două săptămâni de concediu în perioada aceasta? Adevărul e că trebuie să…

— Se aprobă.

Colegii și șefii începuseră să i se adreseze lui Ingmar cu inițialele „IQ“.

— Multă baftă cu idioțenia pe care ai de gând s-o faci de data asta, IQ, adăugase șeful.

Lui Ingmar nu îi păsa că își băteau joc de el. Spre deosebire de ceilalți angajați ai poștei centrale din Södertälje, el avea un scop și o misiune în viață.

Ingmar a mai avut încă trei tentative serioase înainte ca lucrurile să ia o cu totul altă întorsătură decât era prevăzut.

Mai întâi, s-a dus la palatul Drottningholm îmbrăcat în uniforma poștei și a sunat la poartă.

— Bună ziua. Mă numesc Ingmar Qvist, lucrez la Poșta Regală și am un mesaj pentru Majestatea Sa în persoană. Ați putea să-l anunțați, vă rog? Între timp, voi aștepta aici, zise Ingmar gărzii de pază.

— Vă lipsește vreo doagă sau care e problema? fu răspunsul gărzii.

Urmă un dialog neproductiv la capătul căruia Ingmar fu rugat să elibereze zona rapid, dacă nu voia să fie legat, împachetat și trimis înapoi la oficiul poștal de unde venea.

Ingmar se simți ofensat și, în febra evenimentelor, se legă de mărimea presupusă a organului genital al gărzii de pază, după care o luă la picior cu garda pe urmele sale.

Scăpă teafăr și nevătămat, pentru că era un pic mai rapid decât garda, dar mai ales pentru că acesta din urmă avea ordin strict să nu-și părăsească postul, deci fu nevoit să revină rapid la poartă.

Ingmar continuă să se furișeze încă vreo două zile pe lângă gardul înalt de trei metri al palatului, menținându-se la distanță de prostălăul de la poartă care refuza să înțeleagă ceea ce era mai bine pentru Rege. Apoi renunță și reveni la hotelul ce îi servise ca bază pentru toată operațiunea.

— Doriți să vă fac nota? întrebă recepționerul care bănuia de o bucată bună de vreme că acest client nu are de gând să plătească.

— Da, vă rog, răspunse Ingmar.

Apoi urcă în cameră, își împachetă lucrurile și plecă sărind pe fereastră.

Cea de-a doua tentativă demnă de luat în seamă înainte ca lucrurile să o ia iarăși razna începu atunci când Ingmar citi o știre în ziarul *Dagens Nyheter*, în timp ce ședea pe toaletă la muncă, într-o încercare de a se menține la distanță de colegi. Din știre află că Regele se afla la Tullgarn pentru câteva zile de destindere la vânătoare de elani. Ingmar se întrebă retoric unde se găseau elani, dacă nu în libertatea naturii create de Dumnezeu, și cine avea oare acces la libertatea naturii create de Dumnezeu, dacă nu… tot poporul! Regii laolaltă cu micii funcționari ai Poștei Regale.

Ingmar trase apa de formă și se grăbi să depună o nouă cerere de concediu. Șeful o aprobă comentând cu sinceritate că nici măcar nu remarcase că Ingmar revenise din concediul precedent.

Deoarece de o bună bucată de vreme reputația nu îi mai permitea să închirieze nicio mașină în Södertälje, Ingmar luă autobuzul până la Nyköping, unde, cu figura lui de om cinstit, reuși să pună mâna pe un Fiat 518 la mâna a doua, dar în stare bună de funcționare. Apoi se îndreptă spre Tullgarn cu viteza maximă pe care i-o permiteau cei patruzeci și opt de cai-putere ai mașinii.

Pe la jumătatea drumului însă, se întâlni cu un Cadillac V8 negru, modelul din 1939, care venea din direcția opusă. Nu era nimeni altul decât Regele. Terminase de vânat și se pregătea să-i scape încă o dată printre degete lui Ingmar.

Ingmar întoarse cât ai zice pește Fiatul său închiriat și, cum avu norocul ca drumul să meargă la vale, reuși să ajungă din urmă mașina Regelui, deși era cu o sută de cai-putere mai puternică decât a sa. Următoarea etapă consta în a încerca o depășire, după care nu-i mai rămânea decât să pretindă că a rămas în pană în mijlocul șoselei.

Șoferul Regelui mări însă viteza de teamă ca monarhul să nu cumva să se mânie, dacă observa că erau depășiți de un Fiat. Din păcate, șoferul se uita mai mult în oglinda retrovizoare decât în fața sa, astfel încât, atunci când drumul o coti, atât șoferul, cât și Cadillacul, cu Rege și alai cu tot, continuară drept înainte și se opriră într-un șanț plin cu apă.

Gustaf al V-lea și suita lui scăpară teferi și nevătămați, dar Ingmar n-avea cum să vadă acest lucru de la locul său la volan. Primul gând care îi trecu prin minte fu să le sară în ajutor și, în același timp, să profite de ocazie să-i strângă mâna Regelui. Cel de-al doilea gând fu însă: ce mă fac dacă l-am omorât pe bătrânul Rege? Iar cel de-al treilea: treizeci de ani de

închisoare înseamnă totuși un preț prea mare pentru o simplă strângere de mână. Mai ales dacă mâna se întâmpla să aparțină unui cadavru. Ingmar credea, de asemenea, că ar risca să nu fie foarte apreciat de compatrioți, căci ucigașilor de regi foarte rar le era dat să devină populari.

În consecință, făcu iute cale întoarsă.

Lăsă mașina închiriată în fața sediului Partidului Comunist din Södertälje în speranța că vina ar putea cădea pe socrul său. Apoi se duse drept acasă și îi povesti Henriettei că era posibil ca el tocmai să-l fi ucis pe Regele său mult-iubit.

Henrietta îl consolă spunându-i că era convinsă că Regele supraviețuise și că, în caz contrar, tot avea să fie bine, cel puțin pentru finanțele familiei.

A doua zi presa era plină de știri despre cum regele nimerise într-un șanț în timpul unei călătorii mai agitate cu mașina și cum reușise să scape teafăr. Henrietta fu încercată de sentimente contradictorii la auzul știrilor, dar în adâncul sufletului spera ca soțul să-și fi învățat în sfârșit lecția. Îl întrebă deci pe Ingmar dacă avea de gând să-l lase în pace pe Rege.

Nici măcar nu-i trecea prin minte așa ceva.

Cea de-a treia tentativă serioasă, înainte ca lucrurile să ia o cu totul altă turnură decât era prevăzut, îl purtă pe Ingmar pe Coasta de Azur, la Nisa, acolo unde Gustaf V, acum în vârstă de optzeci și opt de ani, își petrecea sfârșitul toamnelor pentru a ușura simptomele bronșitei sale cronice. Într-unul dintre rarele interviuri pe care le oferea, regele povestise că obișnuia să-și petreacă zilele pe terasa apartamentului său de lux de la Hotel d'Angleterre, atunci când nu ieșea la plimbarea sa zilnică de-a lungul Promenade des Anglais.

Aceste informații erau tot ce-i trebuia lui Ingmar. Avea de gând să se ducă la fața locului, să se apropie de rege în timpul plimbării lui și să se prezinte.

Ceea ce avea să se întâmple apoi era imposibil de știut. Poate că acești doi bărbați aveau să schimbe câteva vorbe și, dacă se crea atmosfera propice, Ingmar l-ar putea invita pe rege să bea ceva împreună la barul hotelului mai spre seară. Și de ce nu, la o partidă de tenis în ziua următoare?

— De data asta n-are ce să mai meargă de-a-ndoaselea, îi zise Ingmar Henriettei.

— Mă bucur, răspunse aceasta. Mi-ai văzut cumva țigările?

Ingmar făcu autostopul de-a lungul întregii Europe. Călătoria dură

o săptămână. Când ajunse în sfârșit la Nisa, după numai două ore de așteptare pe o bancă de-a lungul Promenade des Anglais dădu cu ochii de gentilomul cu statură impunătoare și elegantă, care purta monoclu și se sprijinea într-un baston de argint. Ce frumos era! Se apropia încetișor. Și era singur.

Ceea ce urmă era o poveste pe care Henrietta o știa pe de rost, deoarece Ingmar profitase de toate ocaziile care se iviseră ca să aducă din nou vorba despre acest subiect.

Ingmar se ridicase de pe bancă, se apropiase de Maiestatea Sa, se prezentase ca fiind supusul său loial, angajat la Poșta Regală, sugerase să bea ceva împreună și eventual să joace o partidă de tenis, iar în încheiere propusese să-și strângă mâna bărbătește.

Reacția regelui fusese însă cu totul alta decât cea la care se aștepta Ingmar. În primul rând, refuză să dea mâna cu bărbatul necunoscut. În al doilea rând, nici măcar nu binevoi să-l privească în ochi. Se uita pieziș pe lângă Ingmar în zare, așa cum făcuse deja în zecile de mii de timbre cu care Ingmar avusese de-a face la muncă. În cele din urmă, declară că n-avea nicio intenție să se întrețină cu un funcționăraș de la poștă.

De fapt, regele era mult prea maiestuos ca să poată spune pe șleau ceea ce credea despre supușii săi. Încă din fragedă pruncie fusese instruit în arta de a arăta poporului respectul pe care acesta din urmă, în general, evident nu-l merita. Acum însă îl dureau toate încheieturile și, în plus, i se făcuse lehamite după o viață întreagă în care se tot abținuse.

— Dar… Majestate, cred că nu m-ați înțeles, se apără Ingmar.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat să mă aflu aici singur, aș fi rugat pe cineva din anturajul meu să-i explice individului inoportun din fața mea că e clar c-am înțeles, zise Regele, evitând astfel să i se adreseze direct bietului supus.

— Dar, zise Ingmar și nu mai apucă să continue, căci regele îl lovi cu bastonul său de argint în cap exclamând:

— De-ajuns!

Ingmar ateriză în fund, lăsând astfel drum liber Majestății Sale. Supusul rămase pe jos în timp ce Regele își reluă plimbarea.

Ingmar fu devastat.

Timp de douăzeci și cinci de secunde.

Apoi se ridică încetișor și privi îndelung în urma Regelui. Și tot privi.

— *Funcționăraș? Individ inoportun?* Îți arăt eu ție funcționăraș și individ inoportun.

Și astfel lucrurile au luat o cu totul altă turnură decât era prevăzut.

Capitolul 3

Despre o pedeapsă aspră, o țară neînțeleasă și trei chinezoaice multilateral dezvoltate

Avocatul lui Engelbrecht van der Westhuizen susținea că negresa ieșise brusc în mijlocul străzii și clientul său făcuse tot posibilul să o evite. În consecință, accidentul era din vina fetei, nu a clientului său. Inginerul Westhuizen era victima în toată această poveste. În plus, fata mergea pe un trotuar rezervat albilor.

Avocatul pe care Nombeko îl primise din oficiu nu pledă nicidecum, deoarece uitase să se prezinte la tribunal. Acuzata preferă și ea să păstreze tăcerea, în primul rând din cauza fracturii de maxilar care nu o încuraja deloc să vorbească.

Judecătorul se simți deci nevoit să-i ia apărarea lui Nombeko. Îi aminti domnului van der Westhuizen că avusese alcoolemia de cinci ori mai mare decât era permis în trafic și că, în plus, trotuarul în cauză nu era rezervat pentru albi, deși prezența negrilor putea fi considerată inoportună. Însă, având în vedere că fata se aruncase practic în stradă, lucru ce nu putea fi pus la îndoială, căci domnul van der Westhuizen confirmase sub jurământ că așa se petrecuseră lucrurile, marea parte a vinei îi revenea oricum acesteia.

Nombeko fu deci condamnată să-i plătească domnului van der Westhuizen daune morale în valoare de cinci mii de ranzi, plus încă două mii de ranzi pentru daunele pe care le cauzase mașinii acestuia.

Nombeko își putea permite să plătească oricâte amenzi și oricâte reparații ar fi fost nevoie. Și-ar fi permis chiar să-i cumpere o mașină nouă domnului van der Westhuizen. Sau, de ce nu, zece mașini noi. Era doldora de bani, lucru greu de închipuit pentru oricare dintre cei aflați în sala de judecată sau oriunde altundeva. Nombeko verificase deja la spital, cu ajutorul singurei sale mâini sănătoase că diamantele se găseau în continuare la locul lor în căptușeala hainei.

Principalul lucru care o împiedica să vorbească despre avuția sa nu era însă maxilarul fracturat, ci faptul că, într-o anumită măsură, diamantele erau furate. Pe de altă parte, e drept că fostul proprietar era mort. În plus, era vorba despre diamante și nu despre bani. Dacă ar fi scos la iveală unul, cu siguranță ar fi rămas fără toate și poate că ar fi fost băgată și la închisoare pentru furt, în cel mai bun caz. În cel mai rău caz, ar fi putut fi socotită complice la jaf și la omor. Pe scurt, situația era

complexă.

Judecătorul o scrută pe Nombeko cu privirea și pe chipul ei angoasat păru să citească altceva. Declară apoi că fata nu părea să aibă niciun venit demn de luat în considerare și că o putea condamna să-și plătească datoria în serviciul domnului van der Westhuizen, dacă acesta ar fi de acord cu un astfel de aranjament. Judecătorul și inginerul mai căzuseră la învoială și altă dată, iar din punctul de vedere al judecătorului era o înțelegere avantajoasă.

Engelbrecht van der Westhuizen simți cum îl cuprinde un frison când se gândi la întâmplarea care se sfârșise cu încadrarea celor trei fete din rasa galbenă în serviciul său. Apoi realiză că făceau totuși treabă bună și își zise că, dacă mai adăuga și un negrotei, poate că lucrurile aveau să se îmbunătățească remarcabil. Pe de altă parte, exemplarul ăsta amărât cu piciorul și cu brațul rupte poate că avea să-i dea doar și mai multă bătaie de cap.

— Bine, dar cu jumătate din salariu. Domnul judecător vede doar cum arată.

Inginerul Engelbrecht van der Westhuizen stabili leafa la cinci sute de ranzi pe lună, din care scăzu apoi patru sute douăzeci de ranzi pentru cazare și masă. Judecătorul acceptă.

Pe Nombeko aproape că o pufni râsul. Se abținu totuși din cauza durerilor din tot corpul. Judecătorul durduliu și inginerul mincinos tocmai propuseseră ca ea să muncească gratis pentru inginer timp de mai bine de șapte ani. Și asta, în loc să plătească o amendă care, deși era nedreaptă și mult prea ridicată, ar fi reprezentat o proporție derizorie din totalitatea averii sale.

Era oare posibil ca acest aranjament să reprezinte soluția la dilema pe care o avea Nombeko? N-avea decât să se instaleze în casa inginerului, să aștepte să i se vindece rănile și să dispară pur și simplu în momentul când simțea nevoia stringentă de a vizita Biblioteca Națională din Pretoria. La urma urmei, era condamnată la muncă la domiciliu, nu la închisoare.

Deși avea intenția de a accepta propunerea judecătorului, profită de ocazie și protestă un pic în ciuda durerii de maxilar, ceea ce-i oferi un răgaz de gândire de câteva secunde:

— Asta înseamnă că aș avea un salariu net de optzeci de ranzi pe lună și că ar trebui să lucrez pentru domnul inginer timp de șapte ani, trei luni și douăzeci de zile înainte de a-mi termina de plătit datoria. Domnul judecător nu e de părere că e o pedeapsă mult prea aspră pentru cineva care a fost călcat pe trotuar de o mașină condusă de o persoană atât de

alcoolizată, încât nici măcar n-ar fi trebuit să se afle în trafic?

Judecătorul rămase cu gura căscată. Nu numai că fata îndrăznise să deschidă gura și că se exprima elegant, ci punea la îndoială descrierea evenimentelor făcută de inginer sub jurământ și, în plus, reușise și să calculeze lungimea pedepsei înainte ca oricine altcineva din incinta tribunalului să fi avut timp să facă același lucru. Ar fi trebuit s-o pună la locul ei, dar… era mult prea curios să afle dacă fata calculase corect. Se întoarse deci către grefier care, după câteva minute, confirmă că „e posibil, într-adevăr, să fie vorba despre șapte ani, trei luni și… vreo douăzeci de zile“.

Engelbrecht van der Westhuizen luă o dușcă din sticluța maro de sirop de tuse pe care o purta mereu cu el pentru situații în care nu putea bea coniac la scenă deschisă. Își explică apoi gestul prin faptul că șocul acelui teribil accident trebuie să-i fi agravat astmul.

Medicamentul avu însă efectul scontat:

— Eu aș propune atunci să rotunjim în jos, zise el. Șapte ani fix sunt de-ajuns. Și, oricum, îndoiturile de pe caroserie pot fi reparate.

Nombeko decise că era mai bine să stea câteva săptămâni acasă la Westhuizen decât treizeci de ani în închisoare. Era, firește, păcat că trebuia să amâne vizita la bibliotecă, dar mai era încă o bucată bună de drum până acolo și i-ar fi fost cam greu s-o parcurgă cu piciorul rupt, ca să nu mai menționăm și celelalte beteșuguri, inclusiv bășicile cu care se alesese la picioare după primii douăzeci și șase de kilometri.

O mică pauză îi surâdea deci, cu condiția ca nu cumva inginerul s-o calce încă o dată cu mașina.

— Mulțumesc, este o ofertă generoasă, domnule inginer van der Westhuizen, zise ea, acceptând astfel sentința pronunțată de judecător.

N-avea decât să se împace cu adresarea „Domnul inginer van der Westhuizen“, căci Nombeko nici nu concepea să-l numească „baas“[2].

* * *

Imediat după proces, Nombeko fu instalată pe scaunul pasagerului lângă inginerul van der Westhuizen, care se îndreptă spre nord ținând volanul cu o singură mână în timp ce dădea pe gât o sticlă de coniac Klipdrift cu cealaltă. Atât la culoare, cât și la miros coniacul era identic cu siropul de tuse pe care Nombeko îl văzuse pe inginer consumându-l în timpul procesului.

Aceste întâmplări se petreceau în ziua de 16 iunie 1976.

În aceeași zi, multor elevi din Soweto li se făcuse lehamite de cea mai recentă idee trăsnită a guvernului, și anume ca predarea la ciclul

inferior, care oricum era de proastă calitate, să înceapă să se facă în afrikaans. Tinerii au ieșit deci în stradă să-și expună nemulțumirea. Argumentul lor era că e mai ușor să înveți ceva atunci când înțelegi ce spune cel care predă. Mai susțineau și că unui cititor îi este mai ușor să-și însușească un text atunci când acesta poate fi lesne descifrat. Din aceste motive, tinerii insistau ca predarea să continue să se facă în engleză.

Polițiștii aflați la fața locului au ascultat cu mult interes raționamentul tinerilor, după care au început să argumenteze pentru cauza guvernului în modul tipic forțelor de ordine sud-africane: deschizând focul, drept în mijlocul demonstranților.

Douăzeci și trei de demonstranți au decedat pe loc. A doua zi, poliția și-a întărit puterea de argumentare cu elicoptere și vehicule blindate. Înainte ca fumul să apuce să se disipeze, se mai stinseseră câteva sute de vieți. Departamentul pentru educație al municipalității din Johannesburg a reușit astfel să-și reducă bugetul ce trebuia alocat în Soweto, pe motiv că nu erau suficient de mulți elevi.

Nombeko a fost scutită de toate aceste experiențe, căci statul o transformase în sclavă și se afla în mașina noului său stăpân în drum spre casa lui.

— Mai e mult, domnule inginer? întrebă ea doar de dragul conversației.

— Nu prea mult, răspunse inginerul van der Westhuizen. Și nu mai vorbi neîntrebată.

Inginerul Westhuizen avea o sumedenie de caracteristici interesante. Nombeko își dăduse seama încă din timpul procesului că era mincinos. În mașină, în drum spre casă, înțelesese că era și alcoolic. În plus, din punct de vedere profesional era un impostor. Nu era deloc la înălțimea poziției sale, dar se menținea în vârf prin minciuni și abuzând de oameni care știau să-și facă meseria.

Toate acestea ar fi putut să fie o nimica toată în contextul de față, dacă inginerul n-ar fi avut de îndeplinit una dintre cele mai secrete și mai dramatice misiuni din lume. Tocmai lui i se încredințase misiunea de a transforma Africa de Sud într-o putere nucleară. Operațiunea era orchestrată din centrul de cercetare din Pelindaba, oraș aflat la aproximativ o oră la nord de Johannesburg.

Firește, Nombeko nu știa încă nimic despre toate astea, dar în momentul când începură să se apropie de biroul inginerului, fu încercată de o primă senzație că treburile poate nu erau atât de simple pe cât crezuse ea inițial.

Exact în clipa când înghițise și ultima picătură din sticla de Klipdrift, inginerul ajunse la primul post de pază al centrului. După ce se legitimară, li se permise să treacă de porți printr-un gard înalt de trei metri și electrificat la douăsprezece mii de volți. Urmă apoi o porțiune de cincisprezece metri, păzită de două gărzi cu câini, iar în cele din urmă poarta interioară, tot cu un gard de trei metri, electrificat cu același număr de volți. În plus, între cele două posturi de pază care încadrau centrul, cineva luase inițiativa de a crea un câmp de mine.

— Aici ai să-ți ispășești pedeapsa, zise inginerul. Și o să locuiești tot aici, ca nu cumva să-ți iei tălpășița.

Gardurile electrificate, gărzile cu câini și câmpul de mine erau tot atâtea variabile ale ecuației pe care Nombeko nu le luase deloc în calcul la tribunal cu câteva ore înainte.

— Ce ținut îmbietor, zise ea.

— Iar vorbește gura fără tine, replică inginerul.

* * *

Programul nuclear sud-african debutase în 1975, cu un an înainte ca inginerul van der Westhuizen, beat criță, să lovească o mică negresă cu mașina. În acea zi, inginerul se aflase la hotelul Hilton din două motive bine întemeiate și dăduse pe gât coniac până când fusese subtil rugat să părăsească localul. Primul motiv era alcoolismul însuși. Inginerul avea nevoie de cel puțin o sticlă întreagă de coniac Klipdrift pe zi pentru a face față realității. Cel de-al doilea motiv era un amestec de proastă dispoziție și frustrare. Inginerul tocmai fusese mustruluit de prim-ministrul Vorster, care se plânsese că nu se făcuse niciun progres, deși trecuse deja un an.

Inginerul se străduise să susțină contrariul. Se instituise un sistem de schimb de experiență cu Israelul, ce-i drept, la inițiativa prim-ministrului însuși, dar esențialul era că se trimitea uraniu la Ierusalim, iar ei primeau la schimb tritiu. În plus, doi agenți israelieni se aflau în permanență la Pelindaba, tot în cadrul proiectului.

Nu, problema nu era cooperarea cu Israelul, cu Taiwanul sau cu alții. Adevărata dificultate era legată de stagnarea lucrărilor, lucru exprimat foarte clar de prim-ministru:

— Nu avem nevoie de o mulțime de explicații din toate părțile, nu ne mai implica în tot felul de parteneriate. Dă-ne o bombă atomică, domnule van der Westhuizen, ce naiba! Și pe urmă mai dă-ne încă cinci.

* * *

În timp ce Nombeko se instala în spatele gratiilor de la Pelindaba,

prim-ministrul Balthazar Johannes Vorster ofta în palatul său. Avea obligații de îndeplinit din zori și până-n seară. Dosarul cel mai urgent de pe biroul său era cel referitor la decizia de a produce șase bombe atomice. Dacă totuși lingăul de Westhuizen nu era omul potrivit pentru această sarcină? Nu era decât gura de el.

Vorster continuă să mormăie în barbă, blestemând Națiunile Unite, pe comuniștii din Angola, URSS-ul, Cuba, care nu mai înceta să trimită hoarde de revoluționari în sudul Africii, și pe marxiștii care deja preluaseră puterea în Mozambic. Colac peste pupăză, mai avea de-a face și cu cei de la CIA, care aflau mereu tot ce se întâmplă și niciodată nu-și puteau ține gura în legătură cu cele auzite.

— Ducă-se dracului! era sintagma prin care B.J. Vorster își exprima părerea despre mersul lumii în general.

Națiunea se afla sub amenințare *acum*, nu când avea să binevoiască inginerul să-și miște fundul și să se pună pe treabă.

Prim-ministrul parcursese un drum lung înainte de a ajunge la putere. La sfârșitul anilor ’30, pe când era tânăr, simpatizase cu nazismul. După părerea lui Vorster, naziștii nemți utilizau metode foarte interesante ca să facă distincția între popoare. Era o părere pe care o împărtășise nonșalant tuturor celor care doreau să-l asculte.

Apoi izbucnise al Doilea Război Mondial. Din nefericire pentru Vorster, Africa de Sud se alăturase Aliaților (lucru evident, având în vedere că făcea parte din Imperiul Britanic), iar naziștii de teapa lui Vorster fuseseră băgați la închisoare până la sfârșitul războiului. După ce a fost eliberat, Vorster a devenit mai precaut; ideilor naziste nu le-a priit niciodată să fie expuse pe față.

În anii ’50, Vorster era considerat fără pată. În primăvara lui 1961, de altfel, același an în care Nombeko vedea lumina zilei într-o colibă din Soweto, Vorster fusese numit în postul de ministru al justiției. În anul următor, Vorster și polițiștii lui reușiseră să-l prindă în plasă pe cel mai periculos dintre băieții răi — teroristul Nelson Rolihlahla Mandela din mișcarea de rezistență ANC.

Mandela a fost condamnat la închisoare pe viață, firește, și a fost trimis pe o insulă-pușcărie din largul orașului Cape Town, cu intenția de a-l lăsa acolo până aveau să-i putrezească oasele. Vorster credea că tărășenia n-avea să dureze prea mult timp.

În timp ce Mandela își începea calvarul ce se presupunea că avea să sfârșească odată cu viața prizonierului, Vorster continua să evolueze în carieră. Făcuse pasul decisiv cu ajutorul unui african care se confrunta cu

o problemă cu totul specială. Sistemul de apartheid îl clasificase pe acest domn printre albi, ceea ce în fine se dovedise a fi o eroare, pentru că arăta ca un om de culoare și, prin urmare, nu se simțea la locul său nicăieri. Acest domn a încercat să-și aline chinurile lăuntrice implântând un cuțit în stomacul predecesorului lui B.J. Vorster, de cincisprezece ori.

Domnul care era în același timp și alb, și negru a fost internat într-un spital psihiatric unde a petrecut treizeci și trei de ani fără să reușească să înțeleagă vreodată căreia dintre rase îi aparținea de fapt. Apoi a murit. Spre deosebire de el, prim-ministrul înjunghiat de cincisprezece ori era sigur că era alb. În schimb, a murit instantaneu.

Prin urmare, națiunea avea nevoie de un nou prim-ministru. De preferință, un dur. Cât ai zice pește, fostul nazist Vorster se instalase la conducerea țării.

În materie de politică internă, Vorster era mulțumit de realizările lui și ale națiunii. Cu ajutorul noii legi a terorismului, guvernul putea acuza pe oricine de terorism, apoi îl putea aresta după bunul plac, folosind orice justificare îi era mai la îndemână sau fără nicio justificare.

Un alt proiect reușit fusese crearea zonelor etnice, câte una pentru fiecare etnie, în afară de xhosa, care erau atât de numeroși încât avuseseră parte de două. Nu trebuise decât să-i grupeze pe toți negroteii de o anumită factură, care fuseseră ulterior repartizați în teritoriul prevăzut pentru ei, retrăgându-li-se cetățenia sud-africană și eliberându-li-se la schimb cetățenia noului teritoriu. Cine nu mai este sud-african nu poate pretinde să i se aplice dreptul sud-african. Matematică de bază.

Politica externă era în schimb un capitol în care ducea o luptă mult mai încleștată. Lumea nu mai contenea să interpreteze greșit ambițiile națiunii. Se auzeau, de pildă, plângeri din ce în ce mai aprige legate de faptul că Africa de Sud aplica un principiu elementar, și anume acela că cine nu e alb la origine n-are cum să devină alb în timp.

Fostul nazist se felicita însă pentru cooperarea cu Israelul. E adevărat că erau evrei, dar din multe puncte de vedere erau la fel de neînțeleși ca și Vorster însuși.

— Ducă-se dracului, spuse B.J. Vorster pentru a doua oară.

Și incapabilul ăla de Westhuizen ce naiba făcea?

* * *

Engelbrecht van der Westhuizen era mulțumit de noua sclavă pe care i-o oferise providența. Începuse să facă treabă bună încă de pe vremea când avea piciorul stâng în ghips și brațul drept bandajat. Cum o fi chemând-o.

La început îi spusese „negresa numărul 2“ ca s-o poată deosebi de cealaltă femeie de culoare din centru, cea care făcea curățenie în primul post de pază. Când această adresare ajunsese la urechile lui, episcopul din biserica reformată locală îl mustrase pe inginer. Negrii meritau mai mult respect.

Biserica îi primise pe negri la aceeași împărtășanie cu albii cu vreo sută de ani înainte. Este adevărat însă că negrii trebuiau să aștepte în spate până le venea rândul, dar în momentul când au devenit destul de numeroși li s-au construit propriile biserici. Din punctul de vedere al episcopului, nu era vina Bisericii că negrii se înmulțeau ca iepurii.

— Respect, repetă el. Ții minte, domnule inginer.

Engelbrecht van der Westhuizen și-a însușit cele spuse de episcop, dar numele lui Nombeko îi era în continuare imposibil de memorat. De aceea, atunci când i se adresa direct o numea „Cum te-o fi chemând“, iar indirect nu prea avea motive să facă referire la persoana ei.

Prim-ministrul Vorster venise deja în vizită de două ori și, deși afișase de fiecare dată același zâmbet binevoitor, lăsase să se subînțeleagă că, dacă acele șase bombe nu aveau să fie în stare de funcționare cât mai rapid, era posibil ca nici inginerul Westhuizen să nu mai fie în curând.

Înainte de prima întâlnire cu prim-ministrul, inginerul avusese intenția de a o încuia pe Cum o fi chemând-o în debara. Deși în centru era permis să se angajeze femei de serviciu negre sau de culoare, cu condiția să nu li se dea autorizația de a părăsi centrul, inginerul considerase că prezența lui Nombeko ar fi întinat atmosfera.

Dezavantajul de a o încuia în debara consta însă în faptul că nu s-ar fi putut afla în preajma lui, iar inginerul observase destul de repede că nu era deloc o idee rea s-o aibă în apropierea sa. Din motive de neînțeles, creierul fetei dădea randament. Din păcate, Cum o fi chemând-o era mult mai obraznică decât se cădea și încălca orice regulă putea. Una dintre impertinențele cele mai mari pe care le comisese fusese să se strecoare în biblioteca centrului de cercetare de unde chiar și luase cărți. Instinctul îl îndemnase pe inginer să oprească producția și să informeze departamentul de securitate să investigheze cazul. Ce făcea o analfabetă din Soweto cu cărțile?

Pe urmă însă a observat că fata chiar *citea* din cărțile pe care le luase de la bibliotecă. Asta era și mai ciudat, căci analfabeții națiunii nu ieșeau în evidență prin talentele lor la lectură. Apoi inginerul a băgat de seamă și ce fel de cărți citea, *orice*, inclusiv matematică avansată, chimie, electrotehnică și metalurgie (adică exact subiectele pe care se presupunea

că le stăpânește la perfecție inginerul). Când a prins-o în flagrant cu ochii într-o carte în loc să spele pe jos, inginerul a remarcat că zâmbea privind niște formule matematice.

Privea, dădea aprobator din cap și *zâmbea*.

Era de-a dreptul o provocare. Inginerul nu simțise niciodată niciun fel de bucurie legată de studiul matematicii. Sau al altei materii. Din fericire, luase oricum note excelente la universitatea al cărei donator principal era tatăl său.

Inginerul știa că nu e necesar să cunoști chiar totul. E ușor să faci carieră dacă ai note excelente, tatăl potrivit și știi să te folosești de competențele altora. De data aceasta însă, pentru a-și păstra poziția, inginerul trebuia să obțină rezultate concrete. De fapt, la drept vorbind, nu el personal, ci oamenii de știință și tehnicienii pe care îi angajase și care acum se speteau zi și noapte în numele său.

Echipele sale de specialiști făceau progrese reale. Inginerul era convins că într-un viitor foarte apropiat aveau să rezolve și restul problemelor tehnice care împiedicau demararea testelor nucleare. Șeful echipei de cercetători nu era deloc tâmpit. Problema lui era că se încăpățâna să raporteze fiecare schimbare a situației, așteptând o reacție din partea inginerului.

Aici intra în joc Cum o fi chemând-o. Prin faptul că îi permisese să răsfoiască după pofta inimii cărțile din bibliotecă, inginerul deschisese larg portița cunoașterii, iar Nombeko începuse să asimileze tot ce avea legătură cu matematica, de la numerele algebrice, transcendentale, imaginare și complexe la constanta lui Euler și ecuațiile diferențiale și diofantice și până la un număr infinit (∞) de complexități mai mult sau mai puțin inteligibile pentru inginerul însuși.

Cu timpul, Nombeko ar fi putut deveni mâna dreaptă a șefului, dacă nu ar fi fost femeie și, în plus, dacă nu ar fi avut și culoarea nepotrivită a pielii. În situația de față, trebuia să se mulțumească doar cu titlul vag de „femeie de serviciu“, deși în paralel cu dereticatul ea era cea care citea descrierile problemelor, rezultatele testelor și analizele de mii de pagini ale șefului echipei de cercetători. Făcea deci tot ce nu avea chef să facă inginerul însuși.

— Despre ce e vorba în rahaturile astea? o întrebă inginerul Westhuizen într-o bună zi și îi trânti în brațe încă un teanc de hârtii femeii sale de serviciu.

Nombeko le parcurse și reveni să-i explice.

— Este o analiză a consecințelor sarcinii statice și dinamice a unei bombe în funcție de numărul de megatone.

— Vorbește pe înțelesul tuturor, zise inginerul.

— Cu cât bomba e mai puternică, cu atât mai multe clădiri vor sări în aer, îl lămuri Nombeko.

— Asta e la mintea cocoșului! Sunt înconjurat *numai* de idioți? se plânse inginerul, după care își turnă un pahar de coniac și îi ordonă femeii de serviciu să dispară.

* * *

Ca închisoare, Nombeko era de părere că Pelindaba era un loc fantastic. Avea propriul ei pat, acces la un closet cu apă în loc de răspunderea prealabilă de a goli patru mii de latrine, primea mâncare de două ori pe zi, iar la prânz avea dreptul chiar și la un fruct. În plus, avea o întreagă bibliotecă la dispoziție. De fapt, biblioteca nu era a ei, dar ea era singura persoană interesată de bibliotecă. Nu era cine știe ce, era oricum foarte departe de nivelul de excelență pe care își închipuia că-l avea biblioteca din Pretoria. Se întâmpla chiar ca unele dintre cărțile de pe rafturi să fie ori prea vechi, ori irelevante sau și una, și cealaltă. Dar oricum era ceva.

Continuă, prin urmare, fără să se sinchisească prea mult, să-și ispășească pedeapsa datorată proastei decizii de a se lăsa călcată pe trotuar în Johannesburg de un șofer beat criță, în acea zi de iarnă din 1976. Acum o ducea mai bine din toate punctele de vedere decât în viața sa de dinainte, când fusese nevoită să golească latrine în cel mai mare centru de deșeuri umane din lume.

Când trecură suficient de multe luni petrecute la Pelindaba, Nombeko începu să calculeze în ani. Din când în când, dedica, firește, un gând sau două găsirii unei metode de a scăpa de la Pelindaba ceva mai devreme. Era o adevărată provocare să reușească să forțeze gratiile, să traverseze câmpul de mine, să evite câinii de pază și să nu declanșeze alarma.

Să sape un tunel?

Nu, era o idee atât de proastă, încât a renunțat la ea imediat.

Să se ascundă în mașina cuiva?

Nu, orice pasager clandestin era descoperit de câinii-lup ai gărzilor de pază și atunci era de dorit ca prima mușcătură să-ți taie beregata, astfel încât restul să fie mai ușor de suportat.

Să dea mită?

Hm, posibil… dar n-avea decât o singură șansă și cel pe care urma să-și încerce ideea cel mai probabil avea să-i ia diamantele și s-o denunțe în pur stil sud-african.

Atunci să fure identitatea unei alte persoane?

Da, asta ar putea merge. Dar cum să facă să-i fure și culoarea pielii?

Nombeko se hotărî să lase o vreme la o parte planurile de evadare. Cel mai probabil, singura soluție ar fi fost oricum să devină invizibilă și să-i crească aripi. N-ar fi fost de ajuns doar să-i crească aripi, căci atunci ar fi fost ochită și doborâtă la pământ de gloanțele celor opt paznici aflați în cele patru turnuri ale centrului.

Când fusese închisă în spatele grilajelor duble și al câmpului de mine, Nombeko tocmai împlinise cincisprezece ani. În momentul când inginerul o anunțase solemn că îi făcuse rost de un pașaport sud-african valid, deși era de culoare, se apropia de vârsta de șaptesprezece ani. Fără pașaport, Nombeko n-ar mai fi avut acces la toate coridoarele la care indolentul inginer considera că trebuia să aibă acces. Noile reguli fuseseră instaurate de serviciul de informații sud-african, iar inginerul Westhuizen înțelegea când era cazul să se opună și când să se supună.

Westhuizen păstra pașaportul în sertarul biroului său și, cum avea o nevoie exacerbată de a-i înjosi pe toți ceilalți, făcu mare tam-tam din faptul că era obligat să-l țină sub cheie.

— Îl țin încuiat ca nu cumva să-ți vină ideea să evadezi, Cum te-o fi chemând. Fără pașaport nu poți să părăsești țara și atunci, mai devreme sau mai târziu tot te găsim, zise inginerul cu un rânjet odios.

Nombeko răspunse că era înscris în pașaport cum o chema, în caz că inginerul ar avea curiozitatea să afle, precum și că îi încredințase responsabilitatea pentru dulapul în care își păstra cheile cu mult timp în urmă, iar printre acestea se număra și cheia de la sertarul biroului.

— Cu toate astea n-am evadat, zise Nombeko reflectând în sinea ei că ceea ce o împiedica de fapt să evadeze erau mai degrabă gărzile, câinii, alarma, câmpul de mine și cei doisprezece mii de volți din garduri.

Inginerul îi aruncă o privire înveninată femeii sale de serviciu. Iar era obraznică. Comportamentul ei îl scotea din sărite, mai ales că avea tot timpul dreptate.

A dracului creatură!

Două sute cincizeci de persoane lucrau la niveluri diferite în cadrul celui mai secret proiect dintre toate proiectele secrete. Nombeko remarcase încă de la început că șeful cel mare nu avea niciun talent în afară de cel de a obține avantaje nemeritate. Pe deasupra, mai era și norocos (până în ziua când norocul i s-a terminat).

Scurgerile de hexafluorură de uraniu erau una dintre problemele recurente din timpul perioadei de experimentare. Inginerul Westhuizen

avea o tablă pe unul dintre pereții biroului pe care trăgea linii și săgeți, mâzgălea formule și alte însemnări într-o încercare de a da impresia că reflectează. Câteodată se așeza în fotoliu mormăind „hidrogenul ca gaz purtător“, „hexafluorură de uraniu“, „scurgere“, toate acestea amestecate cu înjurături în engleză și în afrikaans. Poate că Nombeko ar fi trebuit să-l lase să bombăne în voia sorții, la urma urmelor, rolul ei se rezuma la a face curățenie. În cele din urmă, nu se mai putu abține și zise:

— Nu prea știu eu ce-i ăla gaz purtător și de hexafluorură de uraniu nici măcar n-am auzit. Din însemnările greu de interpretat de pe tablă *am tras* însă concluzia că domnul inginer se confruntă cu o problemă de autocataliză.

Inginerul nu zise nimic, dar aruncă o privire pe lângă Cum o fi chemând-o, spre ușa de la coridor, ca să se asigure că nu se afla nimeni acolo care să audă cum această creatură ciudată îi dădea, pentru a câta oară, o nouă lecție.

— Să interpretez tăcerea domnului inginer ca pe un semn că am permisiunea să continui? De obicei, domnul inginer îmi cere să nu vorbesc decât atunci când mi se adresează o întrebare.

— Da, zi odată! zise inginerul.

Nombeko zâmbi binevoitoare și adăugă că, din punctul ei de vedere, numele componentelor problemei n-aveau nicio importanță atâta vreme cât puteau fi transformate în date matematice.

— Putem să înlocuim gazul purtător cu A și hexafluoridul de uraniu cu B, zise Nombeko.

Apoi se îndreptă spre tabla de pe perete, șterse inepțiile inginerului și notă ecuația corespunzătoare vitezei unei reacții autocatalitice de prim ordin.

Când observă că inginerul se uită la tablă cu o privire lipsită de expresie, Nombeko explică raționamentul trasând o curbă sigmoidală.

După ce termină de desenat, realiză că inginerul van der Westhuizen nu pricepea ceea ce scrisese ea într-o măsură mai mare decât oricare dintre foștii ei colegi curățători de latrine. Sau, că tot veni vorba, mai mult decât un asistent de la departamentul de salubritate al municipalității din Johannesburg.

— Domnule inginer, faceți, vă rog, un efort să pricepeți, zise ea, că am podele de frecat. Gazul și fluorura nu se tolerează reciproc și această incompatibilitate crește în mod exponențial.

— Și atunci care e soluția? întrebă inginerul.

— Nu știu, răspunse Nombeko. N-am avut timp să mă gândesc la asta. După cum v-am mai zis deja, nu sunt decât o simplă femeie de

serviciu.

În acel moment intră pe ușă unul dintre colaboratorii calificați ai inginerului van der Westhuizen. Fusese trimis de șeful echipei de cercetare ca să-i dea vestea cea bună cum că echipa ajunsese la concluzia că problema era de natură autocatalitică, ceea ce cauza contaminarea filtrului procesorului, și că urmau să găsească în curând o soluție.

Colaboratorul nu avu însă nevoie să menționeze niciunul dintre aspectele de mai sus, căci văzu imediat ceea ce era scris pe tabla inginerului, aflată chiar în spatele negresei ce ținea un mop în mână.

— A, văd că v-ați dat deja seama de ceea ce veneam să vă spun. Atunci nu vă mai deranjez, zise colaboratorul și făcu cale întoarsă.

Inginerul van der Westhuizen ședea la birou cufundat în tăcere. Își mai turnă un pahar de Klipdrift.

Nombeko șopti că fusese o coincidență fericită și că avea să-l lase în curând în pace, dar că, înainte de asta, trebuia să-i pună câteva întrebări. Mai întâi voia să știe dacă inginerul dorea ca Nombeko să-i ofere o descriere matematică a modului în care echipa sa ar putea mări capacitatea de la douăsprezece mii de unități de lucru de separare pe an la douăzeci de mii, menținând dozajul constant la 0,46%.

Inginerul n-avea nimic împotrivă.

În al doilea rând, Nombeko voia să știe dacă inginerul n-ar avea cumva bunăvoința să comande un mop nou, având în vedere că acela vechi fusese ros aproape în întregime de câinele său.

Inginerul răspunse că nu putea promite nimic, dar că va vedea ce putea face.

Deși se afla în captivitate împotriva propriei voințe, Nombeko știa să profite de puținele bucurii pe care i le oferea viața. De-abia aștepta, spre exemplu, să vadă când avea să se prăbușească impostorul de Westhuizen.

În linii mari, o ducea destul de bine. Când n-o vedea nimeni, își citea cărțile, altfel spăla câteva coridoare, golea câteva scrumiere, citea analizele echipei de cercetare și i le reda inginerului în limbaj cât mai simplu.

Își petrecea timpul liber împreună cu celelalte ajutoare domestice. În ochii regimului de apartheid, acestea aparțineau unei minorități mai greu de delimitat, și anume „asiatici diverși“. Erau, mai precis, chinezoaice.

Chinezii se aciuaseră în Africa de Sud cu vreo sută de ani în urmă, într-o perioadă când țara avea nevoie de mână de lucru ieftină (care, în

plus, nici să nu protesteze cu vehemență) pentru minele de aur din afara Johannesburgului. Minele erau acum istorie, dar coloniile de chinezi și limba lor continuau să prospere.

Noaptea, cele trei chinezoaice (mezina, sora mijlocie și sora cea mare) erau încuiate împreună cu Nombeko. La început se ținuseră deoparte, dar cum o partidă de mahjong e mult mai interesantă dacă se joacă în patru în loc de trei, s-au gândit că merită încercat, mai ales când și-au dat seama că fata din Soweto nu era așa de bleagă pe cât crezuseră inițial, deși nu aparținea rasei galbene.

Nombeko li s-a alăturat cu plăcere și în curând învățase tot ce era de știut despre pong, kong, chow și toate celelalte subtilități ale jocului. Avea și avantajul oferit de faptul că era în stare să memoreze toate cele o sută patruzeci și patru de piese, ceea ce îi permitea să câștige fără niciun efort trei partide din patru. Lăsa mereu pe vreuna dintre fete s-o câștige pe cea de-a patra.

Chinezoaicele și Nombeko se reuneau în fiecare săptămână pentru o trecere în revistă a celor mai recente evenimente petrecute în lume. În cadrul acestor întruniri, Nombeko le împărtășea fetelor ce reușise să audă pe coridoare sau prin pereți. Știrile nu erau mereu foarte detaliate, dar nici publicul nu era foarte exigent. Dovada cea mai grăitoare poate a fost reacția fetelor când Nombeko le-a povestit că Aristotel și Shakespeare nu mai erau interziși în China. Chinezoaicele au replicat atunci că noua măsură va fi cu siguranță pe placul celor doi.

Cu ajutorul relatărilor de știri și al jocului dintre cele patru nefericite ale sorții s-a închegat o profundă prietenie. În plus, simbolurile și inscripțiile de pe piesele de mahjong le-au inspirat pe surori s-o învețe pe Nombeko dialectul lor chinezesc, ocazie de amuzament, mai ales când s-a dovedit că surorile nu erau la fel de talentate precum Nombeko în învățarea limbilor străine, fapt ilustrat de dificultățile cu dialectul xhosa, pe care aceasta din urmă îl moștenise de la mama sa.

Chinezoaicele aveau un trecut mult mai dubios decât Nombeko. Nimeriseră în serviciul inginerului într-un fel asemănător, dar aveau cincisprezece ani de pedeapsă în loc de șapte. Îl întâlniseră pe inginer într-un bar din Johannesburg unde acesta le făcuse ochi dulci la toate trei în același timp. Fetele îi explicaseră atunci că aveau nevoie de bani pentru o rudă bolnavă și de aceea erau dispuse să vândă… însă nu propriile trupuri, ci obiecte de mare valoare pe care le primiseră moștenire.

Pe inginer îl treceau căldurile și ar fi preferat să se răcorească într-un fel, pe de altă parte însă înțelesese că putea face o afacere bună, deci se

dusese acasă la fete unde ele îi arătaseră o gâscă din ceramică din perioada dinastiei Han, din jurul anului 100 înainte de Hristos. Fetele cereau un preț de douăzeci de mii de ranzi, dar inginerul pricepea că obiectul probabil valora de cel puțin zece ori mai mult, dacă nu de o sută de ori. Cum nu era vorba decât de niște fete amărâte, care în plus mai erau și chinezoaice, în dimineața următoare, inginerul le propusese cincisprezece mii de ranzi bani gheață în fața băncii („vă dau cinci mii la fiecare, ori acceptați ori o lăsăm baltă“) și proastele acceptaseră.

Inginerul etalase gâsca unicat în biroul său la loc de cinste, pe un piedestal, până într-o zi, cu un an mai târziu, când un agent israelian din serviciul de informații Mossad, care era, de asemenea, implicat în proiectul nuclear, o analizase mai în detaliu și după zece secunde stabilise că era un fals. Ancheta care a urmat și care a fost condusă de un inginer cătrănit nevoie mare a stabilit că gâsca nu era nicidecum produsă de artizani din provincia Zhejiang pe vremea dinastiei Han, ci mai degrabă de către trei chinezoaice dintr-o suburbie a Johannesburgului și că nu putea fi atribuită niciunei dinastii, având în vedere că data din preajma anului 1975 *după* Hristos.

Fetele făcuseră însă greșeala să-i arate inginerului gâsca în propria lor casă. Prin urmare, nici inginerului, nici sistemului judiciar nu le fusese greu să pună mâna pe toate cele trei fete. Din cei cincisprezece mii de ranzi încasați nu mai aveau însă decât două mii, de aceea fetele fuseseră închise la Pelindaba, unde mai aveau încă vreo zece ani de ispășit în momentul întâlnirii cu Nombeko.

— L-am poreclit pe inginer , zise una dintre fete.
— Gâsca, traduse Nombeko.

Mai presus de orice, chinezoaicele își doreau să se întoarcă în cartierul chinezesc din Johannesburg și să continue să producă gâște de pe vremea dinastiei Han, având însă grijă să gestioneze totul într-un mod mult mai elegant decât înainte.

Între timp, erau la fel de relaxate ca și Nombeko la noul lor domiciliu. În sarcinile lor intrau să servească masa pentru inginer și pentru personalul de pază și să se ocupe de primirea și trimiterea corespondenței. Trimiterea era deosebit de importantă. Tot ce se putea fura fără ca cineva să bage de seamă, indiferent că era de dimensiuni reduse sau relativ importante, era împachetat în colete adresate mamei fetelor și depus spre a fi trimis. Mama primea cu brațele deschise tot ce i se trimitea și se ocupa de vânzarea obiectelor, pe deplin mulțumită că investiția sa în lecții de scris și citit în engleză pentru fete dădea acum

roade din plin.

Fetele erau cam amețite și le plăcea să-și asume riscuri, ceea ce din când în când le făcea să dea de bucluc. O dată una dintre ele încurcase etichetele cu adresele destinatarilor, așa că s-au trezit cu prim-ministrul însuși sunându-l pe inginerul Westhuizen ca să-l întrebe de ce îi trimisese un pachet ce conținea opt lumânări, două perforatoare și patru dosare goale. În același timp, mama chinezoaicelor primise un raport tehnic de patru sute de pagini cu privire la dezavantajele utilizării neptuniului ca bază a procesului de fisiune, pe care îl aruncase în foc fără să clipească.

* * *

Nombeko era iritată de faptul că îi luase atâta vreme să priceapă cât de gravă era situația în care se afla. Având în vedere întorsătura pe care o luaseră lucrurile, în practică pedeapsa pe care o avea de ispășit nu mai era de șapte ani în serviciul inginerului. Era vorba despre o întreagă viață. Spre deosebire de cele trei chinezoaice, ea era implicată până peste cap într-unul dintre cele mai secrete proiecte din lume. Atâta timp cât era separată prin garduri electrificate la douăsprezece mii de volți de toți cei cărora le-ar fi putut împărtăși secretul, situația era sub control. Dar dacă i-ar fi dat drumul? Reprezenta o combinație între o negresă lipsită de orice valoare și un factor de risc. Cât timp i s-ar permite să rămână în viață? Zece secunde. Sau douăzeci. Dacă avea noroc.

Situația sa putea fi descrisă ca o problemă matematică fără soluție. Dacă îl ajuta să-și îndeplinească misiunea, inginerul avea să fie glorificat, apoi avea să se retragă și să primească o pensie regală din partea statului, în vreme ce ea, care știa tot ce nu trebuia să știe, avea să se aleagă cu un glonț în ceafă.

Pe de altă parte, dacă făcea tot ce era cu putință ca inginerul să eșueze, atunci el avea să fie ponegrit, apoi dat afară și cu siguranță avea să primească o pensie mult mai modestă. În același timp, ea avea să se aleagă tot cu un glonț în ceafă.

Iată, prin urmare, ecuația pe care nu reușea s-o rezolve. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să mențină echilibrul situației, adică să facă tot ce putea ca inginerul să nu fie demascat ca impostor și, în același timp, să încerce să lungească proiectul cât mai mult posibil. La drept vorbind, aceste lucruri nu puteau s-o apere de acel glonț în ceafă de care se temea, dar, cu cât întârzia evenimentul, cu atât creșteau șansele să se întâmple ceva radical precum o revoluție sau o revoltă a angajaților sau altceva la fel de greu de crezut.

Asta dacă nu reușea până la urmă să găsească totuși o soluție.

În lipsa unor alte idei, de câte ori avea ocazia, se așeza lângă fereastră în bibliotecă, reușind astfel să studieze activitatea de la porți. Se posta acolo la ore diferite și înregistra programul obișnuit al gărzilor.

Observă, printre altele, că toate vehiculele care intrau și ieșeau erau controlate și de gărzi, și de câini, cu excepția mașinii inginerului. Sau a șefului echipei de cercetare. Sau a celor doi agenți ai serviciului de informații Mossad. Cei patru păreau să fie mai presus de orice îndoială. Din păcate, aveau și locuri de parcare mai bune decât restul lumii. Nombeko ar fi putut să se strecoare în garajul principal și să se ascundă în vreun portbagaj, dar ar fi fost cu siguranță descoperită și de gărzi, și de câinii de pază. Aceștia din urmă erau pe deasupra instruiți să muște mai întâi și abia mai târziu să se consulte cu stăpânul. Garajul mic, în schimb, cel în care parcau doar oamenii importanți și unde ar fi găsit un portbagaj în care putea să supraviețuiască, era unul dintre locurile la care nu avea acces. Cheia de la garaj era una dintre puținele chei ale inginerului care nu era păstrată în sertarul aflat sub răspunderea lui Nombeko. Era o cheie de care inginerul avea nevoie în fiecare zi și de aceea o purta tot timpul cu el.

Nombeko remarcă, de asemenea, că cealaltă femeie de serviciu, care era tot de culoare, pășea dincolo de granițele centrului Pelindaba de fiecare dată când golea tomberonul de gunoi, la o aruncătură de băț de primul dintre cele două garduri electrificate la douăsprezece mii de volți. Făcea asta o dată la două zile și era o acțiune care o fascina pe Nombeko cu fiecare ocazie, mai ales că era convinsă că, de fapt, femeia de serviciu nu avea dreptul să se afle acolo. Gărzile treceau însă cu vederea acest fapt ca să nu fie nevoite să arunce gunoaiele ele însele.

Lui Nombeko îi veni astfel o idee îndrăzneață. Dacă trecea prin garajul principal, ar fi putut ajunge la tomberonul de gunoi fără să fie văzută de nimeni. Apoi putea să se strecoare înăuntru și să se lase purtată de femeia de serviciu pe lângă porți și până la containerul din afara centrului. Femeia urma o rutină strictă în golirea tomberonului. Evenimentul se desfășura la ora 16:05 o dată la două zile și femeia supraviețuia exclusiv grație faptului că potăile învățaseră că nu era cazul să o sfâșie în bucăți tocmai pe această negresă fără să întrebe mai întâi. În schimb, câinii adulmecau tomberonul cu suspiciune de fiecare dată.

Câinii trebuiau prin urmare să fie indisponibilizați cel puțin o după-amiază. Doar atunci călătoarea clandestină din tomberon ar fi putut avea șansa să supraviețuiască evadării. Ce-ar fi dacă le-ar pune un strop de otravă în mâncare?

Nombeko le implică pe cele trei chinezoaice care, întâmplător, erau

responsabile pentru mâncarea gărzilor și a întregului sector G, atât oameni, cât și animale.

— Bineînțeles! răspunse sora cea mare la rugămintea lui Nombeko. Întâmplarea face că suntem toate trei experte în otrăvirea câinilor. Sau cel puțin două dintre noi.

De fapt, multitudinea aventurilor pe care le trăiseră chinezoaicele încetaseră să o mai uimească pe Nombeko, dar aceasta era una dintre cele mai trăsnite. Nombeko o rugă deci pe sora cea mare să-i explice mai în detaliu cele spuse ca să nu rămână cu curiozitatea nesatisfăcută pentru tot restul vieții. Oricât ar fi însemnat asta.

Păi, înainte ca micuțele chinezoaice și mama lor să înceapă să facă afaceri în sectorul foarte profitabil al falsificărilor, mama deschisese un cimitir pentru câini în apropierea unei suburbii albe a Johannesburgului, numite Parktown West. Afacerile mergeau cam prost, căci animalele mâncau la fel de bine și de hrănitor ca și oamenii din zona aceea și, prin urmare, trăiau mult prea mult. De aceea, mamei îi venise ideea să le pună pe sora mai mare și pe cea mijlocie să mărească profitul firmei plasând mâncare de câini otrăvită din loc în loc, prin parcurile prin care zburdau canișii și pechinezii albilor. Pe vremea aceea mezina era mult prea mică și poate că i-ar fi venit ideea să guste ea însăși mâncarea, dacă ar fi pus mâna pe ea.

În scurt timp, proprietara cimitirului de câini cunoscuse o creștere exponențială a activității și familia ar fi putut să trăiască bine până și în ziua de azi din veniturile respective, dacă n-ar fi devenit, la drept vorbind, un pic prea lacome. Când și-au dat seama că parcurile erau pline de mai mulți câini morți decât vii, albii rasiști și-au îndreptat, firește, privirile spre singurele reprezentante ale rasei galbene din zonă.

— Da, sunt plini de prejudecăți, se pronunță Nombeko.

Mama fusese nevoită să-și facă rapid bagajele și împreună cu fiicele se ascunsese în centrul Johannesburgului, unde se lansaseră într-un alt domeniu de activitate.

Deși trecuseră ceva ani de atunci, fetele erau convinse că aveau să-și aducă aminte cum trebuia dozată otrava în mâncarea de câini.

— Păi, în cazul de față avem de-a face cu opt câini și trebuie să le dăm doza potrivită de otravă, adică suficient de mult să li se facă rău vreo zi sau două, nu mai mult, zise Nombeko.

— Soluția ideală e otrăvirea cu etilenglicol, zise sora mijlocie.

— Exact la asta mă gândeam și eu, adăugă sora cea mare.

Pe urmă se lansară într-o discuție despre doza cea mai potrivită. După părerea surorii mijlocii trei sute de mililitri erau de-ajuns, dar sora

cea mare îi atrase atenția că era vorba despre ditamai câinii-lupi și nu despre vreun amărât de chihuahua.

Până la urmă, fetele se puseră de acord că era nevoie de cinci sute de mililitri ca să-i aducă pe câini într-o stare jalnică pentru o zi.

Fetele abordaseră problema într-un mod atât de nonșalant, încât Nombeko regreta deja că le implicase. Oare chiar nu pricepeau în ce situație dificilă s-ar putea afla dacă se adeverea că mâncarea de câini otrăvită fusese pregătită de ele?

— Ei și tu, răspunse mezina. N-o să se întâmple nimic. Mai întâi trebuie să comandăm un bidon de etilenglicol, altfel n-avem cu ce otrăvi pe nimeni.

Acum Nombeko avea remușcări de două ori mai mari. Nu erau nici măcar în stare să priceapă că personalul de securitate avea să le identifice ca vinovate într-o clipită când se descoperea ce adăugaseră la lista obișnuită de cumpărături?

Apoi i-a venit o idee.

— Ia stați un pic, zise ea. Să nu faceți nimic în lipsa mea. Absolut nimic!

Fetele o urmăreau mirate cu privirea pe Nombeko. Nu se putea hotărî odată?

Nombeko tocmai își adusese aminte de un lucru pe care îl citise cândva într-unul dintre nenumăratele rapoarte pe care șeful echipei de cercetători le redactase pentru inginer. Nu era vorba despre etilenglicol, ci despre etan-1,2-diol. În raport se relata că cercetătorii făceau experimente cu lichide ce aveau punctul de fierbere mai mare de o sută de grade Celsius pentru a obține o întârziere cu câteva fracțiuni de secundă a creșterii temperaturii masei critice. Acesta era contextul în care citise despre etan-1,2-diol. Era oare posibil ca etan-1,2-diolul și etilenglicolul să aibă aproximativ aceleași proprietăți?

Deși biblioteca centrului de cercetare era cam slăbuță când venea vorba despre material de ultimă oră, era o sursă fantastică de informații cu caracter general. Cum ar fi, de exemplu, confirmarea faptului că etan-1,2-diolul și etilenglicolul nu numai că aveau aceleași proprietăți, ci *erau* de fapt una și aceeași substanță.

Nombeko împrumută două dintre cheile din sertarul inginerului, se strecură în garajul principal și de acolo în depozitul de substanțe chimice, care se afla lângă centrala electrică. Înăuntru găsi un bidon de douăzeci și cinci de litri aproape plin cu etan-1,2-diol. Turnă cinci litri în găleata pe care o luase cu ea și se întoarse la fete.

— Aveți aici mai mult decât suficient, zise ea.

Nombeko și fetele hotărâră să înceapă cu o doză foarte redusă pe care s-o amestece cu mâncarea câinilor ca să vadă ce efect avea. Pe parcurs, aveau să mărească doza până se ajungea la situația în care toți cei opt câini erau bolnavi, fără însă a da de bănuit paznicilor că s-ar planifica vreun atentat.

Chinezoaicele micșorară prin urmare doza de la cinci la patru sute de mililitri, după cum le îndemnase Nombeko. Făcură însă greșeala să o lase pe mezină să se ocupe de partea practică, or aceasta era singura dintre cele trei care nu participase la astfel de activități în trecut din cauza vârstei sale mult prea fragede. În concluzie, mezina amestecă patru sute de mililitri de etilenglicol *pentru fiecare câine* încă de la prima încercare ce se dorea a fi prudentă. Douăsprezece ore mai târziu, toți cei opt câini erau la fel de morți ca și cei din suburbia Parktown West câțiva ani înainte. În plus, pisica șefului gărzii, care avea obiceiul să fure din mâncarea câinilor, se afla în stare critică.

Etilenglicolul posedă această proprietate de a intra rapid în sânge din intestin. Odată ajuns în ficat, se transformă apoi în aldehidă glicolică, acid glicolic și oxalat. În cazul în care cantitatea este destul de mare, sunt anihilați rinichii, apoi sunt afectați plămânii și inima. Cauza imediată a morții în cazul celor opt câini a fost un stop cardiac.

Rezultatul imediat al greșelii de calcul a mezinei a fost că s-a tras alarma, iar forțele de pază și-au întețit controalele, ceea ce însemna firește că devenise imposibil pentru Nombeko să evadeze în tomberonul de gunoi.

A doua zi deja, fetele fură chemate la interogatoriu, dar în timp ce negau cu hotărâre, personalul de securitate găsi o găleată aproape goală cu etilenglicol în portbagajul mașinii unuia dintre cei două sute cincizeci de colaboratori. După cum se știe, Nombeko avea acces la garaj, grație sertarului cu chei al inginerului; portbagajul cu pricina era singurul pe care îl găsise descuiat și trebuia să se descotorosească de găleată. Proprietarul mașinii era un angajat ale cărui bune moravuri puteau fi puse la îndoială; pe de o parte, nu și-ar fi trădat niciodată țara, pe de altă parte însă, chiar în ziua respectivă avusese proasta intuiție de a-i șterpeli portofelul șefului său de departament. Portofelul fu găsit lângă găleată și, când toată tărășenia ieși la lumină, angajatul fu reținut, interogat, concediat și apoi condamnat la șase luni de închisoare pentru furt, plus treizeci și doi de ani pentru terorism.

— A fost cât p-aci, declară mezina când nu mai plana nicio suspiciune asupra celor trei surori.

— Mai încercăm o dată? întrebă sora mijlocie.

— Dar atunci trebuie să așteptăm până fac rost de niște câini noi, adăugă sora cea mare, că pe ăia vechi i-am terminat.

Nombeko nu spunea nimic. În sinea ei își zicea însă că viitorul său nu părea să fie mult mai luminos decât cel al pisicii șefului gărzii, care acum începea să aibă crampe.

---

2 Șef, stăpân, în afrikaans; termen folosit în special de persoanele de culoare ca să se adreseze albilor aflați în poziții de autoritate. (*N.t.*)

Capitolul 4

**Despre un bun samaritean,
un hoț de biciclete și o soție din
ce în ce mai dependentă de fumat**

Deoarece terminase banii Henriettei, Ingmar făcuse foamea aproape tot drumul pe care îl străbătuse cu autostopul înapoi de la Nisa la Södertälje. Când ajunse însă la Malmö, micul funcționar de poștă, acum murdar și înfometat, avu norocul să întâlnească un soldat al Armatei Salvării care era în drum spre casă după o zi lungă în slujba Domnului. Ingmar îl întrebă pe soldat dacă îi putea da un colț de pâine.

Soldatul Armatei Salvării fu imediat copleșit de spiritul dragostei și al compasiunii în așa măsură, încât îl invită pe Ingmar la el acasă.

Odată ajunși acolo, omul i-a dat să mănânce un piure cu carne de porc, iar apoi l-a invitat să doarmă în propriul său pat, el așternându-și un culcuș pe jos, lângă sobă. Printre căscături, Ingmar i-a mărturisit soldatului că era impresionat de bunătatea sa. Soldatul i-a răspuns că explicația acțiunilor sale se regăsea în Biblie, mai ales în Evanghelia după Luca, în care se relata povestea bunului samaritean. Soldatul Armatei Salvării l-a întrebat apoi pe Ingmar dacă îi permitea să-i citească vreo câteva rânduri din Sfânta Scriptură.

— Bineînțeles, a răspuns Ingmar, dar citește cu voce joasă, că eu vreau să dorm.

Și a adormit. A doua zi a fost trezit de mirosul de pâine proaspătă.

După micul dejun, i-a mulțumit bunului soldat, și-a luat rămas-bun, apoi i-a furat bicicleta. În timp ce se îndepărta pedalând, începu să se întrebe dacă nu cumva scria chiar în Biblie că nevoia n-are stăpân. Ingmar nu era totuși sigur.

Ca să fie sigur, s-a debarasat de bunul furat în Lund, iar cu banii respectivi și-a cumpărat un bilet de tren până acasă.

De-abia intrat pe ușă, Ingmar fu întâmpinat de Henrietta. Înainte ca ea să apuce să deschidă gura și să-i ureze bun venit acasă, el o anunță că sosi vremea să facă în sfârșit copii.

De fapt, Henrietta ar fi avut un număr de întrebări de pus, printre care și cea legată de acceptarea lui subită de a se culca cu ea fără să aibă la îndemână cutia aia nesuferită cu prezervative americane, dar era destul de ageră la minte să profite pur și simplu de situație. Îi ceru doar să

facă un duș mai întâi, căci mirosea aproape la fel de rău precum arăta.

Prima aventură fără prezervativ a cuplului a durat patru minute, după care Ingmar era gata. Henrietta era oricum bucuroasă. Smintitul ei drag revenise acasă și, în plus, aruncase deja prezervativele la gunoi încă înainte de a ajunge în pat. Poate că era un semn că terminase cu toate ideile lui țicnite? Și, de ce nu, poate că aveau să fie binecuvântați cu un bebeluș?

Ingmar se trezi după cincisprezece ore. Mai întâi povesti că dăduse în sfârșit peste rege la Nisa. Sau, de fapt, lucrurile se petrecuseră exact invers. Regele dăduse peste el, sau mai bine zis în el, îi dăduse cu bastonul în cap.

— Vai de mine! exclamă Henrietta.

Chiar că era vai și-amar de el, dar Ingmar îi era, dimpotrivă, recunoscător. Regele îl readusese cu picioarele pe pământ. Îl făcuse să înțeleagă că monarhia nu era altceva decât opera necuratului, care trebuie anihilată.

— Opera necuratului? zise soția sa uluită.

— Care trebuie anihilată.

Această operațiune cerea însă răbdare și viclenie. Cea de-a doua parte a planului era ca ei doi să aibă un copil, un băiat pe care să-l cheme Holger.

— Pe cine? întrebă Henrietta.

— Pe fiul nostru, firește.

Henrietta, care de când se știa tânjise în tăcere după o micuță Elsa, zise că puteau la fel de bine să aibă o fată, dacă le era dat să aibă vreun copil. Atunci Ingmar îi puse în vedere că trebuie să înceteze să gândească atât de pesimist. Apoi îi ceru ceva de mâncare, promițându-i că-i va explica îndată cum hotărâse el că vor evolua lucrurile.

Henrietta se execută. Încălzi niște resturi pe care i le servi cu sfeclă roșie și cu ouă ochiuri.

Printre îmbucături, Ingmar îi povesti în amănunt întâlnirea cu Gustaf al V-lea. Era prima dintr-o lungă serie de relatări despre cum regele îl calificase drept „funcționăraș“ și „individ inoportun“. Îi menționă apoi pentru a doua, dar nicidecum ultima oară că regele îl lovise cu bastonul de argint în cap.

— Și din cauza asta trebuie anihilată monarhia acum? întrebă Henrietta. Cu răbdare și viclenie? Și ce formă or să ia răbdarea și viclenia?

În sinea ei își zicea că nici răbdarea, nici viclenia nu fuseseră, istoric vorbind, vreunul dintre punctele forte ale soțului ei, dar se abținu să-l contrazică.

Păi, prin răbdare, Ingmar înțelegea că aveau să treacă mai multe luni până când băiatul urma să vină pe lume, chiar dacă el și cu Henrietta ar fi procreat deja cu o zi înainte și că, pe urmă, aveau să mai treacă ani buni înainte ca Holger să fie destul de mare să preia ștafeta după tatăl său.

— Ce ștafetă? întrebă Henrietta.

— Lupta, dragă Henrietta. Lupta.

Cum făcuse autostopul înapoi de-a lungul Europei, Ingmar avusese la dispoziție destul timp de reflecție. N-avea să fie ușor să anihileze monarhia. Era un proiect căruia trebuia să-i dedice întreaga sa viață. Sau poate chiar mai mult de atât. Iar aici intra în ecuație Holger. În caz că Ingmar se prăpădea înainte ca lupta să fie câștigată, fiul trebuia să preia ștafeta.

— Și de ce să-l cheme Holger? întrebă Henrietta, care încă avea o mulțime de întrebări.

Ei, de fapt pe băiat putea să-l cheme oricum, nu numele era important, ci lupta. Pe de altă parte însă, nu ar fi fost deloc practic să-l lase fără nume. Ingmar se gândise mai întâi să-i zică Wilhelm, după cunoscutul scriitor Vilhelm Moberg, care se întâmpla să fie și republican. Dar pe urmă își dăduse seama că era și numele unuia dintre fiii regelui, care era, în plus, prinț și duce de Södermanland.

Începuse așadar să treacă în revistă toate numele începând de la litera A, iar în timpul călătoriei cu bicicleta de la Malmö la Lund, ajunsese la H, ceea ce îl făcuse să se gândească la soldatul Armatei Salvării pe care îl cunoscuse cu o zi înainte. Numele lui se întâmpla să fie tocmai Holger, iar Ingmar era convins că era un om tare bun la suflet, deși nu-și umflase cauciucurile de la bicicletă cum trebuie. Onestitatea și generozitatea de care dăduse dovadă Holger erau cu totul ieșite din comun, iar, în plus, Ingmar nu cunoștea nicio persoană de viță nobilă cu acest nume. Distanța la care Holger se afla de orice pretenție aristocrată corespundea de minune situației.

Aceste explicații aveau menirea să întregească imaginea Henriettei despre viitor. Cel mai devotat monarhist al Suediei urma să-și dedice de acum înainte viața răsturnării Casei Regale. Intenția lui era să-și urmeze chemarea până la moarte și, înainte să-i vină ziua, avea să se-ngrijească pentru ca progeniturile sale să fie pe baricade. Coroborate, toate aceste aspecte îl făceau și viclean, și răbdător.

— Nu progenituri, o corectă Ingmar. Progenitură. Și-o să-l cheme Holger.

* * *

Holger nu era însă la fel de hotărât ca tatăl său și nu binevoia să-și facă apariția. În următorii paisprezece ani, două lucruri i-au reținut întreaga atenție lui Ingmar:

1) să citească tot ce îi pica în mână despre infertilitate și

2) să se lanseze în acțiuni neconvenționale de amploare, menite să compromită monarhia ca instituție și regele ca persoană.

Pe lângă toate astea, reuși să nu-și neglijeze postul de funcționar cu cel mai mic grad din sistemul de organizare a poștei mai mult decât era cazul, ceea ce îl ajută să nu fie dat afară.

După ce parcursese întreaga bibliotecă municipală din Södertälje, Ingmar începu să facă naveta la Stockholm pentru a consulta lucrările Bibliotecii Regale. Deși avea un nume spurcat, biblioteca punea la dispoziția cititorilor un număr impresionant de titluri.

Ingmar învăță tot ce era de știut despre tulburările ovulației, anomaliile cromozomiale și perturbările în formarea spermatozoizilor. Cu cât se cufunda mai adânc în arhive, cu atât își însușea mai multe informații cu o valoare științifică discutabilă.

De aceea, se întâmpla, de exemplu, ca în anumite zile să umble prin casă dezbrăcat de la brâu în jos imediat ce se întorcea de la muncă (de obicei cu un sfert de oră înainte de terminarea programului) și până venea vremea de culcare. Motivația era că își răcorea astfel testiculele, ceea ce, citise Ingmar, îmbunătățea mobilitatea spermatozoizilor.

— Ingmar, amesteci tu în supă, în timp ce întind eu rufele? îl întrebase odată Henrietta.

— Nu pot, că m-aș apropia cu testiculele prea mult de aragaz, răspunsese atunci Ingmar.

Henrietta își iubea în continuare soțul, căci era atât de plin de viață. Din când în când însă, simțea nevoia să-și regăsească echilibrul vieții cu ajutorul unei țigări în plus. Apoi mai fuma încă una. Apropo, în ziua când Ingmar a vrut să-i sară în ajutor Henriettei și s-a oferit să se ducă la magazin să cumpere smântână, Henrietta a atins un nou record de țigări fumate într-o singură zi. Zăpăcit cum era, Ingmar a plecat dezbrăcat de la brâu în jos.

În rest, Ingmar suferea mai degrabă de țicneală decât de zăpăceală. Învățase, de exemplu, când trebuia să-i vină ciclul Henriettei. Prin urmare, hotărâse să dedice aceste zile inutile activităților de calomniere a șefului statului. Zis și făcut. În absolut toate modurile posibile.

Printre altele, reuși să-l omagieze pe Majestatea Sa cu ocazia

aniversării celor nouăzeci de ani de viață, la 16 iunie 1948, desfășurând de-a lungul străzii Kungsgatan, chiar când trecea cortegiul, o banderolă de treisprezece metri pe care era înscris textul „Mori odată, țap bătrân, mori!“ La vremea respectivă, Gustaf al V-lea suferea de o miopie gravă, dar chiar și un orb ar fi putut vedea literele cât palma. Cotidianul *Dagens Nyheter* relatase a doua zi că regele reacționase la cele întâmplate printr-un ordin: „Prindeți vinovatul și aduceți-l la mine!“

Carevasăzică, *acum* avea chef să-l întâlnească!

După succesul de pe strada Kungsgatan, Ingmar a stat în banca lui până în octombrie 1950, când a închiriat un tânăr tenor credul de la opera din Stockholm și l-a pus să cânte „Bye, Bye, Baby“ în fața ferestrei camerei regelui din palatul Drottningholm, în timp ce acesta trăgea să moară. Tenorul a fost luat la bătaie de mulțimea care se adunase să vegheze, în vreme ce Ingmar, care cunoștea boschetele din împrejurimi, a reușit să scape. Tenorul brutalizat i-a scris o scrisoare vehementă în care revendica nu numai suma de două sute de coroane pe care i-o datora, ci încă cinci sute de coroane pentru traumele fizice și psihice pricinuite. Cum Ingmar îl angajase însă pe tenor sub un nume fals, iar adresa pe care i-o dăduse era, de asemenea, falsă, reclamațiile tenorului nimeriră pe biroul șefului centrului de prelucrare a deșeurilor din Lövsta, care, după ce citi scrisoarea, o mototoli și o aruncă în Incineratorul Numărul 2.

În 1955, Ingmar îl urmă pe noul rege în periplul său inaugural de-a lungul țării, fără să reușească să-i dea deloc de furcă. Aproape că-și pierduse speranța. Hotărî însă că trebuia să acționeze cu mai mult curaj, căci simpla influențare a opiniei publice nu mai era de ajuns. Fundul durduliu al regelui părea să stea pe tron mai stabil decât oricând.

— Nu poți să te lași odată de prostiile astea? îl rugă Henrietta.

— Iar ai început cu atitudinea ta negativă, draga mea. Am auzit că trebuie să gândești pozitiv ca să rămâi însărcinată. Apropo, am citit și că nu trebuie să bei mercur, căci e dăunător în faza incipientă a sarcinii.

— Mercur? se miră Henrietta. De ce naiba aș bea mercur?

— Păi tocmai asta îți zic și eu! Și să nu pui soia în mâncare.

— Soia? Ce-i aia?

— Nu știu. Dar n-o pune în mâncare.

În august 1960, Ingmar veni cu o idee inedită despre cum putea rămâne Henrietta gravidă. Și de data aceasta era vorba despre o idee pe care o preluase din lecturile sale. Singura problemă era că îi era un pic jenă să-i facă Henriettei propunerea.

— Păi, dacă stai cu capul în jos în timp ce… o facem… atunci e mai ușor pentru spermatozoizi să…

— Cu capul în jos?

Henrietta își întrebă soțul dacă nu cumva o luase razna și își dădu seama că nu era prima dată când nutrea astfel de sentimente față de el. În orice caz, încercarea moarte n-are. Henrietta era însă convinsă că n-avea să iasă nimic și se resemnase deja.

Cu atât mai mare îi fu mirarea când constată că bizara poziție o făcuse să trăiască totul cu o plăcere pe care nu o mai simțise de mult. Aventura era încurajată de strigăte satisfăcute din partea ambelor părți. În plus, când își dădu seama că Ingmar nu adormise imediat după consumarea actului, Henrietta veni cu o propunere:

— N-a fost rău deloc, dragul meu. Mai încercăm o dată, ce zici?

Ingmar era el însuși uimit de faptul că era în continuare treaz. Cumpăni câteva clipe cele spuse de Henrietta, apoi răspunse:

— Hai, ce dracu'.

Nu se știe dacă se întâmplase prima sau a doua oară în seara aceea, cert era însă că, după treisprezece ani de infertilitate, Henrietta rămăsese în sfârșit gravidă.

— Holger, dragul meu Holger, ești pe drum! răcni Ingmar către pântecele Henriettei când află vestea.

Henrietta, care știa destul de multe despre procesul de reproducere încât să nu excludă posibilitatea că va naște o mică Elsa, se duse în bucătărie și-și aprinse o țigară.

* * *

În lunile ce urmară, Ingmar își intensifică eforturile. În fiecare seară citea cu voce tare din cartea lui Vilhelm Moberg, *De ce sunt republican*, lângă pântecele Henriettei. În fiecare dimineață, la micul dejun, conversa cu Holger prin buricul soției, împărtășindu-i toate convingerile republicane care îl încercau în acele momente. Martin Luther, care era de părere că „trebuie să fim cu frica lui Dumnezeu și să-l iubim având grijă să nu-i disprețuim sau să-i înfuriem pe părinții și stăpânii noștri", era ținta constantă a atacurilor sale.

Raționamentul lui Luther era eronat din cel puțin două puncte de vedere. În primul rând din cauza lui Dumnezeu, care nu e ales de popor. Și care nu poate fi înlăturat. Cel puțin te poți converti, dacă vrei, dar adevărul este că Dumnezeii sunt tot o apă și-un pământ, în toate religiile.

În al doilea rând, din cauză că era de părere că nu trebuie „să-i

înfuriem pe stăpânii noștri“. Despre ce stăpâni este vorba și de ce nu trebuie să-i înfuriem?

Henrietta nu prea se băga în treaba lui Ingmar când ținea aceste monologuri în fața pântecelui, dar era nevoită să-l întrerupă din când în când, ca nu cumva să se ardă mâncarea pe foc.

— Așteaptă, nu sunt gata, o ruga atunci Ingmar.

— Mămăliga e însă gata, răspundea atunci Henrietta. Poți să-ți continui conversația cu buricul meu mâine, dacă nu vrei să ne ia foc casa.

Veni și momentul mult-așteptat. Chiar cu o lună mai devreme. Din fericire, când i se rupse apa, Ingmar tocmai se întorsese de la poșta lui a dracului de regală, unde, după ce fusese amenințat cu repercusiuni serioase, promisese într-un sfârșit că avea să înceteze să deseneze coarne în fruntea lui Gustaf al VI-lea Adolf pe toate timbrele care îi treceau prin mână. Henrietta se târî până la pat, în vreme ce Ingmar, care trebuia s-o sune pe moașă, reuși să se încurce în firul de la telefon în așa hal încât până la urmă smulse și firul, și priza din perete. În timp ce el rămăsese în pragul ușii de la bucătărie înjurând, în camera alăturată Henrietta născu.

— După ce ai terminat de înjurat, te invit la noi, zise ea cu sufletul la gură. Dar să iei și o foarfecă, pentru că trebuie să tai cordonul ombilical.

Ingmar nu găsi foarfeca (deoarece nu prea se descurca în bucătărie), așa că luă un clește din trusa cu scule.

— E băiat sau fată? întrebă mama.

Ingmar aruncă o privire în direcția în care se afla răspunsul la întrebare, apoi declară:

— E Holger toată ziua.

Chiar în momentul când se pregătea să-și sărute soția, aceasta zise:

— Vai de mine! Cred că mai vine unul.

Tânărul tată era confuz. Mai întâi, ratase nașterea propriului său fiu, când se înfășurase în firul de la telefon în hol, iar câteva minute mai târziu i se năștea încă un fiu!

Ingmar nu apucă să prelucreze pe îndelete informația primită, căci vocea slabă, dar fermă a Henriettei începu să-i dea o serie de instrucțiuni legate de ce trebuia să facă pentru a nu pune în pericol nici viața mamei și nici pe cea a copiilor.

Un pic mai târziu, când lucrurile se liniștiră, Ingmar constată că totul se terminase cu bine, în afara faptului că ținea în brațe doi fii, deși fusese cât se poate de clar în dorința sa de a nu avea decât unul. N-ar fi

trebuit s-o facă de două ori în aceeași seară, că uite cât de mult se complicaseră lucrurile acum.

Henrietta își rugă soțul să nu mai vorbească prostii, își privi apoi fiii, mai întâi pe unul și după aceea pe celălalt, și într-un final zise:

— Aș zice că cel din stânga pare să fie Holger.

— Da, mormăi Ingmar, sau poate cel din dreapta.

Situația ar fi putut fi clarificată stabilind că primul născut era adevăratul Holger. În zăpăceala generală cu placenta și toate celelalte, Ingmar îi amestecase însă pe cei doi bebeluși, iar acum nu îi mai deosebea.

— La dracu'! zise el și fu imediat mustruluit de soție.

Nu se cădea ca primele cuvinte pe care le auzeau fiii lor să fie niște cuvinte urâte, și asta doar pentru că se întâmplase să vină pe lume prea mulți.

Atunci Ingmar amuți. Reevaluă situația în gând și se decise.

— Ăsta-i Holger, zise el și arătă spre copilul din dreapta.

— Nu zău, replică Henrietta. Și celălalt cine e?

— Și el e tot Holger.

— Holger și Holger? izbucni Henrietta care simțea deja o nevoie nebună de a aprinde o țigară. Ești sigur, Ingmar?

Ingmar confirmă că era cât se poate de sigur.

Partea 2

„Cu cât cunosc mai bine oamenii,
cu atât iubesc mai mult câinii.“

Madame de Staël

Capitolul 5

Despre o scrisoare anonimă,
pace în lume și un scorpion înfometat

Sclava domestică a inginerului Westhuizen reveni la speranța improbabilă că ar putea fi salvată dacă s-ar produce o schimbare structurală în societate. Nu îi era însă deloc ușor să prezică evenimentele care să-i influențeze viitorul, indiferent de calitatea acestuia.

Cărțile din biblioteca centrului de cercetare îi permiteau evident să-și facă o idee, dar majoritatea informațiilor conținute în ele erau vechi de cel puțin zece ani. Printre altele, Nombeko dăduse peste o publicație din 1924 în care un profesor din Londra prezenta de-a lungul a două sute de pagini garanția că niciodată nu avea să mai izbucnească vreun război. Garanția în cauză era combinația dintre Societatea Națiunilor și popularitatea crescândă a jazzului.

Pe de altă parte, îi era mult mai ușor să urmărească ceea ce se întâmpla între pereții ferecați ai centrului. Din păcate, cele mai recente rapoarte arătau că angajații competenți ai inginerului reușiseră să rezolve problema de autocataliză și că erau pregătiți pentru un test nuclear. Reușita unui astfel de test ar fi făcut ca întregul proiect să se apropie de final mult prea rapid pentru gustul lui Nombeko, care avea chef să mai trăiască un pic.

Singurul lucru pe care îl putea face în acel moment era să întârzie mersul lucrurilor. Cel mai înțelept era însă să acționeze în așa fel încât guvernul de la Pretoria să nu intre la bănuieli în privința incompetenței lui Westhuizen. Prin urmare, soluția cea mai adecvată se dovedea a fi să oprească temporar operațiunea de foraj care tocmai demarase în deșertul Kalahari.

În ciuda dezastrului cu antigelul, Nombeko se hotărî să apeleze din nou la cele trei chinezoaice. Le întrebă dacă o puteau ajuta să trimită o scrisoare prin intermediul mamei lor.

— Apropo, cum se fac astfel de treburi? Chiar nu controlează nimeni corespondența înainte de a fi trimisă?

— Ba o controlează. Una dintre fețele palide din gardă nu face altceva decât să controleze toată corespondența care nu e adresată unor destinatari deja înscriși pe lista secretă. Când are cea mai mică îndoială, desface tot ce iese și îi interoghează pe toți expeditorii, fără excepție.

Toate acestea ar fi constituit o problemă insurmontabilă, dacă șeful

gărzii n-ar fi ținut o prelegere tuturor celor implicați în munca de curierat cu câțiva ani în urmă. Le povestise chinezoaicelor cum funcționa sistemul de securitate, neuitând să menționeze că măsurile respective erau necesare, deoarece nu mai puteai să ai încredere în nimeni în zilele noastre. Apoi șeful se scuzase și se dusese la toaletă, timp în care fetele îi aduseseră dovada că avea dreptate. Imediat ce rămăseseră singure în cameră, acestea se furișaseră la biroul lui, puseseră hârtia potrivită în mașina de scris și adăugaseră încă un destinatar aprobat din principiu la lista secretă care conținea deja o sută paisprezece.

— Pe mama voastră, ghici Nombeko.

Fetele încuviințară din cap zâmbind, adăugând că îi și dăduseră mamei lor un titlu impunător, pentru orice eventualitate. Cheng Lian nu inspira deloc încredere. *Profesor* Cheng Lian, pe de altă parte, nu putea fi pus la îndoială. Logica rasistă nu era deloc complicată.

Nombeko își zise că un nume chinezesc ar fi trebuit să-i facă pe oameni să reacționeze indiferent de titlul de profesor, dar fetelor părea să le stea în fire să-și asume riscuri și să scape basma curată, deși acum se aflau încuiate alături de ea. În plus, înșelătoria cu numele funcționa de mulți ani, deci n-avea niciun motiv să creadă că nu avea să funcționeze pentru încă o zi. Planul era deci ca Nombeko să trimită o scrisoare înăuntrul altei scrisori adresate profesorului Cheng Lian, iar mama fetelor să trimită apoi misiva mai departe.

— Nicio problemă, răspunseră fetele, fără să arate nici cea mai măruntă curiozitate în legătură cu destinatarul final.

Destinatar:
Președintele James Earl Carter Jr
Casa Albă, Washington

Bună ziua, domnule Președinte. E posibil să fiți interesat de faptul că Africa de Sud, sub conducerea unui măgar mereu beat, are intenția de a detona o bombă atomică de circa trei megatone în nu mai puțin de trei luni. Evenimentul va avea loc în deșertul Kalahari la începutul anului 1978, coordonatele exacte fiind următoarele: 26°44'26"S, 22°11'32"E. Ideea e ca apoi să se mai construiască încă șase bombe de care Africa de Sud să dispună după bunul plac.

Cu stimă,
Un prieten

Nombeko, înarmată cu mănuși de plastic, sigilă plicul, scrise

numele și adresa și adăugă într-un colț: „Jos America!“ Apoi puse totul într-un alt plic care fu expediat în ziua următoare unui profesor de pe lista secretă care locuia la Johannesburg și al cărui nume părea să fie de origine chineză.

* * *

Casa Albă din Washington a fost construită odinioară de sclavi negri importați din Africa lui Nombeko. Încă de la început a fost o clădire impunătoare, iar acum, după o sută șaptezeci și șapte de ani este și mai impunătoare. Este compusă din o sută treizeci și două de camere, treizeci și cinci de băi, șase etaje, o pistă de bowling și un salon de cinema. Mișună de angajați care împreună primesc peste treizeci și trei de mii de trimiteri poștale pe lună.

Toate trimiterile sunt analizate cu raze X, mirosite de nasurile sensibile ale unor câini special antrenați și controlate vizual înainte de a fi predate destinatarilor.

Scrisoarea lui Nombeko reuși să treacă și de razele X, și de câini. În momentul în care un controlor somnoros, dar vigilent dădu cu ochii de inscripția „Jos America!“ pe plicul care era adresat președintelui însuși, se declanșă însă alarma. Douăsprezece ore mai târziu, scrisoarea fusese trimisă cu avionul în Langley, Virginia, unde fu prezentată șefului CIA, Stansfield M. Turner. Agentul îi raportă cum arăta plicul, îl informă că amprentele identificate erau parțiale și plasate în așa mod încât nu puteau aparține decât diverșilor angajați poștali, adăugă că scrisoarea nu era radioactivă, că ștampila poștei părea să fie autentică, iar răvașul fusese trimis din districtul poștal nouă din Johannesburg, Africa de Sud, cu opt zile în urmă, precum și că analiza informatică arăta că textul fusese formulat cu ajutorul unor cuvinte decupate din cartea *Pace pe pământ* scrisă de un profesor britanic care avansase inițial teoria cum că Societatea Națiunilor în combinație cu jazzul vor asigura pacea în lume, după care se sinucisese în 1939.

— Jazzul avea să asigure pacea în lume? fu primul comentariu al șefului CIA.

— După cum v-am zis, domnule, individul s-a sinucis ulterior, răspunse agentul.

Șeful CIA îi mulțumi agentului și rămase singur cu scrisoarea. Douăzeci de minute mai târziu, timp în care avuse trei convorbiri telefonice, era clar că lucrurile susținute în scrisoare corespundeau perfect informațiilor pe care le deținea și el. Ceea ce era jenant era faptul

că sursa informațiilor era Uniunea Sovietică, motiv pentru care, la vremea respectivă nu fuseseră considerate credibile. Singura diferență consta în faptul că scrisoarea anonimă oferea coordonatele exacte. Prin urmare, informația era acum considerată extrem de credibilă. Șeful CIA era deci măcinat de două aspecte fundamentale:

1) Cine dracu' era expeditorul?

2) Venise momentul să-l contacteze pe președinte. La urma urmelor, scrisoarea îi era adresată.

Stansfield M. Turner nu era văzut cu ochi buni în agenție, deoarece încerca să înlocuiască tot mai mulți angajați cu aparatură electronică. De altfel, aflase cu ajutorul aparaturii electronice, nicidecum al vreunui angajat, că autorul scrisorii decupase cuvintele din cartea *Pace pe pământ*.

— Jazzul avea să asigure pacea în lume? se miră președintele Carter când îl întâlni pe fostul său coleg de școală, Turner, a doua zi, în Biroul Oval.

— S-a sinucis câțiva ani mai târziu, domnule președinte, replică șeful CIA.

Președintele Carter, care aprecia jazzul, nu reușea totuși să se împace cu gândul. Dacă bietul profesor avusese de fapt dreptate? Dacă vina aparținea celor de la Beatles și Rolling Stones, prin simplul fapt că apăruseră?

Șeful CIA constată că se putea da vina pe Beatles pentru multe lucruri, dar nu puteau fi învinuiți de izbucnirea războiului din Vietnam. Apoi adăugă că teoria nu i se părea deloc validă, căci chiar dacă Beatles și Rolling Stones n-ar fi distrus deja pacea mondială, tot ar fi apărut Sex Pistols și ar fi stricat totul.

— Sex Pistols? întrebă președintele.

— „God save the Queen, she ain't no human being"[3] cită șeful CIA.

— Acum înțeleg, răspunse președintele.

Apoi reveniră la oile lor. Idioții de sud-africani chiar se pregăteau să detoneze o bombă atomică? Și toată afacerea asta era condusă de un măgar?

— Nu știu nimic despre măgar, domnule. În conformitate cu sursele noastre, lucrările ar fi conduse de un oarecare inginer Westhuizen, care odinioară a absolvit cu note maxime cursurile uneia dintre cele mai prestigioase universități din Africa de Sud. Motiv pentru care probabil a și fost recrutat.

Dincolo de asta, informațiile păreau corecte. KGB-ul avusese deja amabilitatea de a informa CIA despre mersul lucrurilor. Iar acum sosise

această scrisoare, formulată în așa fel încât șeful CIA ar fi putut să jure că de data asta nu mai era mâna celor de la KGB. În plus, imaginile trimise prin sateliții CIA confirmau că se desfășurau activități în deșert exact în locul indicat de autorul răvașului anonim.

— Dar de ce scrie „Jos America!“ pe plic? întrebă președintele Carter.

— Expeditorul a vrut ca scrisoarea să aterizeze de urgență pe biroul meu, asta cred că îi era intenția. Autorul scrisorii pare să dețină informații detaliate despre măsurile luate pentru siguranța președintelui. Iar acest lucru ne face și mai curioși să-i aflăm identitatea. În orice caz, a fost o mișcare foarte inteligentă.

Președintele bombănea. Nu i se părea nimic inteligent în afirmația „Jos America!“, la fel cum i se părea ilogic ca cineva să susțină că regina Elizabeth a II-a ar aparține unei alte rase decât cea umană.

Îi mulțumi oricum vechiului său prieten și își rugă secretara să-i facă legătura cu Pretoria și cu prim-ministrul Vorster. Președintele Carter era direct responsabil de 32000 de proiectile nucleare îndreptate în diferite direcții. La Moscova, Brejnev era responsabil de cam tot atâtea. În această situație, lumea chiar nu mai avea nevoie de încă șase arme de aceleași proporții. Venise momentul să-i scuture un pic pe sud-africani.

* * *

Vorster era furios. Președintele american, un cultivator de arahide, pe deasupra și baptist, avusese nerușinarea să-l sune și să afirme că se făceau pregătiri pentru teste nucleare în deșertul Kalahari. În plus, îi oferise și coordonatele exacte ale locului de testare. Era o acuzație total nejustificată și pe deplin jignitoare! Luat de val, Vorster îi trântise receptorul în nas lui Jimmy Carter, dar fusese totuși destul de înțelept să nu meargă mai departe. În schimb, sună imediat la Pelindaba și îi ordonă inginerului Westhuizen să efectueze testele în altă parte.

— Unde? întrebă inginerul Westhuizen în timp ce femeia sa de serviciu spăla pe jos la picioarele sale.

— Oriunde altundeva în afară de Kalahari, replică prim-ministrul Vorster.

— O să avem o întârziere de mai multe luni, poate chiar un an sau mai mult, zise inginerul.

— Fă dracului așa cum îți spun!

* * *

Nombeko îi lăsă doi ani încheiați la dispoziție inginerului ca să

găsească un nou loc potrivit pentru testele nucleare care nu se mai puteau desfășura în deșertul Kalahari. Cea mai bună idee cu care venise Westhuizen în tot acest timp fusese să detoneze bomba într-una dintre multele regiuni autonome, dar nici măcar el nu părea convins că era o soluție acceptabilă.

Nombeko simțea că reputația inginerului se apropia de un nou record negativ și că în curând avea să fie nevoită să-i dea iar o mână de ajutor. În acest moment însă interveni un aspect pozitiv, o circumstanță externă care le oferi inginerului și, prin urmare, și femeii sale de serviciu încă o jumătate de an de respiro.

Se dovedi că prim-ministrul B.J. Vorster se săturase să se confrunte doar cu plângeri și lipsă de recunoștință din partea compatrioților săi în aproape orice împrejurare. De aceea, cu puțin ajutor, făcuse să dispară șaptezeci și cinci de milioane de ranzi din veniturile statului cu care lansase apoi ziarul *Cetățeanul*. Acesta, spre deosebire de cetățeanul de rând, avea o atitudine extrem de favorabilă față de guvernul sud-african și de capacitatea acestuia de a ține în șah atât propria-i populație, cât și restul lumii.

Din păcate, s-a întâmplat ca un cetățean peste măsură de perfid să scoată la iveală toată tărășenia. În același timp, blestemata de comunitate internațională a numit campania militară încununată de succes din Angola un masacru din cauza a șase sute de civili uciși, iar acela fu momentul în care Vorster fu nevoit să se retragă.

— Ducă-se dracului! declară el pentru ultima oară și se retrase din politică în 1979. Nu-i rămânea decât să se întoarcă acasă la Cape Town și să se așeze pe terasa vilei de lux cu un cocteil în mână, privind în larg spre Insula Robben, unde era închis teroristul Mandela.

— Lui Mandela trebuiau să-i putrezească oasele, nu mie, își repeta Vorster în timp ce-i putrezeau oasele.

Succesorul lui la postul de prim-ministru, P.W. Botha, era poreclit *Die Groot Krokodil*, marele crocodil, și băgase frica în inginer încă de la primul apel telefonic la Pelindaba. Nombeko înțelese că testele nucleare nu mai puteau întârzia. De aceea, i se adresă la sfârșitul unei dimineți, când inginerul încă mai era destul de treaz ca s-o înțeleagă.

— Domnule inginer…, zise ea în timp ce se întindea după scrumiera de pe biroul lui.

— Acum ce mai vrei? zise inginerul.

— Mă gândeam doar…, începu Nombeko, iar inginerul n-o întrerupse. Mă gândeam doar că, dacă nu e niciun loc în toată Africa de

Sud, în afară de Kalahari, unde nu aveți voie să detonați bomba, de ce nu faceți testele în largul mării?

Africa de Sud e înconjurată de mări aproape nesfârșit de întinse în trei direcții. După părerea lui Nombeko, alegerea unui nou loc de testare era la mintea cocoșului acum, că deșertul nu mai era o alternativă. Westhuizen se bucură ca un copil când o auzi. Pentru un moment. Apoi își aduse aminte că serviciul de informații îl avertizase să nu coopereze sub nicio formă cu flota. Ancheta meticuloasă care fusese lansată după ce se aflase că președintele american Carter era la curent cu testele ce se pregăteau în Kalahari dăduse la iveală concluzia că suspectul principal era viceamiralul Johan Charl Walters. Amiralul Walters vizitase Pelindaba cu trei săptămâni înainte de apelul telefonic al lui Carter, moment în care fusese pus la curent cu toate detaliile proiectului. Walters rămăsese singur în biroul lui Westhuizen cel puțin șapte minute, când inginerul întârziase într-o dimineață din cauza traficului (aceasta fusese explicația pe care Westhuizen o dăduse în timpul interogatoriului și care de fapt însemna că zăbovise un pic prea mult la barul unde își bea de obicei micul dejun). Teoria principală era că Walters fusese vexat când își dăduse seama că submarinele sale nu aveau să fie echipate cu proiectile nucleare și atunci îi pârâse americanilor.

— N-am încredere în flotă, mormăi inginerul către femeia sa de serviciu.

— Păi, atunci n-aveți decât să cereți ajutorul israelienilor, zise Nombeko.

În acel moment răsună țârâitul telefonului.

— Da, domnule prim-ministru… firește că-mi dau seama de importanța… da, domnule prim-ministru… nu, domnule prim-ministru…, în acest caz, nu sunt de acord cu dumneavoastră, dacă îmi permiteți. Am în fața mea, pe birou, un plan detaliat privind efectuarea testelor în Oceanul Indian, împreună cu israelienii. În mai puțin de trei luni, domnule prim-ministru. Mulțumesc, domnule prim-ministru, sunteți foarte amabil. Vă mulțumesc încă o dată. Sigur, la revedere!

Inginerul Westhuizen puse receptorul în furcă și dădu pe gât paharul în care tocmai își turnase coniac. Apoi îi spuse lui Nombeko:

— Nu mai sta de pomană. Du-te și cheamă-i pe cei doi israelieni.

În cele din urmă, testele fură efectuate cu ajutorul Israelului. Inginerul Westhuizen îi închină un gând plin de recunoștință fostului prim-ministru nazist Vorster pentru ideea genială de a iniția cooperarea cu Ierusalimul; la urma urmelor, în război, în dragoste și în politică, orice

e permis. Reprezentanții Israelului la fața locului erau doi agenți Mossad foarte capricioși. Din păcate, inginerul avea să-i întâlnească mai des decât era nevoie, fără să reușească vreodată să le suporte zâmbetul superior ce părea să spună: „Cum naiba ai putut să fii atât de idiot încât să cumperi o gâscă din argilă abia uscată și să crezi că datează de acum două mii de ani?“

Cum presupusul trădător, viceamiralul Walters, nu fusese pus la curent cu noile planuri, nici americanii nu aflară ce se întâmplase. Ha! Explozia fusese însă înregistrată de un satelit american Vela, dar asta era inevitabil.

Noul prim-ministru P.W. Botha se arătă atât de mulțumit de rezultatul testelor, încât veni în vizită la centrul de cercetare cu trei sticle de vin spumos din Constantia. Ciocni în cinstea succesului, adresând mulțumiri inginerului și celor doi agenți Mossad. Toți cei prezenți la eveniment fură serviți de o negresă. Prim-ministrul Botha n-ar fi îndrăznit niciodată să i se adreseze servitoarei cu termenul de negrotei, căci nu se cădea o astfel de exprimare pentru o persoană în poziția sa. Din fericire, nu era însă interzis să gândească ceea ce gândea.

Cum spuneam, negresa le servea ce avea de servit, încercând în restul timpului să se camufleze în tapetul alb de pe pereți, în măsura posibilităților.

— Noroc, inginere! zise prim-ministrul Botha și ridică paharul. Să ne trăiești!

Inginerul Westhuizen părea oarecum jenat de rolul de erou care îi fusese atribuit. Îi ceru discret lui Cum o fi chemând-o să-i umple din nou paharul în timp ce prim-ministrul conversa amical cu agenții Mossad.

Apoi situația relativ favorabilă viră în câteva secunde către polul opus. Totul începu când prim-ministrul se întoarse din nou spre Westhuizen și zise:

— Apropo, care este părerea dumneavoastră, domnule inginer, despre problema cu tritiul?

* * *

Prim-ministrul P.W. Botha avea un parcurs asemănător cu cel al predecesorului său. Noul lider al țării era poate un pic mai inteligent, căci abandonase nazismul, când înțelesese că se ducea de râpă și începuse să-și numească ideologia „naționalism creștin“. Prin urmare, scăpase de închisoare când Aliații câștigaseră războiul și reușise să urmeze o carieră politică fără niciun timp mort.

Botha și Biserica Reformată susțineau că Adevărul era înscris în

paginile Bibliei. Trebuia doar să citești cu atenție sporită. Încă în Întâia Carte a lui Moise se povestea despre turnul Babel, încercarea oamenilor de a ridica o scară care să ajungă până la cer. Dumnezeu a considerat această hotărâre un act de mândrie, motivat de setea de faimă a oamenilor, și i-a pedepsit împrăștiindu-i pe toată fața pământului și făcând ca fiecare să vorbească o altă limbă, astfel încât să nu se mai poată înțelege unii cu alții.

Popoare diferite, limbi diferite. Era deci intenția lui Dumnezeu să mențină diferitele popoare separate. Prin urmare, aveau undă verde de la Cel de Sus să împartă popoarele după culoarea pielii.

Marele crocodil simțea, de asemenea, că evoluția carierei sale se realizase tot cu voia Domnului. Relativ rapid devenise ministrul Apărării în guvernul predecesorului Vorster. Această poziție îi permisese să conducă atacul aerian asupra teroriștilor care se ascunseseră în Angola, operațiune pe care comunitatea internațională în stupiditatea sa o calificase drept masacru de persoane nevinovate. „Avem dovezi fotografice!“ declarase comunitatea internațională. „Câteodată, ceea ce nu se vede e mai important“, replicase crocodilul, nereușind însă să convingă pe nimeni altcineva în afară de propria mamă.

Problema cu care era acum confruntat inginerul Westhuizen era că tatăl lui P.W. Botha fusese șef de stat-major în timpul celui de-al doilea război bur, iar Botha însuși avea strategia militară în sânge. Prin urmare, prim-ministrul avea anumite cunoștințe privind aspectele tehnice pe care se presupunea că inginerul Westhuizen, în calitatea sa de șef al programului nuclear, le cunoștea la perfecție. Botha nu avea niciun motiv să creadă că inginerul era, de fapt, un impostor. Pusese întrebarea din pură curiozitate încercând să facă puțină conversație.

* * *

Inginerul Westhuizen nu scosese niciun cuvânt vreme de zece secunde. Situația începea să devină jenantă pentru el, iar pentru Nombeko de-a dreptul periculoasă, tânăra fiind convinsă că idiotul urma să zboare de pe post, dacă nu avea să răspundă cât mai curând acelei întrebări simpliste, ceea ce însemna că și ea ar fi fost înlăturată la scurt timp după el. Se săturase să-i tot sară în ajutor, dar nu ezită totuși să scoată din buzunar sticla de culoare maro cu aspect neutru în care se afla rezerva de coniac Klipdrift. Se îndreptă către inginer declarând că observase că domnul Westhuizen tocmai suferise un nou acces de astmă.

— Luați, vă rog, o înghițitură serioasă ca să vă puteți recăpăta vocea și să-i explicați domnului prim-ministru că perioada scurtă de

înjumătățire a tritiului nu reprezintă nicio problemă, deoarece nu influențează capacitatea explozivă a bombei.

Inginerul goli sticla cu sirop de tuse și se simți ca prin minune mult mai bine. Prim-ministrul Botha nu mai contenea să se holbeze la servitoare.

— *Dumneavoastră* cunoașteți problematica tritiului? zise el.

— Nu, vai de mine, râse Nombeko. Doar că fac curat pe aici în fiecare zi, iar inginerul nu face altceva decât să enumere formule și alte ciudățenii cu voce tare. Se pare deci că ceva din toate astea s-a imprimat și în creierul meu minuscul. Mai doriți un pahar de spumos?

Prim-ministrul Botha luă paharul de spumos și o urmări cu privirea pe Nombeko, în timp ce aceasta se întorcea la locul ei de lângă tapet. Între timp, inginerul își drese vocea, își ceru scuze pentru accesul de astm și pentru faptul că servitoarea profitase de ocazie și deschisese gura cu neobrăzare.

— În orice caz, perioada de înjumătățire a tritiului nu este relevantă pentru capacitatea explozivă a bombei, zise inginerul.

— Într-adevăr, tocmai am aflat acest lucru de la servitoare, replică ursuz prim-ministrul.

Botha nu mai puse alte întrebări incomode. La scurt timp după aceea se înveseli din nou grație încă unui pahar de spumos oferit cu promptitudine de Nombeko. Inginerul Westhuizen supraviețui așadar și acestei crize, iar împreună cu el și femeia sa de serviciu.

După ce fusese produsă prima bombă, se luase decizia ca producția să fie asigurată de două echipe înalt calificate care să lucreze în paralel, independent una de cealaltă și să construiască fiecare câte o nouă bombă după modelul celei dintâi. Echipele fuseseră instruite să documenteze cu mare atenție modul în care se efectua construcția. În acest fel se puteau compara în detaliu procesele de producție a bombelor numerele doi și trei, mai întâi între ele și apoi în raport cu bomba numărul unu. Sarcina de a compara îi revenea inginerului însuși și nimănui altcuiva (în afară de Cum o fi chemând-o, care oricum nu intra la socoteală).

Dacă bombele erau identice, însemna că erau, de asemenea, corect construite. Era improbabil ca două echipe de acel calibru, care lucrau întru totul independent una față de cealaltă, să facă aceleași greșeli. După calculele lui Cum o fi chemând-o, statistic vorbind, riscul era de 0,0054 la sută.

* * *

Nombeko se afla permanent în căutarea unei mici picături de speranță. Cunoștințele celor trei chinezoaice erau limitate; știau că piramidele egiptene se aflau în Egipt, știau să otrăvească niște câini și să fie cu băgare de seamă când furau portofele din buzunarul interior al unui sacou, dar asta era tot.

Inginerul vorbea adesea în barbă despre evoluția lucrurilor în Africa de Sud și în lume, dar informațiile primite de la el trebuiau cernute și interpretate, căci după părerea lui aproape toți politicienii din lume erau idioți sau comuniști și toate deciziile acestora erau ori idioate, ori comuniste. În cazul în care erau comuniste, erau, în plus, și idioate.

Când poporul american alese un fost actor hollywoodian drept președinte, inginerul profită de ocazie să-și exprime prejudecățile nu numai în legătură cu viitorul președinte, ci și cu întregul popor pe care acesta îl reprezenta. Spre deosebire de alții, Ronald Reagan nu fu catalogat drept comunist. Inginerul își canaliză toată energia spre presupusele înclinații sexuale ale președintelui, îmbrățișând teoria conform căreia orice bărbat care afișa opinii diferite de ale sale în orice privință trebuie să fie homosexual.

În ciuda tuturor calităților chinezoaicelor și ale inginerului, în materie de știri nu puteau concura cu televizorul din sala de așteptare adiacentă biroului inginerului. Nombeko obișnuia să-i dea drumul pe furiș și să urmărească știrile și emisiuni de dezbateri în timp ce se prefăcea că freacă podelele. Acel coridor era unul dintre cele mai curate din întregul centru de cercetare.

— Iar freci podelele astea? se răsti la ea într-o zi inginerul când sosi la muncă pe șapte cărări, pe la ora zece jumătate dimineața, cu cel puțin un sfert de oră mai devreme decât sperase Nombeko. Și cine a dat drumul la televizor?

Incidentul ar fi putut avea urmări neplăcute și să curme brusc setea de știri a lui Nombeko, dar, din fericire, aceasta îl cunoștea cu mult prea bine pe inginer. În loc să-i răspundă la întrebare, Nombeko schimbă subiectul:

— Am găsit o sticlă de Klipdrift pe jumătate plină pe biroul dumneavoastră adineauri când făceam curățenie și am vrut s-o arunc, că mi s-a părut că s-a învechit. Dar cum nu eram sigură, m-am gândit să vă întreb mai întâi.

— S-o arunci? Ai luat-o razna? zise inginerul și se grăbi să intre în birou ca să se asigure că picăturile tămăduitoare încă se mai aflau în sticlă.

Și, ca nu cumva lui Cum o fi chemând-o să-i mai vină vreo nouă

idee trăsnită, dădu imediat sticla pe gât, mutând conținutul prețios în propriul său sistem sanguin. Uită astfel și de televizor, și de podele, și de femeia sa de serviciu.

* * *

Într-o bună zi, se ivi, în cele din urmă.

Ocazia.

Dacă făcea totul ca la carte și mai avea parte și de un dram din norocul inginerului, Nombeko putea să devină în curând o femeie liberă. Liberă și urmărită, dar asta avea oricum mai puțină importanță. Deși Nombeko nu știa încă acest lucru, ocazia avea să vină de pe cealaltă parte a globului.

Adevăratul conducător al Chinei, Deng Xiaoping, își arătase de timpuriu talentul pentru înlăturarea concurenților, de fapt încă dinainte ca Mao Tse Tung, devenit acum senil, să apuce să moară. Cel mai spectaculos zvon era acela că l-ar fi împiedicat pe Zhou Enlai, mâna dreaptă a lui Mao, să-și trateze cancerul. Iar cine are un cancer pe care îl lasă netratat foarte rar ajunge departe. Dar totul depinde, firește, de perspectivă. În orice caz, Zhou Enlai a murit la douăzeci de ani după ce CIA a eșuat în încercarea de a-l arunca în aer.

Apoi au apărut noi concurenți, conduși de ultima soție a lui Mao, care au încercat să preia puterea. Dar imediat ce bătrânul Mao și-a dat ultima suflare, concurenții au fost prinși și băgați la închisoare, după care Deng s-a prefăcut că a uitat unde a pus cheia.

Pe plan extern, Deng era profund iritat de cretinul de la Moscova, pe nume Brejnev. Acest cretin a fost succedat de un altul, pe nume Andropov. Succedat, la rândul lui, de Cernenko, cel mai mare cretin dintre toți. Din fericire însă, era lui Cernenko n-a fost de durată. Se zice că l-ar fi speriat de moarte Războiul stelelor lansat în SUA de Ronald Reagan. Ștafeta fu atunci preluată de un novice pe nume Gorbaciov; prin urmare se trecea de la un cretin la un puști. Nou-venitul avea să aibă de furcă până să-și dovedească talentul.

Printre multe altele, poziția Chinei în Africa era destul de precară. Uniunea Sovietică alimentase decenii la rând diferite mișcări de independență africane. La momentul respectiv, întreaga atenție era captată de intervenția rușilor în Angola. Mișcarea populară de eliberare a Angolei[4] primea arme din partea sovieticilor în schimbul reușitelor în direcția ideologică corectă pe care le afișau. Urmau exemplul *sovietic*, firește. La naiba!

URSS influența Angola și alte țări din sudul Africii într-o direcție cu

totul opusă celei dorite de SUA și de Africa de Sud. Care era deci poziția Chinei în haosul creat? Să se alieze cu degenerații de comuniști de la Kremlin? Ori să meargă pe mâna imperialiștilor din SUA? Sau a regimului de apartheid de la Pretoria?

La naiba și iar la naiba!

Ar fi putut să nu adopte nicio poziție, să piardă prin neprezentare, după cum obișnuiau să spună idioții de americani, dacă la mijloc n-ar fi fost presupusele contacte ale Africii de Sud cu Taiwanul.

Faptul că SUA oprise un test nuclear în deșertul Kalahari era deja un secret oficial. Toată lumea își dădea deci mai mult sau mai puțin seama de natura activităților din Africa de Sud. „Toată lumea“ însemna, în acest context, toate serviciile de informații cu un oarecare renume.

Argumentul decisiv în cazul de față era faptul că pe biroul lui Deng, pe lângă informațiile despre operațiunea din deșertul Kalahari, se aflau și alte informații ale serviciilor secrete, referitoare la negocierile despre armament dintre Pretoria și Taipei. Ar fi fost de neimaginat ca taiwanezii să facă rost de proiectile pe care să le îndrepte apoi spre China continentală. Dacă lucrurile evoluau într-adevăr în această direcție, ar fi înrăutățit situația din Marea Chinei de Sud, făcând-o poate chiar să scape de sub control. Ca să nu mai vorbim despre faptul că flota americană din Oceanul Pacific se afla în imediata apropiere.

Într-un fel sau altul, Deng era, prin urmare, obligat să accepte blestematul de regim de apartheid. Șeful serviciului său de informații îi sugerase de fapt să nu acționeze în niciun fel și să lase regimul sud-african să se asfixieze de la sine! De altfel, acest sfat îl costase postul pe șeful serviciului de informații. Cum putea fi China mai în siguranță rămânând în expectativă, când Taiwanul făcea afaceri cu o națiune ce dispunea de arme nucleare și care se afla în plin declin? Era o întrebare la care fostul șef al serviciului de informații putea să mediteze în timp ce-și vedea de noile îndatoriri în calitate de suplinitor al unui șef de stație de metrou din Beijing.

Soluția era deci să se ocupe de situație, într-un fel sau altul.

Deng nu-și putea permite să se ducă în Africa de Sud în persoană și să se lase fotografiat împreună cu fostul nazist Botha (deși simțea o oarecare tentație, căci Occidentul decadent își avea șarmul său în doza potrivită). Nu putea nici să trimită pe cineva din cercul său de apropiați. Nu trebuia sub nicio formă să lase impresia că Beijingul și Pretoria erau în relații de amiciție.

Pe de altă parte, nu avea niciun sens să trimită vreun amărât de

funcționăraș fără simțul observației, dar cu servieta-diplomat după el. În plus, reprezentantul chinezilor trebuia să aibă un rang suficient de înalt încât să fie primit în audiență la Botha.

Concluzia: avea nevoie de cineva care să fie capabil să obțină rezultate, dar care să nu se afle însă în imediata apropiere a membrilor permanenți ai biroului politic, ca să nu fie considerat un trimis oficial al Beijingului. Deng Xaoping găsi omul căutat în persoana tânărului secretar de partid al provinciei Guizhou. În această provincie existau mai multe etnii decât locuitori, dar tânărul tocmai dovedise că era posibil să împaci minorități ofuscate precum Yao, Miao, Yi, Qiang, Dong, Zhuang, Buyi, Bai, Tujia, Gelao și Shui.

Cine știe să jongleze cu unsprezece minorități va face cu siguranță față și fostului nazist Botha, gândi Deng și avu grijă ca tânărul cu pricina să fie trimis la Pretoria.

Misiunea: să transmită guvernului din Africa de Sud printre rânduri mesajul că o cooperare nucleară cu Taiwanul era absolut inacceptabilă și să-i facă să înțeleagă cu cine au de-a face, dacă au de gând să ignore această avertizare.

* * *

P.W. Botha n-avea niciun chef să primească un șef de provincie din China, era sub demnitatea lui. Între timp, Botha avansase în rang și, în loc de prim-ministru, purta acum titlul de președinte. Ce impresie avea să dea, dacă el, președintele, primea în audiență un chinez oarecare? Ar fi trebuit să-i primească apoi și pe restul chinezilor, ceea ce i-ar fi luat mai bine de treisprezece mii de ani, iar Botha nu credea că avea să-i fie dat să trăiască așa de mult. Se simțea deja sleit de puteri, în ciuda noului său titlu.

Pe de altă parte, Botha pricepea strategia Chinei de a trimite un lacheu. Beijingul nu voia să fie acuzat că susține regimul de la Pretoria. Și viceversa.

Nu-i mai rămânea decât să afle ce voiau de la el. Era oare vorba despre Taiwan? Asta ar fi de-a dreptul comic, căci cooperarea cu Taiwanul tocmai se încheiase, deoarece nu ducea nicăieri.

Fie, poate că ar trebui să-l primească pe mesager până la urmă.

— Chiar că sunt curios ca un copil, își zise și zâmbi, deși situația în sine nu era deloc amuzantă.

Pentru a depăși problema de protocol ce putea fi cauzată dacă un

președinte ca el ar primi în audiență o simplă slugă, Botha veni cu ideea de a aranja o reuniune și o masă festivă la nivelul corespunzător demnității chinezului. În acest fel, el putea pretinde că a apărut la eveniment din întâmplare. A, aici erați? Îmi dați voie să mă așez un pic? Cam așa ceva.

Prin urmare, Botha îl sună pe șeful programului nuclear supersecret și îi ordonă să primească în vizită un musafir din China care ceruse audiență la președinte, să meargă cu el la un safari și apoi să-l invite la o cină pe cinste. Sarcina principală a inginerului avea să fie să-l facă pe chinez să înțeleagă că priceperea sud-africanilor în materie de inginerie militară nu putea fi pusă la îndoială, fără însă să facă referiri directe la aspectele nucleare.

Era esențial însă ca mesajul să fie bine recepționat. Trebuia să dea dovadă de fermitate, fără a divulga însă nimic. Apropo, ca din întâmplare, președintele Botha se va afla prin apropiere, iar cum avea să fie ora mesei, li se vor alătura inginerului și chinezului la cină.

— Doar dacă domnul inginer Westhuizen nu are ceva împotrivă, firește?

Inginerul era complet buimac. Trebuia deci să primească un musafir pe care președintele nu voia să-l întâlnească. Apoi trebuia să-i explice acestui musafir cum stăteau lucrurile fără să divulge nimic concret și, colac peste pupăză, avea să apară și președintele care nu dorise să-l întâlnească pe musafir, ca să-l întâlnească oricum pe musafir.

Inginerul pricepea că se băga în treburi în care se putea face de rușine cu mare ușurință. În afară de asta, nu înțelesese nimic altceva decât că trebuia să-l invite de urgență pe președinte la cina pe care președintele însuși tocmai decisese că inginerul avea s-o organizeze.

— Bineînțeles că sunteți invitat la cină, domnule președinte! zise inginerul Westhuizen. Mai încape îndoială? Apropo, când va avea loc cina? Și unde?

Astfel, impasul în care se aflase inițial Deng Xiaoping la Beijing se transformase într-o durere de cap pentru inginerul Westhuizen la Pelindaba. Acesta din urmă nu știa absolut nimic despre proiectul asupra căruia fusese desemnat șef. Nu e ușor să stai și să faci conversație erudită când, de fapt, ești un tăntălău. Singura soluție era s-o ia pe Cum o fi chemând-o cu el în calitate de servitoare și hamal. Astfel, aceasta îi putea șopti discret cuvinte înțelepte și bine cumpănite despre proiect, așa încât să nu zică nici prea mult, dar nici prea puțin.

Iar Cum o fi chemând-o era maestră în cumpănirea unor astfel de

lucruri.

La fel cum era maestră la orice altceva ființa aia blestemată și-ar fi propus să facă, de altfel.

* * *

Femeia de serviciu a inginerului primise instrucțiuni stricte cu privire la safariul împreună cu chinezul și la cina ce avea să urmeze, la care președintele însuși avea să-și facă apariția. Pentru orice eventualitate, Nombeko îi dăduse o mână de ajutor inginerului în redactarea instrucțiunilor, ca nu cumva să facă vreo greșeală.

Nombeko trebuia deci să rămână în imediata apropiere a inginerului. De fiecare dată când se ivea vreo ocazie, trebuia să-i șoptească în ureche cuvinte înțelepte în legătură cu subiectul conversației. Dincolo de asta, trebuia să-și țină gura și să se comporte ca neființa care era de fapt și de drept.

Cu nouă ani în urmă, Nombeko fusese condamnată la șapte ani în serviciul inginerului. Când pedeapsa se terminase, Nombeko se prefăcuse că uitase să-i aducă aminte, căci se hotărâse că era mai bine să rămână prizonieră, dar în viață, decât să fie liberă, dar moartă.

În curând însă avea să se afle de cealaltă parte a gratiilor și a câmpului de mine, avea să fie la sute de kilometri de gărzile de pază și de noii câini-lupi ai acestora. Dacă reușea să evadeze, avea să devină una dintre cele mai căutate persoane din Africa de Sud. Poliția, serviciile secrete și armata aveau s-o caute peste tot. Cu excepția Bibliotecii Naționale de la Pretoria, cel mai probabil. Și chiar într-acolo avea de gând să se îndrepte.

Cu condiția să reușească să evadeze mai întâi.

Inginerul avusese amabilitatea s-o informeze că șoferul, care era și ghidul safariului, avea să fie înarmat și primise instrucțiuni să împuște nu numai leii ce se pregăteau de atac, ci și femei de serviciu în curs de evadare, dacă se întâmpla să-i iasă vreuna în cale. Din considerente de siguranță, inginerul însuși avea să poarte un pistol la brâu. Un Glock 17, cu un calibru de nouă ori nouăsprezece milimetri și cu șaptesprezece gloanțe în cartuș. Cu o astfel de armă, nu se puteau pune la pământ elefanți și nici măcar rinoceri, dar o servitoare de cincizeci de kilograme putea fi fără nicio îndoială răpusă.

— Am cincizeci și trei de kilograme, îl corectă Nombeko.

Nombeko își propuse să aștepte momentul potrivit să descuie sertarul din biroul inginerului în care acesta își păstra pistolul și să scoată

cele șaptesprezece gloanțe. În cele din urmă însă, se hotărî să nu facă nimic. În caz că beţivanul ar fi descoperit că-i dispăruseră gloanțele, ceea ce, pe de altă parte era puțin probabil, ar fi dat cu siguranță vina pe ea, iar planul ei de evadare s-ar fi încheiat încă înainte de a fi început.

Nombeko decise să nu se pripească, să rămână în expectativă până ce avea să se ivească ocazia cea mai potrivită și atunci să se lanseze în savană cu viteză maximă, nelăsându-se împușcată în spate nici de șofer, nici de inginer. În plus, ocazia potrivită era, de preferință, una care să-i permită să nu întâlnească niciunul dintre animalele pe care se presupune că trebuie să le vezi în timpul unui safari.

Care era deci momentul potrivit? Cu siguranță nu dimineața când șoferul avea să fie vigilent, iar inginerul în continuare destul de treaz încât să fie în stare să nimerească altceva în afară de propriile sale picioare. După safari, poate, exact înainte de cină, când Westhuizen avea să fie deja cherchelit și nervos din cauza întâlnirii cu președintele? Iar șoferul-ghid extenuat, după numeroasele ore de lucru.

Într-adevăr, acesta era momentul oportun. Nu-i rămânea decât să simtă iminența acestei clipe și să profite de ea.

* * *

Safariul putea începe. Chinezul își adusese propriul interpret. Lucrurile decurseră cum nu se poate mai rău, căci interpretul, în ignoranța sa, se aventură în iarba înaltă pentru a se ușura. Culmea prostiei e că făcuse acest lucru încălțat în sandale.

— Ajutor, mor! strigă el când simți o ciupitură în degetul mare de la piciorul stâng și văzu un scorpion dispărând în iarbă.

— N-ar fi trebuit să intri în iarba înaltă de trei degete fără încălțăminte potrivită, de fapt, n-ar fi trebuit să intri deloc, mai ales acum când bate vântul, zise Nombeko.

— Ajutor, mor! strigă din nou interpretul.

— De ce nu când bate vântul? se miră inginerul, căruia nu-i păsa de sănătatea interpretului, într-un puseu de curiozitate.

Nombeko îl lămuri că insectele se adăpostesc în iarbă când se întețește vântul, lucru care, la rândul său, atrage după sine ieșirea scorpionilor din ascunzișurile lor în căutare de hrană. Iar în acea zi se întâmplase ca unuia dintre scorpioni să-i stea în cale degetul mare de la un picior.

— Ajutor, mor! urlă interpretul încă o dată.

Nombeko observă că interpretul cel smiorcăit era chiar convins de moartea sa iminentă.

— Nu, sunt ferm convinsă că n-o să mori, zise ea. Scorpionul era mic și tu ești mare. Dar cel mai bine e să te trimitem la spital ca să-ți curețe rana cum trebuie. În curând o să ți se învinețească degetul, o să se facă de trei ori mai mare și o să înceapă să te doară al naibii de rău, scuze pentru exprimare. Oricum, n-o să mai fii în stare să-ți faci treaba.

— Ajutor, mor! zise interpretul a patra oară.

— Mă faci să-mi doresc să ai dreptate, zise Nombeko. În loc să te smiorcăi că ești pe moarte, când de fapt nu e deloc așa, ai putea să gândești mai optimist, să-ți spui ce bine că n-a fost decât un scorpion și nu o cobră. În plus, ai învățat că în Africa nu poți să urinezi nepedepsit pe unde ai tu chef. Există grupuri sanitare peste tot. Iar în regiunea din care vin eu, există chiar șiruri întregi de latrine.

Interpretul se liniști preț de câteva secunde, în stare de șoc la gândul că scorpionul din cauza căruia urma să moară ar fi putut să fie o cobră, care *cu siguranță* l-ar fi ucis. Între timp, ghidul făcuse rost de o mașină și de un șofer care să-l transporte pe interpret la spital.

Victima scorpionului fu așezată pe bancheta din spate a unui Land Rover, unde continuă să se plângă că urma să se prăpădească. Șoferul își dădu ochii peste cap și porni la drum.

Inginerul și chinezul rămaseră pe loc uitându-se unul la celălalt.

— Și acum ce ne facem? mormăi inginerul în afrikaans.

— Și acum ce ne facem? mormăi chinezul în dialectul său wu.

— E oare posibil ca domnul să fie din Jiangsu? zise Nombeko în același dialect. Poate chiar din Jiangyan?

Chinezul, care era născut și crescut în Jiangyan, în provincia Jiangsu, nu-și putea crede urechilor.

Cum oare reușea nesuferita de Cum o fi chemând-o să-l aducă tot timpul la disperare pe inginerul Westhuizen? Ca de exemplu acum, când vorbea într-o limbă absolut imposibilă cu musafirul chinez, iar inginerul nu avea nicio posibilitate de a controla ceea ce zicea.

— Nu vă supărați, dar ce se petrece aici? zise el.

Nombeko îi spuse că întâmplarea făcuse ca ea și musafirul să vorbească aceeași limbă și de aceea nu avea nicio importanță că interpretul în curând avea să se smiorcăie din cauza degetului învinețit pe un pat de spital în loc să-și facă treaba. Cu permisiunea inginerului, firește. Sau poate că inginerul prefera să petreacă toată ziua și seara în tăcere deplină.

Nu, inginerul nu prefera deloc această eventualitate. Ținea însă să-i atragă atenția lui Cum o fi chemând-o să-și vadă de interpretat și să nu se

ținã de prostii. Nu se cuvenea să stea la șuete cu chinezul.

Nombeko promise să stea la șuete cât mai puțin posibil. Spera însă ca inginerul să dea dovadă de înțelegere dacă îi răspundea chinezului când acesta i se adresa. Era ceea ce inginerul însuși avea obiceiul să-i spună mereu. În plus, situația era cum nu se putea mai bună:

— Acum puteți spune orice când vine vorba de tehnologie avansată în materie de armament sau alte lucruri pe care nu le cunoașteți în detaliu, domnule inginer. Dacă se întâmplă să spuneți ceva greșit, ceea ce nu e exclus, nu-i așa, atunci eu pot să adaptez direct când fac traducerea.

Cum o fi chemând-o avea în principiu dreptate, iar cum Nombeko la urma urmei era o ființă inferioară, inginerul n-avea niciun motiv să se simtă jenat. În sinea lui, inginerul își zise că *a trăi înseamnă câteodată a supraviețui*. Înțelegea că întâmplarea făcuse ca șansele lui de a scăpa cu fața curată de cina cu chinezul și președintele să crească.

— Dacă rezolvi și situația asta, am să fac tot posibilul să-ți procur un mop nou, zise el.

Safariul fusese o reușită. Se aflaseră în apropierea celor cinci mari animale din savana africană. Le rămăsese timp și pentru cafele și conversație. Nombeko profitase de ocazie și-i povestise chinezului că președintele Botha avea să apară din întâmplare cu cinci ore mai târziu. Chinezul îi mulțumise pentru informație și promisese să pară cât se poate de surprins. Nombeko se abținuse să replice că aveau să fie cu toții cât se poate de surprinși când interpreta improvizată avea să dispară subit în toiul cinei de după safari. Apoi n-aveau decât să stea și să se holbeze unul la celălalt.

Nombeko coborî din Land Rover și îl urmă pe inginer în restaurant. Nu se gândea la nimic altceva decât la evadarea sa iminentă. Nu putea oare să o ia prin bucătărie și să iasă apoi prin spate? Între felul doi și desert?

Fu însă întreruptă de inginer, care se opri arătând cu degetul spre ea.

— Ce-i aia? zise el.

— Aia? zise Nombeko. Sunt eu. Cum m-o fi chemând.

— Nu, proasto, ce ai pe tine?

— O jachetă.

— Și de ce o ții pe tine?

— Pentru că e a mea. Nu cumva ați gustat prea mult din coniac azi, domnule inginer, dacă îmi permiteți să întreb?

Inginerul nu mai avea energia să-i facă mustrări femeii sale de

serviciu.

— Ceea ce vreau să spun, dacă ai măcar atâta minte încât să mă asculți un pic, e că jacheta aia arată ca naiba.

— E singura jachetă pe care o am, domnule inginer.

— N-are nicio importanță. Nu poți să arăți ca și cum tocmai ai venit din ghetou când iei cina cu președintele.

— Păi eu chiar sunt din ghetou, zise Nombeko.

— Dă-ți imediat jos jacheta și las-o în mașină! Și grăbește-te, că ne așteaptă președintele.

Nombeko înțelese că evadarea sa tocmai fusese anulată. Căptușeala singurei sale jachete era plină cu diamante, diamante din care avea să trăiască tot restul vieții, dacă circumstanțele aveau să binevoiască să-i acorde vreodată dreptul la o viață adevărată. Fără ele însă nu merita să fugă și să se lase fugărită de necruțătorul sistem sud-african. Decise deci să rămână printre președinți, chinezi, bombe și ingineri și să aștepte să vadă ce alte surprize îi mai rezerva destinul.

* * *

Cina debută cu explicațiile pe care inginerul Westhuizen se simți nevoit să i le ofere președintelui privind întâmplarea cu scorpionul. Inginerul se grăbi să adauge că întâmplarea nu prejudiciase cu nimic dialogul, căci el fusese atât de prevăzător încât luase cu el pe una dintre slujnicele sale care vorbea limba chinezului.

O negresă din Africa de Sud care vorbea chineza? Nu era oare aceeași persoană care le servise băuturile și, în plus, mai făcuse și conversație despre tritiu la ultima vizită a președintelui la Pelindaba? P.W. Botha decise să nu intre în detalii, căci avea deja destule dureri de cap. Se mulțumi deci cu explicația inginerului, cum că interpreta nu era un element de risc, prin simplul fapt că nu i se permitea niciodată să părăsească centrul de cercetare în mod normal.

În virtutea rolului său de președinte, P.W. Botha preluă frâiele conversației din jurul mesei. Începu printr-o prelegere despre trecutul glorios al Africii de Sud. Interpreta Nombeko se împăcase deja cu gândul că cei nouă ani în captivitate aveau să devină și mai mulți, iar în lipsa unor idei imediate despre cum să riposteze se rezuma la a traduce literal.

Președintele continua să prezinte trecutul glorios al Africii de Sud, iar Nombeko continua să traducă literal.

Președintele nu mai pridea cu trecutul glorios al Africii de Sud. Nombeko însă se plictisi să-i tot toarne chinezului baliverne, așa că se

întoarse spre el și-i spuse:

— Dacă domnul mai poftește, pot să continui să-i vând gogoșile președintelui, altfel aș putea să-i spun deja concluzia, și anume că sud-africanii se pricep de minune la construit arme sofisticate, motiv pentru care dumneavoastră, chinezii, ar trebui să le arătați respectul cuvenit.

— Domnișoară, vă mulțumesc pentru sinceritate, răspunse chinezul. Aveți, de asemenea, dreptate când spuneți că am aflat îndeajuns despre măreția țării dumneavoastră. Traduceți, vă rog, și exprimați mulțumirile mele pentru expunerea istorică foarte emoționantă.

Cina continuă. La felul principal, inginerul Westhuizen găsi de cuviință să spună câteva cuvinte despre propriile talente. Nu reuși decât să se împleticească într-o multitudine de minciuni cu caracter tehnic care n-aveau absolut niciun sens. Westhuizen se băgă într-o încurcătură atât de mare, încât nici măcar președintele nu părea să mai înțeleagă nimic (vorba aceea, nimic nu durează o veșnicie, nici măcar norocul inginerului). Inginerul făcuse așa o varză, că i-ar fi fost greu lui Nombeko s-o traducă, chiar dacă și-ar fi dat interesul. În schimb, Nombeko zise:

— Domnule, am de gând să vă scutesc de spusele lipsite de noimă pe care tocmai le-a debitat inginerul. Rezumatul este următorul: știu să construiască arme nucleare, au terminat deja câteva, în pofida incompetenței inginerului. N-am văzut însă niciun taiwanez furișându-se prin zonă și nici n-am auzit vorbindu-se despre vreo bombă care să fie scoasă la export. Dacă îmi permiteți, acum v-aș recomanda să răspundeți printr-o formulare politicoasă, iar apoi să propuneți să i se ofere și interpretei ceva de mâncare, căci mă prăpădesc de foame.

Trimisul chinez o adora deja pe Nombeko. Zâmbi deci prietenos și spuse că era impresionat de cunoștințele domnului Westhuizen care era demn de tot respectul său. Continuă asigurându-i pe președinte și pe inginer că nu avea nici cea mai vagă intenție de a desconsidera tradițiile sud-africane, dar adăugă că, în conformitate cu tradițiile chinezești, nu se cădea ca toate persoanele de la masă să nu fie servite. Chinezul spuse că îl jena faptul că excelenta lor interpretă nu gustase nicio îmbucătură și îl întrebă pe președinte dacă îi permitea să-i ofere o parte din propriile lui bucate.

Președintele Botha bătu din palme și comandă o porție și pentru indigenă. La urma urmelor, nu era sfârșitul lumii dacă mânca și ea ceva, mai ales dacă îi făcea plăcere musafirului. În plus, conversația părea să evolueze din ce în ce mai bine, iar chinezul era din ce în ce mai puțin scorțos.

La sfârșitul cinei se putură constata următoarele:

1) China știa că Africa de Sud se afla în posesia armei nucleare,

2) Nombeko și-l făcuse prieten pe viață pe secretarul general al provinciei chineze Guizhou,

3) inginerul Westhuizen supraviețuise încă unei furtuni, deoarece…

4) P.W. Botha era în linii mari mulțumit cu evoluția lucrurilor, deși nu înțelesese nimic din cele petrecute.

În cele din urmă, dar nu mai puțin important:

5) Nombeko Mayeki, acum în vârstă de douăzeci și cinci de ani, rămânea în captivitate la Pelindaba, dar pentru prima dată în viață mâncase pe săturate.

---

3 Refrenul piesei *God Save the Queen* a trupei Sex Pistols. Se poate traduce: „Dumnezeu s-o ocrotească pe Regină, căci ea nu e ființă omenească“. (*N.t.*)

4 Numele complet în portugheză este Movimento Popular de Libertação de Angola — Partido do Trabalho (Mișcarea Populară de Eliberare a Angolei — Partidul Muncii), cel mai des apare acronimul MPLA. (*N.t.*)

Capitolul 6

Despre Holger și Holger și o inimă frântă

La baza planului lui Ingmar fusese întotdeauna ideea de a-l crește pe Holger în spirit republican. Pe unul dintre pereții din camera copilului agățase, unul lângă altul, portretele lui Charles de Gaulle și Franklin D. Roosevelt, fără să reflecteze asupra faptului că acești doi oameni de stat nu se suportaseră. Pe peretele opus atârnase portretul finlandezului Urho Kekkonen. Meritul celor trei președinți consta în faptul că fuseseră aleși de popor.

Lui Ingmar îi dădea frisoane ideea terifiantă că un om putea fi menit încă de la naștere să devină conducătorul oficial al unei națiuni, fără să se țină cont de tragedia personală pe care o reprezenta faptul că acel om devenea astfel prizonierul etern al unui set de valori predeterminate, fără vreo posibilitate de a li se sustrage. Era un caz clar de maltratare a minorilor, după părerea sa. Prin urmare, hotărî să agațe pe peretele camerei lui Holger al său, care nici măcar nu se născuse încă, și portretul fostului președinte argentinian Juan Péron, căci nu se știe niciodată.

Pentru Ingmar, care era mereu grăbit, obligația legală de a-l trimite pe Holger la școală reprezenta o mare bătaie de cap. Era clar că băiatul trebuia să învețe să scrie și să citească, dar buba era că școala le băga copiilor pe gât și religie, geografie și alte tâmpenii. Aceste lucruri doar luau din timpul ce putea fi consacrat veritabilei educații, educația importantă pe care avea s-o primească acasă, unde Ingmar avea să-și învețe fiul că regele trebuia detronat și înlocuit de un președinte ales, eventual într-un mod democratic.

— *Eventual* într-un mod democratic? se miră Henrietta.

— Nu mai interpreta și tu orice cuvânt, draga mea, replică Ingmar.

La început, logistica se complică atunci când se dovedi că Holger alesese să vină pe lume nu o dată, ci de două ori, în decursul câtorva minute. Ingmar însă reuși să transforme și acest inconvenient într-un avantaj, așa cum o făcuse de atâtea ori înainte. Îi venise o idee atât de trăsnită, încât reflectă la ea timp de patruzeci de secunde înainte să se hotărască și să-i prezinte și soției sale decizia luată.

Holger și Holger ar putea să-și împartă sarcinile școlare. Cum nașterea avusese loc acasă, n-aveau decât să-l declare doar pe unul dintre

ei, indiferent care, și să țină secretă existența celuilalt. O circumstanță fericită în acest context era reprezentată de faptul că Ingmar smulsese priza telefonului din perete, ceea ce făcuse imposibilă intervenția moașei, singura care ar fi putut fi martoră la naștere.

Ideea lui Ingmar era ca Holger 1 să meargă la școală lunea, în timp ce Holger 2 avea să rămână acasă, astfel încât tatăl său să-i poată inculca principiile republicane. Marțea, băieții puteau face schimb de roluri și putea continua tot așa. Rezultatul scontat era o doză satisfăcătoare de cunoștințe școlare, dublată de o cantitate suficientă de lucruri cu adevărat importante.

Henrietta spera că nu auzise bine. Ingmar chiar avea de gând să țină secretă existența unuia dintre băieți pe tot parcursul vieții sale? Să nu afle nici școala, nici vecinii, nici restul lumii?

— Cam așa ceva, încuviință Ingmar din cap. În numele Republicii.

Oricum trebuiau să fie atenți cu școala, căci cine citește prea multe cărți o ia razna. Ingmar devenise casier fără să se fi spetit studiind.

— Ajutor de casier, îl corectă Henrietta, dar Ingmar îi întoarse vorba, atenționând-o că exagera din nou cu interpretările.

De ce își făcea de fapt griji? De ce aveau să zică vecinii și restul lumii? Asta-i culmea! Nici măcar nu aveau vecini în pădurea unde locuiau, în afară de Johan din deal, care oricum nu era interesat de nimic în afară de braconajul de elani. Și, în plus, afurisitul nici măcar nu împărțea vânatul cu ei. Iar de restul lumii ce să mai zică? Nu merita niciun pic de respect, în orice direcție ți-ai fi îndreptat ochii, era plin de monarhii și de dinastii.

— Și tu ce-ai de gând să faci? întrebă Henrietta. Să-ți dai demisia de la poștă ca să poți fi tot timpul acasă cu unul dintre băieți? Iar eu să rămân singura care pune pâine pe masă?

Ingmar se îngrozi de îngustimea de spirit de care dădea dovadă soția sa. Era clar că era nevoit să renunțe la slujba de la poștă, i-ar fi fost imposibil să aibă două joburi cu normă întreagă. Dar asta nu însemna că nu avea de gând să-și asume răspunderea pentru familie. Putea, de exemplu, să-i dea o mână de ajutor la bucătărie. Acum și așa nu mai era important să-și țină testiculele la răcoare.

Henrietta răspunse că singurul motiv pentru care Ingmar știa unde se află bucătăria era faptul că locuiau într-o casă atât de mică. Cu siguranță, avea să-și facă timp și pentru munca de croitoreasă, și pentru gătit și schimbat scutece, dacă Ingmar și testiculele lui binevoiau să se mențină la distanță de aragazul ei.

Apoi se trezi zâmbind, în ciuda situației. A spune că soțul ei era plin

de viață era o afirmație incompletă!

În ziua imediat următoare, Ingmar își prezentă demisia, care fu acceptată instantaneu. Primi chiar și trei salarii compensatorii. În plus, colegii și colegele lui de la departamentul de contabilitate al poștei, altfel niște oameni anoști și foarte potoliți, în seara aceea se puseră în mod spontan pe sărbătorit.

Era anul 1961, același an în care într-o colibă din Soweto, la mii de kilometri distanță, se năștea o fetiță neobișnuit de inteligentă.

* * *

În primii ani din viața lui Holger și Holger, Ingmar își petrecea zilele ba încurcând-o pe Henrietta prin casă, ba provocând farse prorepublicane mai mult sau mai puțin reușite.

Se înscrisese, de asemenea, în Clubul Republican aflat sub autoritatea morală a titanului Vilhelm Moberg. Scriitorul legendar era furios pe toți trădătorii socialiști și liberali care, deși aveau înscrisă proclamarea republicii în platforma politică, nu făceau nimic în acest sens.

Cum Ingmar nu voia să iasă în evidență încă de la început, așteptă până la cea de-a doua reuniune a clubului înainte să propună să i se încredințeze lui finanțele deloc neglijabile ale organizației, în scopul de a-l răpi și a-l ascunde pe prințul moștenitor, astfel încât să se oprească o dată pentru totdeauna fluxul permanent de pretendenți la tron.

Urmară câteva momente de tăcere mormântală în jurul mesei republicane, după care Moberg însuși îl dădu pe Ingmar pe ușă afară, trăgându-i și un șut bine centrat în fund pe post de rămas-bun.

Piciorul drept al lui Moberg și căzătura pe trepte care urmase îi provocaseră o mare durere lui Ingmar. Dincolo de durerea fizică însă, în timp ce se îndrepta spre casă șchiopătând, Ingmar își zise în sinea sa că nu se simțea deloc lezat. N-aveau decât să se admire reciproc în Clubul lor Republican, căci el avea alte planuri.

Unul dintre ele fu să se înscrie în Partidul Social-Democrat, care era total lipsit de elan revoluționar. Social-democrații se aflau la putere în Suedia încă de pe vremea lui Per Albin Hansson, care salvase națiunea de atrocitățile celui de-al Doilea Război Mondial cu ajutorul horoscopului. Înainte de război, Hansson își construise cariera politică pe baza revendicărilor republicane. Acum însă, când bătrânul partizan al abstinenței de la băutură se afla de fapt și de drept într-o poziție care i-ar fi permis să tranșeze această chestiune, prioritățile lui erau să joace

pocher și să bea tărie cu tovarășii în loc să-și urmeze convingerile politice. Era mare păcat, căci Hansson era de-a dreptul talentat. Talent dovedit de faptul că reușise decenii la rând să-și mulțumească și soția, și amanta, fiecare cu câte doi copii.

Planul lui Ingmar era să avanseze într-o asemenea măsură în ierarhia social-democrată, încât într-o bună zi să dețină puterea necesară să-l îndepărteze pe afurisitul de rege pe cale parlamentară. Uniunea Sovietică reușise deja să trimită până și un câine în spațiu. În sinea lui, Ingmar își zicea, prin urmare, că data viitoare n-aveau decât să-l trimită pe șeful statului suedez. Se înscrise așadar în filiala din Eskilstuna a Partidului Social-Democrat, căci filiala din Södertälje se afla exact lângă sediul Partidului Comunist din care făcea parte socrul său.

Cariera politică a lui Ingmar se dovedi însă și mai scurtă decât implicarea sa în Clubul Republican. Se înscrisese în partid într-o joi și primise imediat niște broșuri de împărțit în fața magazinului de băuturi alcoolice Systembolaget[5] în sâmbăta imediat următoare.

Problema era faptul că filiala din Eskilstuna se specializase în relații internaționale și cerea demiterea lui Ngo Dinh Diem la Saigon. Diem era însă președinte! În plus, fusese numit după o mie de ani de dinastie imperială.

E drept că lucrurile nu mergeau chiar bine. Se zvonea, de exemplu, că fratele lui Diem, care își pierduse mințile fumând opiu, fusese numit responsabil pentru numărarea voturilor în cadrul alegerilor prezidențiale din Vietnam și făcuse să apară în mod halucinant încă două milioane de voturi în favoarea lui Diem.

E clar că n-ar fi trebuit să procedeze în acest fel, dar să se ceară demiterea președintelui pentru un asemenea fleac era totuși exagerat.

Prin urmare, Ingmar aruncă pliantele pe care le primise în râul Eskilstuna și tipări unele noi în care, în numele social-democrației, ridica în slăvi eficacitatea armatei americane și pe Diem. Reputația Partidului Social-Democrat nu fu însă atinsă decât marginal, deoarece se întâmplase ca trei din cei patru membri de conducere ai filialei să aibă drum pe la Systembolaget deja în acea dimineață de sâmbătă. Pliantele lui Ingmar au fost aruncate la gunoi în loc să ajungă în mâinile unor potențiali alegători, iar lui Ingmar i s-a retras pe loc carnetul de partid pe care nici măcar nu apucase să-l primească.

* * *

Anii trecură, iar Holger și Holger crescură, devenind, așa cum

plănuise tatăl lor, Ingmar, aproape identici.

Mama Henrietta își petrecea zilele confecționând haine, fumând țigări John Silver ca să-și mai calmeze nervii și copleșindu-și toți cei trei copii cu dragostea sa. Cel mai în vârstă dintre aceștia, Ingmar, își petrecea cea mai mare parte a timpului preamărind sistemul republican pe lângă fiii săi. Din când în când, mai dădea câte o raită și pe la Stockholm în scopul destabilizării monarhiei. De fiecare dată când se întâmpla acest lucru, Henrietta era nevoită să o ia din nou de la capăt, căci nu reușea niciodată să ascundă îndeajuns de bine zaharnița în care se chinuia să pună deoparte câțiva bănuți.

În ciuda unor eșecuri pe plan personal, anii șaizeci au reprezentat totuși un deceniu relativ bun pentru cauza lui Ingmar. De exemplu, în Grecia puterea fusese preluată de o dictatură militară care îl izgonise pe regele Constantin II, împreună cu întreaga sa curte, până la Roma. Totul indica acum că monarhia grecească ținea de domeniul trecutului și că țara se îndrepta către un viitor economic înfloritor.

După părerea lui Ingmar, experiențele grecilor și ale vietnamezilor demonstrau că până la urmă tot prin violență se putea obține schimbarea. Prin urmare, el fusese cel care avusese dreptate, iar Vilhelm Moberg se înșelase. Încă se mai resimțea după șutul în fund primit, deși trecuseră câțiva ani buni de atunci. Scriitor nenorocit!

Și, apropo, regele Suediei n-avea decât să se mute și el la Roma, dacă nu-i convenea să plece în spațiu cu Laika. Acolo ar avea și cu cine să stea la șuete seara, căci oricum nemernicii ăștia de monarhi erau cu toții înrudiți unii cu alții.

Noul an bătea deja la ușă. 1968 avea să fie anul de grație al lui Ingmar și al Republicii, așa declarase de Crăciun întregii sale familii.

— Minunat, răspunse Henrietta în timp ce desfăcea cadoul de Crăciun de la iubitul său soț.

N-avea niciun fel de așteptări, dar rămase mască atunci când se trezi cu un portret înrămat al președintelui islandez Ásgeir Ásgeirsson. „Pentru Henrietta, care vrea să se lase de fumat“.

În toamna anului 1968, Holger și Holger și-au făcut debutul în sistemul școlar suedez în conformitate cu principiul o dată la două zile pe care Ingmar îl instaurase chiar din prima zi când realizase că i se născuseră doi fii.

La școală, învățătoarea se mira observând că Holger uita deja marți ceea ce învățase luni, iar ceea ce învățase marți nu mai știa miercuri, zi în care reveneau însă cunoștințele de luni.

În ciuda acestor lucruri, băiatul părea să se descurce relativ bine și, în plus, părea să fie interesat și de politică, în pofida vârstei sale fragede, deci nu existau motive de îngrijorare.

În anii ce au urmat Ingmar s-a abținut în mare parte de la imbecilități, preferând să stea acasă și să le predea fiilor săi decât să umble brambura. În puținele expediții pe care le-a efectuat, a luat tot timpul copiii cu el. Unul dintre băieți, cel căruia de la început i se spusese Holger 2, avea nevoie de supraveghere sporită, căci dădea încă de timpuriu semne că s-ar clătina în credință. Holger 1, în schimb, era genial.

Întâmplarea făcuse ca Holger 1 să fie cel care fusese declarat și care avea pașaport, spre exemplu, în vreme ce Holger 2 nici măcar nu exista din punct de vedere legal. Era un fel de rezervă. Singurul avantaj al lui Holger 2 față de Holger 1 era faptul că părea să fie foarte bun la învățătură. Din acest motiv, Holger 2 mergea mereu la școală atunci când aveau extemporale, chiar dacă, după orar, nu era de fapt rândul lui. S-a întâmplat să lipsească însă o dată, când avea febră, iar după câteva zile a fost chemat de profesorul de geografie ca să-i explice cum reușise să plaseze Pirineii în Norvegia.

Henrietta remarcase situația relativ nefericită în care se afla Holger 2, ceea ce o chinuia și mai mult. Era oare posibil ca iubitul, dar nebunul ei soț să nu aibă realmente nicio limită?

— Ba bineînțeles că am limite, dragă Henrietta, replică Ingmar. Chiar mi-am schimbat opinia în acest sens în ultima vreme. Nu mai sunt la fel de convins că este posibil să cucerim întreaga națiune dintr-odată.

— Să cucerim întreaga națiune? se miră Henrietta.

— Dintr-odată, completă Ingmar.

Adevărul e că Suedia e o țară cu o suprafață foarte întinsă. Deci Ingmar începuse să cocheteze cu ideea că ar putea converti țara pe bucăți, pornind din extremitatea cea mai sudică și avansând spre nord. Ar fi putut să facă și invers, firește, dar era mult prea frig acolo în nord. Cine avea forța necesară să schimbe regimul politic la minus patruzeci de grade?

Spre disperarea Henriettei, Holger 1 nu părea să aibă nici cea mai mică îndoială. Dimpotrivă, îi sclipeau ochii. Și cu cât mai mari erau enormitățile pe care le debita Ingmar, cu atât mai mult îi sclipeau ochii lui Holger 1. Henrietta se hotărî să nu mai accepte nicio idee țăcănită, căci altfel simțea c-avea să se țăcănească și ea.

— De-acum înainte să stai acasă, altfel te dau afară! îl amenință ea pe Ingmar.

Ingmar o iubea pe Henrietta, deci îi respectă ultimatumul. Mersul la școală din doi în doi continuă însă, la fel și necontenitele povești despre diferiți președinți contemporani sau din trecut. Țăcăneala se perpetua și continua să o chinuie pe Henrietta. Expedițiile lui Ingmar încetară însă pe deplin.

Pe vremea când copiii se pregăteau să dea bacalaureatul, Ingmar recidivă în cele din urmă și plecă să demonstreze în fața Palatului Regal din Stockholm între pereții căruia tocmai se născuse un prinț moștenitor.

Prin urmare, Henrietta nu mai putu suporta. Îi chemă la ea în bucătărie pe Holger și Holger și îi rugă să ia loc.

— Am să vă povestesc totul, dragi copii, le zise ea.

Și așa a și făcut.

Povestea ei dură douăzeci de țigări. Le zise totul, începând cu prima ei întâlnire cu Ingmar în Tribunalul din Södertälje în 1943.

Henrietta evită să judece stilul de viață al lui Ingmar, mulțumindu-se să descrie tot ce făcuse până atunci, inclusiv cum amestecase copiii la naștere astfel încât era imposibil de spus care dintre ei se născuse primul.

— E posibil ca tu să fii numărul doi, Holger 1, dar nu știu sigur, nimeni nu știe, zise Henrietta.

Henrietta considera că povestea vorbea de la sine și că, odată ce va fi terminat de povestit, fiii ei aveau să tragă concluziile necesare.

Iar pe jumătate chiar avea dreptate.

Amândoi fiii o ascultau. Pentru unul dintre ei relatarea era un fel de povestire eroică, descrierea unui bărbat mânat de patos, care lupta neobosit într-un mediu mereu ostil. Pentru celălalt, era exact invers, părea cronica unei morți anunțate.

— Asta-i tot ce-am avut de zis, încheie Henrietta. E un lucru pe care simțeam că trebuie să-l fac. Țineți seama de ce v-am zis, reflectați la ce ați vrea să obțineți în viață și mâine la micul dejun putem să stăm de vorbă.

În noaptea aceea Henrietta spuse o rugăciune, deși era fiica liderului comunist local. Se rugă ca ambii fii s-o ierte și să-l ierte și pe Ingmar. Se rugă ca băieții să înțeleagă, să poată repara toate greșelile pe care le făcuse, să poată începe cu toții o viață normală. Se rugă la Dumnezeu să-i dea puterea să meargă în fața autorităților și să declare un băiat nou-născut, dar în vârstă de aproape optsprezece ani. Se rugă ca totul să fie bine.

— Te rog, Doamne, te rog! zise Henrietta.

Apoi adormi.

A doua zi dimineața, Ingmar se afla în continuare în deplasare. Henrietta simți cum o cuprinde oboseala în timp ce făcea mămăligă

pentru ea și pentru copii. N-avea mai mult de cincizeci și nouă de ani, dar părea mult mai în vârstă.

Îi era greu, din toate punctele de vedere. Își făcea mereu griji. Cel puțin acum copiii îi știau povestea. Tot ce mai rămânea era judecata lor. Și a lui Dumnezeu.

Mama și copiii se așezară din nou în jurul mesei din bucătărie. Holger 2 vedea, simțea, înțelegea. Holger 1 nici nu vedea, nici nu înțelegea. Însă simțea. Simțea nevoia să o consoleze pe Henrietta.

— Nu-ți face griji, mamă, zise el. Îți promit să nu mă dau bătut niciodată! Câte zile voi avea, voi continua lupta în numele tatei. *Câte zile voi avea!* Mă auzi, mamă?

Henrietta auzea. Cele auzite deveniseră însă prea mult. I se rupse inima. De durere. De remușcări. De visuri, viziuni și fantezii refulate. Din cauză că aproape nimic în viață nu ieșise așa cum își dorise. Din cauză că trăise timp de treizeci și doi de ani într-un stres continuu. Și din cauza anunțului solemn pe care tocmai îl făcuse unul dintre fiii săi, cum că idioțeniile aveau să continue la infinit.

În primul rând însă, din cauză că fumase patru sute șaizeci și șapte de mii două sute de țigări John Silver fără filtru începând cu toamna anului 1947.

Henrietta era o eroină. Își iubea copiii. Dar o inimă ruptă rămâne o inimă ruptă. Infarctul masiv îi luă viața în doar câteva secunde.

* * *

Holger 1 nu înțelese niciodată că promisiunea sa, împreună cu țigările și cu comportamentul lui Ingmar îi omorâseră mama. Holger 2 cochetă cu ideea de a-i explica acest lucru, dar ajunse la concluzia că nu avea să schimbe nimic în mai bine, deci până la urmă se abținu. Anunțul mortuar din ziarul local îl făcu pe Holger 2 să realizeze pentru prima dată cât de departe mergea inexistența sa.

Ne-a părăsit
scumpa noastră soție
și mamă
Henrietta Qvist
lăsându-ne copleșiți de durere și de dor
Södertälje, 15 mai 1979
INGMAR
Holger

Vive la République

[5] Systembolaget este un monopol de stat, singurul lanț de magazine din Suedia autorizat să vândă băuturi alcoolice. (*N.t.*)

Capitolul 7

Despre o bombă care nu exista
și despre un inginer care și el
avea să înceteze să existe cât de curând

Nombeko revenise în spatele gardurilor duble electrificate la douăsprezece mii de volți, iar timpul își continua cursul. Conștientizarea faptului că, în practică, pedeapsa se prelungea la infinit o irita în continuare mult mai puțin decât faptul că nu-și dăduse seama încă de la bun început de starea lucrurilor.

La doi ani după prima bombă, fuseseră finalizate în paralel bombele doi și trei, iar după încă douăzeci de luni bombele patru și cinci.

Echipele de lucru erau acum cu totul separate, nici măcar nu știau unele de existența celorlalte. Inginerul însuși continua să fie singurul care efectua controlul final al fiecărui exemplar finalizat. Deoarece piesele erau păstrate într-unul dintre depozitele blindate din interiorul biroului inginerului, acesta putea efectua controlul în liniște. Prin urmare, își permitea să se lase asistat de femeia sa de serviciu fără să trezească nicio suspiciune. De fapt, nu se știa exact cine asista pe cine.

După cum se știe, se decisese că țara avea nevoie de un total de șase bombe de trei megatone pentru care se și primise bugetul necesar. Șeful suprem al proiectului, inginerul Engelbrecht van der Westhuizen, nu mai avea însă situația sub control, deși e discutabil dacă o avusese vreodată, deoarece era în mod frecvent beat criță încă de la zece dimineața. Femeia sa de serviciu, pe de altă parte, era prea ocupată cu dereticatul și cu lectura pe furiș ca să mai apuce să-i țină locul. În plus, inginerul tot nu-i cumpărase un mop nou, ceea ce însemna că spălatul podelelor dura din ce în ce mai mult.

Prin urmare, lucrurile decurseră în așa fel încât producția în paralel continuă după bombele patru și cinci, ceea ce duse în mod inevitabil la producerea bombelor șase *și șapte*!

Din greșeală se produsese o bombă nucleară în plus, o bombă care nu apărea în niciun protocol.

Exista o bombă care nu exista.

Când femeia de serviciu a inginerului își dădu seama de această gafă, îi transmise imediat informația șefului său care afișă o mină plină de îngrijorare. Bombe din astea care nu există ar face bine să nu existe de-a binelea, altfel nu fac altceva decât să creeze probleme. Inginerul chiar nu-

și permitea să lanseze un proces de distrugere pe furiș, pe la spatele președintelui și al guvernului. În plus, nici măcar nu știa cum trebuia să procedeze. Dincolo de asta, nu avea de gând să dezvăluie echipelor de cercetare faptul că se făcuse o greșeală de calcul.

Nombeko îl consolă pe inginer spunându-i că în viitor poate aveau să mai primească comenzi pentru noi bombe, iar între timp, bomba care nu exista putea rămâne ascunsă într-un loc sigur până când se ivea vreo ocazie să-și manifeste existența.

— Exact la asta mă gândeam și eu, replică inginerul, care de fapt se gândea că femeia lui de serviciu se mai împlinise și se transformase într-o bucată tare bună.

Bomba care nu exista fu prin urmare ferecată într-un depozit din apropierea celui ce găzduia cele șase bombe surori cu existență legală. Inginerul era singurul care avea acces la acest depozit. În afară de Cum o fi chemând-o, firește.

După mai mult de un deceniu petrecut în spatele gratiilor duble ale centrului de cercetare, Nombeko citise tot ce merita citit din modesta bibliotecă de la Pelindaba. Și chiar și aproape tot ce nu merita citit.

Faptul că devenise femeie în adevăratul sens al cuvântului — în curând avea să împlinească douăzeci și șase de ani — nu-i ușura cu nimic situația, căci Biserica Reformată pretindea în continuare că, în conformitate cu Întâia Carte a lui Moise, amestecul dintre albi și negri era interzis. Nu că ar fi găsit vreun specimen interesant cu care să se amestece la centrul de cercetare, dar visa la un bărbat, la toate lucrurile pe care le-ar putea face împreună. Mai ales într-un anumit domeniu. Văzuse imagini în acest sens în opere literare de o calitate net superioară cărții *Pace pe pământ*, publicată în 1924 de acel profesor britanic.

Prefera să se abțină însă de la voluptățile dragostei și să rămână în spatele gratiilor centrului de cercetare decât să-și piardă viața încercând să-și câștige libertatea. Căci altfel nu avea să simtă decât atingerea viermilor din pământul în care ar fi fost îngropată.

Prin urmare, Nombeko rămase consecventă alegerii sale de a nu-i aduce aminte inginerului că cei șapte ani ai pedepsei deveniseră deja unsprezece. Mai putea aștepta.

Încă o bucată de vreme.

* * *

Ministerul sud-african al Apărării continua să primească fonduri

suplimentare de la buget, deși devenise clar că era un lux pe care țara nu și-l permitea. În cele din urmă, o cincime din bugetul extrem de dezechilibrat al țării ajunsese să fie alocat armatei, în vreme ce comunitatea internațională nu mai prididea cu embargourile. Una dintre măsurile cele mai dureroase pentru sufletul poporului sud-african era faptul că erau nevoiți să joace fotbal și rugby de unii singuri, deoarece nicio altă națiune nu accepta să le fie adversari.

Națiunea supraviețuia însă, căci embargoul comercial nu era nicidecum global. Se auzeau și multe voci care argumentau *împotriva* sporirii sancțiunilor. Prim-ministrul Thatcher, la Londra, și președintele Reagan, la Washington, împărtășeau același punct de vedere, și anume că fiecare nou embargo avea să afecteze cel mai tare partea cea mai săracă a populației. Sau, în cuvintele pline de eleganță ale liderului Partidului Moderat Suedez, Ulf Adelsohn: „Dacă boicotăm produsele din Africa de Sud, negroteii ăia amărâți or să rămână șomeri".

În realitate, buba era cu totul alta. Problema pentru Thatcher și Reagan (ca și pentru Adelsohn, de altfel) nu era respingerea apartheidului; rasismul nu mai dădea bine în politică de zeci de ani. Nu, ce-i durea pe ei era alternativa. Căci alegerea între apartheid și comunism, de exemplu, nu era una deloc ușoară. Sau dimpotrivă: era simplă ca bună ziua, mai ales pentru Reagan care, încă de pe vremea când fusese lider al sindicatului actorilor americani, se luptase să interzică accesul comuniștilor la Hollywood. Ce-ar fi însemnat să accepte ca o variantă a comunismului să preia puterea în Africa de Sud, în vreme ce el cheltuia miliarde de dolari în stânga și-n dreapta, într-o încercare disperată de a distruge comunismul sovietic? În plus, sud-africanii erau acum o națiune nucleară, nenorociții, deși evident negau acest lucru.

Printre cei care nu erau de acord cu ezitările lui Thatcher și ale lui Reagan cu privire la politica de apartheid se aflau prim-ministrul suedez Olof Palme și ghidul socialismului libian Muammar al-Gaddafi. Palme vocifera: „Apartheidul nu poate fi reformat, apartheidul trebuie eliminat". La scurt timp după aceea, Palme însuși fu eliminat de un tip tulburat, care nu părea să știe exact unde se afla și de ce făcuse ceea ce făcuse. Sau poate de un tip care știa exact ce face. Incidentul n-a fost niciodată elucidat.

Gaddafi, pe de altă parte, avea s-o ducă bine încă mulți ani. El a fost cel care a alimentat mișcarea de rezistență sud-africană, ANC[6], cu tone de armament și care s-a lansat în declarații despre lupta nobilă împotriva asupritorului regim alb de la Pretoria, toate acestea în timp ce îl ascundea pe Idi Amin, responsabilul unui adevărat genocid, în propriul său palat.

Cam așa stăteau lucrurile când lumea și-a arătat încă o dată

capacitatea de a acționa într-un mod straniu, după propriul plac. În SUA, republicanii și democrații s-au pus de acord și au făcut cauză comună cu Palme și cu Gaddafi, lansând în același timp o revoltă parlamentară împotriva propriului președinte. Congresul american a adoptat o lege care interzicea orice formă de comerț cu Africa de Sud și orice fel de investiție. Nici măcar zborurile directe între SUA și Johannesburg nu mai erau posibile, iar cine încerca avea de ales între a face cale întoarsă în aer sau a fi doborât la pământ.

Thatcher și alți lideri europeni au început să înțeleagă ce se petrecea. Nimeni nu vrea să țină cu echipa care pierde, deci din ce în ce mai multe țări s-au alăturat poziției susținute de SUA, Suedia și Libia.

Africa de Sud, în forma sub care era cunoscută la vremea respectivă, începea să se dezintegreze.

Nombeko, care se afla în arest la domiciliu în centrul de cercetare de la Pelindaba, nu dispunea decât de posibilități limitate de a urmări evoluția situației mondiale. Cultura generală a celor trei amice chineze se rezuma în continuare la noțiunea că piramidele se aflau în Egipt, și asta de ceva ani buni. Inginerul nu-i dădea nici el nicio mână de ajutor. Analiza situației mondiale se rezuma în cazul lui la numeroase bombăneli de genul:

— Poponarii ăștia din Congresul american ne-au pus pe cap încă un embargo.

În plus, exista totuși o limită la cât de des și cât de mult Nombeko putea freca podelele sclipind deja de curățenie ale sălii de așteptare dotate cu televizor.

Dincolo de informațiile pe care reușise în orice caz să le extragă din știrile de la TV, Nombeko era dotată și cu simțul observației. Își dădea seama că se întâmpla ceva. Mai ales datorită faptului că nu părea să se mai întâmple nimic. Nu mai era vânzoleală pe coridoare, nu mai veneau prim-miniștri și președinți în vizită. Un semnal în plus era creșterea cantității de alcool consumate de inginer, care trecuse de la mult la și mai mult.

Nombeko era convinsă că în curând inginerul avea să se dedice pe deplin sticlei sale de coniac, rememorând anii când cei din anturajul său încă îl mai considerau un tip competent. În fotoliul vecin, Nombeko îl vedea pe președinte instalându-se, bombănind că era vina negrilor că țara naufragiase și se dusese la fund. Nombeko prefera să nu se gândească la soarta ce-o aștepta într-un astfel de scenariu.

— Mă întreb dacă realitatea nu începe cumva să ajungă din urmă Gâsca și pe tovarășii ei, declară Nombeko într-una dintre seri amicelor sale chineze.

Rostise aceste cuvinte într-un dialect wu ireproșabil.

— Ar cam fi cazul, răspunseră chinezoaicele într-o xhosa destul de stricată.

* * *

Veneau vremuri din ce în ce mai grele pentru P.W. Botha, dar crocodilul din el făcea față la adâncime, menținându-și doar nările și ochii la suprafață.

N-avea nimic împotriva reformelor, era clar că trebuia să se adapteze la spiritul timpului. Din vremuri imemoriale, populația era împărțită în negri, albi, persoane de alte culori și indieni. Botha găsi deci de cuviință să le acorde drept de vot ultimelor două categorii. Le acordă drept de vot până și negrilor, însă numai în propriile lor teritorii.

De asemenea, Botha ridică unele dintre restricțiile care guvernau relațiile dintre rase. Negrilor și albilor li se permitea, prin urmare, cel puțin în teorie, să se așeze pe aceeași bancă într-un parc. Li se permitea, cel puțin în teorie, să meargă la același cinematograf și să vadă același film în același timp. Li se permitea, de asemenea, cel puțin în teorie, să facă schimb de lichide corporale (li se permitea de fapt și în practică, dar, în acest caz, în schimbul unei sume de bani sau prin violență).

În rest, președintele avu grijă să concentreze puterea în propriile mâini, să restricționeze drepturile omului și să cenzureze presa. Ziarele n-aveau decât să înțeleagă că din vina lor nu erau în stare să scrie ceva rezonabil. O țară aflată în plină criză are nevoie de un lider puternic, nu de mesaje pacifiste pe fiecare pagină de ziar.

Indiferent cum aborda Botha lucrurile, niciodată nu se termina cu bine. Economia țării, care înainte avansase cu pași de melc, acum stagna și în curând avea să dea înapoi. Intervențiile armatei pentru a înăbuși revoltele ce se țineau lanț în toate ghetourile din țară nu erau nici pe departe gratuite. Negroteii nu păreau să se mulțumească niciodată. Exemplul ideal era însăși oferta pe care Botha i-o făcuse nemernicului de Nelson Mandela de a fi pus în libertate în schimbul unei atitudini mai supuse față de guvern. Singura cerință pe care Botha o exprimase de fapt era următoarea: „Termină odată cu gâlceava“. Replica nemernicului, după ce petrecuse douăzeci de ani ca prizonier pe insula sa, fusese: „Atunci rămân mai degrabă unde sunt“, ceea ce se și întâmplase.

Cu timpul devenise limpede că schimbarea cea mai mare pe care

reușise s-o facă P.W. Botha odată cu adoptarea unei noi constituții fusese faptul că se transformase pe sine însuși din prim-ministru în președinte. Iar pe Mandela într-un personaj mai charismatic decât fusese vreodată.

În rest, totul rămăsese la fel. De fapt, dimpotrivă, totul era mai rău.

Botha începea să se sature de toate aceste mizerii. Își dădea seama că era posibil ca ANC-ul să preia puterea în cele din urmă. Iar în acest caz... hm, doar n-avea de gând să ofere de bunăvoie și nesilit de nimeni șase bombe nucleare unei organizații de negrotei comuniști? Mai bine dezasambla bombele și în același timp se folosea de ocazie să facă o acțiune de PR din asta! „Noi ne asumăm responsabilitatea“ putea declara, în timp ce Agenția Internațională pentru Energie Atomică, AIEA, supraveghea operațiunea.

Da, era un plan realizabil. Președintele nu era încă pregătit să ia decizia necesară, dar îi telefonă personal inginerului la Pelindaba pentru a-l pune în poziție de *stand-by*. Interlocutorului i se împleticea limba în gură încă de la ora nouă? Nu, era imposibil.

* * *

Mica greșeală de calcul a inginerului Westhuizen (cea care făcuse să existe șapte bombe în loc de șase) se transformă subit într-un secret extrem de apăsător. Președintele menționase posibilitatea de a distruge cele șase bombe nucleare. Cele șase bombe. Nu și pe cea de-a șaptea. Căci aceasta nu exista.

Inginerului nu-i mai rămânea decât să-și admită greșeala și să recunoască faptul că ținuse secretul timp de mai bine de un an, ceea ce avea să ducă la o concediere rușinoasă și la o pensie minimală.

Sau să întoarcă lucrurile în avantajul său și să-și asigure independența financiară.

Inginerul se simțea angoasat. După ce îi intră în sistem și ultima jumătate de litru de coniac Klipdrift, se simți însă ușurat și alegerea i se păru foarte simplă.

Știa că venise vremea să poarte o discuție serioasă cu agenții Mossad A și B.

— Auzi, Cum te-o fi chemând, se bâlbâi inginerul. Adu-i aici pe amândoi evreii, că vreau să le propun o afacere!

Engelbrecht van der Westhuizen înțelesese că misiunea lui se apropia de final, că în curând ANC-ul urma să preia puterea, ceea ce avea să marcheze sfârșitul carierei sale. Trebuia deci să-și salveze pielea înainte să fie jupuit de viu.

Cum o fi chemând-o se duse să-i caute pe agenții care

supravegheaseră în linii mari întregul proces în numele partenerilor israelieni. În timp ce înainta pe coridor, își zicea în sinea sa că inginerul urma să comită cel puțin o greșeală. Cel mai probabil două.

Agenții Mossad A și B fură invitați în biroul inginerului. Nombeko se postă în colțul strategic în care inginerul voia ca ea să se afle atunci când o situație risca să scape de sub control.

Inginerul Westhuizen deschise conversația prin câteva formalități.

— Ah, evreul numărul unu și evreul numărul doi, *shalom*! Luați loc! Ce ziceți de un mic coniac înainte de prânz? Auzi, Cum te-o fi chemând, toarnă-le în pahare prietenilor noștri!

Nombeko le șopti agenților că le putea da apă, dacă îi aranja mai bine. Într-adevăr, preferau apă.

Inginerul van der Westhuizen le vorbi pe șleau, explicându-le cum avusese mereu parte de noroc în viață și că norocul făcuse să se afle acum în posesia unei bombe nucleare despre existența căreia nu se știa nimic și care, prin urmare, nu avea să lipsească nimănui. De fapt, continuă inginerul, ar fi trebuit s-o păstreze el însuși și s-o trimită drept în palatul prezidențial când teroristul de Mandela se va fi instalat acolo, problema era doar că se simțea mult prea șubred ca să intre în război de unul singur.

— Mă întrebam deci dacă nu cumva evreul A și evreul B ar binevoi să verifice dacă evreul șef de la Ierusalim ar fi interesat să cumpere o bombă de mare calibru? V-o ofer la un preț special. De fapt, nu, m-am răzgândit. Vreau treizeci de milioane de dolari. Zece milioane pe megatonă. Noroc! zise inginerul.

Dădu pe gât coniacul, după care începu să se uite cu dușmănie la sticla ce rămăsese goală.

Agenții Mossad A și B îi mulțumiră politicos pentru ofertă și îi promiseră să contacteze guvernul de la Ierusalim în legătură cu o potențială afacere cu domnul Westhuizen.

— Eu nu mă rog de nimeni, zise inginerul. Dacă nu vă convine, o vând altcuiva. Iar acum nu mai am timp să stau la taclale cu voi.

Inginerul ieși din birou și apoi din centrul de cercetare, în căutarea unei noi sticle de coniac. Cei doi agenți Mossad și Cum o fi chemând-o rămaseră pe loc. Nombeko pricepea care era miza pentru israelieni.

— Mă scuzați că mă exprim așa de direct, dar mă întreb dacă nu cumva l-a părăsit în sfârșit norocul pe inginer?

În mintea ei își zicea că ar fi trebuit să adauge „și pe mine“.

— V-am admirat dintotdeauna înțelepciunea, domnișoară Nombeko, zise agentul Mossad A. Și vă mulțumesc anticipat pentru

înțelegere.

În mintea lui își zicea că ar fi trebuit să adauge: „Nici perspectivele dumneavoastră nu sunt grozave, nu?“

Problema nu era că Israelul n-ar fi vrut ce avea de oferit inginerul, dimpotrivă. Îi jena însă faptul că vânzătorul era alcoolic și total imprevizibil. Ar fi fulminant să-l vezi mergând liber prin oraș după încheierea târgului și povestind împleticit în stânga și-n dreapta de unde are banii. Pe de altă parte, oferta nu era una care putea fi refuzată pur și simplu, căci ce s-ar întâmpla atunci cu bomba? Inginerul ar fi în stare s-o vândă oricui.

Trebuiau deci luate măsurile de rigoare. Agentul Mossad A îl însărcină pe un cerșetor din ghetoul din Pretoria să-i facă rost de o mașină pentru noaptea următoare, un Datsun Laurel, model 1983. Amărâtul primi la schimb cincizeci de ranzi (după cum căzuseră de acord) și un glonț în tâmplă (din propria inițiativă a agentului).

Cu mașina, agentul A avea de gând să pună capăt norocului porcesc al inginerului, dând peste el, când acesta din urmă se afla în drum spre casă de la barul pe care îl frecventa de fiecare dată când i se termina rezerva de coniac Klipdrift.

Ghinionul care tocmai îl năpădise pe inginer era incredibil: fu călcat nu o dată, ci de două ori, căci A frână și băgă în marșarier, iar după câteva momente, și a treia oară, când agentul părăsi locul faptei în trombă.

Ironia sorții făcuse ca inginerul să se afle pe trotuar când s-a întâmplat nenorocirea.

„Chiar am ajuns la final?“ apucă el să se întrebe între a doua și a treia oară când fu călcat de mașină, la fel cum făcuse și Nombeko atunci când se aflase într-o situație similară cu unsprezece ani în urmă.

Și chiar ajunsese.

* * *

Agentul Mossad B o contactă pe Nombeko imediat ce vestea morții inginerului fusese dezvăluită la centrul de cercetare. Întâmplarea era în continuare catalogată drept un accident, dar lucrurile aveau să se schimbe după ce martorii și diverșii tehnicieni de la fața locului își vor fi făcut treaba.

— Noi doi avem ceva de discutat, domnișoară Nombeko, zise el. Și, din păcate, e cam urgent.

Nombeko nu zise nimic, dar mintea îi lucra febril. Realiza că persoana care fusese asigurarea sa de viață, eternul bețivan Westhuizen,

acum nu mai era. Îi era frică că o soartă similară o aștepta și pe ea cât de curând. Dacă nu dădea rapid dovadă de discernământ.

Deci răspunse:

— Într-adevăr. De aceea aș vrea să vă rog să vă prezentați aici, la inginer în birou, peste exact treizeci de minute, împreună cu colegul dumneavoastră.

Agentul B știa încă de mult că domnișoara Nombeko era ascuțită la minte. Știa și că Nombeko își dădea seama că se află într-o situație precară, ceea ce însemna că el și colegul său se aflau într-o poziție avantajoasă.

Domnișoara Nombeko era însă cea care avea acces la chei și la cele mai secrete coridoare. Ea era singura care le putea facilita accesul la bombă. Iar ei, la rândul lor, aveau să-i vândă gogoși.

Aveau să-i promită că va rămâne în viață.

Pentru moment, domnișoara câștigase o jumătate de oră. Dar de ce? Agentul pricepea câte-n lună și-n stele, dar acest aspect îi scăpa. Însă, la urma urmelor, o jumătate de oră nu era decât o jumătate de oră, chiar dacă trebuiau să se grăbească. Serviciile de informații sud-africane aveau să-și dea seama cât de curând că inginerul fusese asasinat. Iar după aceea, avea să devină cu mult mai dificil să scoată o bombă de trei megatone din bază, chiar și pentru un agent al unui serviciu de informații partener.

Dar la urma urmelor, o jumătate de oră nu era decât o jumătate de oră. Agentul B încuviință din cap în semn de răspuns.

— Atunci ne vedem la ora 12:05.

— 12:06, replică Nombeko.

În următoarele treizeci de minute Nombeko nu făcu altceva decât să aștepte ca timpul să treacă.

Agenții reveniră exact la momentul indicat. Nombeko stătea pe scaunul inginerului. Îi invită să ia loc. Era o imagine inedită. O tânără negresă într-un fotoliu de director în inima sistemului sud-african de apartheid.

Nombeko deschise ședința declarând că pricepea că domnii agenți Mossad erau în căutarea celei de-a șaptea bombe, cea care nu exista. Sau poate că înțelesese ea greșit?

Agenții păstrau liniștea, nedorind să exprime cu voce tare acest adevăr.

— Să fim totuși sinceri, îi îndemnă Nombeko. Altfel nu ajungem nicăieri înainte să fie prea târziu.

Agentul A încuviință din cap și confirmă că domnișoara Nombeko înțelesese corect. Dacă statul israelian reușea să pună mâna pe bombă cu

ajutorul ei, îi promiteau să o ajute să scape de la Pelindaba.

— Fără să aranjați să fiu apoi călcată de o mașină la fel ca inginerul? întrebă Nombeko. Sau împușcată și îngropată în cea mai apropiată savană?

— Doamne ferește, domnișoară Nombeko! minți agentul A. Nu vă vom atinge nici măcar un fir de păr. Chiar așa ne credeți?

Nombeko păru să se mulțumească pentru moment cu promisiunea agentului și adăugă că fusese deja călcată de o mașină, iar o dată în viață pentru ea era de-ajuns.

— Dați-mi voie să vă întreb, cum aveți de gând să scoateți bomba de aici, presupunând că v-aș da acces la ea?

Agentul B răspunse că n-ar trebui să fie foarte complicat, dacă se grăbeau un pic. Bomba putea fi pusă într-o cutie adresată Ministerului de Externe de la Ierusalim și să fie însoțită de documentație redactată în interiorul bazei care s-o plaseze în categoria de corespondență diplomatică. Toată corespondența diplomatică era trimisă o dată pe săptămână prin intermediul ambasadei de la Pretoria, iar o singură cutie, deși de mărime considerabilă, nu reprezenta o mare problemă. Asta dacă nu cumva serviciile de securitate sud-africane întăreau măsurile de siguranță și deschideau cutia — ceea ce și ei, și domnișoara Nombeko înțelegeau că avea să se întâmple imediat ce aveau să realizeze adevăratele circumstanțe ale morții inginerului.

— Țin neapărat să vă mulțumesc pentru măsura luată, domnilor agenți, zise Nombeko cu sinceritate și viclenie în același timp. Care dintre dumneavoastră a avut marea onoare?

— Asta e mai puțin important, zise agentul A, care era de fapt vinovatul. Ce-a fost a fost și știm că domnișoara Nombeko înțelege că a fost un rău necesar.

Firește că Nombeko înțelegea. Înțelegea că agenții tocmai îi căzuseră în plasă.

— Și ce măsuri de siguranță prevedeți pentru neînsemnata mea persoană?

Agenții se gândiseră s-o ascundă pe Nombeko în portbagajul propriei lor mașini, unde nu risca să fie descoperită atâta vreme cât măsurile de siguranță rămâneau la același nivel. Reprezentanții serviciilor secrete israeliene la Pelindaba fuseseră dintotdeauna dincolo de orice bănuială.

Imediat ce ieșeau din bază, aveau să se îndrepte către un câmp pustiu, aveau s-o scoată pe femeie din portbagaj și să-i tragă un glonț în frunte, în tâmplă sau în ceafă, în funcție de cât de mult se va smuci.

Era un pic trist, căci domnișoara Nombeko era din multe puncte de vedere o femeie fantastică și suferise și ea, la fel ca și agenții, din cauza disprețului prost disimulat al inginerului Westhuizen, care nu se baza pe nimic altceva în afară de impresia sa confuză că el ar aparține unei nații superioare. Păcat de ea, existau însă valori mai mari ce trebuiau apărate în toată această afacere.

— Ideea noastră este să vă transportăm clandestin în portbagajul mașinii, zise agentul A, menționând însă și ce avea să urmeze.

— Bine, zise Nombeko. Dar nu e de ajuns.

Apoi continuă, explicându-le că nu avea de gând să le dea nicio mână de ajutor domnilor agenți înainte ca aceștia să-i fi înmânat mai întâi un bilet de avion Johannesburg–Tripoli.

— Tripoli? izbucniră la unison agenții A și B. Ce faceți dumneavoastră acolo?

Nombeko nu prea știa ce să răspundă. Ținta ei de-a lungul anilor fusese Biblioteca Națională de la Pretoria. Dar în situația de față nu mai putea merge acolo. Era nevoită să se ducă în străinătate. Iar Gaddafi și Libia păreau să fie de partea ANC-ului.

Nombeko răspunse că dorea să mai schimbe atmosfera și să se mute într-o țară mai prietenoasă, iar Libia părea alegerea potrivită în acest sens. Pe de altă parte, dacă domnii agenți aveau și alte idei, era gata să-i asculte.

— Doar să nu încercați să mă convingeți să merg la Tel Aviv sau la Ierusalim, căci mi-am planificat să supraviețuiesc cel puțin până la sfârșitul săptămânii.

Agentul Mossad A ajunsese să o îndrăgească din ce în ce mai mult pe femeia din fotoliul de director din fața sa. Trebuia deci să fie cu ochii în patru ca nu cumva lucrurile să iasă exact așa cum voia ea. Trebuia s-o facă să înțeleagă că puterea sa de negociere era foarte slabă, că pentru a putea părăsi baza era nevoită să aibă încredere în cei doi agenți care nu inspirau deloc încredere. Dar că, pe viitor, putea evident să influențeze lucrurile în avantajul său. Problema ei era însă că nu avea să existe niciun viitor. Imediat ce se închidea portbagajul, Nombeko avea să fie pe drum spre propriul loc de veci. Iar în aceste condiții, nu mai avea nicio importanță ce scria pe biletul de avion. Tripoli, fie. Sau pe lună.

Jocul trebuia însă jucat.

— Da, Libia ar putea să fie alegerea potrivită, zise agentul A. Împreună cu Suedia, este una dintre țările care protestează cel mai vehement împotriva sistemului de apartheid. Domnișoara Nombeko ar primi azil în zece secunde, dacă ar depune cerere.

— I-auzi! exclamă Nombeko.

— Gaddafi are însă și el buba lui, continuă agentul.

— Ce bubă?

Agentul A începu să povestească, cu o plăcere vădită, despre țăcănitul de la Tripoli, care trimisese rachete balistice asupra Egiptului pentru simplul motiv că președintele acestei țări alesese calea dialogului cu Israelul. Nu strica să se arate îngrijorat de viitorul domnișoarei Nombeko. Trebuia să construiască o relație bazată pe încredere înainte de momentul fatidic al glonțului în ceafă.

— Păi, Gaddafi e la fel de interesat să-și procure arme nucleare ca și Africa de Sud, doar că până acum n-a fost la fel de eficient.

— Aoleu! exclamă Nombeko.

— Se poate consola însă cu cele cel puțin douăzeci de tone de iperită pe care le are în stoc și cu cea mai mare fabrică de arme chimice din lume.

— Vai de mine! exclamă Nombeko.

— Și apoi a mai și interzis opoziția, grevele și demonstrațiile.

— Of! exclamă Nombeko.

— Și execută pe oricine îl contrazice.

— N-are chiar nicio calitate umană? întrebă Nombeko.

— Ba da, răspunse agentul. A avut grijă de fostul dictator Idi Amin, când acesta a fost nevoit să fugă din Uganda.

— Da, am citit ceva despre asta, zise Nombeko.

— Și asta nu e tot, zise agentul A.

— Cred că am auzit destul, zise Nombeko.

— Să nu mă înțelegeți greșit, domnișoară Nombeko. Noi chiar vă vrem binele, nu vrem să vi se întâmple, Doamne ferește, ceva, deși adineauri ați sugerat că n-am fi de încredere. Trebuie să recunosc că această aluzie ne-a rănit pe amândoi. Dacă însă insistați să mergeți la Tripoli, se poate aranja.

Iată o îmbârligare pe cinste, își zise agentul A.

Iată o îmbârligare pe cinste, își zise agentul B.

E cea mai mare gogomănie pe care am auzit-o vreodată, își zise Nombeko. *Și doar am avut ocazia să mă lovesc și de asistenți de la departamentul de salubritate al municipalității din Johannesburg, și de ingineri alcoolici cu o imagine de sine grav distorsionată.*

Ca să vezi, agenților le păsa de ea. O fi fost ea din Soweto, dar asta nu însemna că era bătută în cap!

Libia nu mai părea atât de atractivă.

— Dar de Suedia ce ziceți? întrebă ea.

Era clar de preferat, după părerea agenților. Tocmai își uciseseră propriul prim-ministru, dar oamenii de rând puteau să traverseze strada fără să-și facă griji. În plus, suedezii n-ar ezita nicio clipă să primească sud-africani, atâta vreme cât declarau că erau împotriva regimului de apartheid, iar agenții aveau toate motivele să creadă că Nombeko făcea parte din această categorie.

Nombeko dădu afirmativ din cap, apoi se cufundă în tăcere. Știa unde se află Suedia. Era aproape de Polul Nord. La mare distanță de Soweto, ceea ce era un lucru bun. Departe de tot ce reprezentase viața sa până atunci. Ce avea oare să-i lipsească de pe meleagurile natale?

— Domnișoară Nombeko, dacă aveți anumite lucruri pe care ați dori să le luați cu dumneavoastră în Suedia, noi o să facem tot posibilul să vă ajutăm, adăugă agentul B pentru a consolida relația de încredere lipsită de orice substanță.

Dacă o mai țineți mult așa, am să sfârșesc prin a începe să vă cred pe cuvânt, își zise Nombeko în sinea ei. *Ar fi o greșeală profesională impardonabilă din partea voastră să nu încercați să mă eliminați imediat ce ați obținut ceea ce vă interesează.*

— O ladă cu carne de antilopă uscată n-ar fi o idee rea deloc, zise ea. Nu cred că au antilope în Suedia.

Nu, nici A, nici B nu credeau că suedezii aveau antilope. Agenții urmau să pregătească numaidecât etichetele de rigoare pentru un pachet mare și unul mic. Bomba avea să fie transportată în cutia pentru Ministerul de Externe de la Ierusalim via ambasada din Pretoria, iar carnea de antilopă putea fi ridicată deja după câteva zile de către domnișoara Nombeko de la ambasada israeliană din Stockholm.

— Atunci batem palma? întrebă agentul A, gândindu-se că lucrurile intrau pe făgașul dorit.

— Da, zise Nombeko. Batem palma. Dar ar mai fi ceva.

Încă ceva? Agentul A avea simțul intuiției foarte bine dezvoltat și în acest moment își dădu seama că el și colegul său se bucuraseră prea devreme.

— Înțeleg că trebuie să ne grăbim, zise Nombeko. Am însă un lucru de reglat înainte să plecăm.

— Lucru de reglat?

— Ne vedem aici peste o oră, la 13:20. Ați face bine să o luați din loc, dacă vreți să faceți rost și de bilet de avion și de carne de antilopă până atunci, zise ea și părăsi încăperea prin ușa din spatele biroului inginerului, intrând în zona la care agenții nu aveau acces.

Agenții rămaseră singuri.

— Am subestimat-o oare? îl întrebă A pe B.

B părea preocupat.

— Tu faci rost de bilet și eu aranjez treaba cu carnea, zise el.

* * *

— Vedeți ce am aici? zise Nombeko la reluarea ședinței și puse un diamant brut pe biroul inginerului Westhuizen.

Agentul A era un om cu talente multiple. Înțelesese rapid, spre exemplu, că o anumită gâscă din argilă nu data de pe vremea dinastiei Han, ci fusese realizată în Africa de Sud prin anii șaptezeci. Văzu deci imediat că piatra care se afla în fața lui avea o valoare aproximativă de în jur de un milion de shekeli.

— Văd, zise el. Ce vrea să ne spună de fapt domnișoara Nombeko?

— Ce vreau să vă spun? Vreau să vă spun că mi-ar plăcea să ajung în Suedia și nu într-o groapă din spatele vreunui boschet din savană.

— Și în acest scop ne oferiți un diamant? întrebă agentul B care, spre deosebire de A, se pare că o subestima în continuare pe Nombeko.

— Chiar așa mă credeți? zise ea. Nu, cu diamantul vreau doar să vă dovedesc că am reușit să scot un pachețel din bază în timpul ce s-a scurs de la ultima noastră întâlnire. Iar acum aș vrea să știu dacă mă credeți că am reușit să fac acest lucru cu ajutorul unui diamant, precum cel pe care îl aveți acum în față. Și că am și primit confirmarea că pachetul cu pricina a ajuns la destinatar cu ajutorul încă unui diamant. Asta cu condiția ca dumneavoastră să credeți că vreunul dintre cei două sute cincizeci de angajați plini de mândrie, dar extrem de prost plătiți s-ar încumeta să accepte un astfel de aranjament. Sau poate că nu credeți.

— Nu înțeleg, declară agentul B.

— *Eu* bănuiesc că-i de rău, mormăi agentul A.

— Exact, confirmă Nombeko cu zâmbetul pe buze. Am înregistrat convorbirea noastră de mai devreme în care mărturiseați că ați ucis un cetățean sud-african și că încercați să furați una dintre armele de distrugere în masă ale acestei țări. Sunt convinsă că sunteți conștienți de consecințele pentru dumneavoastră și pentru națiunea pe care o reprezentați în caz că această înregistrare ar fi ascultată de… Am însă de gând să păstrez secretul cu privire la destinatar. Acesta din urmă mi-a confirmat, de altfel, prin curierul pe care l-am mituit, că înregistrarea a ajuns acolo unde trebuie. Prin urmare, nu se mai află în bază. Dacă o ridic în douăzeci și patru de ore, nu, scuze, douăzeci și trei de ore și treizeci și opt de minute, e incredibil cât repede trece timpul când compania e de calitate, vă dau cuvântul meu că înregistrarea cu pricina va fi dată uitării.

— Iar în cazul în care nu este ridicată de dumneavoastră, va fi făcută publică? completă A.

Nombeko nu mai pierdu timpul cu răspunsul.

— Atunci consider ședința încheiată. O să fie interesant de văzut dacă voi supraviețui acestei călătorii în portbagajul mașinii dumneavoastră. Trebuie însă să recunoașteți că șansele sunt acum mai mari decât la început, când erau realmente nule.

Apoi se ridică și îi anunță că trebuiau să livreze cutia cu carne de antilopă către departamentul de curier extern în nu mai mult de treizeci de minute și că avea să se ocupe ea însăși de cutia de dimensiuni mai mari, care oricum se afla în încăperea alăturată. Le puse, de asemenea, în vedere că aștepta documentația de rigoare, inclusiv formulare, ștampile și orice altceva era necesar pentru ca pachetele să devină inaccesibile pentru orice persoană ce nu dorea să se trezească pe cap cu o criză diplomatică.

A și B încuviințară din cap cu un aer posomorât.

* * *

Agenții israelieni analizară situația nou-creată. Era posibil ca nemernica de femeie de serviciu să fi făcut o înregistrare a conversației precedente. Ceea ce nu era la fel de plauzibil era faptul ca aceasta să fi reușit să scoată înregistrarea din baza de la Pelindaba. Era clar că se afla în posesia cel puțin a unui diamant brut și, dacă avea unul, nu era exclus să mai aibă și altele. Iar în caz că avea mai multe, n-ar fi fost imposibil ca unul dintre toți colaboratorii confidențiali de la Pelindaba să fi cedat tentației și să fi asigurat securitatea financiară permanentă a familiei sale. Era posibil, dar nu sigur. Pe de o parte, femeia de serviciu (nu-i mai spuneau pe nume, căci erau prea enervați pe ea) se afla de unsprezece ani în centrul de cercetare, pe de altă parte, agenții n-o văzuseră niciodată vorbind cu niciun alb în afară de ei înșiși. Era oare posibil ca vreunul dintre cei două sute cincizeci de colaboratori să-și fi vândut sufletul unei femei pe care o numeau *negrotei* în secret?

În momentul în care agenții adăugară și dimensiunea sexuală, adică posibilitatea sau mai degrabă riscul ca femeia de serviciu să-și fi oferit și trupul, balanța se înclină în defavoarea lor. Iar cine era atât de imoral încât să-i facă acest serviciu pentru un diamant n-avea să ezite nici s-o denunțe. Cel care spera la potențiale aventuri sexuale însă și-ar fi tăiat singur craca de sub picioare. Sau vreo parte intimă a corpului.

La final, agenții A și B ajunseră la concluzia că aveau de-a face cu un risc de șaizeci la sută ca Nombeko să fi scos într-adevăr un as din

mânecă, ceea ce lăsa o probabilitate de patruzeci la sută ca lucrurile să nu stea chiar așa. Iar o astfel de probabilitate era mult prea nefavorabilă. Prejudiciul pe care li-l putea cauza lor înșiși și, mai presus de toate, națiunii israeliene era incomensurabil.

Prin urmare, luară decizia să o ia cu ei pe femeia de serviciu în portbagajul mașinii, așa cum era deja planificat, să-i dea biletul de avion spre Suedia, așa cum era deja planificat, să-i trimită cele zece kilograme de carne de antilopă la Stockholm, așa cum era planificat, precum și să *nu* îi aplice glonțul planificat în ceafă. Nici în frunte. Nici altundeva. Reprezenta în continuare un risc cât timp era în viață, dar, mai nou, reprezenta un risc și mai mare dacă murea.

Douăzeci și nouă de minute mai târziu, Nombeko primi de la agentul A biletele de avion și carnea de antilopă promisă, împreună cu formularele pentru curierul diplomatic completate în dublu exemplar. Ea îi mulțumi și îi spuse că avea să fie gata de plecare într-un sfert de oră, imediat ce se va fi asigurat că cele două pachete erau manevrate în mod corespunzător. Prin asta voia să spună, lucru pe care evident nu l-a spus, că avea de gând să poarte o convorbire serioasă cu cele trei chinezoaice.

— Un pachet mare și unul mic? întrebă mezina, care era cea mai creativă dintre ele. Domnișoara Nombeko are ceva împotrivă dacă…

— Păi, tocmai asta e problema, zise Nombeko. Pachetele astea *nu* trebuie trimise la mama voastră la Johannesburg. Cel mic trebuie trimis la Stockholm, e pentru mine, și sper că lucru ăsta e îndeajuns ca să nu vă atingeți de el? Cel mare trebuie trimis la Ierusalim.

— Ierusalim? se miră sora mijlocie.

— În Egipt, explică sora cea mare.

— Deci pleci? întrebă mezina.

Nombeko se întreba cum putuse să-i treacă prin minte inginerului ideea de a le pune pe cele trei fete să se ocupe de serviciile poștale.

— Da, dar nu spuneți nimănui nimic. O să fiu scoasă de aici clandestin peste puțin timp. Mă duc în Suedia. A venit momentul să ne luăm rămas-bun, ați fost niște prietene de nădejde.

Apoi s-au îmbrățișat.

— Ai grijă de tine, Nombeko, ziseră chinezoaicele în xhosa.

— 再见, răspunse Nombeko. Adio!

Nombeko se întoarse în biroul inginerului, descuie sertarul și își scoase pașaportul.

— La Market Theatre, vă rog, piața din centrul Johannesburgului, îi zise Nombeko agentului A în timp ce se furișa în portbagajul mașinii cu

plăcuță de corp diplomatic.

Părea să fie un client obișnuit care vorbea cu un șofer de taxi. Părea, de asemenea, să cunoască Johannesburgul la perfecție, să știe exact încotro se îndrepta. Adevărul era că reușise cu nu mai mult de un minut înainte să răsfoiască o ultimă carte din biblioteca de la Pelindaba și găsise locul cu siguranță cel mai dens populat din toată țara.

— Am înțeles, zise agentul A. Acolo mergem.

Apoi închise portbagajul.

Ceea ce înțelesese era că Nombeko nu avea de gând să-i lase s-o ducă la persoana care deținea înregistrarea ca să-i poată omorî pe amândoi. Înțelegea, de asemenea, că, odată ajunși, Nombeko avea să dispară în marea de oameni în câteva secunde. Înțelegea că Nombeko câștigase.

Prima rundă.

Dar imediat ce bomba va fi ajuns la Ierusalim, nu mai existau dovezi fizice răspândite prin alte țări. N-aveau decât să facă publică înregistrarea, nu trebuiau decât să nege totul. Toată lumea era oricum împotriva Israelului, deci nu era deloc de mirare că înregistrări de acest fel circulau peste tot. Iar cine credea așa ceva era pur și simplu ridicol.

Se apropia deci vremea pentru runda a doua.

Nimeni nu face mișto de Mossad.

* * *

Mașina agenților părăsi Pelindaba joi, 12 noiembrie 1987, la ora 14:10. În aceeași zi, la ora 15:01, ieși pe poartă mașina care-l transporta pe curierul extern al zilei. Avea o întârziere de unsprezece minute, deoarece fuseseră nevoiți să schimbe mașina din cauza unui pachet de dimensiuni foarte mari.

La ora 15:15, șeful investigației cu privire la moartea inginerului Westhuizen înțelese că acesta fusese ucis. Trei martori independenți, dintre care doi albi, făcuseră descrieri asemănătoare ale celor petrecute.

Descrierile fuseseră confirmate de observațiile pe care șeful investigației le făcuse la fața locului. Erau urme de cauciuc în trei locuri de-a lungul feței desfigurate a inginerului. Fața trebuie să-i fi fost călcată de cel puțin trei roți, mai exact, cu o roată mai mult decât are orice mașină obișnuită pe fiecare parte. Prin urmare, inginerul fusese călcat fie de mai multe mașini, fie, după cum susțineau la unison martorii, de mai multe ori de aceeași mașină.

Mai trecură încă cincisprezece minute, înainte să se ridice nivelul de securitate la Pelindaba. Femeia de serviciu de la postul extern de pază,

împreună cu cea din aripa G, ambele negrese, precum și cele trei asiatice de la bucătărie trebuiau concediate. Toate cele cinci trebuiau supuse analizei de risc a serviciilor secrete, înainte de a se decide dacă puteau fi eliberate. Toate mașinile care intrau sau ieșeau trebuiau controlate fără excepție, chiar dacă la volan s-ar fi întâmplat să se afle șeful Armatei în persoană!

* * *

Nombeko întrebă în stânga și-n dreapta până ajunse la aeroport, apoi urmă mulțimea de călători și trecu de controlul de frontieră înainte să se fi dumirit prea bine de situație. Abia apoi reflectă la faptul că detectoarele de metal nu înregistrau diamante cusute în căptușeala hainelor.

Deoarece agenții Mossad fuseseră nevoiți să cumpere biletul pe ultima sută de metri, nu mai rămăseseră decât cele mai scumpe locuri. Personalul de bord petrecu câteva momente bune încercând să-i explice lui Nombeko că paharul de șampanie Pompadour Extra Brut pe care i-l ofereau era inclus în prețul biletului. La fel ca mâncarea oferită imediat după aceea, de altfel. Apoi fu invitată amabil, dar ferm să se întoarcă la locul ei, când se oferi să ajute să strângă masa după ceilalți pasageri.

Când sosi vremea desertului, un sufleu de zmeură cu migdale, Nombeko învățase deja cum trebuia să se comporte și își savură prăjitura cu o ceașcă de cafea.

— Ați dori și un coniac cu cafeaua? întrebă stewardesa cu amabilitate.

— Da, vă rog, zise Nombeko. Aveți cumva Klipdrift?

La scurt timp după aceea adormi — un somn suav, plăcut și îndelungat.

Odată ajunsă pe aeroportul Arlanda din Stockholm, urmă instrucțiunile agenților Mossad pe care îi păcălise într-un mod atât de elegant. Se apropie de primul polițist de frontieră pe care îl reperă și ceru azil politic. Își motivă cererea prin faptul că era membră a organizației interzise ANC, ceea ce suna mult mai bine decât dacă ar fi recunoscut că tocmai ajutase serviciile secrete ale unei alte țări să fure o bombă nucleară.

Interogatoriul care urmă cu poliția de frontieră suedeză se desfășură într-o cameră luminoasă, cu ferestre care dădeau spre pistele de decolare și de aterizare. Pe fereastră vedea ceva cu totul inedit pentru ea. Ningea. Era prima zăpadă din acel an, în Africa de Sud însă își făcea debutul primăvara.

[6] African National Congress (Congresul Național African), partid social-democrat aflat la guvernare în Africa de Sud. (*N.t.*)

Capitolul 8

**Despre un meci terminat la egalitate și
despre un antreprenor care nu-și trăise viața**

Ingmar și Holger 1 erau de acord că metoda cea mai bună de a onora memoria mamei era să continue lupta. Holger 2 era convins că fratele și tatăl se înșelau, dar se mulțumi să-i întrebe cum aveau de gând să facă rost de bani pentru casă.

Ingmar se încruntă și recunoscu că acest aspect nu fusese printre prioritățile sale, mai ales că în ultima vreme fusese preocupat de o mulțime de alte lucruri. Mai aveau încă vreo câteva sute de coroane în zaharnița Henriettei, dar în curând aveau să dispară, la fel cum o făcuse și Henrietta.

În lipsa altor idei, fostul angajat al poștei se hotărî să încerce să-și recapete vechea slujbă ca ajutor al unui casier care acum mai avea doi ani până să iasă la pensie. Casierul îi răspunse însă că nu avea de gând să-i permită domnului Qvist să-i amărască ultimii ani de muncă.

Situația lor financiară deveni delicată. Pentru câteva zile. Apoi decedă socrul lui Ingmar.

Comunistul furios care nu-și întâlnise niciodată nepoții (și nu reușise să pună mâna nici pe Ingmar) se stinsese la vârsta de optzeci și unu de ani, copleșit de amărăciune, căci își pierduse fiica, fusese părăsit de soție, iar în jurul lui capitalismul era în floare. Fu deci cruțat de chinul de a-și vedea avutul preluat de Ingmar și de cei doi Holgeri. Holger 1, singurul care exista legal, fu cel care îl moșteni pe răposat.

Pe lângă angajamentul politic, liderul comuniștilor din Södertälje se ocupase cu importul și vânzarea de produse provenind din Uniunea Sovietică. Străbătuse pieptele întregii Suedii până la ultima sa răsuflare, vânzându-și produsele și împărtășindu-și opiniile despre măreția Uniunii Sovietice. Rezultatul fusese așa și așa pe ambele fronturi, surplusul financiar îi ajunsese însă pentru nevoile vieții de zi cu zi, inclusiv pentru un televizor color, două vizite pe săptămână la monopolul de băuturi alcoolice și o donație de trei mii de coroane pe lună în contul partidului.

Din moștenirea lui Holger 1 făceau parte un camion în stare bună de funcționare, precum și un garaj pe care bătrânul îl folosise pe post de depozit. În decursul anilor, răposatul cumpărase marfă într-un ritm mult mai rapid decât reușise să vândă.

Printre produse se aflau rezerve de caviar, castraveți murați și

pește afumat. Se mai găseau și ceaiuri din Georgia, linte din Bielorusia, cizme rusești și piei de focă prelucrate de inuiți. Erau și vase emailate de diferite feluri, inclusiv găleata de gunoi verde, obișnuită, cu pedală. Se mai găseau și *furasjki*, căciulile militărești rusești, și *usjanki*, căciulile de blană în care era imposibil să îngheți de frig. Se găseau și termofoare din cauciuc, și pahare de rachiu decorate cu fructe de pădure pictate de mână. Și pălării de paie, mărimea patruzeci și șapte.

Mai erau și cinci sute de exemplare din *Manifestul Partidului Comunist* în rusă și două sute de șaluri din păr de capră din Ural. Și patru blăni de tigru siberian.

Toate acestea și multe altele fură găsite de Ingmar și de băieți în garaj. Piesa de rezistență era însă o statuie de doi metri și jumătate înălțime, din granit de Karelia, care îl înfățișa pe Lenin.

Dacă s-ar mai fi aflat în viață și presupunându-se că ar fi avut chef să intre în vorbă cu ginerele său în loc să-l sugrume, socrul lui Ingmar le-ar fi putut povesti cum cumpărase statuia ieftin de la un artist din Petrozavodsk care făcuse greșeala să-i dea marelui conducător trăsături umane. Privirea de oțel a lui Lenin căpătase o expresie jenată, iar mâna, în loc să arate spre viitorul luminos, părea să *salute* poporul condus de Lenin. Primarul orașului, care comandase statuia, se enervase când văzuse rezultatul și îi ordonase artistului să scape de ea de urgență, în caz contrar primarul însuși avea să se descotorosească de artist.

Chiar în acel moment apăruse în oraș socrul lui Ingmar, care era în căutare de marfă. Două săptămâni mai târziu, statuia făcea cu mâna peretelui unui garaj din Södertälje.

Ingmar și Holger 1 răscoleau prada cuprinși de veselie. Iată cum familia își putea asigura existența ani la rândul!

Holger 2 nu era la fel de încântat de evoluția lucrurilor. El sperase totuși ca moartea mamei să nu fi fost în van, să ducă la o schimbare efectivă a situației.

— Lenin nu este totuși cotat foarte bine la ora actuală, îndrăzni el să declare, dar fu imediat dojenit.

— Of, ce pesimist mai ești! replică Ingmar.

— Chiar așa, ești foarte pesimist, adăugă și Holger 1.

— Și nici *Manifestul Partidului Comunist* în rusă, continuă Holger 2.

* * *

Produsele găsite în garaj au asigurat traiul familiei timp de opt ani. Tata Ingmar și gemenii îi urmară așadar exemplul bătrânului, colindând piețele. Câștigau cât să ducă o viață decentă și asta în primul rând pentru

că nu mai era vărsat în contul comuniștilor din Södertälje niciun ban. Nici Fiscul nu vedea niciun ban, de altfel.

Lui Holger 2 îi venea să-și ia lumea în cap, dar se consola cu faptul că în anii în care colindaseră piețele cel puțin nu mai rămăsese timp pentru trăsnitul proiect republican.

La capătul celor opt ani mai aveau doar enorma statuie din granit de Karelia a lui Lenin și patru sute nouăzeci și opt de exemplare, dintre cele cinci sute inițiale, ale *Manifestului Partidului Comunist* în limba rusă. Ingmar reușise să vândă un exemplar unui orb într-o piață din Mariestad. Celălalt fusese folosit pe post de hârtie igienică în drum spre Malma Marken, odată când Ingmar era deranjat la stomac și fusese obligat să-și facă nevoile într-un șanț.

Holger 2 avusese așadar dreptate în ceea ce privea valoarea de piață a celor două obiecte.

— Și acum ce ne facem? întrebă Holger 1 care nu avusese nicio idee originală în toată viața sa.

— Orice, atâta vreme cât n-are nicio legătură cu Casa Regală, replică Holger 2.

— Ba să știi că are, interveni Ingmar. Am consacrat mult prea puțin timp acestei cauze în ultima vreme.

Ideea lui Ingmar pentru a putea să-și asigure traiul în continuare implica modificarea statuii lui Lenin. Tocmai realizase că Lenin și regele suedez aveau multe trăsături în comun. Tot ce trebuia făcut era să-i dea jos mustața și barba, să-i șlefuiască un pic nasul și să-i facă onduleuri în păr în loc de șapcă și, pac, Vladimir Ilici Lenin avea să semene leit cu Majestatea Sa!

— Ai de gând să vinzi o statuie de doi metri jumate a regelui? își întrebă Holger 2 tatăl. Chiar nu ai niciun principiu?

— Nu e cazul să fii obraznic, trădător mic ce-mi ești! Nevoia n-are stăpân, am învățat acest lucru încă din tinerețe, când am fost nevoit să pun stăpânire pe bicicleta cea nouă a unui soldat al Salvării. Apropo, și pe el îl chema tot Holger.

Ingmar își continuă prelegerea afirmând că cei doi Holgeri n-aveau nici cea mai mică idee despre numărul de admiratori obsedați pe care regele îi avea în lungul și în latul țării. Pe o statuie a regelui se puteau obține douăzeci, dacă nu treizeci de mii de coroane. Sau poate chiar patruzeci de mii. Iar apoi n-aveau decât să vândă camionul.

Ingmar purcese deci la treabă. Ciopli, cizelă și șlefui o săptămână întreagă. Iar rezultatul era cu mult peste așteptări. Când văzu rezultatul,

Holger 2 reflectă în sinea lui că orice s-ar zice despre tatăl lui, un lucru era clar, era un om descurcăreț. Și avea și înclinație artistică.

Acum nu mai trebuiau decât s-o vândă. Ingmar voia să pună statuia în camion și să facă turul tuturor moșiilor din jurul Stockholmului, până când vreun duce sau vreun baron avea să-și dea seama că nu putea trăi fără un rege suedez din granit de Karelia în grădină.

Operațiunea de ridicare a statuii în camion era însă una foarte delicată, căci exista riscul ca regele să se prăbușească. Holger 1 era nerăbdător să-i sară în ajutor tatălui, aștepta doar instrucțiunile acestuia. Holger 2 stătea cu mâinile în buzunare, fără să scoată o vorbă.

Ingmar își privi fiii și hotărî ca niciunul dintre ei să nu se amestece în această operațiune. Avea să facă treaba de unul singur.

— Ia faceți voi câțiva pași înapoi ca să nu-mi stați în drum, zise el și încrucișă niște sfori în jurul statuii într-un sistem foarte avansat.

Apoi se puse pe ridicat și reuși într-adevăr de unul singur să împingă statuia până la marginea remorcii.

— Mai e doar un pic, zise dușmanul înrăit al regelui cu satisfacție, cu o secundă înainte ca una dintre sfori să se rupă.

Astfel se încheie lupta de o viață a lui Ingmar Qvist, căci regele făcu o plecăciune smerită către el, îl privi în ochi pentru prima oară, apoi căzu încet, dar necruțător peste creatorul său.

Ingmar își dădu sufletul pe loc sub greutatea regelui, în vreme ce acesta se crăpă în patru bucăți.

Pe Holger 1 îl copleși disperarea. În imediata lui apropiere stătea Holger 2, rușinat de faptul că nu simțea absolut nimic. Își privea doar tatăl mort și regele rupt în bucăți.

Meciul părea să se fi terminat la egalitate.

Câteva zile mai târziu, în ziarul local din Södertälje se puteau citi următoarele:

M-a părăsit
scumpul meu tată,
Ingmar Qvist,
lăsându-mi inima plină de un dor
și o tristețe nemărginite.
Södertälje, 4 iunie 1987
HOLGER

—

Vive la République!

* * *

Fizic vorbind, Holger 1 și Holger 2 semănau leit, dar ca fel de a fi se aflau la poluri opuse.

Holger 1 nu pusese niciodată la îndoială misiunea și vocația tatălui său. Holger 2 începuse să aibă îndoieli încă de la vârsta de șapte ani, iar odată cu trecerea timpului, acestea deveniseră din ce în ce mai puternice. Pe când avea doisprezece ani, Holger 2 înțelesese că tatăl lui era dus cu capul. După moartea mamei, Holger 2 începuse să pună din ce în ce mai des la îndoială ideile lui Ingmar.

Cu toate acestea, nu putuse părăsi casa părintească. Odată cu trecerea anilor, simțea o responsabilitate crescândă pentru tatăl și fratele său. În plus, mai era și faptul că Holgerii erau gemeni. Nu era o legătură ușor de rupt.

Era greu de identificat din ce cauză frații erau atât de diferiți. Era posibil ca o parte a explicației să fi fost legată de faptul că Holger 2 — cel care nu exista legal — avea o capacitate intelectuală foarte ridicată, ceea ce îi lipsea cu desăvârșire lui Holger 1.

De aceea, fusese oarecum normal ca Holger 2 să fie cel care era ascultat la școală și care se prezenta la extemporale, precum și cel care luase carnetul de șofer în numele fratelui, iar apoi îl inițiase pe Holger 1 în arta șoferiei. Luase chiar și carnetul de camion. Volvo-ul F406 al bunicului era singurul bun de valoare aflat în posesia fraților. De fapt, posesorul era Holger 1, căci pentru a poseda lucruri, trebuie mai întâi să existi.

După moartea tatălui, Holger 2 avea intenția să se prezinte în fața autorităților și să-și comunice existența, ca, mai apoi, să se poată înscrie la studii superioare. Și să găsească o fată pe care s-o îndrăgească. Și cu care să facă dragoste. Era curios să afle ce senzații l-ar încerca atunci.

După ce mai reflectă un pic, Holger 2 își dădu seama că nu era chiar atât de simplu. Avea să reușească să-și echivaleze notele bune de la bacalaureat? Nu aparținea, de fapt, fratelui său? Prin definiție, el nu frecventase nici măcar școala primară.

În plus, existau lucruri și mai urgente care trebuiau rezolvate, cum ar fi, de exemplu, să facă rost de bani de mâncare. Holger 1, care exista de-adevăratelea și avea și pașaport, și carnet de conducere, ar fi putut să-și caute un loc de muncă.

— Loc de muncă? întrebă Holger 1 mirat când veni vorba de asta.

— Da, adică să mergi la serviciu. Nu e așa de neobișnuit ca o persoană de douăzeci și șase de ani să aibă un serviciu.

Holger 1 propuse însă ca Holger 2 să înceapă demersurile în numele lui. Cam la fel cum făcuseră când erau la școală. Holger 2 spuse că acum, că regele le răpusese tatăl, venise vremea să lase anii copilăriei în urma lor. Holger 2 nu avea de gând să joace după cum îi cânta fratele său și cu atât mai puțin să calce pe urmele tatălui său.

— N-a fost regele, a fost Lenin, zise Holger 1 cu încăpățânare.

Holger 2 ripostă, declarând că acela ce se prăvălise peste Ingmar putea să fi fost și Mahatma Gandhi, căci asta nu schimba cu nimic lucrurile, iar acum ei trebuiau să-și vadă de viitorul lor. Holger 2 adăugă că se încumeta să-și trăiască viața în preajma fratelui său drag, cu condiția ca acesta să renunțe la orice idee legată de schimbarea regimului politic. Holger 1 bolborosi că oricum nu avea nicio idee.

Holger 2 se mulțumi cu acest răspuns și în zilele ce urmară începu să reflecteze la următorii pași pe care trebuia să-i facă în viață.

Problema cea mai acută era că nu le ajungeau banii să pună bucate pe masă.

Soluția era deci să vândă masa în cauză. De fapt, să vândă toată casa.

Ferma din suburbia orașului Södertälje își schimbă proprietarul, iar frații se mutară în camionul lor Volvo F406.

Vânduseră însă o fermă amărâtă, nu vreun palat. Casa nu mai fusese îngrijită de când o luase Ingmar cu sorcova, cu vreo patruzeci de ani în urmă. Proprietarul formal, Holger 1, nu reuși să încaseze mai mult de o sută cincizeci de mii de coroane pentru casa părintească. Banii aveau să se termine din nou cât ai clipi din ochi, dacă frații nu acționau inteligent.

Holger 1 începu să se întrebe care era valoarea sfertului superior din statuia tatălui lor. Ca să se asigure că subiectul nu avea să mai revină în discuție, Holger 2 apucă o daltă și un ciocan și făcu statuia praf. Apoi promise că avea să dea foc și celor patru sute nouăzeci și opt de exemplare în rusă rămase din *Manifestul Partidului Comunist*. Mai întâi însă, avea de gând să facă o plimbare, căci simțea nevoia să fie singur câteva momente.

— Nu-ți solicita prea mult creierul cât timp lipsesc.

* * *

Să creeze societatea pe acțiuni Holger & Holger? Nu era o idee rea deloc. Puteau să se ocupe de transporturi, de ce nu? Camion aveau, de fapt, camionul era cam tot ce le mai rămăsese.

Holger 2 dădu un anunț la ziarul local. Scrisese: „Mică societate de transporturi caută oportunități de afaceri“. Îi răspunsese aproape imediat un producător de perne din Gnesta care avea nevoie de ajutor. Distribuitorul cu care lucrase înainte nu numai că uita fiecare al cincilea transport, dar nu-și amintea nici de jumătate dintre taxele pe care le avea de plătit la Fisc. Prin urmare, fusese nevoit să se mute la închisoarea Arnö pentru reabilitare. Statul era de părere că distribuitorul avea nevoie de optsprezece luni ca să se reabiliteze. Producătorul de perne, care cunoștea adevărata natură a distribuitorului, era însă de părere că avea să dureze mai mult de atât. În orice caz, distribuitorul se afla acolo unde se afla, iar producătorul avea nevoie imediată de un înlocuitor.

Societatea pe acțiuni Gnesta Puf & Umplutură producea de o grămadă de ani perne pentru hoteluri, diferite municipalități și societăți de stat. La început afacerile merseseră bine, pe parcurs însă începuseră să meargă din ce în ce mai rău. Prin urmare, cei patru angajați fuseseră concediați, iar patronul se reprofilase începând să importe pernele din China. Acest lucru îi simplifica într-o oarecare măsură existența, dar muncea în continuare din greu, deși simțea că îmbătrânise. Era de fapt de-a dreptul surmenat și sătul de toate, dar continua pur și simplu în virtutea inerției, ca și cum ar fi uitat că viața putea fi trăită și altfel.

Holgerii îl întâlniră pe patron în depozitul său din zona industrială de la periferia orașului Gnesta. Zona arăta înfiorător. Depozitul se afla în aceeași curte cu un bloc dărăpănat, iar pe partea opusă a străzii era un atelier de ceramică ce părea să fi dat faliment cu mulți ani în urmă. Singurul vecin era un comerciant de fier vechi, altfel zona era pustie.

Deoarece Holger 2 știa cum să prezinte lucrurile, iar Holger 1, la ordinul fratelui său, își ținuse gura, patronul se arătă încrezător vizavi de soluția potențială a problemei sale de distribuție. Fu inclusiv de acord ca frații să se instaleze în unul sau două dintre apartamentele din bloc, dar îi avertiză că nu aveau cine știe ce confort.

Totul mergea ca pe roate. Într-o bună zi însă, patronul primi o scrisoare de la Casa de Pensii în care era informat că, deoarece se apropia de vârsta de șaizeci și cinci de ani, avea dreptul să iasă la pensie. Această posibilitate nici măcar nu-i trecuse prin cap. Ce fericire! Venise în sfârșit vremea să se bucure de viața de pensionar. Patronul tânjea după zile întregi de leneveală. Putea chiar să și petreacă un pic, de ce nu? Nu mai încercase să se distreze din vara anului 1967, când dăduse o fugă la Stockholm în ideea de a merge la Nalen, însă odată ajuns aflase că faimosul club de dans fusese închis, iar clădirea fusese preluată de o biserică evanghelică.

Vestea pensionării era clar una pozitivă pentru patron. Pentru Holger și Holger însă, situația era mai problematică.

Dar cum nu avea nimic de pierdut, Holger 2 hotărî să treacă la ofensivă. Îi propuse așadar patronului ca Holger & Holger SA să preia întreaga sa activitate, inclusiv depozitul, blocul dărăpănat și atelierul de ceramică. În schimb, frații aveau să-i ofere treizeci și cinci de mii de coroane pe lună, bani gheață, atâta timp cât era în viață.

— Puteți să considerați banii ca un bonus la pensie, precizează Holger 2, căci, sincer să fiu, nu avem lichidități cu care să vă cumpărăm societatea.

Proaspătul pensionar rămase în cumpănă o bucată bună de vreme. Apoi zise:

— Adjudecat! Dar nu cu treizeci și cinci de mii pe lună, ci cu treizeci. Și cu o condiție!

— Ce condiție? întrebă Holger 2.

— Păi, treaba e următoarea…, începu patronul.

Reducerea le era acordată cu condiția ca Holger și Holger să-i promită să aibă grijă de inginerul american pe care patronul îl găsise ascuns în atelierul de ceramică în urmă cu paisprezece ani. Americanul fusese constructor de tunele în timpul războiului din Vietnam, când fusese atacat de Viet Cong în repetate rânduri, apoi rănit grav și îngrijit într-un spital din Japonia, unde se însănătoșise și de unde fugise săpând un tunel în solul de sub cameră. Se îndreptase spre Hokkaido de unde se urcase în șalupa unor pescari cu care ajunsese până la granița sovietică. Acolo fusese transferat pe o navă sovietică de pază a coastei, apoi nimerise la Moscova și ulterior la Helsinki, de unde plecase la Stockholm. Odată ajuns în Suedia, primise azil politic.

La Stockholm însă, dezertorul vedea numai CIA peste tot. Devenise o epavă și era convins că aveau să-l găsească și să-l trimită înapoi în Vietnam. De aceea, preferase să plece la țară, iar când ajunsese la Gnesta și dăduse cu ochii de atelierul de ceramică părăsit, se strecurase înăuntru și adormise sub o prelată. Faptul că nimerise acolo nu era o simplă coincidență, căci în adâncul sufletului americanul era ceramist, iar inginer și militar devenise la ordinul tatălui său.

Negustorul de perne nu prea avea vase din ceramică în atelier, îl folosea în principal pentru depozitarea unei părți a contabilității firmei care nu putea fi arhivată la lumina zilei. Cert este că trecea pe acolo de câteva ori pe săptămână, iar într-o bună zi, printre dosare, zărise chipul înspăimântat al americanului și i se făcuse milă de el. Îi permisese deci să

rămână, cu condiția să se mute într-unul dintre apartamentele din blocul dărăpănat de pe strada Fredsgatan. Îi îngăduise și să redeschidă atelierul de ceramică dacă poftea, atâta vreme cât avea grijă să mențină închisă ușa de la camera fără ferestre.

Americanul acceptase oferta cu înfrigurare, după care se pusese imediat pe săpat, fără să ceară voie, și construise un tunel între apartamentul de la parterul blocului de pe strada Fredsgatan și atelierul de ceramică, aflat de cealaltă parte a străzii. Când patronul descoperise toată tărășenia, americanul motivase că trebuia să poată fugi pe undeva când CIA avea să-i bată la ușă. Îi luase mai mulți ani să termine tunelul, iar când fusese în sfârșit gata, Războiul din Vietnam era de mult încheiat.

— Nu prea e întreg la minte, asta e clar, dar face parte din înțelegerea noastră, declară patronul surmenat. Nu deranjează pe nimeni și își câștigă traiul, din câte am înțeles, fabricând obiecte de ceramică pe care le vinde în diferite piețe din zonă. E nebun, dar nu e periculos pentru nimeni altcineva în afară de el însuși.

Holger 2 ezita. Simțea că nu avea nevoie de încă un nebun prin preajmă. Fratele său și moștenirea lăsată de tată îi erau de-ajuns. Pe de altă parte, acest aranjament le-ar fi permis să se mute în blocul dărăpănat, la fel cum o făcuse și americanul, și să aibă totuși o locuință adevărată în loc să doarmă pe o saltea în camion.

Hotărârâ așadar să aibă grijă de ceramistul american ai cărui nervi erau la pământ și toate bunurile fostului patron fură astfel transferate societății pe acțiuni nou-întemeiate, trecută pe numele lui Holger 1.

Patronul cel surmenat putea în sfârșit să răsufle ușurat. În ziua imediat următoare plecă la Stockholm ca să se destindă și își făcu un abonament la Sturebadet, faimoasele băi din capitala suedeză, iar apoi avea de gând să comande un hering marinat și o tărie bună la faimosul restaurant Sturehof!

Uitase însă că de când nu mai fusese prin Stockholm se trecuse la circulația pe dreapta. De fapt, lucrurile stăteau exact la fel și la Gnesta, doar că el nici măcar nu remarcase. Prin urmare, dădu să traverseze strada Birger Jarlsgatan uitându-se în direcția greșită.

— Asta da viață! exclamă el.

Și fu imediat călcat de un autobuz.

— Ce trist, comentă Holger 1, când frații fură informați de cele întâmplate.

— Trist, dar ieftin, replică Holger 2.

Holger și Holger se duseră în vizită la ceramistul american, ca să-l

informeze de înțelegerea cu negustorul de perne care pierise într-un mod atât de tragic și să-i spună că putea să continue să locuiască acolo, căci făcea parte din înțelegerea cu răposatul, iar promisiunile trebuie respectate.

Holger 2 bătu la ușă.

Dinăuntru nu se auzea nicio mișcare.

Bătu și Holger 1.

— Sunteți de la CIA? zise o voce.

— Nu, de la Södertälje, răspunse Holger 2.

Urmă o tăcere de câteva secunde. Apoi ușa fu deschisă cu multă prudență.

Vizita se derulă într-o ambianță pozitivă. La început atmosfera fu un pic încordată, dar se destinse simțitor când Holger și Holger lăsară să se înțeleagă că măcar puțin unul dintre ei avea, de asemenea, o relație destul de complicată cu sistemul social. Deși odinioară primise azil, americanul rupsese ulterior orice legătură cu autoritățile suedeze, deci nici nu îndrăznea să mai evalueze valoarea actuală a acelei decizii.

Ceramistul acceptă fără dificultate faptul că blocul dărăpănat avea acum un nou proprietar și se hotărî să rămână acolo, zicându-și în sinea lui că nu existau dovezi suficiente care să demonstreze că domnii Holger și Holger ar fi fost în cârdășie cu serviciile secrete americane. De fapt, nu exista aproape niciun indiciu în acest sens, căci, indiferent cât de șmecheri ar fi fost cei de la CIA, nici măcar lor nu le-ar fi trecut prin cap să trimită doi agenți care să semene leit și, în plus, să mai aibă și același nume.

Americanul chiar se gândea serios să accepte propunerea lui Holger 2 de a le da o mână de ajutor din când în când cu livrările de perne. Insistă însă să se pună plăcuțe de înmatriculare false camionului, ca nu cumva CIA să-l poată localiza în caz că l-ar fi recunoscut în vreuna dintre înregistrările pe care această organizație le făcea cu ajutorul miilor de camere de luat vederi ascunse peste tot prin țară.

Holger 2 își dădu ochii peste cap, dar îl trimise totuși pe Holger 1 într-o expediție nocturnă cu scopul de a fura o pereche de plăcuțe de înmatriculare. Când ceramistul insistă, de asemenea, să fie vopsit camionul în negru ca să-i fie mai ușor să scape de serviciile de informații americane camuflându-se de-a lungul vreunui drum forestier întunecat la momentul când aceștia vor fi reușit oricum să-l localizeze, Holger 2 se decise să renunțe la serviciile lui.

— Cred că e mai bine să ne livrăm pernele singuri. Mulțumesc în orice caz!

Ceramistul îl privi lung. Oare de ce se răzgândise așa de brusc?

* * *

În ansamblu, Holger 2 avea sentimentul că ducea o viață dezolantă, în ciuda aranjamentului cu firma de perne și cu blocul dărăpănat. În plus, constatarea că fratele său reușise să-și facă o iubită îl umpluse de invidie. Din punctul lui de vedere, tipa nu prea era sănătoasă la cap, dar, e clar, cine se-aseamănă se-adună! Era o fată tânără de vreo șaptesprezece ani și totul în jur părea s-o înfurie, cu excepția lui Holger 1, eventual. Cei doi se întâlniseră în centrul orășelului Gnesta, unde tânăra furioasă organizase propria demonstrație împotriva sistemului bancar corupt. În calitatea sa de reprezentant autodesemnat al președintelui nicaraguan Daniel Ortega, fata ceruse un împrumut de o jumătate de milion de coroane. Directorul băncii, care se întâmpla să fie și tatăl tinerei furioase, replicase însă că un astfel de împrumut nu putea fi acordat prin împuternicire și că președintele Ortega n-avea decât să se prezinte la Gnesta în persoană, să se legitimeze și să-și demonstreze solvabilitatea.

Trebuia să fii solvabil? Față de un director de bancă ce nici măcar nu știa să fie amabil cu propria fiică?

Fata se pusese prin urmare pe demonstrat. Efectele demonstrației nu fuseseră de amploare, căci publicul era alcătuit din tatăl fetei, care se afla în ușa băncii, doi bețivani amărâți ce stăteau pe o canapea așteptând să se facă ora zece și să deschidă monopolul de băuturi alcoolice, și Holger 1, care se afla în centru ca să cumpere pansamente și dezinfectant, deoarece își dăduse cu ciocanul în deget când începuse să repare gaura din solul apartamentului pe care îl împărțea cu fratele său.

Nu era greu de ghicit care era părerea tatălui despre această poveste. Cei doi amărâți visau doar la ce și-ar fi putut cumpăra de la monopolul de alcool cu o jumătate de milion (cel mai îndrăzneț dintre ei declarase că s-ar putea alege cu o sută de sticle de vodcă Explorer). Iar Holger 1 era cu totul absorbit de fată. Era de partea unui *președinte* care la rândul său se lupta cu morile de vânt, mai ales având în vedere faptul că se afla în conflict cu SUA și cu o mare parte din restul lumii.

După ce fata termină de demonstrat, Holger 1 se prezentă și îi povesti despre visul său de a-l detrona pe regele suedez. În mai puțin de cinci minute înțeleseseră că erau făcuți unul pentru celălalt. Fata se îndreptă către nefericitul său tată, care încă se mai afla în ușa băncii, și îi declară că n-avea decât să se ducă naibii, căci ea avea de gând să se mute acasă la… stai un pic, cum îl chema oare? Holger!

Holger 2 fu izgonit din apartamentul pe care îl împărțise până

atunci cu fratele său și nevoit să se instaleze în apartamentul mult mai uzat de vizavi. Viața își continua deci cursul mizerabil.

Într-o bună zi, Holger 2 avu drum la Upplands Väsby, o localitate situată la nord de Stockholm, unde se afla centrul de primire a refugiaților. Intră în incintă, parcă lângă depozitul centrului, văzu o femeie de culoare, cu siguranță recent sosită, care stătea singură pe o bancă, iar apoi își livră pernele fără să-i acorde prea mare atenție. Când ieși din depozit, femeia i se adresă brusc. Holger 2 îi răspunse politicos și fu întâmpinat de o expresie de admirație din partea femeii căreia nu-i venea să creadă că încă mai existau bărbați așa de plini de curtoazie.

Acest comentariu îl unse la inimă pe Holger 2, care nu se putu abține să nu replice:

— *Problema e că, de fapt, nu-i așa.*

Dacă ar fi știut ce avea să urmeze, Holger 2 ar fi luat-o cel mai probabil la sănătoasa.

Partea 3

„Prezent, acea parte a eternității care desparte domeniul dezamăgirii de tărâmul speranței.“

Ambrose Bierce

Capitolul 9

Despre o întâlnire, o încurcătură
și o apariție neașteptată

Nombeko se prezentase ca fiind o militantă pentru libertate în Africa de Sud pe capul căreia se pusese un preț. Suedezii se dădeau în vânt după astfel de persoane, așa că fu imediat lăsată să intre în țară. Primul popas: centrul de primire a refugiaților Carlslund din Upplans Väsby, localitate aflată un pic la nord de Stockholm.

Era a patra zi pe care o petrecea pe o bancă, în frig, în fața clădirii numărul 7 a centrului, înfășurată într-o pătură cafenie cu inscripția „Autoritatea pentru imigrare“, reflectând la modul în care avea să se folosească de supradoza de libertate care îi fusese administrată atât de subit.

Avea deja douăzeci și șase de ani și chiar i-ar fi surâs să întâlnească în sfârșit niște oameni de treabă. Niște oameni *normali*. Sau măcar un singur om normal care să-i poată explica cum mergeau treburile în Suedia.

Iar apoi? Păi, se putea presupune că exista o bibliotecă națională chiar și în țara aceasta, deși majoritatea cărților de pe rafturi aveau să fie într-o limbă pe care nu o înțelegea. Acel om normal care avea s-o învețe cum mergeau treburile în Suedia urma să o învețe și limba suedeză.

Pe vremuri, Nombeko avusese obiceiul să mestece carne uscată de antilopă în timp ce reflecta. La Pelindaba nu se găsea așa ceva, ceea ce cu siguranță explica faptul că îi luase unsprezece ani să găsească o modalitate să scape de acolo.

Era oare posibil să fi sosit carnea de antilopă la ambasada israeliană? Avea măcar curajul să treacă pe acolo? De ce nu? Înregistrarea cu care îi amenințase pe agenți ar trebui să-și îndeplinească în continuare funcția, deși existența sa nu era altceva decât pură ficțiune.

Chiar în acel moment intră în curtea centrului un camion cu remorcă roșie. Mașina dădu cu spatele spre un depozit, iar un bărbat de vârsta lui Nombeko coborî și începu să care perne împachetate în plastic. Parcurse drumul dintre mașină și depozit de nenumărate ori, iar când remorca se goli în sfârșit, primi o semnătură pe o hârtie de la o femeie ce părea să fie responsabila depozitului respectiv. O *femeie* într-un post de răspundere! Adevărul e că era albă, dar orișicât.

Nombeko se îndreptă spre distribuitor și i se adresă în engleză,

explicându-i că nu vorbea suedeză, dar că, dacă dorea, ar putea să poarte discuția și în xhosa sau în wu.

Bărbatul o privi pe Nombeko și răspunse că puteau continua în engleză, căci de celelalte limbi nici măcar nu auzise.

— Bună ziua, zise el întinzându-i mâna. Pe mine mă cheamă Holger. Cu ce vă pot ajuta?

Nombeko dădu mâna cu Holger uluită. Un bărbat alb care știa cum să se poarte.

— Nombeko, răspunse Nombeko. Sunt din Africa de Sud, refugiată pe motive politice.

Holger își exprimă regretul pentru soarta lui Nombeko și îi ură bun venit în Suedia. Apoi o întrebă dacă nu cumva îi era frig și se oferi să se ducă în depozit să mai ceară o pătură.

Dacă îi era frig? Să mai aducă o pătură? Lui Nombeko nu-i venea să-și creadă urechilor. Era oare posibil să fi întâlnit deja acel om normal de care nu avusese încă parte, la doar câteva secunde după ce îndrăznise să formuleze această dorință? Nu se putu abține să nu-și exprime surprinderea și admirația:

— E incredibil că există totuși oameni ca dumneavoastră!

Holger o privi cu mâhnire.

— Problema e că, de fapt, nu-i așa, zise el.

Ce n-o fi așa? se miră Nombeko. Apoi îl întrebă direct:

— Ce nu-i așa?

— C-aș exista, răspunse Holger. Eu nu exist.

Nombeko îl scrută de câteva ori din cap până în picioare. Ce ghinion! Acum când dăduse în sfârșit peste cineva care îi merita respectul, se dovedea că persoana în cauză nici măcar nu exista.

Nombeko nu comentă afirmația lui Holger, ci se mulțumi să-l întrebe dacă știa cumva unde se afla ambasada Israelului.

Cel ce nu exista nu prea înțelegea exact ce legătură putea fi între o refugiată sud-africană și ambasada Israelului, dar își zise că oricum nu era treaba lui.

— Se află în centru, dacă nu mă înșel. Eu am oricum drum în direcția respectivă, dacă vreți, vă pot duce până acolo, dacă nu cumva găsiți că propunerea mea e prea îndrăzneață?

Devenise din nou normal. Aproape că-și cerea scuze că există, ceea ce era în totală contradicție cu afirmația sa de mai devreme, aceea cum că nu ar exista.

Nombeko decise să acționeze cu prudență. Îl analiză îndelung pe

Holger 2. Părea cumsecade. Era amabil și se exprima cu chibzuință, inteligență și amiciție.

— Chiar vă rog, răspunse ea în cele din urmă. Așteptați-mă însă câteva momente, trebuie să mă duc până în cameră să-mi iau foarfeca.

O porniră deci spre sud, către centrul Stockholmului. Bărbatul de lângă Nombeko se dovedi a fi priceput la vorbă. Cum îl chema oare? Parcă Holger. Îi povesti lui Nombeko despre Suedia, despre lucruri inventate de suedezi, despre premiul Nobel și Björn Borg…

Nombeko punea multe întrebări. Björn Borg chiar câștigase Wimbledonul de cinci ori consecutiv? Fantastic! Dar Wimbledonul ce era, de fapt?

Camionul roșu ajunse la ambasadă, iar Nombeko coborî din cabină, se îndreptă spre paznic, se prezentă și îl întrebă dacă nu cumva primiseră un pachet din Africa de Sud pe numele ei.

Tocmai sosise și era excelent că domnișoara se prezentase deja, căci ambasada nu putea avea grijă de astfel de pachete prea multă vreme. Paznicul i se adresă apoi șoferului lui Nombeko, rugându-l să dea cu spatele spre zona special amenajată pentru livrări de la colțul străzii. Pe domnișoară o rugă să rămână la ghișeu ca să semneze de primire. Unde naiba pusese hârtiile?

Nombeko încercă să protesteze. Nu era nevoie să pună pachetul în camion. Îl putea lua ea singură sub braț. Avea să se descurce ea cumva să ajungă înapoi la centrul de primire a refugiaților. Paznicul îi zâmbi însă și-i făcu semn lui Holger să se execute, după care își cufundă din nou privirea în hârtii.

— Ia să vedem… Vedeți dumneavoastră, domnișoară, eu nu prea am ordine în hârtii… Nu-i asta. Poate asta?

Dură o bucată bună de timp. Când terminară formalitățile, pachetul era deja încărcat în remorcă, iar Holger era gata de plecare. Nombeko își luă rămas-bun de la paznic și urcă în cabină.

— Ați putea să mă duceți doar până la cea mai apropiată stație de autobuz, zise ea.

— Nu prea înțeleg, replică Holger.

— Ce nu înțelegeți?

— Păi credeam că erau doar zece kilograme de carne de antilopă în pachet.

— Da, și? răspunse Nombeko și strânse în mână foarfeca din buzunar.

— Eu cred că e mai degrabă vreo tonă.

— O tonă?

— Noroc că sunt cu camionul.

Nombeko rămase tăcută câteva secunde, procesând informația, apoi declară:

— Asta nu-i deloc bine.

— Ce nu e bine? se miră Holger.

— Nimic, dacă stau să mă gândesc bine, răspunse Nombeko.

* * *

Agentul Mossad A era în toane bune. Tocmai se trezise în camera sa de hotel din Johannesburg. Colegul său de la Pelindaba era deja în drum spre Buenos Aires pentru o nouă misiune. După ce lua micul dejun la hotel, agentul A avea să plece direct spre aeroportul Jan Smuts International, de unde avea să zboare spre casă, să petreacă vreo câteva săptămâni de concediu bine-meritat înainte s-o pornească spre Suedia în căutarea femeii de serviciu căreia trebuia să-i aplice tratamentul cuvenit, lucru pe care, de altfel, avea să-l execute cu mare plăcere.

Se auzi țârâitul telefonului. Agentul A își manifestă surprinderea, dar se hotărî să răspundă. Nu era nimeni altul decât ministrul de externe Shimon Peres, care era cunoscut pentru faptul că trecea direct la subiect.

— La ce dracu' mi-ai trimis zece kile de carne de cal? îl luă la întrebări ministrul de externe pe agent.

Agentul Mossad A era un tip inteligent. Înțelese imediat ce se întâmplase.

— Mii de scuze, domnule ministru. E vorba despre o mare încurcătură. Mă voi ocupa de asta de urgență!

— Cum naiba e posibil să încurci ce trebuia să-mi trimiți cu zece kile de carne de cal? se răsti Shimon Peres, care se ferea să folosească expresia „bombă nucleară" la telefon.

— De fapt, este carne de antilopă, preciză agentul A și regretă numaidecât cele spuse.

Agentul Mossad A reuși să scape temporar de mânia ministrului său de externe și telefonă la ambasada Israelului la Stockholm. I se făcu legătura cu paznicul căruia îi ordonă:

— Să nu cumva să lași livrarea aia de opt sute de kilograme din Africa de Sud să părăsească ambasada. *Nici măcar să nu te atingi de ea* înainte să vin eu!

— Îmi pare rău, replică paznicul. O femeie de culoare tare cumsecade tocmai a trecut pe aici cu un camion și a luat-o. Din păcate, nu vă pot spune cum o cheamă, căci nu găsesc chitanța acum.

Agentul Mossad A nu înjura niciodată. Era foarte religios și primise o educație foarte strictă cu privire la exprimare. Acum însă puse receptorul în furcă, se așeză pe marginea patului și se dezlănțui:

— Fi-ți-ar dracu' al dracu'!

În sinea lui își imagina cum avea s-o omoare pe Nombeko Mayeki. Cu cât era mai lentă metoda, cu atât îi dădea mai multă satisfacție.

* * *

— O bombă atomică? se miră Holger.

— O bombă atomică, răspunse Nombeko.

— O armă nucleară?

— Da, în plus e și armă nucleară.

Având în vedere întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Nombeko era de părere că Holger merita să audă întreaga poveste. Îi povesti așadar despre Pelindaba, despre proiectul nuclear secret, despre cele șase bombe care deveniseră șapte, de inginerul Westhuizen, de norocul lui, de dependența sa de Klipdrift și de plecarea lui nefericită dintre cei vii, de cei doi agenți Mossad, de lada cu carne de antilopă care trebuia trimisă la Stockholm și de pachetul cu mult mai mare, cel pe care îl cărau după ei acum Holger și Nombeko, care trebuia să ajungă la Ierusalim. Deși Nombeko nu intrase în detalii, după o bucată de vreme Holger își putu face o imagine aproximativă a situației.

Holger înțelegea totul, cu excepția faptului că se încurcaseră pachetele. Nombeko și agenții nu fuseseră confruntați decât cu două pachete, unul mic și unul gigantic, cât de greu putea să fie?

Nombeko nu era sigură, dar avea oarecare bănuieli. Îi explică deci lui Holger că serviciile de curierat ale centrului erau asigurate de trei surori chinezoaice, care erau foarte cumsecade, dar, din păcate, foarte ametite. Era, prin urmare, posibil ca etichetarea simultană a două pachete să se fi dovedit prea dificilă pentru ele. Iată deci cum se produsese încurcătura.

— Încurcătură e puțin spus! exclamă Holger simțind cum i se scurge un fir de sudoare rece pe șira spinării.

Nombeko continua să tacă. Holger adăugă:

— Deci reprezentanții serviciilor secrete israeliene, printre cele mai bune din lume poate, au încredințat unor fete ametite etichetarea?

— S-ar putea spune și așa, declară Nombeko, dacă ar fi să despicăm firul în patru, ceea ce poate că ar trebui să facem, având în vedere gravitatea situației.

— Cine naiba încredințează corespondența externă unor persoane

care nu sunt de încredere?

— Și pe cea internă, adăugă Nombeko. Evident, inginerul! Era unul dintre cei mai stupizi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Știa să citească, dar cam asta-i tot. Îmi aducea mereu aminte de un asistent idiot de la serviciul de salubritate al municipalității din Johannesburg cu care avusesem de-a face destul de des în adolescență.

Holger nu zise nimic, dar creierul îi lucra cu înfrigurare. Doar cine a avut o bombă atomică în portbagaj poate înțelege sentimentul care-l încerca.

— N-ar fi mai bine să ne întoarcem și să dăm bomba înapoi israelienilor? zise Nombeko.

Auzind acestea, Holger se trezi din paralizia cerebrală în care picase.

— Pentru nimic în lume! exclamă el.

Îi mărturisi apoi că și povestea vieții lui era un pic altfel și că, după cum lăsase să se înțeleagă deja, din punct de vedere legal nici măcar nu exista. Cu toate acestea, își iubea țara și nici nu se punea problema să înmâneze de bunăvoie o bombă atomică serviciului de informații israelian sau oricărui alt serviciu de informații — *pe teritoriul suedez*.

— Pentru nimic în lume! repetă el. Iar dumneavoastră nu puteți rămâne în centrul de primire a refugiaților. Sunt convins că israelienii încearcă să vă găsească, și bomba, și pe dumneavoastră.

Nombeko reflectă la cele spuse de Holger. Ceea ce o frapa erau afirmațiile repetate legate de faptul că el n-ar exista.

— E o poveste lungă, mormăi Holger.

Nombeko continua să reflecteze. Singura concluzie la care ajunsese cu privire la viitorul său ca femeie liberă era dorința de a întâlni niște oameni normali, căci constituiau o categorie de oameni de care nu avusese încă parte. Iar viața îi adusese în cale un bărbat suedez aparent obișnuit. Cumsecade. Plin de compasiune. Educat. Dar care afirma că nu există.

Nu apucă să-și sfârșească gândul, căci Holger zise:

— Eu locuiesc într-un bloc dărăpănat din Gnesta.

— Încântător, zise Nombeko.

— N-ați vrea să vă mutați și dumneavoastră în aceeași clădire?

Nombeko pricepuse deja că nu era nevoie de foarfecă în compania lui Holger. Un bloc dărăpănat la… Gnesta, parcă așa se chema?

De ce nu, își zise ea. Locuise într-o colibă jumătate din viață, iar cealaltă jumătate și-o petrecuse în spatele gratiilor. Văzută din această

perspectivă, mutarea ei într-un bloc dărăpănat era un semn de progres.

Dar domnul Holger era oare sigur că își dorea să aibă pe cap o refugiată și o armă nucleară? Și să fie urmărit de serviciile secrete ale altui stat?

Holger nu era sigur de nimic. Își dădu seama însă că această femeie îi era simpatică și că nu se vedea lăsând-o pradă organizației israeliene Mossad.

— Nu, răspunse el. Nu sunt sigur. Dar invitația rămâne deschisă.

Nombeko, la rândul ei, îl aprecia pe Holger, cel puțin în măsura în care exista îndeajuns încât să fie apreciat.

— Deci, nu ești supărat pe mine din cauza bombei?

— Ei, zise Holger, așa ceva i se putea întâmpla oricui.

După ce părăsiseră ambasada israeliană, traversaseră cartierul Östermalm, apoi Norrmalm și Kungsholmen, ca apoi să iasă pe autostrada E4 și să-și continue drumul spre sud.

Pe fereastră cei doi vedeau perindându-se prin fața ochilor cel mai înalt bloc din Suedia, zgârie-norul cotidianului *Dagens Nyheter*, cu o înălțime de optzeci și patru de metri. Holger nu se putu abține să nu se gândească la ce s-ar întâmpla cu el dacă bomba ar exploda. În cele din urmă fu nevoit să întrebe:

— Dacă ar fi ca lucrurile să meargă rău, cam care ar fi consecințele? zise el.

— Ce vrei să spui? întrebă Nombeko.

— Păi, dacă intru într-un stâlp cu mașina și bomba explodează… atunci ce se întâmplă, mai exact? Presupun că noi doi n-am avea nicio șansă, dar blocul ăla, spre exemplu, s-ar prăbuși?

Nombeko răspunse că presupunerea lui Holger că ei doi nu ar supraviețui era corectă. Nici blocul n-ar rămâne în picioare. Bomba ar mătura aproape tot i-ar sta în cale pe o rază de… aproximativ… cincizeci și opt de kilometri.

— Aproape tot pe o rază de cincizeci și opt de kilometri? bolborosi Holger 2.

— Da. Sau, mai bine zis, chiar totul.

— Pe o rază de cincizeci și opt de kilometri? Întregul Stockholm cu împrejurimile lui cu tot?

— Nu știu exact cât de mare e întregul Stockholm cu împrejurimile lui, dar pare într-adevăr să fie vorba despre o zonă mare. Mai sunt însă și alte aspecte care trebuie avute în vedere…

— Aspecte?

— În afară de mingea de foc. O să se adauge unda de șoc, radioactivitatea imediată, direcția vântului. Apoi, să ne închipuim că intri într-un stâlp aici și acum și că bomba explodează…

— Sau, mai bine, hai să ne închipuim că *nu* se întâmplă asta, răspunse Holger strângând volanul cu putere în ambele mâini.

— Ei, era doar un exemplu. Ceea ce s-ar întâmpla, bănuiesc, e că toate spitalele din regiune ar lua imediat foc. Prin urmare, cine s-ar ocupa atunci de sutele de mii de răniți grav din zonele periferice?

— Păi da, cine s-ar ocupa de ei? întrebă Holger.

— Oricum nu eu sau tu, răspunse Nombeko.

Holger simți nevoia să iasă cât mai repede cu putință din acea rază de cincizeci și opt de kilometri, ieși pe autostradă și mări viteza. Nombeko îi aminti însă că oricât de repede și de departe s-ar fi dus, atâta timp cât transporta ceea ce transporta în mașină, avea să se afle mereu la cincizeci și opt de kilometri distanță de zona de siguranță.

Aceste cuvinte îl făcură să încetinească din nou și, după ce mai reflectă câteva momente, o întrebă pe Nombeko dacă nu putea să dezarmeze bomba ea însăși, având în vedere că fusese de față când fusese construită. Nombeko răspunse că existau două tipuri de bombe atomice: cele operative și cele neoperative. Bomba pe care o transportau era, din păcate, operativă, ceea ce însemna că ar fi durat patru–cinci ore să fie dezarmată, iar cum lucrurile se petrecuseră în grabă în Africa de Sud, nu mai rămăsese vreme pentru așa ceva. Iar acum, schema unică de dezarmare a bombei se afla, din păcate, în posesia israelienilor. În plus, după cum Holger cu siguranță înțelegea, nu era momentul cel mai potrivit să sune la Ierusalim și să-i roage să le-o trimită prin fax.

Holger încuviință din cap cu îngrijorare. Nombeko îl consolă spunându-i că bomba nu era deloc fragilă și că șansele erau destul de mari ca ei și întregul Stockholm cu împrejurimile lui să supraviețuiască în caz că mașina ar ieși de pe carosabil.

— Chiar crezi asta? întrebă Holger.

— Cel mai bine e să nu încercăm, de bună seamă, zise Nombeko. Apropo, încotro ziceai că ne îndreptăm? Spre Gnesta?

— Da. Iar acolo, misiunea noastră principală o să fie să-l facem pe fratele meu să înțeleagă că nu poate folosi ce avem în remorcă pentru a schimba regimul politic al țării.

* * *

Holger chiar locuia într-o dărăpănătură, ceea ce lui Nombeko i se părea de-a dreptul șarmant. Era un bloc cu patru etaje în formă de L,

atașat de un depozit care, la rândul lui, era în formă de L, ceea ce făcea ca totul să formeze o micuță curte interioară cu o poartă îngustă care dădea în stradă.

Pentru Nombeko, faptul că autoritățile voiau să demoleze clădirea era un act de risipă. E drept că erau câteva găuri în scara de lemn ce ducea la etajul unde i se spusese că avea să locuiască ea. Fusese, de asemenea, avertizată că unele dintre ferestrele apartamentului pe care avea să-l ocupe erau acoperite cu scânduri în loc de geamuri și că se făcea curent înăuntru de la crăpăturile din fațadă. Per total, reprezenta însă o îmbunătățire netă față de coliba sa din Soweto. Simplul fapt că avea dușumea pe jos și nu pământ bătătorit era fantastic.

Holger și Nombeko reușiră cu chiu, cu vai să dea jos bomba din remorcă și s-o ascundă într-un colț al depozitului unde se aflau o mulțime de perne. Cei doi nu discutaseră niciodată despre asta, dar nu era nevoie să fii supradotat, așa cum probabil Nombeko oricum era, ca să-ți dai seama că Holger vindea și distribuia chiar perne.

Bomba se afla acum pe un suport de lemn într-o margine a magaziei și nu mai reprezenta o amenințare imediată. Cu condiția ca niciuna dintre miile de perne potențial inflamabile să nu ia foc, șansele erau destul de ridicate ca regiunea în care se găseau Nyköping, Södertälje, Flen, Eskilstuna, Strängnäs și Stockholm să rămână intactă. Ca să nu mai vorbim de Gnesta.

Imediat ce bomba fusese pusă în depozit la adăpost, Nombeko îi adresă câteva întrebări lui Holger. Mai întâi vru să știe de ce pretindea că nu există. Apoi ceru detalii despre fratele lui Holger. Ce-l făcea pe Holger să creadă că fratele lui ar vrea să pună mâna pe bombă și s-o utilizeze cu scopul de a schimba regimul politic al țării? Cine era, de fapt, fratele său? Și unde se afla? Și cum îl chema?

— Îl cheamă Holger, explică Holger. Și cred că se află prin preajmă. Am avut mare noroc că nu a apărut cât timp ne-am ocupat de ladă.

— Holger? se miră Nombeko. Holger și Holger?

— Da. El e eu, ca să zic așa.

Holger simțea că venise momentul să spună lucrurilor pe nume dacă nu voia ca Nombeko să-l lase baltă cu bomba de care ea oricum se săturase deja.

Nombeko își făcu un culcuș din perne pe lada din colțul magaziei și se așeză într-o parte. Apoi îi ordonă lui Holger, care rămăsese nemișcat în picioare:

— Povestește-mi!

Nu știa ce avea să afle, dar după patruzeci de minute, când Holger

își terminase povestea, se simțea ușurată.

— Nu exiști pentru că nu ai acte de identitate? Asta-i o nimica toată! Dacă ai ști câți sud-africani sunt în aceeași situație! Eu exist pentru simplul motiv că imbecilul de inginer pentru care munceam ca o sclavă mi-a făcut acte de identitate ca să-și simplifice propria viață.

Holger îi era recunoscător lui Nombeko pentru consolare. Se îndreptă și el spre ladă și se instală printre perne la celălalt capăt. Se simțea dintr-odată copleșit de evenimentele zilei. Mai întâi, îl trecuseră toate sudorile când aflase de bomba ce se găsea acum sub ei, iar apoi își etalase pentru prima dată povestea sa de viață în fața unei străine. Era pentru prima oară când își deschidea inima față de altcineva.

— Ai de gând să pleci sau vrei să rămâi? întrebă Holger 2.

— Rămân, zise Nombeko. Dacă îmi dai voie…

— Îți dau, zise Holger 2. Acum însă, aș avea nevoie să mă liniștesc.

— Și eu, zise Nombeko.

Nombeko se instală vizavi de noul ei prieten, ca să poată respira.

Chiar în acel moment se auzi un trosnet, iar una dintre scândurile de pe latul lăzii în care se afla bomba se desprinse.

— Ce-a fost asta? strigă Holger 2 în aceeași clipă în care se desprinse o a doua scândură și dinăuntru apăru brațul unei femei.

— Am oarecare bănuieli, răspunse Nombeko. Bănuielile îi fură imediat confirmate, căci din ladă ieșiră cele trei chinezoaice cu ochii mijiți.

— Bună! zise mezina când dădu cu ochii de Nombeko.

— N-ai cumva ceva de mâncare? interveni sora mijlocie.

— Și ceva de băut? adăugă sora cea mare.

Capitolul 10

Despre un prim-ministru incoruptibil
și despre un chef nebun de a-l răpi pe rege

Nu se mai termina odată această zi absurdă? Holger 2 își aranjă pernele la spate și apoi se rezemă, urmărindu-le cu privirea pe cele trei chinezoaice care tocmai se iviseră dinăuntru.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Nombeko își făcuse griji pentru cele trei fete și se gândise cu teamă la ce li s-ar fi putut întâmpla când măsurile de securitate aveau să fie intensificate la Pelindaba. Îi fusese teamă ca nu cumva să le aștepte soarta de care tocmai scăpase ea.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce urmează să se întâmple, zise ea, căci așa e mersul vieții. Dar știu că tocmai am aflat răspunsul la încurcătura cu cele două pachete. O evadare de toată lauda, fetelor!

După ce petrecuseră patru zile și patru nopți în ladă, laolaltă cu bomba, având la dispoziție numai două kilograme de orez rece și cinci litri de apă, chinezoaicele erau lihnite de foame. Holger le ghidă spre apartamentul său, unde gustară pentru prima dată în viață sângerete cu gem de fructe de pădure.

— Îmi aduce aminte de argila din care făceam gâște odinioară, zise sora mijlocie printre îmbucături. Aș mai vrea încă o porție totuși.

După ce își potoliră foamea, fetele fură trimise la culcare în patul cel lat al lui Holger. Fură în prealabil informate că li se acordase singurul apartament cât de cât funcțional care mai rămăsese în bloc, și anume cel de la ultimul etaj, care însă nu avea să devină locuibil decât după ce avea să fie astupată gaura din peretele de la sufragerie.

— Îmi cer scuze că trebuie să dormiți înghesuite în noaptea asta, se adresă Holger 2 fetelor care adormiseră deja.

* * *

Prin însăși natura lui, un bloc dărăpănat trebuie demolat și nu e locuit decât în cazuri extreme.

De aceea se poate spune că blocul dărăpănat din Gnesta era un caz realmente surprinzător, căci reunea sub același acoperiș un ceramist american, doi frați ce semănau leit — deși erau diametral opuși —, o femeie tânără și furioasă, o refugiată sud-africană dată dispărută și trei

chinezoaice ametite.

Cu toții se aflau în Suedia, o țară ce nu deținea arme nucleare. Cu toate acestea, în imediata lor vecinătate se găsea o bombă atomică de trei megatone.

Până atunci, lista națiunilor ce dețineau arme nucleare se limitase la SUA, Uniunea Sovietică, Marea Britanie, Franța, China și India. Experții estimau numărul total de focoase nucleare la aproximativ șaizeci și cinci de mii. Aceiași experți întâmpinau dificultăți în a se pune de acord de câte ori aceste dispozitive nucleare ar fi reușit în teorie să distrugă Pământul, căci nu toate încărcăturile aveau aceeași putere. Pesimiștii erau de părere că de paisprezece până la șaisprezece ori, iar optimiștii doar de două ori.

La lista de mai sus ar mai trebui adăugate Africa de Sud și Israelul, deși niciuna dintre cele două țări nu voia să recunoască oficial. Era posibil ca și Pakistanul să fie pe listă, căci promisese să-și construiască propriile arme nucleare încă de pe vremea când se întâmplase ca India să arunce în aer una dintre bombele sale.

Pe listă se înscria acum și Suedia, deși involuntar și în necunoștință de cauză.

* * *

Holger și Nombeko le lăsară pe chinezoaice să doarmă și se duseră în depozit unde puteau să discute în liniște. Bomba se afla în lada sa și, acoperită cu perne cum era, semăna mai degrabă cu un divan confortabil, deși situația în sine nu era deloc una foarte confortabilă.

Se așezară amândoi din nou pe ladă, fiecare în colțul lui.

— Bomba…, începu Holger 2.

— N-o putem ține aici până când nu va mai reprezenta un pericol public, completă Nombeko.

Holger 2 simți o licărire de speranță. Cam cât timp ar dura?

— Douăzeci și șase de mii două sute de ani, răspunse Nombeko. Plus minus trei luni.

Holger 2 și Nombeko căzură de acord că nu puteau aștepta douăzeci și șase de mii două sute de ani, nici măcar în cazul în care ar fi avut noroc cu marja de eroare. Holger 2 îi explică apoi lui Nombeko urmările explozive pe care bomba le-ar avea pe plan politic. Suedia era o țară neutră și se vedea ca pe un exemplu demn de urmat. Era o țară care ar fi mers până în pânzele albe în convingerea sa că nu deținea arme nucleare și care se mândrea cu faptul că nu mai fusese implicată în niciun război din 1809.

După părerea lui Holger 2, în primul rând, trebuiau să predea bomba conducătorilor țării, iar în al doilea rând, trebuiau să acționeze într-un mod foarte abil, astfel încât să nu dea naștere unor zvonuri. În plus și în al treilea rând, operațiunea trebuia executată cu o rapiditate care să nu-i permită fratelui său și prietenei acestuia să le pună bețe în roate.

— Atunci să trecem la treabă, declară Nombeko. Cine e șeful statului?

— Regele, replică Holger. Dar nu e el cel care decide.

Un șef fără putere de decizie. Cam ca la Pelindaba. Inginerul făcuse aproape tot ce-i spusese Nombeko să facă, fără să priceapă o iotă din tot ce făcea.

— Păi atunci, cine decide?

— Ăăă, prim-ministrul, cred.

Holger 2 îi povesti lui Nombeko că prim-ministrul se numea Ingvar Carlsson și că fusese propulsat în acest post peste noapte, după ce predecesorul său, Olof Palme, fusese ucis în buricul Stockholmului.

— Sună-l pe Carlsson, propuse Nombeko.

Holger 2 se execută. De fapt, formă numărul Cancelariei prim-ministrului, își exprimă dorința de a i se adresa prim-ministrului și i se făcu legătura cu asistenta acestuia.

— Bună ziua, mă numesc Holger, zise Holger. Aș dori să vorbesc cu Ingvar Carlsson, este o chestiune urgentă.

— Mda, despre ce e vorba, mai exact?

— Nu vă pot spune, din păcate, este secret.

Pe vremea când încă mai era în viață, numărul de telefon al lui Olof Palme putea fi găsit în cartea de telefon. Orice cetățean care voia să i se adreseze prim-ministrului nu avea decât să-l sune pe numărul de acasă. Iar acesta chiar și răspundea, dacă nu se întâmpla să stea la masă sau să-i pregătească pe copii de culcare.

Astfel de reacții țineau însă de epoca de aur, o eră care apusese subit la 28 februarie 1986, când Palme, care nu era însoțit de gardă de corp, fusese împușcat în spate la ieșirea dintr-un cinematograf.

Succesorul era deci protejat de cetățeanul de rând. Asistenta acestuia îi răspunse că spera că domnul Holger înțelege că era imposibil să dea legătura cu șeful statului unor oameni total necunoscuți.

— Dar este vorba despre lucruri importante.

— Asta poate pretinde oricine.

— Foarte importante.

— Nu se poate, îmi pare rău. Dacă doriți, puteți scrie o scrisoare…

— Este vorba despre o bombă atomică, precizează Holger.

— Mă scuzați, e cumva vorba despre vreo amenințare?

— Nu, Doamne-ferește! Dimpotrivă. Sau, mai bine zis, *bomba* reprezintă firește o amenințare și acesta este și motivul pentru care vreau să scap de ea.

— Vreți să scăpați de bomba dumneavoastră nucleară? Și îl sunați pe prim-ministru ca să i-o faceți cadou?

— Da, dar…

— Vă pot spune că se întâmplă destul de des ca diferite persoane să încerce să ofere cadouri prim-ministrului. Chiar săptămâna trecută am avut de-a face cu un domn foarte insistent de la un departament de vânzări care voia să-i trimită o mașină de spălat. Adevărul este însă că prim-ministrul nu acceptă niciun cadou, lucru valabil și pentru… bombe atomice? Sunteți sigur că nu este vorba despre o amenințare?

Holger o asigură încă o dată că nu avea intenții nefaste. Înțelese însă că nu putea s-o scoată la capăt, deci îi mulțumi din politețe și încheie convorbirea.

Urmă apoi sfatul lui Nombeko și îl sună și pe rege. I se făcu legătura cu secretarul Curții Regale, care îi dădu cam același răspuns ca și asistenta prim-ministrului, însă pe un ton mult mai arogant.

Într-o lume perfectă, prim-ministrul (sau cel puțin regele) ar fi răspuns la telefon, și-ar fi însușit informația și s-ar fi îndreptat de urgență spre Gnesta, de unde ar fi preluat bomba cu ambalaj cu tot. Și totul s-ar fi petrecut înainte ca fratele lui Holger 2, un pericol potențial pentru echilibrul societății, să fi remarcat lada, să înceapă să pună întrebări și — Doamne-ferește! — să mai vină și cu cine știe ce idei.

Dar, după cum spuneam, lucrurile s-ar fi petrecut așa într-o lume perfectă.

În lumea reală însă, Holger 1 și tânăra furioasă trecură pragul ușii depozitului. Voiau să știe cum se făcea că sângeretele pe care aveau de gând să-l fure din frigiderul lui Holger 2 dispăruse și de ce apartamentul era plin de chinezi ce dormeau duși. Odată intrați în depozit, în mintea lor se mai formulară câteva întrebări: cine era negresa de pe lada din colț și de unde apăruse, de fapt, lada respectivă.

Nombeko înțelese din limbajul corporal al celor doi că ea și lada se aflau în centrul atenției și declară că i-ar face plăcere să participe la discuție, dacă nu-i deranja să vorbească în engleză.

— Ești americancă? întrebă tânăra furioasă, adăugând că îi detesta pe americani.

Nombeko îi spuse că era din Africa de Sud. Apoi adăugă că trebuia

să fie foarte obositor să-i urască pe toți americanii, având în vedere faptul că erau așa de mulți la număr.

— Ce-i în lada aia? întrebă Holger 1.

Holger 2 lăsă întrebarea în aer. Explică, în schimb, că acele trei chinezoaice din apartament și femeia de lângă el erau toate refugiate politic și că aveau să locuiască în blocul dărăpănat pentru o vreme. Profită apoi de ocazie și își ceru scuze că sângeretele apucase să fie mâncat înainte ca Holger 1 să-l poată fura.

Holger 1 își exprimă încă o dată nemulțumirea vizavi de dispariția mâncării. Apoi își îndreptă din nou atenția asupra lăzii și întrebă ce se află înăuntru.

— Lucrurile mele, zise Nombeko.

— Lucrurile tale? repetă tânăra furioasă pe un ton ce dădea de înțeles că aștepta mai multe lămuriri.

Nombeko observă cum curiozitatea se răspândește din ce în ce mai larg în ochii lui Holger 1 și ai prietenei sale. Trebuia deci să pună piciorul în prag:

— Lucrurile mele, repetă ea, sosite tocmai din Africa. La fel ca și mine. Iar eu nu sunt o persoană rea, dar sunt cam imprevizibilă. Odată am înfipt o foarfecă în coapsa unui tip care nu-și vedea de treabă. Și pe urmă... am mai înfipt-o o dată. În același tip, de altfel. Foarfeca era însă alta și a doua oară i-am înfipt-o în cealaltă coapsă.

Descifrarea subînțelesurilor se dovedi prea complicată pentru Holger 1 și prietena lui. Femeia de pe ladă vorbise amical, dar lăsase în același timp să se înțeleagă că putea oricând trece la atac cu o foarfecă, dacă nu-i lăsau lada în pace.

Prin urmare, Holger 1 o luă pe tânăra furioasă de braț, mormăi un rămas-bun în numele ambilor și apoi dispărură.

— Cred că mai am niște parizer în bacul de legume din frigider, strigă Holger 2 după ei. În caz că nu aveți de gând să vă cumpărați singuri de mâncare.

Holger 2, Nombeko și bomba rămaseră singuri în depozit. Holger 2 îi zise lui Nombeko că, după cum probabil pricepuse deja, tocmai făcuse cunoștință cu fratele său, republicanul, și cu prietena furioasă a acestuia.

Nombeko încuviință din cap. Ideea că Holger, fata și bomba atomică se aflau pe același continent nu-i dădea pace. Ca să nu mai menționăm că era vorba, de fapt, despre aceeași țară. Și că mai locuiau și în același bloc. Problema trebuia rezolvată cât mai curând cu putință. Dar mai întâi trebuiau să se odihnească. Fusese o zi lungă și plină de evenimente.

Holger 2 era de acord. Lungă și plină de evenimente.

Holger 2 îi înmână o pătură și o pernă lui Nombeko, apoi o conduse, cu o saltea sub braț, până în apartamentul ei. Deschise ușa, lăsă jos salteaua și zise că, deși nu-i oferea un palat, spera că se va simți bine acolo.

Nombeko îi mulțumi, îi ură noapte bună și rămase de una singură în tocul ușii filosofând.

În pragul noii sale vieți, reflectă ea. O viață plină de obstacole, având în vedere bomba cu care se pricopsise și faptul că era cu siguranță urmărită de câțiva agenți Mossad sârguincioși.

Orișicât. Avea propriul său apartament acum, în locul colibei din Soweto. Nu avea să mai fie niciodată nevoită să administreze excremente și nu mai era încuiată în spatele unor garduri duble împreună cu un inginer care susținea aproape de unul singur întreaga industrie producătoare de coniac.

Biblioteca Națională de la Pretoria era un vis pierdut. Acum trebuia să se mulțumească doar cu echivalentul acesteia din Gnesta. Din spusele lui Holger 2 însă, și aceasta dispunea de o colecție relativ bogată.

Iar în rest?

Ar fi avut chef să ia nemernicia de bombă și s-o ducă înapoi la ambasada israeliană. Ar fi putut s-o lase în stradă, să-i atragă atenția paznicului de la poartă și apoi s-o ia la fugă. Astfel ar fi putut să se reintegreze în procesul de imigrare în Suedia, să obțină permis de rezidență, să facă studii universitare și, cu timpul, să devină cetățean suedez.

Iar apoi? Păi, ambasadoare la Pretoria, de ce nu? Primul lucru pe care l-ar face atunci ar fi să-l invite pe președintele Botha la cină fără să-i ofere nimic de mâncare.

Nombeko zâmbi cu gândul la aceste fantezii.

În realitate însă, Holger refuza să cedeze bomba oricui altcuiva în afară de prim-ministrul Suediei. Sau eventual de rege. Însă niciunul dintre ei nu era de găsit.

Holger era cea mai normală persoană pe care o întâlnise până atunci. Era un tip cu adevărat simpatic. Iar Nombeko simțea că voia să-i respecte decizia.

Cu excepția lui însă, părea că e destinul ei să fie înconjurată numai de nebuni de legat. Merita oare să se opună? De fapt, cum trebuie să te comporți cu un nebun?

Cu ceramistul american despre care îi vorbise Holger, spre exemplu? Trebuia oare să-l lase să-și facă de cap în nebunia lui? Sau era

poate mai bine să-l viziteze și să-l facă să priceapă că dacă vorbea engleză nu însemna în mod automat că era trimisă de CIA?

Și cu chinezoaicele, care erau femei în toată firea deja de o bună bucată de vreme, deși nu se purtau mereu întocmai? În curând aveau să-și revină după călătorie, grație sângeretelui și porției de somn, și aveau să înceapă să cerceteze împrejurimile. Trebuia oare să-și asume răspunderea pentru viitorul lor?

Din fericire, situația era mult mai simplă în ceea ce-l privea pe fratele lui Holger. Nombeko știa că acesta trebuia ținut la distanță de bombă. Și el, și prietena lui. Iar răspunderea pentru acest lucru nu putea fi delegată.

Femeia de serviciu de la Pelindaba înțelese că avea ceva curățenie de făcut și lucruri de aranjat chiar și în Suedia, înainte ca noua sa viață să poată începe cu adevărat. Cel mai important lucru era, bineînțeles, să învețe suedeză, căci Nombeko nu suporta gândul să se afle la doi kilometri de o bibliotecă fără să poată profita de ea. La fel de important era să aibă grijă de bombă. În același timp, simțea că nu avea să-și găsească liniștea înainte să se fi ocupat de ceramistul țicnit și de cele trei surori ametite. Dincolo de toate acestea, spera să-i rămână timp pe care să-l petreacă în compania singurei persoane pe care o aprecia cu adevărat, Holger 2.

Înainte de orice altceva însă, trebuia să doarmă. Nombeko intră în apartament și închise ușa după ea.

* * *

A doua zi, când evaluă situația, se dovedi că Holger 1 plecase devreme la Göteborg să livreze perne și că o luase cu el și pe tânăra furioasă. Cele trei chinezoaice se treziseră, mâncaseră tot parizerul și se culcaseră la loc. Holger 2 răsfoia niște hârtii administrative pe noul divan din depozit (și păzea în același timp bomba), iar cum cea mai mare parte a hârțogăriei era în suedeză, Nombeko nu putea să-i dea o mână de ajutor.

— Poate că ar trebui să fac cunoștință cu ceramistul între timp? propuse ea.

— Îți urez multă baftă, replică Holger 2.

— Cine e? zise ceramistul din spatele ușii.

— Mă numesc Nombeko, zise Nombeko. Nu sunt de la CIA, dar sunt urmărită de Mossad, deci vă rog să-mi deschideți.

Cum nevroza ceramistului era legată de serviciul de informații american și nu de cel israelian, acesta se conformă.

Faptul că vizitatoarea era femeie și, în plus, și de culoare

reprezenta o circumstanță atenuantă în ochii lui. E drept că agenții americani plasați în cele patru colțuri ale lumii puteau lua orice formă sau culoare, dar arhetipul era reprezentat de un bărbat alb cam la treizeci de ani.

Femeia părea, de asemenea, să fie capabilă să vorbească o limbă tribală africană. În plus, își descrisese într-un mod atât de detaliat copilăria, pe care pretindea că și-o petrecuse în Soweto, încât nu era exclus să fi locuit cu adevărat acolo.

La rândul ei, Nombeko era de-a dreptul fascinată de cât de măcinați păreau să fie nervii ceramistului. Decise că tactica pe care avea s-o adopte era să-i facă vizite scurte, dar dese și să încerce să-i câștige încrederea încetul cu încetul.

— Pe mâine! zise ea când se ridică să plece.

La etajul superior, chinezoaicele se treziseră din nou. Găsiseră pâine uscată în cămară, iar când intră în apartament, Nombeko le găsi ronțăind la ea.

Le întrebă ce planuri aveau, iar ele răspunseră că nu apucaseră să se gândească atât de departe. O posibilitate era să se ducă la unchiul din partea mamei, Cheng Tão, care se întâmpla să locuiască prin apropiere. La Basel. Sau poate la Berna. Sau la Bonn. Nici la Berlin nu era exclus. Unchiul era expert în producerea de antichități noi și, cu siguranță, nu avea să refuze o mână de ajutor.

Printre multele lucruri pe care Nombeko le învățase din cărțile din biblioteca de la Pelindaba se numărau și cunoștințe de bază despre continentul european și poziția principalelor sale orașe. Era, prin urmare, aproape convinsă că nici Basel, nici Berna, Bonn sau Berlin nu se aflau prin apropiere. În plus, intuia că unchiul nu avea să fie așa de ușor de localizat, chiar dacă fetele ar fi știut cu exactitate orașul în care se afla. Sau cel puțin țara, pentru început.

Fetele răspunseră însă că nu aveau nevoie decât de o mașină și de niște bani, restul avea să vină de la sine. N-avea nicio importanță dacă unchiul se afla la Bonn sau la Berlin, puteau întreba pe cineva pe drum. Principalul era că se afla în Elveția.

Nombeko avea bani berechet pentru chinezoaice. Cel puțin, indirect. În căptușeala singurei sale geci, ce data de pe vremea adolescenței petrecute în Soweto, se afla în continuare o avere sub formă de diamante. Nombeko scoase unul dintre ele și se duse cu el la bijutierul din Gnesta pentru a-i evalua valoarea. Acesta fusese însă înșelat cu ceva timp în urmă de asistentul său, care nu era suedez la origine, și de atunci

îmbrățișase convingerea că străinii nu sunt oameni de încredere.

Prin urmare, când în magazinul său intră o femeie de culoare care vorbea în engleză și îi puse pe tejghea un diamant brut, o invită să iasă înainte să cheme poliția.

Nombeko nu tânjea după o relație prea intimă cu oamenii legii din Suedia, deci își luă diamantul și părăsi magazinul, cerându-și scuze pentru deranj.

Fetele n-aveau decât să câștige bani pe cont propriu și să-și facă rost de mașină și singure. Iar Nombeko n-avea decât să încerce să le ajute cu lucruri mai mărunte.

În aceeași după-amiază se întoarseră acasă Holger 1 și tânăra furioasă. Holger 1 constată că nu mai rămăsese niciun pic de mâncare în cămara fratelui său. Prin urmare, se văzu nevoit să meargă la cumpărături. Nombeko avu astfel răgazul de a purta o primă conversație între patru ochi cu tânăra furioasă.

Urmărea două obiective bine definite. În primul rând, voia să-și cunoască inamicii — adică pe tânăra furioasă și pe Holger 1. În al doilea rând, cu ajutorul informațiilor obținute, avea de gând să-i facă să se îndepărteze mental și, în primul rând, fizic de bombă.

— Ia te uită, e americanca! exclamă tânăra furioasă când văzu cine bătea la ușă.

— Ți-am zis deja că sunt din Africa de Sud, răspunse Nombeko. Dar tu ce origine nobilă oi fi având?

— Sunt suedeză, firește.

— Păi atunci sigur îmi poți oferi o ceașcă de cafea. Sau, mai degrabă, de ceai.

Tânăra se învoi, dar lăsă să-i scape observația că totuși cafeaua era de preferat, întrucât auzise că pe plantațiile de cafea din America de Sud condițiile de muncă erau mult mai bune decât cele de pe culturile de ceai din India. Deși și asta putea să fie o minciună. Ca multe altele care circulau prin țară.

Nombeko se așeză pe unul dintre scaunele din bucătăria tinerei furioase, făcând observația că minciuna era folosită la scară largă în toate țările. Continuă apoi conversația printr-o întrebare simplă și comună:

— Care mai e viața ta?

Primi un răspuns care dură mai bine de zece minute. Lucrurile nu mergeau deloc bine.

Se dovedi că tânăra furioasă era furioasă pe toți și toate. Era furioasă că națiunea se încăpățâna să rămână dependentă de energia

nucleară. Și de petrol. În loc să construiască hidrocentrale pe fluviile cu albii lărgite ce traversau țara. În loc să tot instaleze mori eoliene crăcănate și gălăgioase. În loc de podul spre Danemarca pe care tocmai îl construiau. Era furioasă pe toți danezii pentru simplul fapt că erau danezi. Pe fermierii de nurci pentru că erau fermieri de nurci. Pe crescătorii de animale în general, de fapt. Pe toată lumea care mânca necontenit carne. Pe toată lumea care nu consuma carne (aici Nombeko pierdu firul pentru câteva clipe). Pe toți capitaliștii. Pe aproape toți comuniștii. Pe tatăl său pentru că era bancher. Pe mama sa pentru că era casnică. Pe bunica sa pentru că era de origine nobilă. Pe sine însăși pentru că era nevoită să-și câștige pâinea ca o sclavă în loc să schimbe lumea. Și pe lume pentru că nu-i oferea un loc de muncă plăcut în care să-și petreacă sclavia.

Era, de asemenea, furioasă pe faptul că ea și Holger locuiau gratis în blocul dărăpănat, prin urmare, nu putea să refuze să plătească întreținerea. Doamne-Dumnezeule, de-abia aștepta să se afle pe baricade! Dar lucrul care o înfuria cel mai rău era faptul că nu găsea nici măcar o singură baricadă pe care să merite să se afle.

Nombeko își zise că tânăra furioasă ar trebui să se angajeze pe post de negresă în Africa de Sud pentru câteva săptămâni și să golească o latrină sau două ca să capete o nouă perspectivă asupra existenței.

— Cum te cheamă, de fapt?

Auzind acestea, tânăra furioasă se înfurie și mai tare. Se dovedi că avea un nume atât de hidos că era imposibil de dezvăluit.

Dar Nombeko insistă, așa că în cele din urmă obținu ce dorea.

— Celestine.

— O, ce nume frumos! zise Nombeko.

— A fost ideea tatei. Director de bancă, ce vrei! La naiba!

— Și atunci cum să-ți spun fără să mă expun la vreun risc? întrebă Nombeko.

— Oricum, în afară de Celestine, spuse Celestine. Și pe tine cum te cheamă?

— Nombeko.

— Ce nume hidos ai și tu!

— Mulțumesc, zise Nombeko. Îmi mai torni niște ceai?

Iar pentru că Nombeko își spunea pe nume, după ce își bău a doua ceașcă de ceai, primi încuviințarea de a-i spune lui Celestine Celestine. În plus, Celestine acceptă să dea mâna cu ea în semn de rămas-bun și de recunoștință pentru ceai și pentru conversație. În timp ce cobora scările,

Nombeko se hotărî să aștepte până a doua zi înainte de a-l lua la puricat și pe Holger 1. Primul exercițiu de cunoaștere a inamicului o secase de toate puterile.

Rezultatul pozitiv al întrevederii cu cea care își detesta numele fu faptul că îi dădu voie lui Nombeko să folosească abonamentul ei la biblioteca din Gnesta. Refugiata politic chiar avea nevoie de așa ceva, în vreme ce tânăra furioasă tocmai ajunsese la concluzia că tot ce era de împrumutat acolo nu reprezenta altceva decât propagandă burgheză de diferite feluri. În afară de *Das Kapital* de Karl Marx, care nu era decât pe jumătate burgheză, dar era disponibilă doar în germană.

Cu ocazia primei sale vizite la bibliotecă, Nombeko împrumută un curs de limba suedeză cu suport audio pe casetă.

Holger 2 avea și casetofon, deci ținură primele trei lecții împreună printre pernele de pe lada din depozit.

— *Bună! Ce faci? Cum te simți? Eu sunt bine*, se auzi din casetofon.

— Și eu, replică Nombeko care era foarte perspicace.

Un pic mai târziu, după-amiază, Nombeko simți că venise vremea să-l abordeze pe Holger 1. Îl căută și i se adresă fără ocolișuri:

— Am auzit că ai convingeri republicane.

Holger 1 confirmă și adăugă că toată lumea ar trebui să aibă, căci monarhia era drumul spre pierzanie. Singura lui problemă era lipsa cronică de idei.

Nombeko răspunse că și republica avea bubele ei, în speță cea sud-africană, dar că avea să încerce să-l ajute în orice caz.

Ceea ce voia sa spună, de fapt, era că avea de gând să-l ajute pe Holger 1 să se îndepărteze de bombă, dar se exprimase îndeajuns de vag încât să lase loc și pentru alte interpretări.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnișoară Nombeko, să vă oferiți să-mi dați o mână de ajutor, zise el.

Nombeko începu să pună în aplicare planul pe care tocmai îl născocise. Îl rugă deci pe Holger 1 să-i povestească despre acțiunile republicane pe care le întreprinsese în lunile ce trecuseră de când statuia regelui se prăbușise peste tatăl său.

— Nu regele! Lenin.

Holger 1 recunoscu că nu era la fel de perspicace precum fratele lui, dar avea în orice caz o idee de împărtășit. Ideea era să-l răpească pe rege cu un elicopter, să-l facă să se urce la bord fără gărzile sale de corp, să-l ducă într-un loc anume și acolo să-l constrângă să abdice.

Nombeko îl privi pe Holger cu stupoare, întrebându-l dacă

terminase de povestit.

— Da. Ce părere aveți, domnișoară Nombeko?

În loc să-i mărturisească tot ce credea de fapt, Nombeko zise:

— Dar poate că ideea nu e finalizată, nu?

— Cum așa?

Păi, spre exemplu, de unde avea să facă rost de un elicopter, cine avea să-l piloteze, de unde avea să-l răpească pe rege, unde avea să-l ducă mai apoi și cum avea să-l convingă să abdice? Printre altele.

Holger 1 își plecă încet capul. Rămăsese fără replică.

Lui Nombeko îi era din ce în ce mai clar că Holger 2 nu fusese deloc dezavantajat în momentul în care înțelepciunea fusese împărțită între cei doi frați. Era însă o altă observație pe care o păstră pentru sine însăși.

— Dă-mi răgaz de gândire o săptămână sau două și o să vezi că totul se rezolvă. Acum însă trebuie să vorbesc cu fratele tău. De dragul variației.

— Vă mulțumesc mult, domnișoară Nombeko! zise Holger 1. Vă mulțumesc din suflet!

Nombeko îi raportă lui Holger 2 că deschisese calea dialogului cu fratele său și că urma să ticluiască o metodă care să-i distragă atenția acestuia de la conținutul secret al lăzii. Planul său inițial era să-l facă pe Holger 1 să creadă că se apropia de visul său de a schimba regimul politic, când de fapt nu avea decât să se îndepărteze din ce în ce mai mult de bombă.

Holger 2 dădu aprobator din cap. Lucrurile păreau să meargă spre bine.

Capitolul 11

Despre cum s-a rezolvat totul, temporar

Chinezoaicele, care avuseseră răspunderea bucătăriei la Pelindaba, se săturară rapid de sângerete, parizer și pâine crocantă și începură să gătească pentru toți locatarii blocului de pe strada Fredsgatan. Și cum chiar se pricepeau la gătit, Holger 2 se hotărî să finanțeze afacerea cu profitul obținut din vânzările de perne.

La inițiativa lui Nombeko, Holger 2 reuși de asemenea s-o convingă pe tânăra furioasă să-și asume responsabilitatea pentru livrările de perne, deși, la început, negocierile se împotmoliseră. Lucrurile luaseră însă o întorsătură pozitivă imediat ce tânăra înțelesese că avea să conducă în mod ilicit un camion cu plăcuțe de înmatriculare false.

Existau trei megatone de motive pentru care nu era indicat ca tânăra furioasă să atragă poliția către strada Fredsgatan (chiar dacă tânăra cu pricina nu era conștientă de acest lucru). Camionul nu ieșea nicidecum în evidență, iar plăcuțele de înmatriculare erau oricum furate, deci camionul nu putea fi depistat în Gnesta. Pe de altă parte, șoferul era o fetișcană de șaptesprezece ani fără carnet de conducere. Prin urmare, primise instrucțiuni stricte să nu spună nimic, mai ales să nu-și divulge numele, în caz că era oprită pentru control.

Tânăra furioasă nu credea că ar fi putut să-și țină gura, dacă avea de-a face cu polițiștii, căci îi detesta mult prea mult.

Holger 2 îi sugeră atunci să înceapă să cânte vreo melodie, ceea ce oricum avea să-i enerveze și, în plus, s-o ajute să nu divulge nimic.

După ceva parlamentări, Holger 2 și tânăra furioasă căzuseră de acord ca Celestine să declare că se numea Édith Piaf (în eventualitatea că avea să fie prinsă), să se dea cam sărită de pe fix (lucru pentru care, după părerea lui Holger 2, avea un talent natural) și să se pună pe fredonat „Non, je ne regrette rien“. În afară de asta, nu avea voie să scoată niciun cuvânt. În plus, trebuia să facă rost de un telefon și să-l sune de urgență pe Holger. În receptor, putea să continue să cânte aceeași melodie, căci el avea să priceapă oricum mesajul.

Holger 2 făcu o pauză, dându-i tinerei furioase de înțeles că urma să se grăbească s-o salveze, dar, de fapt, primul lucru pe care avea de gând să-l facă era să scape de bomba din depozit, în timp ce ea se afla pe mâini bune la pârnaie.

Tânăra furioasă era încântată de plan:

— Mamă, ce distracție o să fie să fac mișto de curcanii ăștia, îi urăsc pe fasciștii ăștia, zise ea promițând să învețe textul melodiei franceze clasice pe de rost.

Era atât de exuberantă, încât Holger 2 se simți nevoit să sublinieze că ideea era mai degrabă să nu fie prinsă de poliție, deci nu trebuia să facă din asta un scop în sine. Dimpotrivă, în sarcina ei, ca distribuitor de perne, intra să se străduiască să *nu* nimerească la pârnaie.

Tânăra furioasă aprobă din cap, însă nu la fel de încântată ca înainte.

Holger 2 îi ceru să confirme încă o dată că înțelesese natura misiunii.

— Da, am înțeles, ce dracu'!

În paralel, Nombeko făcea progrese neașteptate în a-i distrage lui Holger 1 atenția de la lada din depozit. Cochetase cu gândul ca operațiunea să constea în a-l trimite pe băncile școlii ca să obțină un permis de pilot pentru elicopter. Lui Nombeko planul i se părea lipsit de riscuri, căci șansele ca Holger 1 să reușească să-și pună în practică așa-zisa idee erau aproape inexistente.

Unui elev normal i-ar fi luat cel puțin un an să obțină permisul, ceea ce însemna că lui Holger 1 avea să-i ia cam patru ani. Era un răgaz generos pentru Nombeko, Holger 2 și bomba lor.

O analiză mai detaliată arătă însă că Holger 1 trebuia să treacă examene la materii precum sisteme de transport aerian, siguranță aeriană, randament, planificarea traiectoriei, meteorologie, pilotaj, proceduri operative de zbor și aerodinamică. Erau opt materii la care Nombeko era convinsă că avea să eșueze. Exista deci riscul ca lui Holger 1 să i se facă lehamite de studiat după câteva luni, în caz că nu era exmatriculat între timp.

Prin urmare, Nombeko se răzgândi. Îi ceru sfatul lui Holger 2. Se puseră pe citit anunțuri de posturi vacante în presă. După câteva zile găsiră unul care se potrivea.

Singurul lucru care le rămânea de făcut era o minoră operație estetică. Sau, mai bine zis, o operațiune de falsificare. Fratele lui Holger 2, care nu avea absolut nicio calificare în muncă, trebuia să apară într-o lumină cu totul nouă.

Holger 2 ticlui formularele cu dibăcie, adăugând înfloriturи pe ici, pe colo, în conformitate cu instrucțiunile lui Nombeko. Odată ajunsă la un rezultat satisfăcător, Nombeko îi mulțumi lui Holger 2 pentru ajutor și porni în căutarea lui Holger 1.

— Ce-ar fi să-ți cauți ceva de lucru? propuse ea.

— Nici gând! replică Holger 1.

Dar Nombeko nu-i propunea un job oarecare. Ea îi spuse că firma Elicopterul Taxi SA din Bromma căuta un agent pentru serviciul cu clienții. Dacă obținea postul, Holger 1 avea șansa să-și facă numaidecât cunoștințe în branșă și, în același timp, să învețe câte ceva despre pilotajul elicopterelor. Prin urmare, avea să fie pregătit pentru momentul când trebuia să acționeze.

Cam asta zise Nombeko, fără să creadă un singur cuvânt din tot ce spusese.

— Grozav! exclamă Holger 1.

Însă cum putea el să obțină acest job, după părerea domnișoarei Nombeko?

Păi, cu ajutorul noului copiator color al Bibliotecii din Gnesta, bineînțeles! Acesta producea copii color de o calitate remarcabilă!

Nombeko îi arătă apoi certificatele și recomandările deja redactate care erau pline de cuvinte de laudă la adresa lui Holger 1 (și a lui Holger 2, firește). Operațiunea ceruse ceva eforturi și pagini rupte din publicații ale Institutului Regal Politehnic din Stockholm. În linii mari însă, rezultatul era impresionant.

— Institutul *Regal* Politehnic? zise Holger 1 scârbit.

Nombeko nu lăsă să i se citească în ochi nimic din ce gândea, ci continuă:

— Iată certificatul tău de absolvire a Institutului, ești inginer specializat în mecanică și ai cunoștințe solide despre diferite aparate de zbor.

— Zău?

— Și din certificatul ăsta reiese că ai lucrat patru ani ca asistent de control aerian pe aeroportul Sturup de lângă Malmö. Iar prin ăsta se certifică faptul că ai o experiență de patru ani ca recepționer pentru Taxi Skåne.

— Dar eu nu am…, începu Holger 1, dar fu imediat întrerupt.

— Candidează la post, îl îndemnă Nombeko. Nu mai sta pe gânduri, trimite-ți candidatura!

Zis și făcut. Holger 1 primi firește postul.

Era mulțumit. Încă nu-l răpise pe rege cu elicopterul și nici n-avea permis de pilot ori de elicopter și nici măcar idei, dar cel puțin lucra în preajma unui elicopter (erau de fapt trei), învăța, căci lua lecții gratuite din când în când de la piloții firmei, și își menținea visul confuz în viață —

exact așa cum planificase Nombeko.

În plus, odată ce începu munca, se mută într-o garsonieră spațioasă în Blackeberg, la o distanță rezonabilă de Bromma. Tăntălăul de frate al lui Holger 2 fusese prin urmare șters de pe lista de amenințări la adresa bombei pe o perioadă nedeterminată. Situația ideală ar fi fost ca Holger 1 să fie urmat de prietena sa la fel de îngustă la minte. Aceasta însă abandonase lupta în materie de chestiuni energetice (unde pornea de la premisa că toate sursele de energie deja cunoscute erau malefice) și se lansase într-o campanie pentru emanciparea femeii. Din punctul ei de vedere, emanciparea femeii presupunea dreptul ca o femeie să poată conduce un camion la vârsta de șaptesprezece ani și să care mult mai multe perne decât orice bărbat. În consecință, se decisese să continue să locuiască în blocul dărăpănat și să fie sclava capitalismului. Ea și Holger 1 făceau naveta ca să se vadă.

Printre lucrurile care păreau să meargă bine, cel puțin pe moment, se număra și starea de spirit a ceramistului american. Nombeko observă că era din ce în ce mai relaxat de fiecare dată când îl întâlnea. În plus, faptul că putea vorbi cu cineva despre amenințarea pe care o reprezenta CIA părea să aibă o influență pozitivă asupra lui. La rândul său, americanul o răsplătea pe Nombeko povestindu-i lucruri la fel de interesante precum fuseseră odinioară povestirile despre aventurile mărețe ale lui Thabo în Africa. Din cele spuse de ceramist reieșea că serviciile secrete americane se infiltraseră absolut peste tot. Nombeko află de la el și că noile centrale de dispecerat automatizate folosite de firmele de taxi din toată țara se produceau la San Francisco, ceea ce, după părerea americanului, spunea totul. Acesta descoperise însă cu ocazia anchetei prin telefon pe care o realizase dintr-o cabină că exista cel puțin o firmă de taxi care refuzase să se alăture serviciilor secrete americane. Borlänge Taxi continua să folosească o centrală manuală.

— E bine de știut, domnișoară Nombeko, în caz că vreți să mergeți pe undeva.

Cum însă Nombeko încă nu știa cât de departe se afla Borlänge față de Gnesta, ceramistul ieși basma curată din această situație, spre deosebire de multe altele.

Bătrânul dezertor fusese atât de traumatizat de Războiul din Vietnam, încât devenise foarte labil psihic și paranoic. Cu toate acestea, avea un talent remarcabil pentru creațiile din piatră, ceramică și porțelan cu decorațiuni în diferite nuanțe de galben napalm. Vindea din când în când aceste produse prin diferite piețe și târguri. De fiecare dată când

avea nevoie de bani, lua autobuzul sau comanda o mașină prin Borlänge Taxi și se îndrepta spre piața cu pricina. Nu lua niciodată trenul, căci, după cum se știe, CIA și Căile ferate sunt în cârdășie de când lumea și pământul. Lua cu el două genți grele ca plumbul umplute ochi cu piese din propria colecție. Vindea totul în câteva ore, deoarece avea prețuri incredibil de mici. De fiecare dată când călătorise cu Borlänge Taxi ieșise în pierdere la sfârșitul zilei, căci traseele de mai bine de două sute de kilometri rareori se pot face gratis. Printre toate lucrurile care îi dădeau de furcă ceramistului se numărau în primul rând relația dintre debit și credit și puterea de apreciere a propriului său talent.

* * *

După ceva vreme, Nombeko vorbea o suedeză acceptabilă cu cei doi Holgeri și cu Celestine. În același timp, comunica în dialectul wu cu chinezoaicele și în engleză cu ceramistul american. În plus, împrumuta cărți de la biblioteca din Gnesta într-un ritm atât de alert, încât fusese nevoită să refuze în numele lui Celestine un post în conducerea Societății literare din Gnesta.

Își petrecea restul timpului în compania lui Holger 2, singura persoană normală din anturajul său actual. Nombeko îl ajuta să țină contabilitatea firmei de perne și îl asista cu sugestii privind eficientizarea stocului, a vânzărilor și a distribuției. Holger 2 era mulțumit de ajutorul primit, dar îi luase ceva până la sfârșitul primăverii anului 1988 să priceapă că Nombeko știa să socotească. Adică *să socotească*, pe bune!

Lui Holger 2 îi pică fisa într-o dimineață frumoasă de iunie. Când intră în depozit, fu întâmpinat de exclamația lui Nombeko:

— Optzeci și patru de mii patru sute optzeci.

— O dimineață bună și ție! răspunse Holger. Ce tot spui acolo?

Holger se tot plânsese că antreprenorul surmenat apucase să moară înainte să facă inventarul cum se cuvine. Prin urmare, era imposibil de știut exact câtă marfă aveau în stoc.

Nombeko îi înmână patru coli de hârtie. În timp ce Holger se lăfăia în pat, Nombeko măsurase localul și calculase volumul unei perne și cu ajutorul acestor informații ajunsese la numărul total de perne din stoc.

$$\frac{\left(\left[20 \times 7 \times 6 \times \frac{1.6}{2}\right] + \left[7 \times 12 \times 6 \times \frac{1.6}{2}\right] \left[\left(\frac{\left(9 \times \frac{1.60}{2}\right) - \left(6 \times \frac{1.60}{2}\right)}{2}\right) \times 7 \times (20 + 12)\right] - 3 \times 3 \times 9 \times \frac{1.6}{2} - 2 \times 3 \times 2\right)}{0.5 \times 0.6 \times 0.05} =$$

$$\frac{\left(\left[20 \times 7 \times 6 \times \frac{1.6}{2}\right] + \left[7 \times 12 \times 6 \times \frac{1.6}{2}\right] \left[\left(\frac{\left(9 \times \frac{1.60}{2}\right) - \left(6 \times \frac{1.60}{2}\right)}{2}\right) \times 7 \times (20 + 12)\right] - 3 \times 3 \times 9 \times \frac{1.6}{2} - 2 \times 3 \times 2\right)}{0.5 \times 0.6 \times 0.05} =$$

$$\frac{\left(672 + 403.2 + 1.2 \times 7 \times 32 - 3 \times 3 \times 9 \times \frac{1.60}{2} - 2 \times 3 \times 2\right)}{0.5 \times 0.6 \times 0.05} =$$

$$\frac{(672 + 403.2 + 268.8 - 64.8 - 12)}{0.015} =$$

$$\frac{1267.2}{0.015} = 84480$$

Holger aruncă o privire la prima coală de hârtie, dar nu pricepu nimic. Nombeko spuse că nu era de mirare, căci ecuația trebuia analizată în întregimea sa.

— Uită-te aici, zise ea și dădu pagina.

$$\text{Volumul depozitului} = (A \times B + C \times D) \times E + \left(\frac{(F - E) \times C}{2}\right) \times (A + D)$$

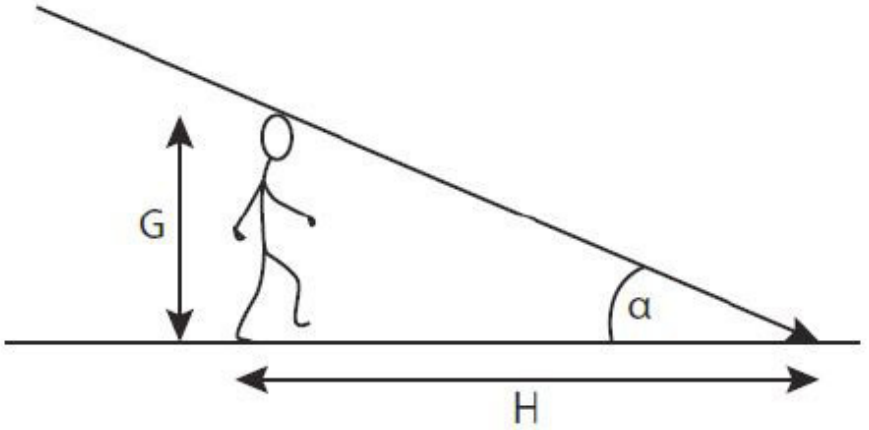
$$(A \times C + B \times D) \times \text{Umbra E} \times \frac{G}{H} + \left(\frac{\left(\left(\text{Umbra F} + \frac{G}{H}\right) - \left(\text{Umbra E} + \frac{G}{H}\right)\right) \times C}{2}\right) \times (A + D) =$$

$$\left[A \times C \text{ Umbra E} \times \frac{G}{H}\right] + \left[B \times D \text{ Umbra E} \times \frac{G}{H}\right] + \left[\left(\frac{\left(\left(\text{Umbra F} \times \frac{G}{H}\right) - \left(\text{Umbra E} \times \frac{G}{H}\right)\right)}{2}\right) \times C \times (A + D)\right]$$

— Umbra E? bâigui Holger 2 neștiind ce altceva să zică.

— Da, când a dat soarele, am profitat de ocazie și am măsurat volumul mansardei.

Nombeko dădu din nou pagina.

— Cine e omulețul pe care l-ai schițat? întrebă Holger 2, care se simțea în continuare lipsit de orice replică inteligentă.

— Sunt eu, răspunse Nombeko. Sunt cam palidă la față, dar altfel asemănarea e chiar izbitoare, aș zice. În ziua în care inginerul a binevoit să-mi facă pașaport, am aflat cât de înaltă sunt. Și atunci, tot ce rămâne de făcut e să măsori umbra care se proiectează pe mansardă. Noroc că soarele nu se ridică prea sus pe cer în țara asta. Nu știu dacă mi-ar fi reușit figura, dacă ne aflam la Ecuator. Sau dacă începea să plouă.

Când observă că Holger în continuare nu părea să priceapă, Nombeko făcu o nouă încercare.

— E foarte simplu, spuse ea și dădu să întoarcă din nou pagina, dar fu întreruptă de Holger.

— Nu, nu e deloc simplu. Ai numărat și pernele de pe ladă?

— Da, pe toate cincisprezece.

— Și pe aia de la tine din pat?

— Pe aia am uitat-o.

Capitolul 12

Despre dragoste pe o bombă atomică
și politica diferențiată a prețurilor

Viața lui Holger 2 și a lui Nombeko era complicată. Dar nu erau singurii care se găseau într-o situație încurcată la vremea respectivă. În iunie 1988, multe țări și canale de televiziune din jurul lumii își puneau întrebări despre modul în care ar trebui să reacționeze față de faptul că se punea la cale un concert în cinstea lui Nelson Mandela cu ocazia împlinirii a șaptezeci de ani. La urma urmelor, Mandela era un terorist și poate că ar fi continuat să fie etichetat ca atare, dacă vedetele mondiale nu ar fi fost de altă părere și nu ar fi anunțat că acceptă să participe la concertul ce urma să aibă loc pe stadionul Wembley din Londra.

Soluția aleasă de mulți a fost să difuzeze evenimentul, dar să se prefacă a nu-i acorda prea mare atenție. Gurile rele zic că, la început, canalul american Fox Television, de pildă, care a difuzat doar o înregistrare a concertului, a eliminat absolut orice putea fi interpretat ca având o tentă politică, atât discursuri, cât și textele cântecelor, pentru a nu supăra firma Coca-Cola, care cumpărase spațiu publicitar în jurul orei de transmisie a concertului.

Cu toate acestea, peste șase sute de milioane de persoane din șaizeci și șapte de țări au văzut concertul. N-a existat decât o singură țară în care evenimentul a fost întâmpinat într-o tăcere mormântală.

Africa de Sud.

* * *

La alegerile parlamentare din Suedia, care s-au desfășurat câteva luni mai târziu, social-democrații și Ingvar Carlsson au reușit să se mențină la putere.

Din păcate.

De fapt, Holger 2 și Nombeko nu priveau rezultatul alegerilor într-o lumină ideologică, dar simplul fapt că Ingvar Carlsson continua să se afle la cârma guvernului însemna că nu avea niciun rost să telefoneze din nou. Așadar, bomba continua să rămână acolo unde se afla.

Dincolo de asta, una dintre consecințele cele mai demne de menționat ale alegerilor ce tocmai avuseseră loc a fost intrarea în Parlament a Partidului Ecologist care, la vremea respectivă, reprezenta o nouă grupare politică. O altă consecință, mult mai puțin mediatizată, a

fost anularea votului acordat partidului inexistent „Faceți praf tot rahatul“, cu care votase o fată din Gnesta ce tocmai împlinise optsprezece ani.

La 17 noiembrie 1988 se împlinea exact un an de când Nombeko se stabilise în blocul dărăpănat. Holger 2 hotărî să sărbătorească evenimentul pe ladă, cu un tort-surpriză. În aceeași zi reveniră și chinezoaicele, care însă nu erau invitate. Holger voia să fie singur cu Nombeko. Iar Nombeko cu Holger.

Ce scump e Holger ăsta, își zise Nombeko în sinea ei și îl sărută pe obraz.

De când ajunsese la maturitate, Holger 2 nu-și dorise altceva decât să existe. Tânjea după o viață normală, visa să aibă soție și copii și să-și câștige existența în mod cinstit, făcând orice atâta vreme cât n-avea nicio legătură cu pernele. Sau cu vreo casă regală.

Să fie părinți, să aibă copii… asta da viață! Copilăria lui Holger fusese aproape inexistentă. În vreme ce colegii săi aveau pe pereți afișe cu Batman sau Sweet, în dormitorul lui Holger trona portretul președintelui finlandez.

Dar avea să găsească oare vreodată o potențială mamă pentru eventualii copii din familia sa ipotetică? O mamă care să se mulțumească doar cu faptul că tati există numai pentru ea și pentru copii, dar nu și pentru restul societății? Și să accepte să locuiască într-un bloc dărăpănat tocmai din motivele menționate mai sus? Și ca jocul cel mai la îndemână pentru copii să fie o bătaie cu perne în jurul unei bombe atomice?

Nu, n-avea să meargă.

Singurul lucru care mergea era timpul, iar acesta înainta neiertător.

Cu vremea însă, Holger 2 începuse să nutrească o anumită idee… În adâncul sufletului său se cristalizase realizarea faptului că… Nombeko… într-o oarecare măsură exista la fel de puțin ca și el. În plus, soarta ei era poate și mai mult legată de bombă decât a lui. Și era o persoană… minunată.

Apoi venise sărutul pe obraz.

Holger 2 se hotărî. Nombeko nu era doar cea pe care o dorea cel mai mult dintre toate, era și singura care era disponibilă. Chiar ar fi fost păcat să nu-și încerce norocul într-o astfel de situație.

— Ia ascultă, Nombeko, zise el.

— Ce e, dragă Holger?

Dragă? Chiar avea șanse!

— Dacă… dacă m-aș da un pic mai aproape…

— Da?

— Ai scoate foarfeca?

Nombeko îi răspunse că foarfeca se afla într-un sertar din bucătărie și avea de gând să o lase acolo unde îi era locul. De fapt, se confesă ea, de multă vreme își dorea ca Holger să facă exact această mișcare, să vină mai aproape de ea. Amândoi se apropiau de vârsta de douăzeci și opt de ani, iar Nombeko îi mărturisi că nu fusese niciodată într-o situație intimă cu un bărbat. Pe vremea când se afla în Soweto era doar o copilă, iar apoi fusese închisă timp de unsprezece ani, înconjurată doar de bărbați respingători și care aparțineau unui grup rasial interzis pentru ea. Din fericire însă, acum se afla într-o țară în care era permis ceea ce fusese interzis în cealaltă. În plus, Nombeko își dăduse seama cu o bună bucată de timp în urmă că Holger 2 era exact opusul fratelui său. Deci, dacă el avea chef… atunci ea n-avea să zică nu.

Holger era într-o stare de euforie. Exact opusul fratelui său, ăsta era cel mai frumos compliment pe care i-l făcuse cineva vreodată! Holger mărturisi că nici el n-avea niciun fel de experiență cu… cu treaba aia. Nu prea… era din cauza tatălui… Nombeko chiar vorbea serios?…

— Ține-ți mai bine gura și vino mai aproape! îi spuse Nombeko.

E clar că o persoană care nu există se potrivește cel mai bine cu altă persoană care nu există. Nombeko plecase din centrul de primire a refugiaților din Upplands Väsby după doar câteva zile de la sosirea sa în țară și dispăruse apoi fără urmă. Nu era decât o paranteză în analele autorităților, unde apărea de mai bine de un an ca fiind dispărută. Prin urmare, nu apucase să primească în mod oficial permis de rezidență.

La rândul său, Holger 2 nu făcuse niciun pas să rezolve chestiunea propriei sale inexistențe. Situația era nespus de încâlcită. Iar interesul său pentru Nombeko nu făcea decât să complice și mai mult lucrurile. În caz că autoritățile începeau să facă cercetări cu scopul de a confirma povestea lui și de a-i stabili identitatea, se putea întâmpla orice, exista riscul ca Nombeko și bomba să fie descoperite. În ambele cazuri reușita lui familială s-ar fi dus pe apa sâmbetei și asta încă înainte să fi început cu adevărat.

Având în vedere cele enumerate mai sus, decizia lui Holger și a lui Nombeko de a nu exclude venirea pe lume a unui copil poate fi considerată de-a dreptul contradictorie. Ca să nu mai menționăm faptul că au început să tânjească după un copil, când și-au dat seama că nu avea să vină de la sine.

Nombeko visa să aibă o fată care să nu fie nevoită să care rahat de

la vârsta de cinci ani și nici să aibă o mamă dependentă de aurolac până în pânzele albe. Pentru Holger nu avea nicio importanță dacă era băiat sau fată, singurul lucru important era ca odraslei să-i fie îngăduit să crească fără să fie spălată pe creier.

— Deci vrei o fată care să aibă aceeași părere despre rege ca și tine, nu? rezumă Nombeko și se dădu mai aproape de iubitul său Holger printre pernele de pe ladă.

— Cu un tată inexistent și o mamă dată dispărută, chiar că o să înceapă viața cu dreptul, adăugă Holger.

Nombeko se apropie și mai mult.

— Încă o dată? întrebă Holger. Cu mare plăcere!

Însă pe ladă? Holger nu încetă să se îngrijoreze decât după ce Nombeko îi promise că bomba nu avea să explodeze indiferent de cât de multe ori o făceau.

* * *

Chinezoaicele erau niște bucătărese cu adevărat pricepute. Cu toate acestea, se întâmpla foarte rar ca toate locurile să fie ocupate în jurul mesei din sufrageria apartamentului de la etajul patru. Holger 1 lucra în Bromma. Celestine era mai mereu plecată să distribuie perne. Ceramistul american prefera să apeleze la propria sa rezervă de conserve pentru a nu se expune niciunui risc inutil (el fiind de altfel singurul care înțelegea în ce putea consta un astfel de risc). Din când în când se întâmpla ca până și Holger 2 și Nombeko să aleagă să mănânce la vreun restaurant din centrul orașului într-o ambianță mai romantică.

Dacă expresia „a strica orzul pe gâște“ ar fi existat în dialectul wu, cu siguranță fetele ar fi simțit că acesta era exact lucrul pe care îl făceau de multe ori. În plus, nici măcar nu erau plătite pentru munca pe care o făceau, ceea ce însemna că nu puteau porni în căutarea unchiului lor din Elveția.

În inocența lor, fetele deciseră așadar să deschidă un restaurant în adevăratul sens al cuvântului. Decizia fusese alimentată și de faptul că singurul restaurant chinezesc care exista în Gnesta la vremea respectivă aparținea unui suedez care angajase două bucătărese thailandeze, în ideea de a spori credibilitatea localului. Fetele erau de părere că era o adevărată crimă să pui bucătăria chinezească în mâinile unor thailandeze, deci dădură un anunț în ziarul local, în care declarau ceremonios că un nou restaurant cu numele Micul Beijing tocmai își deschisese porțile pe strada Fredsgatan.

— Ia uite ce-am făcut, îl îndemnară ele cu mândrie pe Holger 2,

arătându-i anunțul.

După ce își reveni de pe urma șocului, Holger 2 le spuse că tocmai deschiseseră un restaurant pentru care nu aveau autorizațiile de funcționare necesare într-un bloc ce trebuia demolat și în care era deci interzis să se locuiască și toate acestea într-o țară în care ele trăiau ilegal. Iar cireașa de pe tort era că tocmai aveau să încalce cel puțin opt dintre dispozițiile cele mai stricte ale Autorității pentru Siguranța Alimentară.

Fetele îl priviră cu nedumerire. Ce treabă aveau autoritățile cu felul cum se gătea mâncarea și cui îi era servită?

— Bine ați venit în Suedia! le ură Holger 2 care cunoștea la perfecție această țară ce însă nu părea să-l cunoască absolut deloc pe el.

* * *

Din fericire, era vorba despre un anunț de mici dimensiuni, în plus, și în engleză, deci singura persoană care se prezentă la fața locului în decursul serii fu responsabila municipală pe probleme de siguranță alimentară și nici aceasta nu venise să mănânce, ci să închidă activitatea ce fusese demarată în mod ilegal.

Responsabila fu însă întâmpinată încă de la poartă de Holger 2, care o liniști explicându-i că anunțul nu fusese nimic altceva decât o mică farsă. Firește că nu se servea mâncare în acel bloc dărăpănat și cu siguranță nu se locuia acolo. Era pur și simplu un loc în care se depozitau și de unde se distribuiau perne, nimic altceva.

Responsabila n-ar vrea cumva să cumpere vreo două sute de perne? E posibil totuși să fie prea multe pentru administrația în cauză, dar, din păcate, se vindeau la pachet și era imposibil să obțină o cantitate mai mică.

Nu, funcționara municipală nu dorea să cumpere perne. La Administrația pentru Siguranța Alimentară din Gnesta, a te menține treaz pe durata orelor de lucru făcea parte din demnitatea profesională. Se mulțumi deci cu explicația lui Holger 2 cum că totul fusese o farsă și se întoarse la treburile sale.

Pericolul imediat fu astfel îndepărtat. Holger 2 și Nombeko își dădeau însă seama că trebuiau să tranșeze cumva situația chinezoaicelor, care acum dădeau semne clare că erau nerăbdătoare să facă următorul pas în viață.

— Tactica de a distrage atenția a funcționat cu succes până acum, zise Holger 2, referindu-se atât la jobul lui Holger 1 în preajma elicopterelor, cât și la bucuria manifestată de prietena acestuia din urmă

la gândul că avea să conducă ilegal un camion cu plăcuțe false de înmatriculare. Am putea să încercăm din nou, nu?

— Dă-mi ceva timp de gândire, replică Nombeko.

* * *

A doua zi, Nombeko îi făcu o nouă vizită ceramistului american, în ideea de a mai sta un pic de vorbă. De data aceasta, el îi expuse teoria sa, de al cărei adevăr era pe de-a întregul convins, cum că totalitatea convorbirilor telefonice efectuate în Suedia erau înregistrate și analizate de personalul specializat al serviciilor secrete americane, atât de numeros, încât ocupa un întreg etaj al sediului central al organizației din Virginia.

— Trebuie să fie un etaj enorm, comentă Nombeko.

În timp ce ceramistul își continua expunerea într-o direcție din ce în ce mai irațională, gândurile lui Nombeko se îndreptară spre cele trei surori chinezoaice. Cu ce se puteau oare ocupa acum, când se dovedise că nu puteau deschide un restaurant? La ce se mai pricepeau?

Păi, de exemplu, la otrăvit câini, și încă poate un pic prea bine. Dar Nombeko nu vedea cum ar fi putut obține vreun profit imediat practicând această activitate în Gnesta și prin împrejurimi.

Se mai pricepeau și la făcut gâște din dinastia Han. Poate că nu era deloc o idee rea? Atelierul de ceramică se afla la o aruncătură de băț. Și, în plus, aveau la dispoziție un ceramist sărit de pe fix. O posibilitate ar fi să le pună pe fete în legătură cu americanul.

Și așa încolți germenele unei idei.

— Avem ședință în această după-amiază la ora trei, declară ea în timp ce ceramistul își continua raționamentul despre ascultarea convorbirilor telefonice.

— Pentru ce? întrebă ceramistul.

— La ora trei, preciză Nombeko din nou.

Exact la ora stabilită, Nombeko bătu din nou la ușa americanului surmenat. Le luase cu ea pe cele trei chinezoaice sud-africane.

— Cine e? întrebă ceramistul de pe partea cealaltă a ușii.

— Mossad, răspunse Nombeko.

Ceramistul nu avea deloc simțul umorului, dar, cum îi recunoscu vocea, deschise totuși ușa.

Americanul și chinezoaicele nu se văzuseră aproape deloc până atunci, deoarece ceramistul, din motive de siguranță, prefera să apeleze la propriile conserve în loc să se înfrupte din bunătățile gătite de fete la

prânz și la cină. Pentru ca relațiile să pornească de la început cu dreptul, Nombeko îi explică americanului că fetele făceau parte dintr-o minoritate din Cao Bang în nordul Vietnamului, unde își câștigaseră existența în mod pașnic cultivând opiu înainte să fie alungate de acolo de apariția îngrozitoare a armatei americane.

— Îmi pare sincer rău, spuse americanul, care părea să accepte identitatea inventată a fetelor.

Nombeko îi dădu cuvântul surorii celei mai mari, care povesti despre talentul celor trei pentru realizarea obiectelor de ceramică ce păreau să aibă două mii de ani vechime. Odinioară se ocupaseră cu asta, acum însă nu mai aveau acces la niciun atelier și, în plus, mama lor, care fusese designerul-șef, rămăsese în Africa de Sud.

— Africa de Sud? se miră ceramistul.

— Vietnam.

Sora cea mare se grăbi să continue. Dacă domnul ceramist avea bunătatea să le dea voie fetelor să folosească atelierul lui și să se ocupe de partea creativă a procesului de realizare a pieselor din Dinastia Han, atunci ele îi promiteau că aveau să-l ajute cu sfaturi legate de aspectul pieselor respective. În plus, ele cunoșteau toate tertipurile cu ajutorul cărora se prelucra suprafața obiectelor de ceramică în ultima fază a procesului, astfel încât rezultatul final să fie o gâscă autentică din Dinastia Han. Sau pseudo-autentică.

Totul mergea ca pe roate și ceramistul nu dădea nici cel mai mic semn de împotrivire. Când veni vorba despre prețuri însă, negocierile se împotmoliră. După părerea ceramistului, un preț de treizeci de coroane ar fi fost cel mai potrivit. La rândul lor, fetele susțineau cu tărie că treizeci de mii era mult mai indicat. Treizeci de mii de dolari.

Nombeko ar fi preferat să nu se amestece. Dar în cele din urmă, se văzu nevoită să intervină:

— N-ați putea totuși să ajungeți la un compromis?

Până la urmă, cele două părți găsiră o cale de cooperare. Americanul învăță rapid cum trebuiau să arate gâștele. În plus, devenise atât de priceput la realizarea cailor din Dinastia Han, încât se văzură nevoiți să spargă câte o ureche fiecăruia dintre cai ca să arate mai autentici.

Odată terminați, fiecare gâscă și fiecare cal erau îngropați în pământ în spatele atelierului de ceramică. Apoi chinezoaicele turnau găinat și urină peste piese, iar după trei săptămâni arătau ca și cum ar fi avut două mii de ani vechime. În ceea ce privește prețurile, grupul se

pusese în cele din urmă de acord asupra a două categorii. O categorie la treizeci și nouă de coroane, scoasă la vânzare prin târguri și piețe de-a lungul Suediei, și o alta la treizeci și nouă de mii de dolari, scoasă la vânzare însoțită de certificatul de autenticitate realizat de sora cea mare, care învățase acest meșteșug de la mama sa, care la rândul său fusese ucenica fratelui ei, maestrul maeștrilor: Cheng Tāo.

Toți cei implicați erau mulțumiți cu acest compromis, iar vânzările debutară cu un succes răsunător. Încă din prima lună de activitate, fetele și ceramistul găsiseră cumpărători pentru nouăsprezece piese. Optsprezece dintre ele fuseseră vândute în piața Kivik, iar cea de-a nouăsprezecea, Galeriilor de artă Bukowski.

Punerea la vânzare prin intermediul celebrelor galerii din Stockholm nu era însă atât de simplă, mai ales dacă nu doreai să ajungi după gratii, experiență pe care Nombeko și fetele nu doreau s-o retrăiască. De aceea, fetele intrară în legătură cu un grădinar ieșit la pensie, prin intermediul Asociației Chineze din Stockholm. După treizeci de ani de muncă în Suedia, acesta tocmai se pregătea să se întoarcă acasă, în Shenzhen. În schimbul unui comision de zece la sută, fostul grădinar se învoise să apară ca vânzător în actele firmei de licitație. Deși certificatul de autenticitate al surorii celei mari era impecabil, exista totuși riscul ca falsul să fie descoperit după un an sau doi. Iar în acest caz, ar fi fost mult prea complicat pentru sistemul judiciar să tragă la răspundere o persoană stabilită în Shenzhen, unde locuiau peste unsprezece milioane de oameni. Era, de fapt, o locație de vis pentru orice chinez ce nu dorea să fie găsit de poliția suedeză.

Nombeko ținea contabilitatea și făcea parte din consiliul de conducere neoficial al societății la fel de neoficiale, de altfel.

— În concluzie, în prima lună de activitate am câștigat șapte sute două coroane din vânzările prin piețe și două sute șaptezeci și trei de mii minus comisionul din vânzarea la licitație, îi informă ea. Costurile se reduc la șase sute cincizeci de coroane pentru transportul dus-întors la piața Kivik.

Prin urmare, contribuția financiară a ceramistului în această primă lună de activitate era de cincizeci și două de coroane net. Până și el înțelese cu această ocazie că una din cele două categorii de vânzare era mult mai profitabilă decât cealaltă. Cu toate acestea, nu puteau apela la Bukowski prea des. Dacă avea să apară o nouă gâscă din Dinastia Han imediat ce prima fusese vândută, în curând firma de licitații avea să devină suspicioasă indiferent de calitatea certificatului de autenticitate. Deciseră deci să reducă afacerile de acest tip la o tranzacție pe an, cu

condiția să aibă la dispoziție un nou vânzător de fațadă, ce urma să se întoarcă în China.

Cu profitul obținut în prima lună de activitate, chinezoaicele și americanul cumpărară o camionetă bunicică la mâna a doua. Apoi modificară prețul de vânzare la nouăzeci de coroane, căci mai mult ceramistul nu concepea să ceară. Se încumetă însă să adauge și colecția sa de Saigon cu obiecte de culoare galben-napalm la bunurile comune ale firmei și, per total, în așteptarea unor noi oportunități de afaceri cu Galeriile Bukowski, chinezoaicele și ceramistul câștigau cam zece mii de coroane pe lună. Era mai mult decât de-ajuns, căci nu plăteau chirie.

Capitolul 13

Despre o revedere călduroasă
și despre un tip la înălțimea poreclei sale

Avea să mai treacă ceva timp înainte să se apropie ceasul morții unuia dintre locuitorii de pe strada Fredsgatan.

Lui Holger 1 îi mergea foarte bine la Elicopterul Taxi SA. Sarcinile sale erau să răspundă la telefon și să prepare cafea, achitându-se de ele cu brio. În plus, din când în când făcea câte un tur cu unul dintre cele trei elicoptere și de fiecare dată își închipuia că în acest fel se afla cu un pas mai aproape de răpirea regelui.

În același timp, tânăra și furioasa lui prietenă călătorea de-a lungul și de-a latul Suediei conducând un camion cu plăcuțe de înmatriculare false și-și menținea la rândul ei moralul ridicat prin speranța nestrămutată că într-o bună zi avea să fie prinsă în vreun control de rutină.

Cele trei chinezoaice și americanul se plimbau din piață în piață și vindeau antichități ceramice cu nouăzeci și nouă de coroane bucata. La început îi însoțea și Nombeko, ca să țină ochii pe ei, dar cum se dovedi că lucrurile mergeau șnur, începuse să rămână din ce în ce mai des acasă. Vânzările de prin piețe și târguri erau suplinite cam o dată pe an cu ajutorul unei oferte făcute firmei Bukowski, care vindea cât ai clipi prețioasa piesă din Dinastia Han.

Planul chinezoaicelor era să umple camioneta cu piese de ceramică și să o pornească spre unchiul lor din Elveția imediat ce vor fi făcut rost de ceva bani. Sau mai bine zis, de mulți bani. Acum nu se mai grăbeau. Țara aceasta (cum i-o fi zicând oare?) le aducea și profituri și se dovedise a fi și foarte plăcută.

Ceramistul muncea cot la cot cu fetele, iar nevrozele sale exacerbate nu se mai manifestau decât foarte rar. De pildă, cam o dată pe lună trecea prin întregul atelier în căutare de microfoane ascunse. Evident, nu găsea niciunul. Absolut niciunul. Niciodată. Suspect.

La alegerile parlamentare din 1991 singurul vot acordat Partidului Faceți praf tot rahatul fu din nou anulat. Majoritatea voturilor îi reveniră Partidului Moderat. Prin urmare, se schimbă prim-ministrul, iar Holger 2 avu din nou ocazia să telefoneze și să-i ofere noului șef al guvernului un lucru pe care cu siguranță nu și-l dorea, dar pe care avea să fie obligat să-l accepte în orice caz. Din păcate, prim-ministrului Bildt nu i se dădu

niciodată șansa de a spune nici da, nici ba, deoarece asistentul lui avea aceeași părere ca și predecesorul său despre convorbirile care îi puteau fi transferate șefului. Iar atunci când Holger 2 făcu o nouă încercare de a-l contacta pe rege, cel de cu patru ani în urmă, primi același răspuns de la același secretar al Curții ca data trecută. Eventual pe un ton un pic și mai pretențios.

Nombeko înțelegea insistențele lui Holger 2 ca bomba să fie predată numai și numai prim-ministrului. Sau, în mod excepțional, regelui, în caz că se întâmpla ca acesta să le iasă în cale.

Acum însă, după patru ani de încercări și o schimbare de guvern, Nombeko începea să-și dea seama că trebuia să *fii* cineva ca să te poți apropia de prim-ministrul suedez fără să se tragă semnalul de alarmă. Trebuia să fii președintele vreunei alte țări, de preferință, sau măcar șef la vreo companie cu treizeci sau patruzeci de mii de angajați.

Sau artist. În primăvara anului respectiv, o fetiță pe nume Carola[7] cântase o melodie despre cum fusese prinsă în mijlocul furtunii și câștigase un concurs muzical ce fusese transmis la televiziune în toată lumea. Nombeko nu știa dacă artista îl întâlnise ulterior pe prim-ministru, dar acesta îi trimisese în orice caz o telegramă.

Sau sportiv de elită. La vremea lui, Björn Borg ar fi fost cu siguranță primit în audiență la orice oră. Și poate că ar fi primit chiar și în ziua de azi.

Era clar că trebuia să fii cineva. Iar Holger 2 era un nimeni, în vreme ce ea însăși mai era și imigrantă ilegală.

În schimb, se făceau patru ani de când nu se mai afla închisă în spatele unor garduri electrificate. Iar Nombeko chiar își dorea ca viața ei să continue să se desfășoare în libertate. Prin urmare, dacă n-avea încotro, se putea resemna cu faptul că bomba avea să rămână în același loc pentru încă o bucată de timp, în vreme ce ea, săptămână după săptămână, dădea gata raft după raft din cărțile bibliotecii locale.

Între timp, Holger 2 își diversificase activitățile de import care acum includeau, de asemenea, prosoape și săpunuri pentru hoteluri.

În visurile sale din tinerețe, când își imagina cum se va desprinde de tatăl său Ingmar, Holger 2 n-ar fi crezut nicicând că va ajunge să facă negoț cu perne, prosoape și săpun, dar așa fusese să fie.

* * *

La începutul anului 1993, starea de bună dispoziție se răspândea atât la Casa Albă, cât și la Kremlin. SUA și Rusia tocmai făcuseră încă un

pas în cooperarea privind controlul reciproc al arsenalului nuclear al celeilalte superputeri mondiale. În plus, noul acord Start II prevedea extinderea dezarmării.

George Bush și Boris Elțîn erau amândoi de părere că planeta noastră devenise un loc cu mult mai sigur.

Asta pentru că niciunul dintre ei nu vizitase vreodată Gnesta.

În vara anului respectiv, șansele chinezoaicelor de a-și continua activitățile lucrative în Suedia se deteriorară subit. Totul începu cu descoperirea făcută de un negustor de artă din Söderköping, care observă că se vindeau gâște din Dinastia Han prin piețele și târgurile din Suedia. Acesta cumpără douăsprezece bucăți și încercă să le vândă pe toate Galeriilor Bukowski din Stockholm. Cerea un preț de două sute douăzeci și cinci de mii de coroane bucata, în schimb primi cătușe și detenție. Încă douăsprezece gâște din Dinastia Han, în afară de cele cinci pe care firma le vânduse în ultimii cinci ani, era un pic exagerat.

Escrocheria fu mediatizată în presă, de unde fu reperată de Nombeko, care le povesti imediat fetelor ce se întâmplase și le îndemnă să nu mai facă afaceri cu Bukowski, indiferent dacă găseau noi vânzători fictivi sau nu.

— Păi, de ce nu? se miră sora cea mică, lipsită total de simțul primejdiei.

Nombeko se mulțumi să declare că era imposibil de explicat celor ce nu pricepuseră deja și insistă ca fetele să facă exact așa cum li se spusese.

Atunci fetele găsiră de cuviință să pună capăt prezentei aventuri. Făcuseră deja ceva bani buni și oricum nu aveau să mai câștige cine știe ce de aici încolo, dacă erau nevoite să recurgă exclusiv la prețul de vânzare hotărât de comun acord cu ceramistul american.

În consecință, umplură camioneta cu două sute șaizeci de piese de ceramică nou-create, dar datând de dinainte de Hristos, își luară rămas-bun de la Nombeko și o porniră spre Elveția unde se aflau atât unchiul Cheng Tão, cât și magazinul de antichități al acestuia. Piesele pe care le luaseră cu ele urmau să fie vândute cu patruzeci și nouă de mii de dolari bucata gâștele, șaptezeci și nouă de mii de dolari bucata caii și între o sută șaizeci de mii și trei sute de mii de dolari bucata pentru restul obiectelor care erau atât de nereușite, încât, pe bună dreptate, puteau fi considerate mai mult decât exemplare unicat. Între timp, ceramistul american își reluase pelerinajul prin piețele suedeze și își vindea propriile creații la un preț de treizeci și nouă de coroane bucata, răsuflând ușurat că nu mai era

nevoie să facă de-acum înainte compromisuri legate de preț.

Înainte de despărțire Nombeko le mărturisise chinezoaicelor că nivelul prețurilor alese de ele era cu siguranță adecvat, având în vedere vechimea și măiestria pieselor, mai ales pentru un ochi neexperimentat, dar că, pentru eventualitatea în care elvețienii s-ar fi dovedit mai greu de păcălit decât suedezii, nu trebuiau în niciun caz să neglijeze certificatele de autenticitate.

Sora cea mare răspunsese atunci că nu era cazul ca Nombeko să-și facă griji. Unchiul își avea și el defectele lui, ca oricare alt om, dar în arta de a crea certificate de autenticitate false era însă de neîntrecut. Ce-i drept, fusese prins o singură dată în Anglia și făcuse patru ani de pârnaie, dar vina era întru totul a incapabilului de la Londra, care realizase un certificat de autenticitate autentic atât de nereușit, încât falsul unchiului bătuse la ochi prin comparație. Acest incapabil fusese și el băgat la pârnaie timp de trei luni, până când Scotland Yardul își dăduse seama cum stăteau de fapt lucrurile, și anume că falsul, și nu originalul era falsificat.

Cheng Tão își învățase însă lecția. De atunci avea mare grijă să nu mai atingă perfecțiunea. Era același principiu ca acela folosit de fete când spărgeau una dintre urechile cailor din Dinastia Han pentru a le mări astfel valoarea. Fetele erau convinse că totul avea să meargă ca pe roate.

— În Anglia? se miră Nombeko care nu era convinsă că fetele înțelegeau care era diferența dintre Marea Britanie și Elveția.

Anglia ținea însă de domeniul trecutului. În închisoare, unchiul fusese coleg de celulă cu un pierde-vară din Elveția care o dăduse atât de rău în bară, încât era condamnat la de două ori mai mulți ani decât unchiul lor. Rezulta că elvețianului n-avea să-i trebuiască identitatea o bună bucată de vreme, deci o putea împrumuta unchiului fetelor, deși nu se știe dacă acesta din urmă îi ceruse voie colegului său. Unchiul n-avea reflexul de a cere voie înainte de a împrumuta ceva. În ziua când urma să fie eliberat, unchiul fusese așteptat la ieșire de poliție, cu intenția de a-l expulza în Liberia, țara din care venise înainte să fie prins. Se dovedise însă că chinezul nu era african, ci elvețian, deci fusese trimis la Basel. Sau la Berna. Sau poate Bonn. Nu-i exclus să fi fost nici Berlin. În orice caz, ideea era că fusese trimis în Elveția.

— La revedere, dragă Nombeko! ziseră fetele într-o xhosa ruginită pe care nu și-o mai aduceau aminte decât parțial și apoi o porniră la drum.

— 祝你好运! strigă Nombeko după camionetă. Baftă!

În timp ce le privea dispărând în depărtare, Nombeko făcu în câteva secunde un calcul rapid al probabilității statistice ca trei refugiate ilegale din China care nu făceau diferența între Basel și Berlin să se descurce prin Europa într-o camionetă fără asigurare de răspundere auto, să găsească Elveția, să reușească să intre în țară și acolo să-și găsească unchiul. Fără a fi date în vileag.

Deoarece nu le-a mai întâlnit din nou, Nombeko nu a aflat niciodată că fetele se hotărâseră rapid să cutreiere întreaga Europă până aveau să dea peste țara pe care o căutau. Din punctul lor de vedere, aceasta era singura soluție, căci drumurile erau pline de indicatoare imposibil de interpretat ce arătau în toate direcțiile. Nombeko nu a aflat nici dacă mașina cu plăcuțe suedeze și aspect turistic a fost lăsată să treacă fără a fi controlată la toate vămile de pe drum, inclusiv la cea dintre Austria și Elveția. În plus, nu a aflat nici că primul lucru făcut de fete după trecerea graniței a fost să intre în întâiul restaurant chinezesc care le-a ieșit în cale, să-l întrebe pe proprietar dacă nu cumva îl cunoștea pe domnul Cheng Tão. Proprietarul nu-l cunoștea, dar știa pe cineva care era posibil să cunoască pe cineva care cunoștea pe cineva care era posibil să cunoască pe cineva care spusese că avea un frate care ar fi fost posibil să aibă un chiriaș cu numele respectiv. Fetele îl găsiră pe unchiul lor într-o suburbie din Basel, iar revederea fu foarte călduroasă.

Dar nici asta n-a aflat Nombeko vreodată.

* * *

Toți chiriașii rămași în blocul de pe strada Fredsgatan erau în continuare în viață. Holger 2 și Nombeko deveniseră inseparabili. Nombeko realizase că simpla prezență a lui Holger o umplea de bucurie, în timp ce Holger se simțea incredibil de mândru de fiecare dată când Nombeko deschidea gura, căci era cea mai înțeleaptă ființă pe care o cunoscuse vreodată. Și cea mai frumoasă.

Continuau să mențină un nivel de activitate foarte ridicat printre pernele de pe ladă, în ideea că ar putea fi binecuvântați cu un copil. Deși procrearea ar fi dus la nenumărate complicații, nereușita ei nu făcea decât să intensifice gradul de frustrare al cuplului. Era ca și cum viața lor nu mai avea niciun sens și singurul lucru care putea schimba această situație era venirea pe lume a unui bebeluș.

Așa că au început să dea vina pe bombă. Dacă s-ar fi putut descotorosi de ea cumva, cu siguranță ar fi venit și bebelușul aproape de la sine. Logic vorbind, își dădeau seama că nu exista nicio legătură cauzală între bombă și bebeluș, dar totul se reducea acum la sentimente,

nu la rațiune. O dată pe săptămână, de pildă, își mutau activitățile erotice în atelierul de ceramică, în speranța că noul loc avea să le ofere șanse noi. Sau poate că nu.

Cele douăzeci și opt de diamante brute se aflau în continuare în căptușeala gecii pe care Nombeko nu o mai purta însă. După prima încercare eșuată, desfășurată cu câțiva ani în urmă, Nombeko nu dorise să expună întregul grup riscului pe care l-ar fi reprezentat încercarea de a le vinde prin diferite locuri. Acum însă, începea să cocheteze din nou cu gândul de a le vinde. Dacă ea și cu Holger ar fi făcut rost de o groază de bani, atunci s-ar fi deschis cu siguranță noi porți către prim-ministru. Era mare păcat însă că Suedia se întâmpla să fie o țară care se încăpățâna să fie atât de incoruptibilă, altfel ar fi putut să-și atingă obiectivul dând ceva mită.

Holger rămase pe gânduri. Ideea cu mita nu era deloc rea. Prin urmare, se hotărî să o pună în practică negreșit. Căută deci în cartea de telefon numărul Partidului Moderat, sună, se prezentă ca fiind Holger și declară că era gata să doneze două milioane de coroane partidului, cu condiția să-l poată întâlni mai întâi pe președintele partidului (care nu era nimeni altul decât prim-ministrul) între patru ochi.

Cei din secretariatul partidului nu întârziară să-și arate interesul. O întâlnire cu Carl Bildt putea fi organizată, fără îndoială, dar mai întâi Holger trebuia să-și divulge identitatea, să spună ce chestiuni dorea să abordeze și să-și comunice întregul nume și adresa completă.

— Aș prefera să rămân incognito, încercă Holger și i se răspunse că putea, dar că era totuși nevoie de un anumit grad de siguranță când venea vorba despre președintele partidului, care, în plus, se întâmpla să fie și șeful guvernului țării.

Holger cugetă rapid și își zise că se putea da drept fratele său și putea declara că locuiește în Blackeberg și lucrează la Elicopterul Taxi SA în Bromma.

— Îmi garantați că-l voi întâlni pe prim-ministru atunci? întrebă el.

Secretariatul nu putea garanta, dar aveau să facă tot posibilul.

— Deci vreți să donez două milioane în schimbul promisiunii că *poate* îl voi întâlni? replică Holger.

Cam așa ceva. Domnul Holger înțelegea cu siguranță.

Nu, de fapt domnul Holger nu pricepea chiar deloc. Frustrat de faptul că se dovedea a fi atât de dificil să-i spună două vorbe unui simplu prim-ministru, Holger declară că Partidul Moderat n-avea decât să-și găsească alt prost pe care să-l jecmănească, apoi le ură să le meargă cum nu se poate mai rău în alegerile următoare, după care le trânti telefonul în

nas.

Între timp, Nombeko profitase de răgazul de gândire oferit. De fapt, prim-ministrul nu stătea închis non-stop în cancelaria guvernului până i se termina mandatul. Dimpotrivă, întâlnea oameni! Tot felul de oameni, de la șefi de stat la propriii colaboratori. Câteodată mai apărea și la televizor. Mai făcea și declarații de presă la stânga și la dreapta. În cazul prim-ministrului, mai degrabă la dreapta.

Era puțin probabil ca Holger și Nombeko să se poată transforma în șefi de stat ai altor națiuni. În schimb, deși n-avea să fie ușor, era cel puțin posibil ca unul dintre ei să obțină un post de funcționar la guvern sau prin alte instituții de stat. Holger 2 n-avea decât să se înscrie la universitate. Mai întâi trebuia să reușească la admitere și apoi putea studia orice voia în numele fratelui său, cu condiția ca pe termen mediu specializarea respectivă să îl ajute să se apropie de prim-ministru. Iar dacă reușeau să transforme avutul lui Nombeko în bani lichizi, n-ar mai fi fost nevoie să mențină nici firma de distribuție de perne.

Holger 2 începu să se gândească serios la cele zise de Nombeko. Putea face științe politice sau economie politică. Dar ambele presupuneau mai mulți ani pe băncile școlii. Iar apoi, poate că n-aveau să ducă la nimic concret. Alternativa era ca lucrurile să rămână așa cum erau până la sfârșitul vieții sau cel puțin până când Holger 1 avea să-și dea seama că nu era în stare să învețe să zboare cu elicopterul sau poate până când tânăra furioasă avea să se plictisească așteptând să fie prinsă de poliție. Asta cu condiția ca americanul țăcănit să nu-i fi băgat în bucluc până atunci.

În plus, ideea de a face studii universitare îi surâsese dintotdeauna lui Holger 2.

Nombeko îl îmbrățișă pe Holger al său în semn de confirmare a planului pe care tocmai îl ticluiseră în lipsă de moștenitori. Ce senzație plăcută!

Nu le mai rămânea decât să găsească o cale sigură de a vinde diamantele.

* * *

În timp ce Nombeko încă mai rumega modalitățile și momentul cel mai potrivit în care să-l abordeze pe negustorul de diamante adecvat, soluția îi fu servită pe tavă. Întâlnirea avu loc pe trotuarul din fața bibliotecii din Gnesta.

Elementul salvator se numea, de fapt, Antonio Suarez și era un chilian care se refugiase în Suedia împreună cu părinții săi, în urma

loviturii de stat din 1973. Aproape nimeni din anturajul său nu-i știa însă numele adevărat. I se spunea sus și tare *Bijutierul*, deși nu avea nici în clin, nici în mânecă cu această meserie. E drept însă că lucrase odinioară ca vânzător în singurul magazin de bijuterii din Gnesta, unde aranjase să fie jefuit de propriul său frate, care golise localul de marfă.

Lovitura le reușise, dar în ziua următoare, fratele se pusese pe petrecut de unul singur, apoi se urcase la volan beat criță și fusese oprit de o patrulă a poliției care observase că depășise și viteza legală și, în plus, mergea și în zigzag.

Fratele, care era mai romantic de felul lui, începuse discuția cu cuvinte de laudă pentru forma sânilor singurei reprezentante de gen feminin din patrulă, motiv pentru care încasase un pumn în bot. Lovitura îi picase cu tronc, căci nimic nu e mai irezistibil decât o femeie cu temperament. Dăduse deci la o parte fiola în care agenta ofensată îl îndemnase să sufle, scosese din buzunar un inel cu diamante de o valoare de două sute de mii de coroane și o ceruse de soție.

În locul răspunsului afirmativ la care se aștepta, fratele avusese parte de o pereche de cătușe și de un drum gratuit cu mașina până la cea mai apropiată secție de poliție.

În urma investigațiilor declanșate, fratele amorezului se trezi și el în spatele gratiilor, deși negase totul cu hotărâre.

— E prima dată în viața mea când îl văd pe omul ăsta, declarase el procurorului în tribunalul din Katrineholm.

— E totuși fratele tău! replicase procurorul.

— Da, dar e prima dată când îl văd.

Procurorul avea însă dovezi serioase. Printre altele, dispunea de fotografii cu cei doi împreună din fragedă pruncie și până la maturitate. În plus, faptul că ambii aveau domiciliul la aceeași adresă din Gnesta era o circumstanță agravantă, precum și faptul că mare parte a bunurilor furate fuseseră găsite în debaraua lor comună. Dincolo de asta, până și propriii lor părinți, care erau niște oameni cinstiți, depuseseră mărturie împotriva lor.

Tipul căruia de atunci a început să i se spună Bijutierul a fost condamnat la patru ani de închisoare, la fel ca și fratele lui, de altfel. După ispășirea pedepsei, fratele s-a întors în Chile, în timp ce Bijutierul a început o afacere cu bijuterii ieftine importate din Bolivia. Planul lui era să pună bani la ciorap până reușea să strângă un milion de coroane, iar apoi să iasă la pensie în Thailanda. Pe Nombeko o știa din vedere de prin piețele și târgurile în care își vindea bijuteriile. Nu erau prieteni la cataramă, dar se salutau de fiecare dată când se întâlneau.

Problema era că publicul care frecventa piețele suedeze nu părea să prețuiască măiestria inimilor de argint boliviene fabricate din plastic. După doi ani de trudă, Bijutierul căzuse în depresie, cuprins de sentimentul că totul era în zadar (ceea ce, în linii mari, chiar era just). În goana lui după milion, Bijutierul ajunsese la o sută douăzeci și cinci de mii de coroane, dar se simțea cu totul sleit de puteri. În starea sa de depresie, se dusese la hipodromul Solvalla într-o sâmbătă după-amiază și mizase toți banii pe cursele de trap în ideea că îi va pierde pe toți și că apoi tot ce avea să-i rămână de făcut era să se întindă pe o bancă din parcul Humlegården în așteptarea morții.

Întâmplarea făcuse atunci ca toți caii să aibă o cursă bună, cum și trebuia (dar nu reușeau niciodată), iar la sfârșitul zilei un singur câștigător putea încasa treizeci și șase virgulă șapte milioane de coroane, dintre care două sute de mii pe loc în bani gheață.

Bijutierul se hotărâse să renunțe la planul de a-și aștepta sfârșitul pe o bancă din parcul Humlegården și se îndreptase spre barul Café Opera cu gândul să se îmbete.

Noul plan îi reușise peste măsură. În după-amiaza zilei următoare se trezise în apartamentul de lux al hotelului Hilton de lângă Slussen, complet dezbrăcat, cu excepția șosetelor și a chiloților. Primul gând care îi trecuse prin minte, având în vedere prezența chiloților, fusese că probabil nu se distrase așa cum merita situația în noaptea de dinainte, dar nu era pe deplin convins, căci nu-și aducea aminte absolut nimic.

Comandase apoi micul dejun în cameră. Înfruptându-se din omletă și sorbind din șampanie, Bijutierul hotărâse ce avea să facă cu viața sa. Renunțase la ideea de a se pensiona în Thailanda. Avea de gând să rămână în Suedia și să-și deschidă propria afacere.

Bijutierul avea să devină… bijutier.

Din pură răutate își alesese un spațiu perete în perete cu magazinul în care lucrase odinioară și pe care mai apoi îl jefuise. Iar cum Gnesta era Gnesta și un magazin de bijuterii era deja prea mult, după mai puțin de o jumătate de an reușise să-l aducă pe vechiul său patron în pragul falimentului. Patronul nu era nimeni altul decât cel care aproape că sunase poliția când Nombeko intrase în magazin cu gândul să-i vândă un diamant.

Într-o bună zi din 1994, Bijutierul întâlni așadar în drumul său spre lucru o femeie de culoare în fața bibliotecii. Oare unde o mai văzuse?

— Bijutiere! strigă Nombeko. Nu te-am mai văzut de o grămadă de timp. Care mai e viața ta?

A, da, era tipa care umbla cu americanul ăla țicnit și cu cele trei

chinezoaice cu care nu se putea ajunge niciodată la o înțelegere.

— Sunt bine, mulțumesc. Am renunțat la inimile de argint boliviene din plastic și m-am apucat de lucruri mai serioase, ca să zic așa. Sunt bijutier aici în Gnesta acum.

Nombeko fu încântată de veste. Într-un mod neașteptat își făcuse rost de un contact în breasla bijutierilor din Suedia. În plus, era vorba despre unul care se dovedise a fi lipsit de mustrări de conștiință sau care poate că era cu totul lipsit de conștiință.

— Minunat, zise ea. Atunci ar trebui să-ți spun *domnul* Bijutier de acum încolo. Ai fi cumva interesat de o afacere sau două? Întâmplarea face că am câteva diamante brute puse deoparte și aș vrea să încasez ceva bani gheață pe ele.

„Nebănuite sunt căile Domnului“ își zise Bijutierul în sinea lui. Se rugase la Dumnezeu de când se știa și Domnul nu-i dăduse nimic înapoi. Iar acel jaf eretic pe care îl comisese ar fi trebuit să facă relația sa cu Cel de Sus și mai delicată. Domnul însă se grăbea acum să-i dea totul mură-n gură.

— Interesul meu pentru diamantele brute este enorm, domnișoară… Nombeko, dacă nu cumva mă înșel?

Până atunci, afacerile nu merseseră deloc așa cum își dorea Bijutierul. Acum însă putea renunța la planul de a se jefui pe sine însuși încă o dată.

Trei luni mai târziu, toate cele douăzeci și opt de diamante fuseseră achiziționate și vândute mai departe. În locul lor, Nombeko și Holger dispuneau acum de un rucsac plin cu bani. Nouăsprezece virgulă șase milioane de coroane, cu siguranță cu cincisprezece la sută mai puțin decât ar fi obținut dacă afacerea nu ar fi trebuit să fie reglată cu atâta discreție. Reacția lui Holger 2 fu:

— Nouăsprezece virgulă șase milioane sunt totuși nouăsprezece virgulă șase milioane!

Holger 2 tocmai se înscrisese la examenul de admitere la facultate. Soarele strălucea și păsările ciripeau.

---

7 Carola este una dintre cele mai cunoscute cântărețe de muzică ușoară din Suedia. În 1991 a câștigat concursul Eurovision cu melodia *Fångad av en stormvind* (Prinsă în mijlocul furtunii) la care face aluzie textul. (*N.t.*)

Partea 4

„Nu e nevoie ca viața să fie simplă, atâta vreme cât nu e lipsită de conținut.“

Lise Meitner

Capitolul 14

Despre o vizită nedorită
și un deces subit

În primăvara anului 1994, Africa de Sud a devenit prima și, până în momentul de față, singura țară din lume care și-a produs propriile arme nucleare, pentru ca apoi să se debaraseze imediat de ele. De bunăvoie și nesiliți de nimeni, și-au desființat întregul program nuclear cu puțin timp înainte ca minoritatea albă să fie constrânsă să predea puterea negrilor. Procesul s-a întins pe mai mulți ani și a fost realizat sub tutela Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, iar aceasta, odată ce operațiunea a fost oficial încheiată, a confirmat eliminarea celor șase bombe atomice ale Africii de Sud.

Cea de-a șaptea, cea care, oficial vorbind, nu existase niciodată, continua să existe. Iar în curând avea chiar s-o ia la picior.

Totul a început când tânăra furioasă s-a săturat în cele din urmă că nu era deloc prinsă de poliție. Ce mama naibii făceau? Ea depășea viteza legală, trecea peste linii continue, le claxona pe babele care traversau strada, și ei nimic. Trecuseră ani după ani fără ca nici măcar un agent de poliție să-și arate interesul pentru ea. Existau mii de polițiști în această țară și n-aveau decât să se ducă naibii cu toții, problema era însă că Celestine nu avusese ocazia să transmită acest mesaj niciunuia dintre ei.

Ideea că ar putea să cânte „Non, je ne regrette rien“ îi surâdea în continuare mult prea mult ca să renunțe la job, dar simțea că trebuia să se întâmple ceva în curând, căci altfel avea să se trezească într-o bună zi făcând parte din orânduirea socială. Și când te gândești că Holger 2 îi propusese doar cu câteva zile în urmă să-și ia permisul pentru camion. Păi asta ar fi distrus totul!

Cuprinsă de frustrare, tânăra furioasă se duse la Bromma și îi spuse lui Holger 1 că venise vremea să iasă la atac. *Acum*.

— La atac? zise Holger 1 nedumerit.

— Da. Să schimbăm macazul.

— Și la ce te-ai gândit?

Tânăra furioasă nu putea preciza exact, dar s-a dus la cel mai apropiat chioșc și a cumpărat un exemplar al cotidianului burghez de rahat *Dagens Nyheter*, care nu făcea altceva decât să-i pupe în fund pe cei de la putere. De-a dreptul rușinos!

Apoi începu să răsfoiască. Găsi multe lucruri care o făcură și mai furioasă decât era ea de fel. Ceea ce-o făcu să-și iasă de-a dreptul din pepeni fu un mic articol de la pagina șaptesprezece.

— Uite aici! zise ea. Ăsta-i un lucru pe care pur și simplu nu-l putem accepta!

În articol era vorba despre un partid relativ recent înființat, Democrații Suedezi, care urmau să demonstreze în piața Sergel în ziua următoare. Cu aproape trei ani în urmă, partidul obținuse 0,09% din voturi la alegerile parlamentare din Suedia și, după părerea tinerei furioase, era al dracului de mult. Aceasta îi explică prietenului său că partidul era compus din indivizi care încercau să ascundă faptul că erau rasiști și care, în plus, erau conduși de un fost nazist. Mai adăugă că Democrații Suedezi se dădeau cu toții în vânt după Casa Regală.

Prin urmare, din punctul de vedere al tinerei furioase, această demonstrație avea nevoie urgentă de o antidemonstrație!

Atitudinea partidului față de statutul regelui și al reginei îl făcu și pe Holger 1 să se înfierbânte. Ce plăcere să se dedice educării opiniei publice în spiritul tatălui său Ingmar după atâta amar de ani!

— Hai, că tot sunt eu liber mâine, se învoi el. Hai, mergem întâi acasă la Gnesta să ne pregătim!

Nombeko îi surprinse pe Holger 1 și pe tânăra furioasă în timp ce își fabricau pancarte pentru a doua zi. Pe ele apăreau următoarele inscripții: „Afară cu Democrații Suedezi din Suedia“, „Jos Casa Regală“, „Pe lună cu regele“ și „Democrații Suedezi sunt bătuți în cap“.

Nombeko citise deja câte ceva despre acest partid și recunoscuse stilul. A fi nazist nu reprezenta o piedică în calea unei cariere politice. Aproape toți prim-miniștrii sud-africani din cea de-a doua jumătate a secolului XX aveau exact acest profil. Era drept că partidul nu obținuse decât o zecime de procent din voturi la cele mai recente alegeri parlamentare, dar discursul lui se baza pe frică și Nombeko era convinsă că frica era o armă de viitor, căci așa fusese dintotdeauna.

De aceea Nombeko nu era deloc de acord cu afirmația „Democrații Suedezi sunt bătuți în cap“. Dimpotrivă, faptul că renunțaseră la calificativul de naziști, continuând însă să urmeze ideologia, era chiar o mișcare inspirată.

Auzind acestea, tânăra furioasă prezentă o nouă teorie din care reieșea că bănuia că și Nombeko era de fapt nazistă.

Nombeko îi lăsă în pace pe producătorii de pancarte și se grăbi să-l avertizeze pe Holger 2 în legătură cu faptul că nerodul său de frate și

prietena acestuia erau pe drum spre Stockholm să facă scandal, ceea ce le putea crea probleme.

— Nimic nu e etern, nici măcar liniștea, replică Holger 2, fără să-și poată închipui amploarea încercărilor care îi așteptau.

* * *

Vorbitorul principal la demonstrația Democraților Suedezi era însuși liderul partidului. Cocoțat pe un podium improvizat și cu microfonul în mână, declama valorile suedeze și pericolele care le amenințau. Formulă, de asemenea, cerințe precum interzicerea imigrației și reintroducerea pedepsei cu moartea, care nu mai fusese practicată în Suedia din noiembrie 1910.

În fața lui stăteau vreo cincizeci de adepți și aplaudau. În spatele lor se aflau o tânără furioasă și prietenul ei, cu pancartele împachetate deocamdată. Planul lor era să dea startul antidemonstrației exact în momentul în care liderul partidului își va fi terminat discursul, ca să nu riște ca protestul lor să fie acoperit de strigătele celorlalți.

Discursul tocmai începuse când Celestine, tânăra noastră furioasă, își dădu seama că trebuie să facă treaba mică. Îi șopti lui Holger în ureche că avea să se strecoare în casa de cultură de peste drum, dar că avea să revină imediat.

— Și atunci le arătăm noi lor, zise ea dându-i un pupic pe obraz iubitului ei Holger.

Din păcate, discursul se termină subit, iar publicul începu să se împrăștie în toate direcțiile. Holger 1 se simți obligat să acționeze de unul singur. Prin urmare, despachetă prima pancartă pe care scria „Democrații Suedezi sunt bătuți în cap“. De fapt, ar fi preferat-o pe cea cu inscripția „Pe lună cu regele“, dar acum nu mai avea încotro. În plus, asta era preferata lui Celestine.

Nici nu apucase să-și afișeze pancarta mai mult de două secunde, că fu observată de doi tineri democrați suedezi care nu apreciară deloc mesajul.

Deși ambii erau pensionați pe caz de boală, se îndreptară în fugă spre Holger, îi smulseră pancarta din mână și încercară s-o rupă în bucățele. Nereușind, unul dintre ei începu să muște din pancartă, sugerând astfel că formularea inscripționată avea baze reale.

Dar cum nici această tehnică nu dădu rezultatul dorit, celălalt tânăr începu să-l lovească pe Holger cu pancarta în cap până o rupse în două. Apoi ambii tineri se puseră să sară pe Holger cu bocancii lor negri până obosiră. Holger zăcea zdrobit la pământ, dar îi mai rămăsese energia

să scâncească „Vive la République“ către cei doi tineri care se simțiră din nou provocați. Nu că ar fi înțeles ce zisese Holger, dar scosese niște sunete și pentru asta merita încă o tură.

Odată ce terminară și cea de-a doua repriză de lovituri, cei doi se hotărâră să se descotorosească de epavă. Îl târâră pe Holger de păr și de un braț de-a lungul pieței până la gura de metrou. Acolo, îl trântiră din nou la pământ în fața porților de acces și începură să-l agreseze pentru a treia oară. De data aceasta, îi dădură câteva șuturi strigându-i celui care acum de-abia se mai putea mișca să se târască în jos în stația de metrou și să nu-și mai arate niciodată căpățâna urâtă la suprafață.

— Vive la République! strigă Holger cu destul curaj după cei doi pentru a doua oară de unde zăcea zdrobit. Aceștia bombăniră la rândul lor un „imigrant nenorocit“ și își luară tălpășița.

Holger în schimb rămase la pământ până îi veni în ajutor un reporter de la televiziunea suedeză, care se afla acolo împreună cu fotograful său pentru a pregăti un articol despre partidele periferice de extremă dreapta a căror activitate lua amploare.

Reporterul îl întrebă pe Holger cine era și ce organizație reprezenta. Victima zdrobită și confuză răspunse că se numea Holger Qvist și că îi reprezenta pe toți cetățenii țării care sufereau sub jugul monarhiei.

— Deci sunteți republican? întrebă reporterul.

— Vive la République, zise Holger pentru a treia oară într-un răstimp de patru minute.

Tânăra furioasă își făcuse nevoile, dar când ieși din casa de cultură nu-l găsi pe Holger decât după ce se hotărâse să urmeze mulțimea de oameni spre gura de metrou. Își făcu loc cu coatele, îl îmbrânci pe reporter și îl trase pe Holger după ea spre metroul care avea să-i lase exact în stația de unde trebuia să ia personalul de Gnesta.

Povestea s-ar fi putut sfârși aici, dacă fotograful reporterului nu ar fi documentat măcelul, încă de la primul atac asupra lui Holger, inclusiv tentativa de a mușca din pancartă. Exact la momentul potrivit, fotograful reușise pe deasupra să prindă chipul chinuit al lui Holger în prim-plan în momentul când aproape că șoptise „Vive… la… République“ după cei doi suedezi-democrați pensionați pe caz de boală, deși erau sănătoși tun.

După montaj, atacul fu scurtat la treizeci și două de secunde și fu transmis la telejurnal chiar în aceeași seară, împreună cu scurtul interviu obținut. Deoarece efectul dramatic al celor treizeci și două de secunde era de-a dreptul fenomenal, în mai puțin de douăzeci și șase de ore, canalul

de televiziune reuși să vândă drepturile de difuzare în treizeci și trei de țări. Într-un timp record, mai mult de un miliard de oameni din jurul lumii îl văzuseră pe Holger 1 mâncând bătaie.

* * *

A doua zi de dimineață, Holger se trezi cu niște dureri sfâșietoare în tot corpul. Cum însă nimic nu părea să fie rupt, se hotărî în cele din urmă să meargă la serviciu. Două dintre cele trei elicoptere plecau în misiune în dimineața respectivă și, de obicei, avea o groază de hârțogărie de completat în asemenea cazuri.

Ajunse la serviciu cu zece minute întârziere, iar șeful, care se întâmpla să fie unul dintre piloți, îi ordonă să se întoarcă acasă de urgență.

— Te-am văzut aseară la televizor. Cum de reușești să te ții pe picioare după așa o ciomăgeală? Du-te acasă și odihnește-te, ia-ți liber, pentru numele lui Dumnezeu! zise șeful înainte să decoleze cu unul dintre cele două elicoptere Robinson 66, în drum spre Karlstad.

— La cum arăți, o să bagi frica în oameni, țicnitule, zise celălalt pilot și apoi luă cel de-al doilea elicopter Robinson 66 și se înălță în direcția Göteborg.

Holger rămase singur cu cel de-al treilea elicopter, un Sikorsky 76.

Holger nu se putea hotărî dacă să se întoarcă acasă. Intră șchiopătând în bucătărie, își turnă o ceașcă de cafea și apoi se întoarse la biroul său. Nu prea știa cum să reacționeze. Pe de o parte, se simțea cu totul zdrobit. Pe de altă parte, se simțea tare mândru de ecoul pe care îl avuseseră imaginile transmise la telejurnal. Poate că avea să declanșeze o mișcare republicană în întreaga Europă!

Holger înțelesese că nu exista vreun canal de televiziune cu ceva pretenții care să nu fi difuzat filmulețul în care lua bătaie. Și ce mamă de bătaie luase! Dăduse bine de tot la televizor. Holger nu se putea abține să nu fie mândru de sine însuși.

Chiar în acel moment intră un bărbat în birou. Pe neașteptate.

Clientul îl privi pe Holger, care simți instantaneu că avea în fața sa o persoană și o situație pe care era mai bine să le evite. Însă n-avea loc să treacă pe lângă bărbat, iar privirea acestuia era atât de severă, încât Holger rămase pe scaun.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el îngrijorat.

— Dați-mi voie să mă prezint, zise bărbatul în engleză. Numele meu nu vă privește și reprezint un serviciu de informații cu care n-aveți nimic de-a face. Când mi se fură lucruri, mă înfurii. Iar când lucrul furat

se întâmplă să fie o bombă atomică, atunci mă înfurii și mai tare. În plus, în cazul de față am avut destul timp la dispoziție ca să-mi sporească și mai mult furia. Pe scurt, sunt *extrem de furios*.

Holger Qvist nu pricepea nimic. Era o senzație care nu-i era deloc străină, cu toate acestea încă îl mai incomoda. Bărbatul cu privirea severă (și o voce la fel de severă) scoase două fotografii mărite din servietă și le așeză pe birou în fața lui. În prima se vedea clar Holger 2 pe o platformă de încărcat marfă, iar în cea de-a doua, Holger 2 încărca o ladă mare în camion cu ajutorul unui alt bărbat care conducea un cărucior. Era lada *aia*. Fotografiile erau datate 17 noiembrie 1987.

— Ăsta ești tu, zise agentul arătând cu degetul spre fratele lui Holger. Iar asta e a mea, adăugă el arătând spre ladă.

* * *

Agentul Mossad A suferise timp de șapte ani din cauza bombei atomice dispărute. Și tot atâta timp dedicase încercărilor de a o localiza. Începuse imediat să lucreze urmând două piste paralele. Prima era dedicată eforturilor de a găsi hoțul, în speranța că hoțul și obiectul furat se găseau în continuare în același loc. Cea de-a doua consta în a trage cu urechea, în caz că ar fi apărut o bombă atomică la vânzare în Europa Occidentală sau în restul lumii. Dacă nu reușea să pună mâna pe bombă urmărind hoțul, spera să reușească totuși cu ajutorul celui care aranja târguielile.

Primul lucru pe care îl făcuse A fusese să zboare de la Johannesburg la Stockholm, unde analizase înregistrările camerelor de supraveghere de la ambasada israeliană. Camera de la poartă arăta clar că femeia care semna de primire în condica paznicului nu era nimeni alta decât Nombeko Mayeki.

Nu era oare posibil ca totul să fi fost o greșeală? Nu, altfel de ce ar fi venit la ambasadă cu camionul? Zece kilograme de carne de antilopă ar fi încăput și într-un coș de bicicletă.

Dacă ar fi fost o greșeală, atunci s-ar fi întors când și-ar fi dat seama, căci trebuie zis că, din câte se putea vedea din filmele disponibile, Nombeko nu era de față atunci când lada fusese mutată în camion. În acel moment, se afla în continuare la poartă și semna documentele.

Nu, nu exista nicio îndoială. Agentul secret Mossad, cu multiple decorații la activ, fusese păcălit pentru a doua oară în cariera sa. De o femeie de serviciu. Aceeași care îl păcălise și prima dată.

Din fericire, agentul era un om cu multă răbdare. Într-o bună zi, mai devreme sau mai târziu, drumurile lor aveau să se întâlnească din

nou.

— Și atunci, scumpa mea Nombeko Mayeki, o să-ți dorești să fii altcineva și să te afli altundeva.

Camera de la poarta ambasadei filmase de asemenea plăcuța de înmatriculare a camionului roșu care fusese folosit pentru furtul armei. Cealaltă cameră, cea de pe platforma de încărcare, captase mai multe imagini clare ale bărbatului care o ajutase — alb, cam de aceeași vârstă ca Nombeko. Agentul A avusese grijă să imprime câteva copii.

Apoi se pusese pe treabă. În cadrul investigațiilor ulterioare se dovedise că Nombeko Mayeki dispăruse din centrul de primire a refugiaților din Upplands Väsby în ziua în care recuperase bomba de la ambasadă. Iar de atunci nu-i mai dăduse nimeni de urmă.

Plăcuța de înmatriculare aparținea unei anumite Agnes Salomonsson din Alingsås. Atunci ieși la iveală că mașina era într-adevăr roșie, dar nicidecum un camion, ci un Fiat Ritmo. Plăcuțele erau, prin urmare, furate. Această femeie de serviciu acționa extrem de profesionist.

Singurul lucru care îi rămăsese de făcut agentului A în această primă fază a operațiunii era să transmită Interpolului fotografia proaspăt realizată a șoferului camionului. Nici această pistă nu dusese însă nicăieri. Persoana în cauză nu era membrul vreunui grup de trafic de arme cunoscut. Și totuși se afla la volanul unei mașini care transporta o bombă atomică.

Agentul A trăsese atunci concluzia logică, deși greșită, că fusese păcălit de cineva care știa exact ce făcea, că bomba atomică părăsise deja teritoriul Suediei și că, prin urmare, el trebuia să se concentreze asupra tuturor posibilităților adiacente ce puteau fi identificate pe plan internațional.

Munca agentului A fu cu mult îngreunată de apariția pe piață a altor bombe atomice de-a lungul anilor. Odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice, bombe atomice reale sau închipuite au invadat piața. Încă din 1991 în rapoartele serviciilor de informații se putea citi despre o bombă atomică dispărută în Azerbaidjan. Hoții avuseseră de ales între două rachete disponibile și o luaseră pe cea care cântărea cel mai puțin. Prin urmare, nu luaseră cu ei decât învelișul, dovedind astfel că hoții de bombe atomice nu sunt neapărat mai inteligenți decât restul populației.

În 1992 agentul A începu să urmărească o nouă pistă. Uzbekul Sjavkat Abdoujaparov, fost căpitan în armata sovietică, își lăsase soția și copiii în Taşkent și dispăruse, reapărând ulterior în Shanghai, unde, după propriile spuse, avea o bombă de vânzare la un preț de cincisprezece milioane de dolari. Prețul dădea de înțeles că era vorba despre o armă cu

un potențial distructiv extrem, dar înainte ca agentul A să fi apucat să ajungă la fața locului, căpitanul Abdoujaparov fusese găsit într-un bazin din port cu o șurubelniță înfiptă în ceafă. Bomba lui nu era nicăieri de găsit însă, și nici nu mai apăru vreodată pe piață.

Începând din 1994, agentul A fusese obligat să staționeze la Tel Aviv, pe un post deloc neînsemnat, dar cu mult sub nivelul pe care l-ar fi obținut dacă nu ar fi avut loc incidentul cu bomba atomică sud-africană. Agentul nu s-a lăsat însă bătut, ci a continuat să urmărească diferite piste, însă fără să mai facă deplasări, dar imaginile lui Nombeko și ale bărbatului necunoscut care conducea camionul îi rămăseseră proaspete în memorie.

Pe neașteptate, cu o seară în urmă, în timpul unei misiuni de scurtă durată și fără prea mari pretenții, la Amsterdam, lucrurile luaseră o nouă întorsătură! După șapte ani! La știrile de la televizor. Niște imagini de la un tumult politic într-o piață din Stockholm. Membri ai partidului xenofob Suedezii Democrați îl duc târâș pe un antidemonstrant. Îl bagă într-o gură de metrou. Îi dau șuturi cu bocancii. Și apoi momentul de grație: un prim-plan cu victima!

El e!

E bărbatul cu camionul roșu!

Din informațiile transmise la știri: Holger Qvist, Blackeberg, Suedia.

* * *

— Vă rog să mă scuzați, dar nu înțeleg despre ce bombă atomică vorbiți.

— Chiar n-ai mâncat destulă bătaie ieri? întrebă agentul A. Poți să-ți bei cafeaua dacă vrei, dar grăbește-te, pentru că peste cinci secunde tu și cu mine plecăm să-i facem o vizită lui Nombeko Mayeki, oriunde s-ar afla ea.

Efortul depus pentru a pune lucrurile cap la cap îi intensifică lui Holger 1 durerea în capul deja umflat. Bărbatul de pe partea cealaltă a mesei lucra deci pentru serviciile de informații ale unui alt stat. Și credea că Holger 1 era Holger 2. Și o căuta pe Nombeko. Care îi furase o… *bombă atomică*.

— Lada! strigă Holger 1 subit.

— Exact. Unde e? întrebă agentul A. Zi-mi unde se află lada cu bomba!

Holger contemplă adevărul care tocmai i se revelase. Avuseseră mama tuturor visurilor revoluționare într-un depozit de pe strada

Fredsgatan timp de șapte ani, fără ca el să-și fi dat seama de asta. Timp de șapte ani avusese la dispoziție poate singurul lucru din lume care l-ar fi putut convinge pe rege să abdice.

— Să arzi în focurile iadului! mormăi Holger 1 în engleză, mai mult din reflex.

— Ce-ai spus? întrebă agentul A.

— A, nu dumneavoastră, domnule, se scuză Holger, ci domnișoara Nombeko.

— Sunt total de acord cu tine, zise agentul, dar nu am de gând să aștept să se întâmple. De-aia trebuie să mă conduci la ea *acum*. Unde este? Răspunde-mi!

Agentul A avea încredere în vocea sa severă. Iar acum scosese și pistolul.

Lui Holger îi treceau prin minte imagini din copilărie. Se gândea la lupta pe care o purtase tatăl său, la cum el însuși fusese angrenat să i se alăture și la neputința lui de a continua lupta pe cont propriu.

Iar acum avea conștiința faptului că soluția fusese tot timpul sub nasul său.

Ceea ce-l durea cel mai tare nu era faptul că se afla în fața unui agent secret pregătit să-l împuște dacă nu-l ducea la Nombeko și la lada ei. Era faptul că fusese păcălit de iubita sud-africană a fratelui său. Și că acum era prea târziu. Timp de șapte ani ar fi putut să îndeplinească visul tatălui său în orice zi. Și nu-și dăduse nicio clipă seama de asta.

— Poate că n-ai auzit întrebarea? zise agentul. Crezi că un glonț în genunchi te-ar putea ajuta să mă asculți cu mai multă atenție?

Un glonț în genunchi, nu între ochi. Holger 1 încă mai avea un rol de jucat. Dar ce avea să se întâmple mai târziu? Dacă îl ducea pe agent pe strada Fredsgatan, bărbatul cu pistolul avea oare să pună lada care probabil cântărea o tonă la subraț și să-și ia rămas-bun?

Nu, lucrurile n-aveau să se petreacă așa. Dimpotrivă, avea să-i omoare pe toți, după ce îl vor fi ajutat să încarce bomba în camionul roșu.

Avea să-i omoare pe toți dacă Holger 1 nu făcea imediat ceea ce tocmai înțelesese că trebuia să facă. Singurul lucru pentru care mai putea lupta acum era dreptul fratelui său și al lui Celestine să rămână în viață.

— O să vă duc la Nombeko, domnule agent, zise Holger 1 în cele din urmă. Dar trebuie să luăm elicopterul dacă nu vreți s-o ratați din nou. E pe picior de plecare, cu bombă cu tot.

Minciuna că trebuia să acționeze rapid îi venise din senin. Eventual, ar fi putut chiar fi calificată drept idee, caz în care ar fi fost vorba despre o premieră, reflectă Holger. Ar fi fost prima și ultima lui

idee, căci avea de gând să-și dedice în sfârșit viața unui scop nobil.

Avea să moară.

Agentul A nu avea de gând să se lase păcălit pentru a treia oară de femeia de serviciu și de lacheii ei. Care era șpilul de data asta?

Poate că Nombeko își dăduse seama de riscul la care se expunea odată cu apariția lui Holger Qvist la televizor? Oare ăsta să fi fost motivul pentru care se pregătea să-și ia tălpășița? Printre talentele agentului se numărau capacitatea de a face diferența între o gâscă din Dinastia Han autentică și una falsă, între un diamant brut și o bucată de sticlă, precum și multe, multe altele.

Dar să piloteze un elicopter nu știa însă. Trebuia deci să aibă încredere în pilot, adică în bărbatul din fața sa. Aveau să fie doar ei doi în cabină, el cu pistolul în mână, iar celălalt la cârmă.

Hotărî să ia elicopterul, dar nu înainte de a-l contacta pe B, în caz că avea să intervină ceva.

— Dă-mi coordonatele exacte ale locului în care se află femeia de serviciu, ordonă A.

— Femeia de serviciu? se miră Holger 1.

— Domnișoara Nombeko.

Holger se execută. În câteva secunde, cu ajutorul programului cartografic din calculatorul de la birou, obținu datele cerute.

— Bine. Acum stai pe loc până termin de comunicat. Apoi decolăm.

Agentul A dispunea de un dispozitiv extrem de modern, și anume un telefon mobil foarte avansat, cu ajutorul căruia trimise un mesaj cifrat colegului său B, punându-l la curent în legătură cu locul în care se afla, cu cine, precum și încotro se îndrepta și de ce.

— Plecarea! ordonă el apoi.

De-a lungul anilor, Holger luase cel puțin nouăzeci de ore de pilotaj de la colegii săi, piloții firmei Elicopter Taxi din Bromma. Asta era însă prima dată când zbura singur. Viața lui se apropia de sfârșit și era conștient de acest lucru. I-ar fi făcut mare plăcere să o tragă după el în ghearele morții și pe nemernica de Nombeko. Cum îi zisese agentul — femeia de serviciu? Nu-i dorea însă aceeași soartă și fratelui său. Și cu atât mai puțin încântătoarei Celestine.

Imediat ce avea să treacă deasupra nivelului de supraveghere, avea să rămână la două mii de picioare înălțime, la o viteză de o sută douăzeci de noduri. Era o tură de maximum douăzeci de minute.

În momentul când Holger 1 și agentul se aflau în apropiere de Gnesta, Holger *nu* începu aterizarea. Trecu pe pilotul automat în direcția

est, menținând înălțimea de două mii de picioare și viteza de o sută douăzeci de noduri. Apoi își dădu jos centura de siguranță și căștile și se îndreptă spre spatele cabinei.

— Ce naiba faci? îl întrebă agentul, dar Holger nu se obosi să-i răspundă.

În timp ce Holger 1 descuia ușa din spate a elicopterului împingând-o la o parte, agentul se afla în continuare pe scaunul din față. Nu reușea să se întoarcă să vadă ce făcea Holger fără să-și dea și el jos centura de siguranță. Dar cum naiba se desfăcea? Era complicat, iar el se grăbea, dar continua să încerce. Se zvârcolea și centura i se strângea și mai mult în jurul corpului. Îl amenință pe Holger:

— Dacă sari, te împușc!

Holger 1, care în mod normal nu avea replică, se surprinse pe sine însuși:

— Vreți să fiți sigur că mor înainte să lovesc pământul? Și cum credeți că o astfel de acțiune v-ar îmbunătăți situația, domnule agent?

A se simțea frustrat. Urma să fie lăsat singur în aer într-o aeronavă pe care nu știa s-o conducă. În plus, mai fusese și surclasat verbal de pilotul care avea de gând să se sinucidă. Pentru a doua oară în viață, era gata-gata să tragă o înjurătură. Se mai zvârcoli un pic în centură, încercă să-și mute pistolul din mâna dreaptă în stânga și… îi scăpă din mână!

Pistolul aterizâ pe podea în spatele scaunului din spate. Alunecă apoi mai departe și ajunse la Holger care stătea cu hainele fluturându-i în vânt, gata să sară.

Acesta ridică pistolul mirat și-l băgă în buzunar. Apoi îi ură domnului agent multă baftă în înțelegerea modului de funcționare a unui elicopter S-76.

— Ce ghinion că am uitat manualul la birou!

Holger spusese tot ce avea de zis. După care sări. Iar pentru câteva clipe se simți cuprins de o senzație de pace interioară. Numai pentru câteva clipe.

Apoi își dădu seama că ar fi putut să folosească pistolul împotriva agentului.

„Tipic!“ își zise Holger 1 în sinea lui. „Mai mereu sunt greu de cap și niciodată destul de rapid.“

Corpul său accelerâ și atinse o viteză maximă de două sute patruzeci și cinci de kilometri la oră în cursul traseului cu o lungime de șase sute zece metri pe care îl avea de parcurs înainte de a lovi pântecele dur al mamei Pământ.

— Adio, lume necruțătoare! Iată-mă, tată, vin! zise Holger fără

măcar să-și audă propriile cuvinte în vâjâitul vântului.

Agentul A rămase de unul singur într-un elicopter ce zbura pe pilot automat, înspre est, în direcția Mării Baltice, cu o viteză de o sută douăzeci de noduri. Habar n-avea cum să deconecteze pilotul automat sau ce trebuia să facă în caz că reușea. Avea combustibil pentru circa optzeci de minute de zbor, până la granița estoniană erau o sută șaizeci de minute de zbor, iar la mijloc se întindea marea.

Agentul A cercetă multitudinea de butoane, lămpi și instrumente din fața sa. Apoi se întoarse și privi în spate. Ușa rămăsese deschisă, nu mai avea cine pilota aeronava. Idiotul de pilot îi luase pistolul și sărise. Dedesubt pământul începea să dispară și în locul lui apăreau întinderi de apă. Peste tot doar apă.

Agentul se mai aflase și în alte situații-limită de-a lungul carierei sale. Era antrenat să-și păstreze de fiecare dată sângele-rece. Prin urmare, își examină situația în mod analitic și fără grabă. Apoi se auzi murmurând:

— Mama.

* * *

Blocul dărăpănat de pe strada Fredsgatan nr. 5 din Gnesta îndeplinise condițiile pentru a fi demolat timp de aproape douăzeci de ani înainte să-l ajungă din urmă realitatea crudă a vieții. Totul începu într-o zi când șefa Administrației pentru Siguranța Alimentară ieșise să-și plimbe câinele. Era în toane cam rele, căci cu o seară înainte îi dăduse papucii partenerului ei de viață din motive întemeiate. Se enervă și mai tare când câinele o luă la fugă după o cățea. Toți masculii sunt o apă și-un pământ, indiferent dacă sunt bipezi sau patrupezi!

Plimbarea din acea dimineață se prelungi astfel destul de mult, iar înainte de a prinde câinele ațâțat, șefa de la Administrația pentru Siguranța Alimentară apucă să observe că blocul dărăpănat de pe strada Fredsgatan nr. 5 părea să fie locuit. Era vorba despre același bloc cu care avusese de-a face cu câțiva ani în urmă când cineva anunțase la ziar că acolo se deschisese un restaurant.

Era oare posibil să fi fost păcălită? Șefa Administrației pentru Siguranța Alimentară detesta două lucruri mai presus de toate: pe fostul partener și să fie păcălită. Firește, combinația între a fi păcălită și fostul partener de viață fusese apogeul. Dar nici situația de față nu era de tolerat.

Zona fusese declarată zonă industrială încă din 1992, când Gnesta se rupsese de Nyköping și devenise municipalitate de sine stătătoare.

Municipalitatea avusese intenția de a se ocupa de zona respectivă, dar între timp apăruseră alte priorități. Oricum, asta nu însemna că acolo se putea aciua oricine. În plus, se părea că mai desfășurau și activități economice fără autorizație în vechiul atelier de ceramică de pe cealaltă parte a străzii, altfel tomberonul de gunoi din fața ușii n-ar fi fost plin de saci goi de argilă.

Șefa Administrației pentru Siguranța Alimentară era dintre cei care erau de părere că a desfășura o activitate economică fără autorizație reprezintă etapa premergătoare anarhiei.

Mai întâi își descărcă frustrarea pe bietul câine, apoi se întoarse acasă, unde îi turnă niște bucățele de carne într-un castron, după care își luă rămas-bun de la năbădăiosul Akilles. La fel ca oricare alt mascul ale cărui nevoi sexuale tocmai au fost satisfăcute, câinele adormi buștean, în timp ce stăpâna se îndreptă spre serviciu unde, împreună cu colegii săi, avea de gând să pună capăt vestului sălbatic în plină desfășurare de pe strada Fredsgatan.

Câteva luni mai târziu, când ciclul birocratic și politic se încheiase, proprietarul imobilului, Holger & Holger SA, fu înștiințat că, în conformitate cu capitolul doi, al cincisprezecelea paragraf din Constituție, clădirea urma să fie expropriată, golită și demolată. Municipalitatea își făcuse deja datoria legală de a comunica acest fapt în Monitorul Oficial. Șefa cu câinele ușor excitabil însă hotărî să facă gestul de omenie de a le trimite tuturor potențialilor locatari o scrisoare pe această temă.

Scrisoarea cu pricina ateriză în cutiile poștale în dimineața zilei de 14 august 1994. În ea se preciza, cu referiri la diferite paragrafe, că toți eventualii locatari trebuiau să părăsească incinta cel mai târziu la 1 decembrie.

Preafurioasa Celestine fu cea care citi prima scrisoarea. În dimineața cu pricina, Celestine tocmai își luase rămas-bun de la iubitul său care, plin de vânătăi după atacul din ziua precedentă, insistase totuși să plece la muncă la Bromma.

Celestine se înfurie din nou și dădu buzna în apartamentul lui Nombeko, fluturând scrisoarea amenințătoare. Autorități fără niciun pic de suflet care îi aruncau în stradă pe oamenii de rând cinstiți!

— N-aș zice că suntem de rând și nici cinstiți, replică Nombeko. Hai cu mine și cu Holger să ședem un pic pe lada aia comodă din depozit în loc să stai aici bosumflată pentru o nimica toată. Tocmai ne pregăteam să ne bem ceaiul de dimineață. Din motive politice, ție îți putem oferi cafea, dacă vrei. Și putem să și discutăm situația în liniște.

În liniște? Acum când în sfârșit — *în sfârșit* — apăruse o baricadă pe care se puteau posta? Nombeko și Holger n-aveau decât să-și bea scârboșenia de ceai pe rahatul lor de ladă comodă, Celestine avea de gând să protesteze! *Hai la lupta cea mare / Rob cu rob să ne unim!*[8]

Tânăra furioasă mototoli scrisoarea municipalității înainte să coboare, turbată de furie (ar fi fost imposibil altfel), în curte, unde demontă plăcuțele de înmatriculare furate de pe camionul roșu aparținând firmei Holger & Holger, se urcă la volan, porni motorul, băgă în marșarier și așeză mașina în așa fel încât să blocheze intrarea care unea depozitul cu clădirea principală și care dădea spre curtea comună. Apoi trase cu putere frâna de mână, se strecură afară pe una dintre ferestrele laterale, azvârli cheile într-o fântână și sparse toate cele patru pneuri, ca să se asigure că va rămâne pe loc, blocând într-un mod foarte eficace orice încercare de a ieși sau de a intra.

După această primă manevră beligerantă, își puse plăcuțele mașinii la subsuoară și plecă în căutarea lui Holger și a lui Nombeko, pentru a-i informa că se terminase pauza de ceai (precum și cea de cafea) pe lada lor comodă, căci acum venise momentul ocupației! Pe drum, îl trase după ea și pe ceramist, ca să fie cât mai mulți adunați laolaltă. Mare păcat însă că iubitul ei Holger era la muncă. Dar asta e, lupta trebuie să înceapă atunci când e vremea ei.

Holger 2 și Nombeko stăteau îmbrățișați călare pe bombă în momentul în care Celestine dădu buzna înăuntru escortată de bietul ceramist neștiutor.

— A început războiul! declară Celestine.

— Zău? se miră Nombeko.

— Sunt de la CIA? vru să știe ceramistul.

— Ce faci cu plăcuțele mașinii mele la subsuoară? întrebă Holger 2.

— Păi sunt furate, răspunse tânăra furioasă. M-am gândit că…

În acel moment se auzi o bubuitură deasupra capetelor lor. Era Holger 1 care, după ce străbătuse circa șase sute de metri cu o viteză de peste două sute de kilometri la oră, trecuse acum prin acoperișul putrezit al depozitului și aterizase pe cele cincizeci de mii șase sute patruzeci de perne care se întâmplau să se afle în stoc în acel moment.

— Bună, iubitule! exclamă tânăra furioasă cu zâmbetul pe buze. Păi nu erai la Bromma?

— Sunt în viață? izbucni Holger 1 ținându-se de umăr — singurul punct de pe corpul său unde nu avusese dureri după atac — care acum se izbise de țigla de pe acoperișul ce se prăbușise imediat sub greutatea și

viteza lui.

— Se pare că da, replică Nombeko. Dar de ce ai intrat prin acoperiș?

Holger 1 o sărută pe Celestine pe obraz. Apoi își rugă fratele să-i servească un whisky dublu. Nu, mai bine triplu. Simțea nevoia să-l dea pe gât, să se asigure că organele lui interne nu făcuseră schimb de locuri, să-și adune gândurile și să-și vină în fire. Apoi promitea să le povestească totul.

Holger 2 îi făcu pe plac fratelui, după care ieși împreună cu ceilalți, lăsându-l pe Holger 1 cu whisky-ul, pernele și lada.

Tânăra furioasă profită de ocazie să verifice dacă făcuse valuri pe stradă odată cu lansarea ocupației. Nu făcuse. Ceea ce nu era deloc șocant. În primul rând, locuiau pe o stradă foarte puțin circulată, la marginea unei zone industriale, iar singurul lor vecin era un centru de fier vechi. În al doilea rând, nu era evident pentru toată lumea că avusese loc o ocupație, pentru simplul fapt că la intrare se afla un camion cu pneurile sparte.

O ocupație care nu trezea niciun interes nu-și merita numele. Prin urmare, tânăra furioasă se hotărî să facă lucrurile să avanseze în direcția dorită.

Începu să dea telefoane.

Mai întâi sună la cotidianul *Dagens Nyheter*, apoi la *Radio Sörmland* și în cele din urmă la gazeta *Södermanlands Nyheter*. La *Dagens Nyheter* fu întâmpinată cu un aer plictisit. Văzut de la Stockholm, Gnesta se afla la capătul lumii. La *Radio Sörmland* în Eskilstuna convorbirea fu transferată la Nyköping de unde i se spuse să revină după prânz. Cei de la *Södermanlands Nyheter* se arătară interesați, însă numai până în momentul când aflară că poliția nu era deloc implicată în această acțiune.

— Nici măcar nu se poate vorbi despre o ocupație, dacă nimeni din afară nu declară că i s-a ocupat ceva, zise redactorul de la gazetă care se pare că era dotat cu vână filosofică (și eventual cu o bună doză de comoditate).

Tânăra furioasă avusese aceeași reacție față de fiecare dintre cei trei, și anume să-i trimită la origini. Apoi sună la poliție. Îi răspunse o biată telefonistă de la centrala din Sundsvall:

— Poliția, cu ce vă putem fi de ajutor?

— Salutare, Garcea! replică tânăra furioasă. A venit vremea să distrugem societatea asta capitalistă plină de hoți. Puterea o să revină în mâinile poporului!

— Despre ce e vorba? întrebă speriată telefonista, care nici măcar nu era polițistă.

— Îți zic imediat, scorpie. Am ocupat jumate din Gnesta. Și dacă nu obținem tot ce cerem…

În acel moment tânăra furioasă își pierdu șirul gândurilor. Ce-o apucase să zică „jumate din Gnesta“? Și ce cerințe aveau de fapt? Și ce aveau să facă în caz că nu le erau îndeplinite?

— Jumate din Gnesta? repetă telefonista. Vă fac legătura…

— Doar clădirea de la numărul 5 de pe strada Fredsgatan, zise tânăra furioasă. Ești surdă?

— De ce ați ocupat… apropo, cine sunteți?

— Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala! Dacă nu ne îndepliniți toate cerințele, sărim de pe acoperiș unul după altul până umplem tot orașul de sânge.

Întrebarea e care dintre cele două era mai uimită de cele zise de Celestine: telefonista sau Celestine însăși.

— Doamne Dumnezeule! zise telefonista. Un moment, vă fac legătura cu…

Nu apucă să zică mai mult, căci tânăra furioasă puse telefonul în furcă. Mesajul fusese recepționat de poliție. În plus, o cam luase gura pe dinainte și nu zisese exact ceea ce-și propusese.

În orice caz, ocupația era acum realitate și asta îi dădea o senzație de bine.

În acel moment se auzi o ciocănitură în ușa lui Celestine. Era Nombeko, care o anunță că Holger 1 dăduse pe gât whisky-ul dublu sau triplu și își terminase momentul de reculegere. Acum era gata să le spună ce avea de zis. Nombeko o invită pe Celestine în depozit, rugând-o să-l ia și pe ceramist cu ea.

— Știu ce aveți în ladă, fu prima replică a lui Holger 1.

Nombeko, care avea o idee clară despre aproape orice, nu părea să aibă nici cea mai vagă idee despre cum Holger 1 ar fi putut să afle acest lucru.

— De unde știi? zise ea. Ai aterizat aici prin acoperiș și dintr-odată declari că știi ceva despre care n-ai avut nici cea mai vagă idee în ultimii șapte ani. Ai fost în cer și acum te-ai întors? Și cu cine ai stat de vorbă acolo sus, mă rog?

— Tacă-ți fleanca, nemernică de femeie de serviciu! zise Holger 1, iar Nombeko înțelese îndată că acesta fie luase legătura cu Mossad, fie dăduse peste inginer în timpul sejurului său în rai. Singurul lucru care

făcea cea de-a doua alternativă puțin plauzibilă era faptul că inginerul cu siguranță nu se afla în rai.

Holger 1 povesti despre cum se afla singur la birou, deși i se ordonase să plece acasă, în momentul când intrase pe ușă un bărbat ce făcea parte dintr-un serviciu străin de informații, cerându-i să-l conducă la Nombeko.

— Sau la *femeia de serviciu*? întrebă Nombeko.

Bărbatul îl obligase pe Holger sub amenințarea pistolului să urce în singurul elicopter disponibil și să-l ducă la Gnesta.

— Să ne așteptăm deci să pice un agent furios dintr-un serviciu străin de informații prin acoperiș în orice moment? întrebă Holger 2.

Nu, nu era cazul. Agentul respectiv se îndrepta spre largul mării și avea să se prăbușească în ea în curând — imediat ce i se termina combustibilul. Holger sărise din elicopter în ideea de a salva viața fratelui său și a lui Celestine.

— Și pe a mea, zise Nombeko. Ca o consecință secundară.

Holger 1 se holbă la ea și declară că ar fi preferat să pice în capul lui Nombeko în loc să pice pe perne. Dar ce să-i faci, niciodată n-avusese noroc în viață.

— După părerea mea, ai cam avut noroc adineauri, zise Holger 2, care era de-a dreptul uluit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Celestine sări în brațele eroului său, îl îmbrățișă și îl sărută, iar apoi zise că nu mai putea aștepta.

— Spune ce-i în ladă. Spune, spune, spune!

— O bombă atomică, zise Holger 1.

Celestine îi dădu drumul iubitului și salvatorului său. Apoi reflectă câteva momente înainte de a rezuma situația cu un:

— Ups!

Nombeko se întoarse spre Celestine, ceramist și Holger 1 și zise că, având în vedere informația pe care tocmai o primiseră, era important să facă un efort colectiv să nu atragă atenția asupra clădirii lor. Dacă se crea un du-te-vino în depozit, nu era exclus să se întâmple vreun accident. Iar cu o astfel de bombă, nu ar fi fost un accident oarecare.

— O bombă atomică? repetă ceramistul care, deși auzise, nu pricepuse exact cele spuse.

— Prin perspectiva informațiilor proaspăt căpătate, aș zice că am luat măsuri pe care nu le-aș fi luat dacă aș fi știut atunci ce știu acum, declară Celestine.

— Cum adică? întrebă Nombeko.

În acel moment, de afară se auzi o voce vorbind la megafon.

— Aici poliția! Dacă se află cineva înăuntru, vă rugăm să vă identificați!

— Exact cum vă ziceam, comentă tânăra furioasă.

— CIA! izbucni ceramistul.

— Faptul că a venit poliția înseamnă în mod automat că e și CIA-ul aici? replică Holger 1.

— CIA! zise ceramistul încă o dată și apoi încă o dată.

— Cred că a intrat în stare de șoc, zise Nombeko. Am întâlnit mai demult un interpret care a reacționat exact la fel când l-a mușcat un scorpion de un deget de la picior.

Ceramistul mai repetă de vreo câteva ori, apoi rămase tăcut. Ședea pe scaunul lui și se holba în fața sa cu gura pe jumătate deschisă.

— Credeam că se vindecase, zise Holger 2.

Vocea răsună din nou prin megafon.

— Aici poliția! Dacă se află cineva înăuntru, dați un semn! Poarta e blocată, deci avem intenția să intrăm cu forța. Am primit un apel telefonic pe care îl tratăm cu cea mai mare seriozitate!

Tânăra furioasă le povesti celorlalți isprava sa, adică faptul că inițiase ocupația casei și un război împotriva societății în numele democrației, folosindu-se de camion, printre altele, pe post de armă. În scopuri informative, sunase, de asemenea, poliția. Și fără lipsă de modestie, putea spune că făcuse treabă bună.

— Ce-ai zis că ai făcut cu mașina mea? zise Holger 2.

— A ta? interveni Holger 1.

Tânăra furioasă îi atrase atenția lui Holger 2 că se supăra pentru o nimica toată, când la mijloc erau de fapt lucruri mult mai importante, precum apărarea principiilor democratice. În comparație cu acestea, un pneu spart nu valora cine știe ce. Și pe urmă de unde era ea să știe că vecinii puseseră la păstrare bombe atomice în magazie?

— Bombă atomică. La singular, o corectă Holger 2.

— De trei megatone, adăugă însă Nombeko pentru a nu-l lăsa să minimalizeze problema.

Ceramistul bolborosi din nou ceva ininteligibil, cel mai probabil numele serviciului de informații cu care nu se avea prea bine.

— Vindecat nu este termenul potrivit, fără nicio îndoială, zise Nombeko.

Holger 2 nu voia să mai lungească discuția legată de camion, căci răul era oricum făcut. În sinea lui se întreba însă la ce principiu democratic se referea Celestine. În plus, era vorba despre *patru* pneuri

sparte și nu de unul singur, dar nu spuse nimic nici în legătură cu asta. Situația era deja destul de problematică.

— Mai rău de-atât n-are cum să fie, zise el.

— Nu spune asta, zise Nombeko. Ia uită-te la ceramist. Eu cred că a dat ortul popii.

---

[8] Primele două versuri din refrenul *Internaționalei.* (*N.t.*)

Capitolul 15

Despre uciderea unui om deja mort
și despre două persoane strângătoare

Își îndreptară cu toții privirea mai întâi spre ceramist și apoi spre Nombeko, cu excepția ceramistului însuși, care privea drept înainte.

Nombeko înțelese că viața prosperă alături de Holger 2 la care visa trebuia în cel mai bun caz amânată, deși cel mai probabil avea să fie de-a dreptul anulată. Acum era însă momentul să ia măsuri imediate, putea să-și plângă de milă în viitor, dacă se dovedea că urma să aibă parte de unul.

Nombeko le spuse tuturor că aveau cel puțin două motive să întârzie activitatea poliției. Primul era riscul evident ca aceasta să încerce să forțeze peretele sudic al depozitului, ceea ce ar fi însemnat să bage bormașina sau aparatul de sudură într-o bombă de trei megatone.

— Cred că ar fi tare mirați, zise Holger 2.

— Nu, mai degrabă morți, zise Nombeko. A doua problemă cu care ne confruntăm e că avem un cadavru așezat pe un scaun.

— Că tot veni vorba de ceramist, zise Holger 2. Nu construise el oare un tunel prin care să scape în caz că-l încolțeau cei de la CIA?

— Păi atunci de ce nu și-a luat tălpășița prin el în loc să se pună pe scaun și să dea ortul popii? zise Holger 1.

Nombeko îl felicită pe Holger 2 pentru sugestia sa și îi răspunse lui Holger 1 că într-o bună zi avea cu siguranță să afle răspunsul la întrebarea lui. Apoi își propuse să găsească acest tunel, dacă exista într-adevăr, să vadă încotro ducea, dacă ducea undeva, și, firește, dacă era destul de mare încât să se poată trece cu o bombă atomică prin el. Tunelul trebuia găsit rapid, căci, în orice moment, cei de pe partea cealaltă puteau să dea buzna.

— Peste 5 minute lansăm asaltul! strigă un polițist în megafon.

Cinci minute erau, firește, mult prea puține pentru:

1) a găsi un tunel artizanal,

2) a descoperi încotro ducea,

3) a se dota cu șine, sfoară și multă imaginație pentru a putea scăpa prin el cu bombă cu tot.

Asta în caz că bomba ar fi avut loc. În tunelul care poate că nici măcar nu exista.

În mod normal, tânăra furioasă ar fi trebuit să se simtă vinovată în situația de față, dar se întâmpla să fie total lipsită de această capacitate de

bază. În convorbirea cu poliția spusese exact ce-i trecuse prin cap.

Dintr-odată își dădu seama că totul putea fi folosit în avantajul lor.

— Cred că știu cum putem câștiga ceva timp, zise ea.

Nombeko îi propuse să le expună ideea rapid, deoarece poliția avea să intre cu bormașina în bombă în aproximativ patru minute și jumătate.

— Păi, să vedeți, adevărul e că am cam ridicat vocea în convorbirea cu poliția, dar e vina lor de fapt, căci ei au început. Au răspuns la telefon cu „aici poliția“. Pe un ton foarte provocator.

Nombeko o rugă pe Celestine să treacă la subiect.

A, da, subiectul. Ideea era că, dacă grupul dovedea că este la înălțimea amenințărilor pe care le făcuse Celestine, atunci poate că replica sticleților avea să întârzie. Cu siguranță că avea să întârzie. Și încă mult. Avea să fie… cum se spune oare?… imoral, dar ceramistul cu siguranță nu mai avea să se împotrivească.

Tânăra furioasă își prezentă ideea și aștepta reacția celorlalți.

— Mai avem patru minute, zise Nombeko. Holger, tu îl iei de picioare, iar tu, Holger, de cap. Eu vă ajut cu partea din mijloc.

Exact în momentul când Holgerii apucaseră fiecare din partea lui de fostul ceramist cu o greutate de nouăzeci și cinci de kilograme, se auzi soneria telefonului mobil de serviciu al lui Holger 1. Era șeful, care îi dădu vestea tristă că unul dintre elicoptere fusese furat. Culmea era că întâmplarea avusese loc exact după ce Holger plecase acasă să-și îngrijească rănile, altfel ar fi putut să împiedice nenorocirea. Nu era cumva disponibil să declare furtul la poliție și să se ocupe de formalitățile legate de asigurări? Nu? Îl ajuta pe un prieten să se mute? Păi atunci, cel mai bine era să nu ridice prea multe greutăți.

* * *

Ofițerul ce purta răspunderea operațiunii hotărâse să creeze o nouă intrare în imobil tăind tabla peretelui sudic al depozitului. Amenințările fuseseră foarte dramatice și era imposibil de știut cine își făcea de cap înăuntru. Cel mai simplu mod de a intra ar fi fost să tragă afară camionul care bloca intrarea cu ajutorul unui tractor, firește. Dar mașina putea să fie o capcană, la fel ca toate ferestrele clădirii, de altfel. Prin urmare, cea mai bună soluție era să intre prin perete.

— Aprinde lampa de sudat, Björkman, zise ofițerul.

În acel moment apăru o persoană din spatele perdelelor de la una dintre ferestrele cu geamurile sparte de la mansarda imobilului. De-abia se zărea, dar vocea i se auzi clar:

— Nu ne prindeți niciodată! Dacă încercați să intrați cu forța, ne

aruncăm unul după altul! Ați auzit? zise Holger 2 pe un ton de descreierat disperat.

Ofițerul îl opri pe Björkman. Cine naiba urla acolo sus? Și ce voia?

— Cine sunteți? Ce doriți? întrebă ofițerul prin megafon.

— Nu ne prindeți niciodată! se auzi din nou vocea de după perdea.

Apoi apăru un bărbat care părea să se aplece peste pervaz. Îl ajuta oare altcineva? Chiar avea de gând să sară? Avea de gând să sară și să se prăpădească doar pentru că…

La naiba!

Bărbatul își dădu drumul. Și se avântă spre asfalt. Era ca și cum nu ar fi avut nicio grijă pe lume, ca și cum ar fi fost ferm hotărât să facă ceea ce făcea. Iar în timpul căderii nu scosese niciun singur sunet. Nu încercase nici măcar să reducă șocul întinzând brațele.

Aterizâ în cap. Se auzi o trosnitură, apoi o izbitură. Împroșcă sânge împrejur. N-avea nicio șansă să fi supraviețuit.

Tentativa de intrare forțată fu oprită imediat.

— La naiba! zise polițistul cu lampa de sudat, simțind cum îl ia cu rău la stomac de la ce vedea.

— Și acum ce facem, șefu'? întrebă celălalt coleg care se simțea la fel de rău.

— Întrerupem operațiunea, zise ofițerul, care părea să se simtă cel mai rău, și chemăm Forțele Naționale de Intervenție de la Stockholm.

* * *

Ceramistul american se stinsese la vârsta de numai cincizeci și doi de ani. E drept că fusese urmărit pentru tot restul vieții de amintirile Războiului din Vietnam și, în plus, chinuit și de mania persecuției. Cu toate acestea, de când intrase în contact cu Nombeko și cu chinezoaicele, lucrurile păreau să meargă în direcția bună. Aproape că se debarasase de angoasele sale paranoice, nu mai avea nivelul adrenalinei la fel de ridicat, iar corpul său se dezobișnuise să le prelucreze. În momentul în care se trezise cu presupușii angajați ai CIA-ului bătându-i într-adevăr la ușă, totul se petrecuse cu așa o viteză, că adrenalina nu reușise să-i revină la nivelul protector de dinainte. Prin urmare, pe ceramist îl apucaseră palpitațiile. Pupilele i se dilataseră și inima îi stătuse în loc.

În astfel de cazuri, persoana dă mai întâi impresia că a murit și abia mai apoi moare. Dacă, în plus, este și aruncată de la o fereastră de la etajul patru și se lovește de asfalt cu capul înainte — atunci moare din nou, cu condiția să nu fi murit deja prima oară.

Holger 2 le dădu tuturor ordin să revină în depozit, unde organiză

un moment de reculegere rapid, de vreo treizeci de secunde, pentru cel care nu se mai afla printre ei, mulțumindu-i pentru ajutorul important acordat în aceste momente grele.

Holger 2 predă apoi conducerea lui Nombeko. Aceasta îi mulțumi pentru încrederea acordată și începu prin a le împărtăși faptul că identificase și inspectase vizual tunelul săpat de ceramist. Se vedea treaba că bietul ceramist avea să ajute grupul nu o dată, ci chiar de două ori după propria-i moarte.

— Nu numai că a construit un tunel cu o lungime de o sută patruzeci de metri până în atelierul de ceramică de pe partea cealaltă a străzii, dar l-a și întreținut și l-a electrificat. Și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, a pus și lămpi cu petrol lampant, de rezervă, și a stocat conserve și apă îmbuteliată cu care să supraviețuiești mai multe luni. Ce să mai, chiar era nebun de legat.

— Să-i fie țărâna ușoară! zise Holger 1.

— Cât de mare e tunelul? întrebă Holger 2.

— Taman cât să încapă lada, zise Nombeko. Nici mai mult, nici mai puțin.

Nombeko începu să delege sarcini. Celestine primi misiunea să treacă prin apartamente și să ia tot ce ar fi putut conduce la identificarea diferitelor persoane, lăsând restul în urmă.

— În afară de un singur obiect, adăugă ea. În camera mea se află un rucsac pe care vreau să-l iei. Conține lucruri importante pentru viitor.

Nouăsprezece virgulă șase milioane de lucruri importante, își zise în sine ei.

Holger 1 primi misiunea să treacă prin tunel și să vină cu căruciorul din atelierul de ceramică, în timp ce Holger 2 fu rugat suav să despodobească ambalajul bombei, astfel încât să arate din nou ca o ladă obișnuită.

— Obișnuită? exclamă Holger 2.

— Pune-te pe lucru, iubitule.

Odată împărțite sarcinile, fiecare plecă la treaba lui.

Tunelul era exemplul ideal de inginerie paranoică. Avea tavanul înalt și pereții drepți, precum și un sistem bine pus la punct de bârne care se îmbinau unele în altele, împiedicând astfel prăbușirea întregii construcții.

Tunelul ducea până în beciul atelierului de ceramică, din care se putea ieși prin spate, la adăpost de privirile mulțimii care se adunase în fața clădirii de pe strada Fredsgatan nr. 5.

Încărcarea și transportul bombei de peste opt sute de kilograme într-un cărucior cu patru roți se dovedi o operațiune la fel de complicată în practică precum păruse și în teorie. În mai puțin de o oră însă bomba se afla pe o străduță adiacentă, la mai puțin de două sute de metri distanță de tămbălăul care se crease în fața blocului dărăpănat, unde tocmai sosiseră Forțele Naționale de Intervenție.

— Hai să ne cărăm de-aici, zise Nombeko.

Holgerii și Nombeko împingeau căruciorul, în timp ce tânăra furioasă ținea cârma.

Înaintau anevoios pe un drum de țară îngust și asfaltat. Se aflau deja la un kilometru distanță de asediul de pe strada Fredsgatan. La doi kilometri. Și așa mai departe.

Era o muncă grea pentru toți cei implicați, cu excepția lui Celestine. După trei kilometri însă, ajunseră la capătul unui urcuș aproape insesizabil și povara se ușură. În plus, urmă un coborâș lin, dându-le astfel ocazia celor doi Holgeri și lui Nombeko să-și tragă un pic sufletul.

Preț de câteva secunde.

Nombeko fu prima care își dădu seama de ceea ce era pe cale să se întâmple. Le ordonă celor doi Holgeri să înceapă să tragă în loc să împingă. Unul dintre ei înțelese și se execută imediat. Celălalt înțelese și el în cele din urmă, dar tocmai se oprise să se scarpine undeva și rămăsese în urmă.

Absența temporară a lui Holger 1 n-avea oricum nicio importanță. Era deja prea târziu, căci cele opt sute de kilograme se puseseră deja în mișcare.

Celestine fu cea care abandonă ultima. Alerga în fața bombei și încerca să țină cârma, dar până la urmă bomba începu să ruleze mult prea repede chiar și pentru ea. Atunci blocă mânerul cârmei și sări într-o parte. Celor patru nu le mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să privească arma de distrugere în masă cu o capacitate de trei megatone îndepărtându-se cu o viteză din ce în ce mai mare de-a lungul pantei din ce în ce mai înclinate a drumului de țară. Pe unul dintre pereții lăzi atârna un rucsac ce conținea nouăsprezece virgulă șase milioane de coroane.

— Știe vreunul dintre voi cum am putea să ne teleportăm la cincizeci și opt de kilometri distanță de aici în zece secunde? întrebă Nombeko în timp ce privea bomba îndepărtându-se.

— Doar știi că nu stau deloc bine la departamentul idei, zise Holger 1.

— Nu, dar la scărpinat în fund ești maestru, răspunse fratele lui, iar

în sinea lui își zise că își încheia viața cu o replică destul de ciudată.

La două sute de metri mai încolo, drumul o cotea ușor la stânga. Spre deosebire de bomba atomică pe roți, care continuă drept înainte.

* * *

Doamna și domnul Blomgren aveau un singur numitor comun, ceea ce îi și făcuse, de altfel, să se apropie odinioară, și anume faptul că ambii erau de părere că virtutea virtuților e să fii econom. De peste patruzeci de ani Margareta îl ținea din scurt pe Harry, care la rândul lui ținea cu dinții de fiecare bănuț al familiei. După părerea lor, era o chestiune de responsabilitate. Orice observator independent ar fi zis însă că era mai degrabă vorba despre zgârcenie.

De-a lungul întregii sale vieți profesionale, Harry reciclase fier vechi prin intermediul firmei moștenite de la tatăl său încă de la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Ultimul lucru întreprins de tată înainte să fie strivit de un Chrysler New Yorker fusese să angajeze o tânără care să țină contabilitatea firmei. Moștenitorul Harry catalogase această acțiune a tatălui drept o risipă nesăbuită, până în momentul când fata inventase taxa de facturare și dobânda pe întârzierea de plată. Atunci îi picase cu tronc, deci o ceruse în căsătorie, iar fata acceptase. Nunta fusese organizată la centrul de reciclare, iar ceilalți trei angajați fuseseră invitați la eveniment cu ajutorul unui bilețel afișat la avizier în care se menționa că fiecare dintre invitați trebuia să-și plătească toată consumația.

N-avuseseră parte de copii, căci reprezentau un cost pe care Harry și Margareta îl tot calculaseră până când își dăduseră seama că nu mai era cazul să calculeze.

Cu locuința însă, lucrurile stăteau mult mai bine. În primii douăzeci de ani locuiseră cu mama Margaretei în casa ei din Ekbacka. Apoi, spre încântarea cuplului, bătrâna se stinsese din viață. Baba era tare friguroasă și se plângea tot timpul iarna când Harry și Margareta țineau un asemenea frig în casă încât ferestrele înghețau de tot. În cele din urmă, bătrâna nimerise însă la căldurică în groapa cimitirului din Herrljunga, aflată la o adâncime destul de mare încât să n-o supere înghețul. Nici Harry și nici Margareta nu consideraseră că era necesar să cheltuiască banii pe flori pentru mormântul ei.

Mama Margaretei crescuse trei oițe într-un țarc ce dădea spre drum. Baba nici măcar nu apucase să-și dea bine duhul și cei doi sacrificaseră deja animalele și le mâncaseră. Rămăsese numai un adăpost amărât care se șubrezise și mai rău odată cu trecerea anilor.

Soții apucaseră să iasă la pensie, să vândă centrul de reciclare, să

împlinească și șaptezeci și apoi și șaptezeci și cinci de ani înainte de a se hotărî într-o bună zi să se descotorosească de acel adăpost prăpădit din țarc. Harry îl demolase, iar Margareta aranjase scândurile în grămăjoare. Apoi le dăduseră foc și cum flăcările ardeau cu putere, Harry Blomgren stătea de pază cu furtunul lângă el în caz că focul s-ar fi extins. În apropierea lui se afla, ca de obicei, soția sa Margareta.

În acel moment se auzi o bubuitură. Gardul fu spulberat sub greutatea celor opt sute de kilograme ale bombei atomice care continuă să ruleze spre fostul adăpost al soților Blomgren, oprindu-se drept în mijlocul focului.

— Ce Dumnezeu mai e și asta? exclamă doamna Blomgren.

— Gardul! se văită domnul Blomgren.

Apoi amuțiră văzând grupul de patru persoane care veneau în urma căruțului și a lăzii.

— Bună ziua, zise Nombeko. Vă rog din suflet să stingeți focul, domnule. De îndată.

Harry Blomgren nu răspunse. Rămăsese stană de piatră.

— De îndată, repetă Nombeko. Adică: *Acum!*

Moșul stătea însă în continuare pe loc cu furtunul închis în mână. Părțile din lemn ale căruțului începuseră să se încingă, iar rucsacul era deja în flăcări.

În cele din urmă, Harry Blomgren deschise gura.

— Să știți că apa costă bani, zise el.

Chiar atunci se auzi o explozie.

Această primă explozie le provocă lui Nombeko, Celestine, Holger și Holger o stare asemănătoare stopului cardiac care îi curmase viața ceramistului cu vreo oră înainte. Spre deosebire de acesta din urmă, cei patru își reveniră când își dădură seama că nu fusese decât un cauciuc care sărise în aer și nu o regiune întreagă.

Urmă o a doua explozie, apoi o a treia și o a patra. Harry Blomgren continua să refuze să stropească lada și rucsacul cu apă. Mai întâi voia să știe cine avea să-l despăgubească pentru gardul distrus. Și cine avea să plătească apa.

— Cred că nu vă dați seama de gravitatea situației, zise Nombeko. Lada conține… material inflamabil. Dacă se încinge, o să fie de rău. Foarte rău, chiar. Credeți-mă!

La rucsac renunțase deja. Cele nouăsprezece virgulă șase milioane se duseseră pe apa sâmbetei.

— De ce aș avea încredere într-o străină și în complicii ei? Zi-mi

mai bine cine plătește gardul!

Nombeko își dădu seama că nu avea să ajungă nicăieri cu bărbatul din fața sa. Prin urmare, o rugă pe Celestine să preia frâiele conversației.

Tânăra furioasă acceptă cu mare plăcere și, ca să nu lungească inutil conversația, declară:

— Stinge focul, altfel te omor!

Harry Blomgren citi în ochii fetei că nu era de glumă și se execută de urgență.

— Bravo, Celestine! zise Nombeko.

— Bravo, iubito! zise și Holger 1 cu mândrie.

Holger 2 preferă să nu spună nimic, dar în sinea lui își zise că era normal ca singura intervenție benefică pentru grup a tinerei furioase să fi luat forma unei amenințări.

Căruțul fusese pe jumătate mistuit de flăcări, lada fumega la încheieturi, iar rucsacul dispăruse cu desăvârșire. Focul fusese însă stins, iar lumea continua să existe în aceeași formă ca mai înainte. Harry Blomgren prinse din nou curaj.

— Putem în sfârșit să discutăm despre despăgubire?

Nombeko și Holger 2 erau singurii conștienți de faptul că bărbatul care acum voia să discute despre despăgubire tocmai lăsase să ardă nouăsprezece virgulă șase milioane de coroane pentru că voia să facă economie de apă. Apă ce venea din propria lui fântână.

— Mă întreb cine ar trebui să despăgubească pe cine, de fapt, mormăi Nombeko.

În zorii zilei respective, ea și Holger aveau o viziune concretă asupra viitorului. Câteva ore mai târziu însă, le fusese amenințată întreaga existență și asta chiar de două ori. În momentul de față se aflau pe undeva pe la mijloc. Nombeko nu putea nicidecum pretinde că o duceau ca pe roze.

* * *

Harry și Margareta Blomgren nu voiau să se despartă de musafirii nepoftiți înainte ca aceștia să-și fi plătit datoriile. Se apropia însă înserarea, iar Harry asculta argumentele grupului, cum că nu aveau bani gheață și că puținul pe care îl avuseseră în rucsac tocmai se mistuise în flăcări. Prin urmare, nu puteau face nimic înainte să se deschidă băncile a doua zi. Apoi însă aveau să-și repare căruțul și s-o pornească din nou cu lada la drum.

— A, lada, zise Harry Blomgren. Și ce conține, mă rog?

— Asta nu-i treaba ta, moșu' dracului! izbucni tânăra furioasă.

— Niște efecte personale, explică Nombeko.

Membrii grupului mutară cu chiu, cu vai lada pârlită de pe rămășițele căruțului în remorca mașinii lui Harry și a Margaretei. După multe insistențe și o intervenție a lui Celestine, Nombeko reuși apoi să-l convingă pe Harry Blomgren să bage remorca în singurul garaj, în locul mașinii. Altfel lada ar fi fost vizibilă de pe drum, iar simplul gând la o asemenea situație i-ar fi provocat insomnie lui Nombeko.

În curte se afla și o căbănuță pe care soții o închiriaseră unor turiști germani înainte de a fi boicotați de agenția de turism, din cauza faptului că încercau în mod sistematic să îi supratakseze pe bieții turiști. Merseseră atât de departe încât instalaseră un automat cu monede la toaletă.

De atunci, cabana și automatul (care funcționa cu monede de zece coroane) nu mai fuseseră folosite. Acum însă, îi putea găzdui pe intruși.

Lui Holger 1 și lui Celestine li se dădu camera de zi, în vreme ce Holger 2 și Nombeko puseră mâna pe dormitor. Margareta Blomgren le explică, nu fără un oarecare sentiment de încântare, cum funcționa automatul și adăugă că nu voia să vadă pe absolut nimeni făcându-și nevoile în grădină.

— Ați putea să-mi schimbați în monede de zece? întrebă Holger 1 pe care îl tăia deja nevoia, întinzându-i doamnei Blomgren o bancnotă de o sută de coroane.

— Pronunță cuvintele „taxă de schimb", dacă ai curajul! o amenință tânăra furioasă.

Cum Margareta Blomgren nu îndrăzni să zică taxă de schimb, până la urmă nu mai avu loc nici schimbul. Prin urmare, Holger 1 își făcu nevoile într-un tufiș de liliac, imediat ce se întunecase îndeajuns încât să nu fie observat. Numai că, de fapt, firește că fu observat, deoarece domnul și doamna Blomgren la momentul respectiv se aflau în bucătărie cu lumina stinsă, fiecare cu un binoclu la ochi.

Faptul că intrușii își scăpaseră căruțul drept în gardul soților Blomgren era bineînțeles supărător, dar cel puțin fusese un act involuntar. Faptul că apoi îi obligaseră pe soți să facă risipă de apă ca să le salveze bunurile din flăcări era un act criminal, dar în cel mai rău caz explicabil prin prisma disperării care trebuie să-i fi încercat în această situație-limită.

Dar faptul că urinaseră dinadins într-un tufiș din curtea soților, în ciuda instrucțiunilor clare primite, era atât de provocator, încât Harry și

Margareta Blomgren nici nu mai știau cum să reacționeze. Era înșelăciune, era un comportament iresponsabil, era poate cel mai rău lucru care li se întâmplase vreodată.

— Huliganii ăștia or să ne nenorocească finanțele, îi mărturisi Margareta soțului.

Harry Blomgren dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate, zise el. Trebuie să facem ceva înainte să fie prea târziu.

Nombeko, Celestine și cei doi Holgeri se duseră la culcare. Între timp, Forțele Naționale de Intervenție se pregăteau să dea năvală în localul de pe strada Fredsgatan nr. 5, la doar câțiva kilometri distanță. O femeie ce vorbea fluent suedeză sunase la poliție, apoi de după perdeaua de la etajul patru apăruse un bărbat care vorbise tot în suedeză, cel care apoi se aruncase. Cadavrul urma să fie supus unei autopsii, dar între timp era păstrat într-o ambulanță aflată pe o străduță din apropiere. O primă analiză sumară arătase că era vorba despre un bărbat alb cu o vârstă de circa cincizeci de ani.

Ocupanții fuseseră, prin urmare, cel puțin doi la număr. Polițiștii care fuseseră martori oculari presupuneau că se mai aflau și alte persoane în spatele perdelelor, deși nu puteau fi siguri.

Operațiunea fu lansată la ora 22:32, în ziua de joi, 14 august 1994. Forțele de intervenție începură atacul din trei părți diferite cu gaze, un buldozer și un elicopter. Tinerii membri ai forțelor de intervenție erau copleșiți de nervozitate. Niciunul dintre ei nu se mai aflase într-o situație-limită înainte, deci nu era deloc de mirare că, în bălmăjeala creată, se trăseseră mai multe focuri de armă. Cel puțin unul dintre ele nimerise în depozitul de perne care luase astfel foc și degaja un fum în care era aproape imposibil de operat.

În dimineața următoare, foștii locatari ai blocului de pe strada Fredsgatan, aflați acum în bucătăria soților Blomgren, putură urmări la știri finalul dramei.

După spusele trimisului special al canalului de televiziune, ocupanții opuseseră rezistență. Cel puțin unul dintre membrii forțelor de intervenție fusese împușcat în picior, iar alți trei sufereau de intoxicație cu gaze. Elicopterul cu o valoare de douăsprezece milioane de coroane al forțelor se prăbușise în spatele unui atelier de ceramică părăsit, din cauză că nu se putuse orienta cum trebuie în fumul gros. Buldozerul luase foc împreună cu clădirea principală, depozitul, patru mașini de poliție și ambulanța în care fusese depozitat cadavrul sinucigașului în așteptarea

autopsiei.

În linii mari, operațiunea fusese însă reușită. Toți teroriștii fuseseră neutralizați. Rămânea de văzut câți fuseseră cu toții, căci cadavrele nu fuseseră încă descoperite în resturile de după incendiu.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Holger 2. Forțele Naționale de Intervenție în război cu ele însele.

— Dar totuși au câștigat și asta denotă ceva competență, replică Nombeko.

La micul dejun, soții Blomgren nu menționară nici măcar o singură dată că aveau să adauge și acest cost la mulțimea de lucruri pentru care grupul se făcea deja dator. Dimpotrivă, nu scoaseră niciun cuvânt. Păreau amărâți, aproape că le era rușine de ceva. Acest lucru o intrigă pe Nombeko, căci erau cei mai nerușinați oameni pe care îi întâlnise vreodată și avusese parte de multe exemplare nerușinate la viața ei.

Milioanele erau pierdute, dar Holger 2 mai avea optzeci de mii de coroane la bancă (în numele fratelui său). În plus, în contul firmei se mai aflau încă patru sute de mii. Următoarea mișcare era să le plătească tot ce le datorau acestor oameni nesuferiți, să închirieze o mașină cu remorcă și să mute bomba dintr-o remorcă în cealaltă. Iar apoi să-și ia tălpășița. Încotro nu se știa încă, esențialul era să fie cât mai departe de Gnesta și de soții Blomgren.

— Am băgat de seamă că v-ați făcut nevoile în grădină azi-noapte, zise doamna Blomgren subit.

„Fir-ai al dracului, Holger 1!“ își zise Nombeko în sinea ei.

— Chiar nu eram la curent cu acest fapt, zise Nombeko. Vă cer scuze și propun să mai adăugăm zece coroane la datoria pe care aveam de gând să vă sugerez să o discutăm acum.

— Nu e nevoie, zise Harry Blomgren. Deoarece nu sunteți de încredere, am avut deja grijă să ne compensăm și pentru asta.

— Cum așa? se miră Nombeko.

— „Material inflamabil“ pe dracu’! Lucrez cu fier vechi de când mă știu. Iar fierul vechi nu ia foc, continuă Harry Blomgren.

— Ați deschis lada? întrebă Nombeko care începea să aibă bănuieli sinistre.

— Acum sar la beregata lor, interveni tânăra furioasă, care fu însă oprită din acțiune de Holger 2.

Situația era mult prea greu de interpretat pentru Holger 1, care găsi de cuviință să iasă din cameră. În plus, simțea nevoia să mai facă încă o vizită în tufișul de liliac din seara precedentă. Între timp, Harry

Blomgren se dădu un pas înapoi, depărtându-se de tânăra furioasă pe care o considera de-a dreptul înspăimântătoare.

Apoi continuă să spună ce avea de spus. Nu trebuia să-și caute cuvintele, căci își învățase discursul pe de rost în timpul nopții.

— Ați ales să abuzați de ospitalitatea noastră și să nu ne dați banii ce ni se cuvin, v-ați făcut nevoile în grădina noastră, prin urmare, nu sunteți niște oameni de încredere. N-am avut încotro, a trebuit să ne asigurăm că o să obținem despăgubirea, pe care cu siguranță voi nu aveați de gând să ne-o dați de bunăvoie. De aceea, vechea voastră bombă nu vă mai aparține.

— Nu ne mai aparține? zise Holger 2 în mintea căruia începeau deja să se proiecteze imagini ale bombei detonate.

— Nu vă mai aparține, repetă Harry Blomgren. Am dus vechitura la un centru de fier vechi azi-noapte. Am obținut o coroană pe kilogram. Cam puțin, dar asta este. De-abia dacă acoperă costul daunelor pe care le-ați provocat. Și nici n-am mai pus la socoteală chiria pe cabana în care ați dormit. Să nu credeți cumva că am de gând să vă spun unde se află centrul de reciclare. Ați cauzat destulă bătaie de cap deja.

Holger 2 continua să o împiedice pe tânăra furioasă să comită un dublu omicid. Atât el, cât și Nombeko își dădeau seama că moșul și baba nu realizaseră că ceea ce ei numeau fier vechi și vechitură de bombă era de fapt o bombă relativ nouă și în perfectă stare de funcționare.

Harry Blomgren adăugă că făcuseră un profit infim pe afacere, motiv pentru care nu mai era cazul să plătească pentru apă, gard și faptul că-și făcuseră nevoile în grădină. Asta cu condiția să-și facă nevoile la toaletă, dacă era cazul, înainte de a dispărea de pe proprietatea lor, ceea ce îi încuraja să facă imediat. Și, bineînțeles, să nu mai cauzeze alte daune.

Holger 2 fu acum nevoit să o ia pe sus pe tânăra furioasă și să o scoată afară. În grădină reuși s-o facă să se calmeze un pic. Celestine mărturisi că nu suporta să le vadă moaca celor doi boșorogi care o înfuriaseră atât. Plus tot ce făcuseră și ziseseră.

Harry și Margareta Blomgren nu se așteptaseră la o așa criză de furie când plănuiseră toată tărășenia în miezul nopții și efectuaseră transportul către fostul lor centru de fier vechi, care acum se afla în proprietatea fostului lor angajat, Rune Runesson. Această femeie țicnită era lipsită de orice urmă de logică.

Adevărul e însă că până și Nombeko, care niciodată nu se înfuria, era acum de-a dreptul furioasă. Cu doar câteva zile înainte, Holger 2 și cu ea aveau un plan de viitor. Pentru prima dată simțiseră încredere, speranță și mângâierea a nouăsprezece virgulă șase milioane. Din toate

astea nu le rămăseseră decât… domnul și doamna Blomgren.

— Domnule Blomgren, zise Nombeko. Aș vrea să vă propun un aranjament.

— Un aranjament? zise Harry Blomgren mirat.

— Da. Vedeți dumneavoastră, domnule Blomgren, mie îmi era tare drag fierul meu vechi. De aceea vă propun ca în următoarele zece secunde să-mi dezvăluiți unde l-ați dus. În schimbul acestei informații, vă promit să n-o las pe femeia din grădină să vă muște de beregată nici pe dumneavoastră, nici pe soția dumneavoastră.

Harry Blomgren pălise. Nu mai zicea nimic. Nombeko continuă:

— Dacă binevoiți să ne și împrumutați mașina dumneavoastră pe o perioadă nedeterminată, vă dau cuvântul meu că o vom returna, în cele din urmă, la un moment dat și că nu vă vom sparge automatul de la toaletă și nici nu vă vom da foc la casă.

Margareta Blomgren sări să răspundă, dar soțul o împiedică.

— Taci, Margareta, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Până acum propunerile mele au fost foarte delicate, continuă Nombeko. Dar poate preferați un ton mai agresiv?

Harry Blomgren continua să abordeze situația în același mod — prin tăcere. Margareta sări din nou să răspundă. Dar Nombeko fu mai rapidă:

— Apropo, fața de masă e cusută de dumneavoastră, doamnă Blomgren?

Margareta fu intimidată de schimbarea bruscă a subiectului de discuție.

— Da, răspunse ea.

— Este foarte frumoasă, zise Nombeko. V-ar face plăcere să v-o băgăm pe gât?

Holger 2 și tânăra furioasă urmăreau dialogul din grădină.

— Bravo iubito! exclamă Holger 2.

Când nu e să fie, nu e să fie. Firește că bomba fusese transportată la singurul centru de fier vechi de pe fața pământului unde nu trebuia să fie dusă — cel de pe strada Fredsgatan nr. 9 din Gnesta. Harry Blomgren era acum convins că miza jocului era supraviețuirea și nimic altceva. De aceea le spusese unde dusese bomba, împreună cu soția lui, în puterea nopții. Le zisese și că se așteptaseră să nu-l găsească acolo decât pe Rune Runesson, care trebuia să preia marfa, dar când ajunseseră la fața locului era un haos total. Două clădiri, aflate la numai cincizeci de metri de centrul de fier vechi, erau în flăcări. Drumul era parțial închis și era

imposibil de intrat în curte la Runesson.

Runesson în persoană se trezise și se dusese la firmă ca să preia livrarea nocturnă, dar, din cauza circumstanțelor inedite, remorca în care era fierul vechi fusese lăsată în stradă, lângă bariera care bloca drumul. Runesson le promisese să-i sune să-i informeze imediat ce recuperase marfa. De-abia atunci afacerea putea fi considerată încheiată.

— Bine, zise Nombeko după ce Harry termină de povestit. Acum am să vă rog pe amândoi să vă duceți dracului.

Apoi părăsi bucătăria soților Blomgren, adună grupul, îi ordonă tinerei furioase să se așeze la volanul mașinii lui Harry Blomgren și lui Holger 1 să-și preia poziția pe scaunul pasagerului. Ea și Holger 2 se instalară pe bancheta din spate unde puteau să poarte o discuție strategică.

— Hai să plecăm, ordonă Nombeko, iar tânăra furioasă porni mașina.

Alese să iasă prin singura parte din gardul soților Blomgren care încă mai stătea în picioare.

Capitolul 16

Despre uimirea unui agent
și despre o contesă care cultiva cartofi

Agentul B servea organizația Mossad și Israelul de aproape trei decenii. Se născuse la New York în mijlocul războiului și se mutase încă din copilărie, din 1949, împreună cu părinții la Ierusalim, imediat după înființarea Israelului.

Pe vremea când nu avea decât douăzeci de ani, primise deja prima misiune externă, și anume de a se infiltra în gruparea studențească de stânga de la Universitatea Harvard, cu scopul de a înregistra și analiza orice stare de spirit antiisraeliană.

Deoarece părinții lui B crescuseră în Germania, de unde fuseseră nevoiți să fugă în 1936 pentru a-și salva viețile, agentul B vorbea și germana la perfecție. Prin urmare, fusese omul potrivit pentru operațiuni în RDG în anii șaptezeci. Trăise și lucrase sub acoperire în Germania de Est timp de aproape șapte ani. Printre multe altele, din misiune făcea parte să pretindă că era suporter al echipei de fotbal FC Karl-Marx-Stadt.

B nu fusese nevoit să se prefacă decât câteva luni. După aceea, devenise un suporter la fel de înfocat ca miile de subiecți din jurul său pe care trebuia să-i supravegheze. Faptul că orașul și clubul își modificaseră numele după ce comunismul căzuse pradă capitalismului nu schimbase atașamentul lui B față de clubul de fotbal. Ca un semn discret și oarecum pueril de admirație pentru unul dintre juniorii relativ necunoscuți, dar promițători ai echipei, B începuse să opereze sub numele neutru, dar cu o rezonanță plăcută, de Michael Ballack. Originalul era un tip creativ, cu un simț al jocului foarte bine dezvoltat și care trăgea la poartă la fel de bine cu ambele picioare. Prin urmare, îl aștepta un viitor strălucit. Agentul B simțea că se potrivea cu tovarășul său de nume din toate punctele de vedere.

În momentul în care primise raportul colegului său A despre evoluția lucrurilor în regiunea din jurul Stockholmului, agentul B era staționat temporar la Copenhaga. Când A nu mai dădu niciun semn de viață, B primi undă verde de la Tel Aviv să plece în căutarea lui.

Vineri, 15 august, luă un zbor de dimineață spre Stockholm, iar odată ajuns pe aeroportul Arlanda, închirie o mașină. Prima oprire: destinația spre care colegul A îl informase că se îndrepta cu o zi înainte. B avu grijă să nu depășească viteza legală, căci nu voia să facă de rușine

numele lui Ballack.

Odată ajuns la Gnesta o coti cu atenție pe strada Fredsgatan, unde fu întâmpinat de… o barieră? Și de un cartier ars din temelii, de o mare de polițiști, de camionete ale televiziunii și de hoarde de gură-cască.

Iar pe remorca aflată un pic mai încolo ce vedea? Nu era…? N-avea cum. Era imposibil. Dar totuși nu era oare…?

Dintr-odată se trezi cu ea lângă el.

— Salutare, domnule agent! zise Nombeko. Toate bune?

Nombeko nici măcar nu se mirase când îl zărise dincolo de barieră privind cu insistență remorca pe care se afla bomba pe care venise să o recupereze. De ce să nu apară și agentul chiar în acel moment, dacă restul lucrurilor ce nu trebuiau să se-ntâmple tocmai se întâmplaseră?

Agentul B își luă privirea de la bombă, întoarse capul și dădu cu ochii de… femeia de serviciu? Mai întâi lada furată pe o remorcă, și acum și hoața. Ce se întâmpla aici de fapt?

În mod neașteptat, Nombeko se simțea liniștită. Înțelegea că agentul era buimac și, în plus, n-avea nicio șansă. Erau înconjurați de cel puțin cincizeci de polițiști, iar prin preajmă se mai aflau cu siguranță încă vreo două sute, ca să nu mai punem la socoteală și toți jurnaliștii.

— E o priveliște încântătoare, nu-i așa? zise ea arătând cu capul spre bomba pârlită.

B nu îi răspunse.

Lângă Nombeko își făcu apariția și Holger 2.

— Holger, se prezentă el întinzând mâna într-o răbufnire subită de inspirație.

B îi privi mâna fără să i-o strângă. Apoi se întoarse spre Nombeko:

— Unde se află colegul meu? Printre resturile incendiului?

— Nu. După ultimele informații pe care le dețin, era în drum spre Tallinn. Dar nu știu dacă a ajuns cu bine.

— Tallinn?

— Dacă o fi ajuns, zise Nombeko și îi făcu semn tinerei furioase să întoarcă mașina.

În timp ce Holger 2 cupla remorca la mașină, Nombeko își ceru scuze că nu mai putea sta la taclale cu agentul. Avea ceva treburi de rezolvat și venise vremea să plece împreună cu tovarășii săi. Poate că vor avea ocazia să stea mai mult de vorbă data viitoare când se vor vedea. Asta cu condiția să aibă ghinionul să se întâlnească din nou.

— La revedere, domnule agent! zise Nombeko și se așeză pe bancheta din spate lângă Holger al ei.

Agentul B nu răspunse. Cugeta. Iar lucrul la care tot cugeta în timp ce mașina și remorca se îndepărtau era:

„Tallinn?“

* * *

B rămăsese pe strada Fredsgatan reflectând la cele întâmplate, în vreme ce Celestine părăsise Gnesta și se îndrepta acum spre nord, cu Holger 1 pe scaunul de lângă ea și cu Nombeko și Holger 2 continuându-și discuția pe bancheta din spate. Benzina era pe terminate. Tânăra furioasă se enervă constatând că nemernicul de babalâc zgârcoman căruia îi furaseră mașina nu avusese bunul-simț să facă plinul. Apoi se îndreptă spre cea mai apropiată benzinărie.

După ce făcură plinul, Holger 1 îi luă locul lui Celestine la volan, căci oricum nu mai era niciun gard prin apropiere pe care să-l vandalizeze într-o criză de furie. Nombeko încurajă schimbul de șoferi, gândindu-se că era de-ajuns că transportau o bombă atomică pe o remorcă având o capacitate maximă mai mică decât lada transportată și care, în plus, mai era și trasă de o mașină furată. Măcar șoferul să aibă carnet!

Holger 1 continuă spre nord.

— Încotro te îndrepți, iubitule? întrebă tânăra furioasă.

— Habar n-am, zise Holger 1. Niciodată n-am știut încotro mă îndrept.

Celestine căzu pe gânduri. Poate că… n-ar fi totuși…?

— Norrtälje? propuse ea.

Nombeko întrerupse discuția de pe bancheta din spate. Ceva în vocea lui Celestine îi spunea că Norrtälje nu era o alegere oarecare.

— De ce Norrtälje?

Celestine explică faptul că acolo locuia bunica ei. O trădătoare a clasei muncitoare cu care era imposibil de trăit. Însă, având în vedere situația în care se aflau, nu prea își puteau permite să facă mofturi. Tânăra furioasă era pregătită sufletește să facă față unei nopți în compania bunicii sale, cu condiția ca și restul găștii să facă la fel. Bunica avea niște culturi de cartofi, deci putea măcar să scoată câțiva și să le facă ceva de mâncare.

Nombeko o rugă pe Celestine să îi povestească mai în detaliu despre bunica ei și fu realmente surprinsă când primi un răspuns lung și relativ bine închegat.

Celestine povesti că nu-și mai văzuse bunica de peste șapte ani și că n-o contactase nici măcar o singură dată în acest răstimp. Totuși, în

copilărie, își petrecuse toate verile în casa bunicii la Sjölida și se simțiseră… bine… împreună (Celestine făcu un efort să pronunțe acel „bine“, căci principiul său de bază în viață era tocmai acela că lucrurile nu mergeau niciodată bine).

Povesti apoi despre cum ajunsese, în adolescență, să se implice în politică. Realizase că trăia într-o societate coruptă, în care cei bogați deveneau din ce în ce mai bogați, în vreme ce ea însăși era din ce în ce mai săracă, din cauză că tatăl său refuza să-i dea alocația atâta vreme cât nu făcea cum ziceau el și mama ei (îi pretindeau, spre exemplu, să înceteze să-i mai facă porci capitaliști în fiecare dimineață la micul dejun).

La vârsta de cincisprezece ani devenise membră a Partidului Comunist Marxist-Leninist (Revoluționar), în mare parte tentată de cuvântul din paranteză, deși încă nu știa ce fel de revoluție își dorea. O făcuse însă și pentru că nu mai era deloc la modă să fii marxist-leninist. Mișcarea de stânga a anilor șaizeci fusese înlocuită în anii optzeci de un curent de dreapta care inventase inclusiv un nou 1 Mai Muncitoresc pe care, lași cum erau, îl sărbătoreau la 4 octombrie.

Desuetă și rebelă era combinația perfectă pentru Celestine, mai ales că intra astfel în contradicție cu toate principiile tatălui său. Tatăl era director de bancă și, prin urmare, fascist. Visul lui Celestine era ca într-o bună zi să dea buzna în banca tatălui său împreună cu tovarășii ei și, fluturând drapele purpurii, să-l oblige să-i plătească nu numai alocația pe ultima lună, ci și toate alocațiile neplătite, retroactiv și cu dobândă, pe deasupra.

Însă, când se întâmplă să propună în timpul unei ședințe ca filiala locală a partidului să se îndrepte spre Banca Comercială din Gnesta din motivele descrise mai sus, fu mai întâi huiduită, apoi batjocorită și, în cele din urmă, exclusă din partid. Partidul nu mai prididea trimițându-i ajutoare tovarășului Robert Mugabe în Zimbabwe. Acum, că tocmai obținuse independența, Zimbabwe putea în sfârșit să aspire la a deveni un stat cu un partid unic. Într-o astfel de situație la nivel internațional era de neconceput ca partidul să-și concentreze atenția pe jefuirea unei bănci suedeze cu scopul de a recupera alocația unuia dintre membri. Celestine fu catalogată drept lesbiană de președinta filialei locale și dată pe ușă afară (la vremea respectivă, marxist-leniniștii considerau homosexualitatea drept una dintre cele mai mari crime).

După excludere, Celestine își concentră eforturile asupra obiectivului de a termina gimnaziul cu cele mai proaste note posibile la absolut toate materiile și asta, evident, în semn de protest față de părinții săi. De exemplu, își scrisese compunerea la engleză în germană, iar într-

un extemporal la istorie scrisese că epoca de bronz începuse la 14 februarie 1972.

Imediat după ultima zi de școală își lăsase carnetul pe biroul tatălui, apoi își luase rămas-bun și se mutase la bunica ei. Maică-sa și taică-su nu interveniseră, gândindu-se că avea să revină peste vreo lună sau două. Cu notele catastrofale din gimnaziu oricum nu putea intra la niciunul dintre liceele mai acătării. De fapt, nici măcar la unul dintre cele mai amărâte.

Bunica tocmai împlinise șaizeci de ani și lucra de zor cultivând cartofi pe pământurile moștenite de la părinți. Fata o ajuta după puterile sale, căci o iubea pe bătrână la fel de mult ca în copilărie. Asta până la marea bombă (dacă Nombeko îi dădea voie să se exprime în acest fel). Într-o seară, pe când se încălzeau în fața focului din cămin, bunica îi povesti că, de fapt, era *contesă*. Iar Celestine habar n-avusese! Ce mișelie!

— În ce sens? întrebă Nombeko cu seriozitate.

— Păi doar nu mă apucam să fraternizez cu clasa asupritoare? răspunse Celestine, revenind subit la vechea sa stare de spirit pe care Nombeko o cunoștea deja atât de bine.

— Dar era totuși propria ta bunică? Și încă mai e, dacă am înțeles bine cum stau lucrurile, nu?

Celestine răspunse că Nombeko n-avea cum să înțeleagă. Și că nu avea de gând să mai vorbească despre asta. În orice caz, în ziua următoare își făcuse bagajele și plecase. N-avea unde să se ducă. Dormise câteva nopți într-o centrală termică. Apoi se postase în fața băncii tatălui său și începuse să demonstreze. După care îl întâlnise pe Holger 1. Republican și fiul unui mic funcționar al poștei, mânat de patos și care murise luptând pentru cauza sa. Era cum nu se putea mai bine. Fusese dragoste la prima vedere.

— Iar acum ești totuși pregătită să te întorci la bunica ta? remarcă Nombeko.

— Dacă nu-ți convine, atunci vino tu cu o idee mai bună! Că doar tu ne-ai pus pe cap bomba din remorcă. Dacă ar fi după mine, m-aș duce de urgență la Drottningholm și aș detona bomba în fața palatului. Măcar așa aș muri cu demnitate.

Nombeko îi puse în vedere că nu era nevoie să facă un drum de patru sute de kilometri până la palatul regelui pentru a anihila monarhia, precum și restul lucrurilor din jur. Era un lucru pe care îl puteau face și de la distanță, deși nu era deloc de recomandat. Nombeko susținea, dimpotrivă, că ideea lui Celestine de a merge la bunica sa era excelentă.

— Spre Norrtälje, declară Nombeko, iar apoi se întoarse la

conversația ei cu Holger 2.

Holger 2 și Nombeko încercau să acopere urmele găștii, astfel încât să-i fie mai greu agentului B să-i găsească din nou, deși rămânea de discutat cine găsise pe cine data trecută.

Holger 1 trebuia să renunțe la jobul din Bromma și să nu-și mai arate niciodată fața la vechea sa adresă din Blackeberg. Holger 1 trebuia deci să facă bine și să urmeze exemplul fratelui său și să existe cât mai puțin cu putință.

Același lucru i se recomandase și lui Celestine, dar aceasta refuzase. În toamnă veneau din nou alegerile parlamentare, urmate de referendumul privind intrarea în UE. Dacă nu avea adresă, nu putea primi buletine de vot și fără buletine de vot nu-și putea exersa dreptul democratic de a vota cu partidul inexistent „Faceți praf tot rahatul“. În plus, avea de gând să voteze pentru intrarea în UE. Și asta pentru că era convinsă că totul avea să se ducă la dracu', era deci important ca Suedia să fie membră.

În sinea ei, Nombeko își zise că se mutase dintr-o țară în care majoritatea populației nu avea drept de vot într-una în care anumite persoane chiar n-ar fi trebuit să aibă. Luară decizia ca tânăra furioasă să folosească o cutie poștală undeva prin Stockholm, iar de fiecare dată când venea să o golească, trebuia să se asigure că nu era urmărită. Era poate o măsură exagerată, dar, având în vedere cum merseseră lucrurile până atunci, era mai bine să fie precauți.

Dincolo de asta, nu prea mai aveau alte urme de șters. Le mai rămânea doar să contacteze poliția cât de curând cu privire la faptul că un grup de teroriști dăduseră foc firmei de perne Holger & Holger. Era mai bine să acționeze preventiv decât să fie nevoiți să răspundă apoi la întrebări. Dar acest lucru mai putea aștepta un pic.

Nombeko închise ochii și își permise un moment de odihnă.

* * *

Odată ajunși la Norrtälje, gașca se opri să cumpere mâncare cu care s-o mituiască pe bunica lui Celestine. Ideea de a o trimite pe gazdă pe câmp să dezgroape cartofi nu-i surâsese deloc lui Nombeko.

Își continuară apoi drumul spre Vätö și de acolo intrară pe un drum neasfaltat, un pic mai la nord de Nysättra.

Bunica locuia la câteva sute de metri de drum și nu mai era de mult obișnuită să primească musafiri. Când auzi și apoi văzu o mașină străină cu remorcă intrându-i în curte, se repezi pentru orice eventualitate la

pușca răposatului său tată, iar abia apoi ieși pe verandă.

Când coborâră din mașină, Nombeko, Celestine și cei doi Holgeri fură întâmpinați de o babă cu pușca de vânătoare îndreptată spre ei care îi anunță că hoții și bandiții n-aveau ce căuta în curtea ei. Nombeko, care era moartă de oboseală, simți că o lasă de tot răbdarea:

— Dacă simțiți neapărat nevoia să trageți, v-aș ruga să ochiți spre oameni și nu spre remorcă.

— Ce mai faci, mamaie? strigă tânăra furioasă (pe un ton destul de satisfăcut).

Când dădu cu ochii de nepoata sa, baba puse jos pușca și o îmbrățișă pe Celestine îndelung. Apoi le spuse că o chema Gertrud și întrebă cine erau prietenii nepoatei.

— Nu știu dacă sunt chiar prieteni, comentă Celestine.

— Pe mine mă cheamă Nombeko, zise Nombeko. Am intrat într-o mică încurcătură și v-am fi recunoscători dacă ne-ați permite să vă invităm la o cină pentru care ne-ați putea răsplăti lăsându-ne să dormim aici la noapte.

Baba reflectă câteva clipe pe scări.

— Nu prea știu ce să zic, începu ea. Dar dacă îmi spuneți cine sunteți și ce aveți de gând să pregătiți la cină, putem sta de vorbă.

Apoi dădu cu ochii de cei doi Holgeri.

— Și băieții ăștia care seamănă leit cine mai sunt?

— Pe mine mă cheamă Holger, zise Holger 1.

— Și pe mine, adăugă Holger 2.

— Tocăniță de pui, zise Nombeko. V-ar surâde?

Tocăniță de pui fu parola care deschise sesamul reprezentat de Sjölida. Din când în când, Gertrud avea obiceiul să taie gâtul câte unei găini din propria ogradă în acest scop. Acum însă, tocănița avea să-i fie servită fără ca ea să ridice vreun deget, ceea ce, evident, era de preferat.

În timp ce Nombeko pregătea mâncarea, ceilalți se așezară în jurul mesei din bucătărie. Gertrud le turnă tuturor bere de casă, inclusiv bucătăresei. Nombeko își mai reveni un pic.

Celestine începu să explice diferența dintre Holger și Holger. Primul era iubitul ei minunat, în vreme ce al doilea… nu era aproape nimic de capul lui. Cu spatele la Celestine, Nombeko declară că se bucura să audă că așa stăteau lucrurile, căci asta însemna că nu ar fi existat niciodată pericolul unui schimb de iubiți.

Când veni vorba despre motivul pentru care sosiseră la Sjölida, câtă vreme aveau de gând să rămână acolo și de ce cărau după ei o

remorcă și lada de pe ea, cei patru se cam fâstâciră. Gertrud îi atenționă cu severitate că, dacă se țineau de prostii, n-aveau decât să se ducă altundeva. Pe Celestine o primea oricum, dar nu și pe ceilalți, dacă așa era vorba.

— Haideți să discutăm mai bine la masă, propuse Nombeko.

După încă două pahare de bere, tocănița era gata și putea fi servită. Baba se mai dezmorțise un pic, iar când gustă din tocană se topi de-a binelea. Venise însă vremea să afle cum stăteau de fapt lucrurile.

— Puteți vorbi și printre îmbucături, sugeră Gertrud.

Nombeko reflecta la strategia cea mai potrivită. Cel mai simplu ar fi fost să o mintă, fără nicio îndoială, iar apoi să încerce să se agațe de minciună cât mai mult cu putință.

Cu Holger 1 și cu tânăra furioasă după ei… cât timp ar fi durat însă înainte ca pe vreunul dintre ei să-l ia gura pe dinainte? O săptămână? O zi? Un sfert de oră? Pe deasupra, era probabil ca baba să aibă același temperament coleric ca nepoata ei, și cine știe cum ar fi reacționat atunci? Ridicând din nou pușca poate.

Holger 2 își privea iubita cu îngrijorare. Doar n-avea de gând să *povestească* adevărul?

Nombeko îi întoarse privirea cu un zâmbet. Totul avea să fie bine. Statistic vorbind, erau șanse destul de mari, având în vedere că totul le mersese de-a-ndoaselea până atunci.

— Deci? se impacientă Gertrud.

Nombeko o întrebă pe gazdă dacă îi putea propune un târg.

— Vă mărturisesc totul, de la cap la coadă, fără să vă ascund absolut nimic. Consecința cea mai probabilă este că ne veți da afară, deși noi tare am vrea să mai rămânem. Vă cer deci doar să ne lăsați să stăm aici în noaptea asta, în semn de mulțumire pentru sinceritatea arătată. Ce ziceți? Apropo, mai vreți o porție de tocană? Să vă umplu și paharul?

Gertrud încuviință din cap. Apoi zise că se încumeta să facă târgul, cu condiția să i se spună adevărul adevărat. Nu accepta nici cea mai mică minciună.

— N-am să mint deloc, promise Nombeko. Să vedeți cum stau lucrurile.

Și se puse pe povestit.

Îi făcu un rezumat al situației începând cu centrul de la Pelindaba și până în prezent. Îi explică și cum Holger și Holger deveniseră Holger & Holger. Menționă evident bomba a cărei menire fusese să apere Africa de Sud de comuniștii diabolici de pretutindeni. Între timp, se luase însă decizia că era mai bine ca bomba să fie dusă la Ierusalim și să servească

drept scut de apărare împotriva arabilor, care erau la fel de diabolici. Întâmplarea făcuse însă ca bomba să nimerească în Suedia, unde n-avea de cine să apere pe nimeni (căci norvegienii, danezii și finlandezii nu erau îndeajuns de diabolici). Prin urmare, bomba fusese păstrată într-un depozit din Gnesta care, din păcate, tocmai luase foc.

Iar acum, din nefericire, bomba se afla în remorca din curte, iar gașca avea nevoie de un acoperiș deasupra capului, câtă vreme avea să mai dureze până îi venea mintea la cap prim-ministrului. Nu erau urmăriți de poliție, deși motive să-i urmărească s-ar fi găsit. În schimb, cam supăraseră serviciile secrete ale unui alt stat.

Când Nombeko termină povestea, așteptară cu toții cu sufletul la gură verdictul gazdei.

— Bine, bine, zise ea după ce cugetă câteva momente. Nu puteți lăsa bomba la ușă. Mutați-o mai bine în remorca atașată de camionul de cartofi din spatele casei și băgați apoi camionul în șură, ca nu cumva să ni se întâmple ceva în caz că explodează.

— Dar asta nu ne ajută cu nimic..., apucă Holger 1 să spună înainte să-l întrerupă Nombeko.

— Ai tăcut în mod exemplar de când am sosit. N-ai putea s-o ții tot așa?

Gertrud nu știa ce-s alea servicii secrete, dar numele îi inspira încredere. Și cum nu erau nici urmăriți de poliție, n-aveau decât să rămână câtva timp, cu condiția să-i mai facă din când în când câte o tocană. Sau vreun iepure la cuptor.

Nombeko îi promise tocăniță și iepure la cuptor cel puțin o dată pe săptămână, dacă le dădea voie să mai rămână. Holger 2, căruia, spre deosebire de Holger 1, nu-i era interzis să intervină în conversație, găsi de cuviință să schimbe subiectul și să se îndepărteze cât mai repede cu putință de bombe și israelieni, ca nu cumva baba să-și schimbe părerea.

— Sunt convins că și povestea vieții dumneavoastră este fascinantă, nu-i așa? zise el.

— Povestea vieții mele? zise Gertrud. Și încă cum!

* * *

Gertrud începu prin a le mărturisi că, de fapt, era contesă și nepoata aristocratului, mareșalului și eroului național finlandez Carl Gustaf Emil Mannerheim.

— Ptiu! exclamă Holger 1.

— Sarcina ta principală în această seară e să-ți ții gura, îi tăie fratele său macaroana. Continuați, vă rog, doamnă Gertrud.

Păi, să vedeți, Gustaf Mannerheim plecase în Rusia încă din tinerețe și acolo jurase credință eternă țarului. În linii mari, își îndeplinise promisiunea, până când devenise irelevantă, odată cu uciderea țarului și a întregii lui familii de către bolșevici în iulie 1918.

— Bravo! interveni din nou Holger 1.

— Ți-am zis să taci! îl mustră Holger 2. Continuați, vă rog.

Deci, ca să nu mai lungim vorba, Gustaf făcuse o carieră militară strălucită. Și nu numai atât. Fusese trimis de țar în China în calitate de spion și acolo răpusese tigri cu colți ce te puteau sfâșia într-o clipită, se întâlnise cu Dalai Lama și devenise șeful unui regiment întreg.

În dragoste însă n-avea deloc noroc. Se căsătorise totuși cu o frumoasă femeie de rang înalt, de origine sârbo-rusă, cu care avusese o fată și apoi încă una. Cu puțin înainte de sfârșitul secolului i se născuse și un băiat, deși în anunțul oficial se menționa că băiatul murise la naștere. Cum însă soția lui Gustaf se convertise la catolicism imediat după aceea și plecase în Anglia să devină măicuță, șansele unor noi progenituri comune se înrăutățiseră în mod dramatic.

Gustaf începuse să sufere de depresie și pentru a-și împrăștia gândurile negre se hotărâse să participe la războiul ruso-japonez. Devenise astfel erou de război și fusese decorat cu Crucea Sfântului Gheorghe pentru curajul extraordinar de care dăduse dovadă pe câmpul de luptă.

Șmecheria era doar că băiatul lui nu murise de fapt la naștere. Fusese un tertip folosit de viitoarea maică pentru a-l păcăli pe soțul ei, aflat mereu pe drumuri. Micuțul fusese trimis la Helsinki, având în jurul încheieturii mâinii o etichetă pe care îi era înscris numele. Odată ajuns acolo, fusese plasat într-o familie adoptivă.

— Čedomir? se înfuriase tatăl adoptiv. Sub nicio formă. O să-l cheme Tapio.

Tapio Mannerheim alias Virtanen nu moștenise curajul eroic al tatălui său biologic. Tatăl adoptiv îl învățase însă tot ce știa, și anume cum să falsifice bancnote.

La vârsta de șaptesprezece ani, tânărul Tapio era deja maestru în această artă. După câțiva ani în branșă, când tatăl și fiul adoptiv reușiseră să păcălească jumătate din Helsinki, cei doi își dăduseră seama că numele Virtanen era atât de pătat încât nu mai putea fi folosit.

Tapio, care la vremea respectivă aflase deja totul despre originile sale nobile, avusese ideea de a redeveni Mannerheim pentru a impulsiona afacerile. De atunci începuse să le meargă mai bine ca niciodată. Treaba durase până la întoarcerea acasă a lui Gustaf Mannerheim, după o

călătorie în Asia, unde fusese la vânătoare împreună cu regele Nepalului. În acel moment, Gustaf aflase că un fals Mannerheim păcălise banca al cărui președinte era el însuși.

Nu trecuse mult și tatăl adoptiv al lui Tapio fusese prins și băgat la închisoare, în vreme ce Tapio reușise să scape și se refugiase la Roslagen, în Suedia, unde ajunsese după ce trecuse prin insula Åland. În Suedia, Tapio începuse să-și spună Virtanen din nou, cu excepția situațiilor când avea de-a face cu băncile suedeze în fața cărora Mannerheim dădea mult mai bine.

Tapio se căsătorise de patru ori într-o perioadă relativ scurtă de timp. Primele trei femei se căsătoriseră cu un conte și divorțaseră de un nătărău. Cea de-a patra însă cunoștea încă de la bun început adevărata natură a lui Tapio Virtanen. Ea fusese cea care reușise să-l convingă să se lase de falsificat bancnote înainte ca totul să sfârșească la fel ca în Finlanda.

Doamna și domnul Virtanen cumpăraseră o moșie mai mică, Sjölida, aflată la nord de Norrtälje, și investiseră toate veniturile pe care familia le câștigase în mod ilegal în trei hectare de culturi de cartofi, două vaci și patruzeci de găini. Apoi doamna Virtanen rămăsese gravidă și în 1927 se născuse fiica lor, Gertrud.

Anii treceau, începuse un nou război mondial, iar lui Gustaf Mannerheim îi reușea absolut totul, ca de obicei (în afară de relațiile amoroase). Devenise erou de război și erou național încă o dată, un pic mai târziu chiar și mareșal și apoi președintele Finlandei. Chipul îi fusese imprimat și pe timbre în SUA. Între timp, fiul său necunoscut avea mult mai puțin prestigioasa ocupație de cultivator de cartofi pe un câmp din Suedia.

Când Gertrud crescu, se dovedi că moștenise ghinionul bunicului său în dragoste, căci la vârsta de optsprezece ani nimerise la o petrecere în Norrtälje unde îi făcuse curte un vânzător de la o benzinărie care o tratase cu o limonadă amestecată cu tărie și apoi o lăsase gravidă într-o tufă de rododendron. Romantismul durase mai puțin de două minute.

Vânzătorul își scuturase apoi pământul de pe genunchi, zicând că trebuia să se grăbească să prindă ultimul autobuz înapoi spre casă, iar la despărțire îi șoptise un „Ne mai vedem noi!“

Dar nu se mai văzuseră. După nouă luni însă, Gertrud născuse o fată din flori. Între timp, mama ei se prăpădise de cancer. La Sjölida nu mai rămăseseră decât tatăl Tapio, Gertrud și micuța Kristina. În vreme ce primii doi munceau în continuare pe câmp cultivând cartofi, fetița creștea

văzând cu ochii. Odată cu începerea liceului la Norrtälje, mama o avertizase pe fiică să se țină la distanță de toți bărbații dezgustători. Apoi Kristina îl întâlnise pe Gunnar care se dovedise a fi exact opusul. Cei doi deveniseră un cuplu, se căsătoriseră și apoi se născuse micuța Celestine. Pasămite, Gunnar ajunsese după aceea director de bancă.

— La naiba! se văicări tânăra furioasă.

— Ia mai tacă-ți gura și ție! zise Holger 2, dar pe un ton mai blând ca nu cumva s-o supere pe Gertrud.

— N-am dus-o ca pe roze mereu în viață, fu concluzia lui Gertrud, după care își goli berea. O am însă pe Celestine. Mă bucur nespus că ai venit înapoi, fata mamei.

Nombeko, care în ultimii șapte ani citise o bibliotecă întreagă, știa destul de multe despre istoria Finlandei și destinul mareșalului Mannerheim încât să poată constata că povestea lui Gertrud avea anumite slăbiciuni. În sinea ei își zise că nu era deloc evident că fiica unui bărbat care scornise că era fiul unui aristocrat devenea astfel contesă. Apoi exclamă:

— Vă dați seama? Luăm cina cu o contesă!

Contesa Virtanen se îmbujoră. Se duse apoi în cămară și mai aduse de băut. Holger 2 observă că fratele său se pregătea să protesteze față de povestirea lui Gertrud. Prin urmare, Holger 2 îi puse în vedere preventiv că era mai important ca niciodată să-și țină gura, căci în situația de față nu era deloc vorba de genealogie, ci de a-și asigura un acoperiș deasupra capului.

* * *

Pământurile lui Gertrud rămăseseră necultivate de când bătrâna ieșise la pensie cu câțiva ani înainte. Avea un camion mic, camionul de cartofi, cu care se ducea la Norrtälje o dată pe lună ca să-și facă provizii. În restul timpului îl ținea parcat în spatele casei. Camionul fu acum transformat în dispozitiv temporar de păstrare a bombei nucleare, motiv pentru care fu mutat în șura care se afla la vreo sută cincizeci de metri distanță de casă. Nombeko puse stăpânire pe chei, pentru orice eventualitate. Cumpărăturile aveau să fie făcute cu Toyota pe care soții Blomgren avuseseră bunăvoința să le-o împrumute pe o perioadă nedeterminată. Prin urmare, Gertrud nu mai era nevoită să părăsească moșia, ceea ce îi convenea de minune.

Casa era încăpătoare. Lui Holger 1 și lui Celestine li se alocă o cameră la etaj, vizavi de camera lui Gertrud, iar Nombeko și Holger 2 se

instalară la parter, în camera de lângă bucătărie.

Nombeko și Holger 2 purtaseră încă de la bun început o conversație serioasă cu Holger 1 și cu Celestine. Gata cu demonstrațiile și cu ideile de a muta cumva lada! Fără prostii, pe scurt. Altfel puneau în pericol viața tuturor, inclusiv a lui Gertrud.

În cele din urmă, Holger 2 reuși să-l facă pe fratele său să promită că nu avea să se dedice niciunei activități de destabilizare a ordinii sociale și că nu avea să se atingă de bombă. Cu această ocazie, Holger 1 comentase că era cazul ca fratele lui să înceapă să reflecteze mai profund la ce urma să-i spună tatălui lor când aveau să se revadă în rai.

— Ce zici de „mulțumesc că mi-ai distrus viața“? replică Holger 2.

* * *

Marțea următoare aveau programare la poliție în Stockholm. Holger 2 insistase în acest sens. În goana lor după dezvăluirea identității teroriștilor care nici măcar nu existaseră și cu atât mai puțin nu muriseră în incendiu, polițiștii aveau cu siguranță să-l întrebe dacă locuise cineva în blocul dărăpănat.

Soluția fusese deci să inventeze o poveste credibilă și s-o ia cu el pe tânăra furioasă. Își asumau un mare risc, cu toate că Nombeko îi explicase lui Celestine în nenumărate rânduri nenorocirile ce aveau să se abată asupra găștii dacă nu făcea exact așa cum stabiliseră. Celestine promisese să nu îi facă pe polițiști copoi în timpul convorbirii, deși ar fi meritat-o cu vârf și îndesat.

Holger 2 se prezentă ca fiind fratele său și o introduse și pe singura angajată a firmei Holger & Holger, tânăra Celestine, aflată chiar lângă el.

— Bună ziua, Celestine! zise agentul de poliție și întinse mâna.

Celestine îi strânse mâna și răspunse cu un „grmpf“, deoarece e imposibil să vorbești și să-ți muști buzele în același timp.

Agentul începu prin a-și exprima părerea de rău vizavi de faptul că întreaga firmă, cu depozit cu tot, fusese spulberată de flăcări. Evident, aceasta era o chestiune pe care domnul Qvist trebuia s-o rezolve cu compania de asigurări. Își exprimă, de asemenea, părerea de rău în caz că evenimentele petrecute făcuseră ca domnișoara Celestine să rămână șomeră.

Ancheta era în continuare într-o fază incipientă, deci nu se știa încă nimic despre identitatea teroriștilor. La început crezuseră că aveau să le găsească trupurile carbonizate în resturile imobilului, dar singurul lucru pe care îl găsiseră până la momentul respectiv era un tunel secret,

prin care presupuneau că și fugiseră. Situația nu era însă foarte clară, deoarece se întâmplase ca elicopterul forțelor de intervenție să se prăbușească exact la ieșirea din tunel.

Între timp însă, un funcționar comunal depusese mărturie că blocul dărăpănat fusese locuit.

— Ce aveți de zis în acest sens, domnule Qvist?

Holger 2 schiță o mină tragică, exact cum se puseseră de acord. Holger & Holger SA era o societate cu un singur angajat, tânăra Celestine, care se ocupa de depozit, de sarcinile administrative și multe altele, în vreme ce Holger însuși făcea livrările în timpul său liber. În restul timpului, Holger lucrase pentru firma Elicopter Taxi SA din Bromma, după cum presupunea că agentul știa deja. Acum însă era nevoit să-și dea demisia din cauza unui incident nefericit. Holger nu credea că ar fi fost posibil să locuiască cineva în acele ruine.

Chiar în acest moment, tânăra furioasă izbucni în plâns, în conformitate cu planul.

— Dragă Celestine, zise Holger. Ai cumva ceva de adăugat?

Smiorcăindu-se, Celestine mărturisi că se certase cu maică-sa și taică-su (ceea ce era adevărat, de altfel) și că locuise o vreme într-unul dintre apartamentele din blocul dărăpănat, fără să-i ceară voie lui Holger (ceea ce era, de asemenea, adevărat într-o oarecare măsură).

— Iar acum mă bagă la închisoare, continuă ea să se văicărească.

Holger 2 o consolă pe fată, zicându-i că ce făcuse nu era deloc bine, căci îl pusese în situația să-l mintă pe agentul de poliție în necunoștință de cauză, dar că nu se punea vorba de închisoare, mai degrabă avea să primească o amendă usturătoare.

— Sau dumneavoastră ce credeți, domnule agent?

Agentul își drese vocea și zise că era clar interzis să locuiești, chiar și temporar, într-o zonă industrială, dar asta n-avea nimic de-a face cu ancheta în curs privind acțiunile teroriste. Prin urmare, domnișoara Celestine ar face bine să se oprească din plâns, căci nu avea de gând să povestească nimănui despre această întâmplare.

— Poftiți un șervețel, în caz că aveți nevoie, zise el.

Tânăra furioasă își suflă nasul în vreme ce reflecta la faptul că agentul de poliție mai era și corupt. Orice delict trebuia pedepsit, indiferent de natura lui, ce mama dracului? Își ținu însă gura.

Holger 2 adăugă că firma de perne fusese acum închisă pentru totdeauna și că nu mai era cazul să aibă locatari iliciți. Se întreba, prin urmare, dacă puteau considera cazul închis?

Agentul aprobă zicându-i că nu mai avea nimic de adăugat. Le

mulțumi domnului Qvist și tinerei domnișoare Celestine pentru că-și făcuseră timp să stea de vorbă cu el.

Holger îi mulțumi la rândul lui, iar Celestine scoase din nou un sunet nearticulat.

* * *

După ce fuseseră maltratați în piața Sergel, săriseră fără parașută de la o altitudine de șase sute de metri, uciseseră o persoană care tocmai decedase, se sustrăseseră autorităților și reușiseră să stingă focul ce amenința o bombă atomică, noii locatari ai moșiei Sjölida simțeau nevoia s-o ia mai ușurel. Asta în timp ce agentul B, de acolo de unde se afla, le dorea exact opusul.

Cu câteva zile înainte o lăsase pe Nombeko să se evapore de pe strada Fredsgatan împreună cu gașca ei și cu bombă cu tot. Și asta nu pentru că așa ar fi vrut, ci pentru că nu avusese încotro. Un agent secret israelian care se încăiera în plină stradă în Suedia, cu cincizeci de polițiști în jur drept martori, pentru a pune mâna pe o bombă atomică — nu, nu era cea mai bună modalitate de a-și servi națiunea.

Situația nu era însă deloc una disperată. B știa acum că Nombeko Mayeki și bomba se aflau în continuare împreună. În Suedia. Era limpede, deși incredibil. Ce naiba făcuse în ultimii șapte ani? Și unde dracu' se afla acum? Și de ce?

B se cazase la un hotel din Stockholm sub numele de Michael Ballack pentru a analiza situația.

În joia precedentă primise un mesaj cifrat de la colegul său A. Acesta îl informa că îl localizase pe un anumit Holger Qvist (identificat într-un program la televizor), care urma să-l conducă la Nombeko Mayeki, nenorocita de femeie de serviciu care îi păcălise nu o dată, ci de două ori.

După aceea, A nu mai dăduse niciun semn de viață. În plus, nici nu răspundea la mesajele lui B. Cel mai probabil, era deja mort.

Înainte să fi dispărut, A lăsase în urma lui numeroase piste pe care B le putea urmări. Avea spre exemplu coordonatele geografice ale locului unde se aflau bomba și femeia de serviciu. Deținea, de asemenea, adresa presupusului apartament al lui Holger Qvist într-o localitate care se chema Blackeberg. În plus, știa și unde lucra Holger Qvist la Bromma. Nimic nu părea să fie secret în sistemul suedez, era o situație de vis pentru orice agent secret.

B își începuse căutările pe strada Fredsgatan nr. 5, unde nu se mai afla absolut nimic. Locul arsese din temelii cu o noapte în urmă.

Se părea că cineva reușise să salveze bomba din flăcări pe ultima sută de metri, căci o găsise cu lada pârlită pe o remorcă dincolo de barieră. O priveliște ireală, ce devenise și mai halucinantă când femeia de serviciu apăruse din senin lângă agent și îl salutase cu veselie, după care luase bomba și dispăruse.

Imediat după aceea dispăruse și agentul B. Cumpărase câteva ziare și le inspectase cât de bine putuse. Cine vorbește și germană, și engleză poate recunoaște câte un cuvânt pe ici, pe colo și poate face și ceva asocieri. La Biblioteca Regală făcuse rost și de câteva articole în engleză.

Incendiul părea să se fi declanșat în timpul unei lupte cu o grupare teroristă. Cu toate acestea, Nombeko, terorista-șefă, apăruse lângă el din senin foarte calmă. De ce nu o reținuseră? Era imposibil ca poliția suedeză să fie atât de incompetentă încât mai întâi să scoată o ladă de opt sute de kilograme din flăcări, pentru ca mai apoi să uite să verifice ce conține și să permită oricui să dispară cu ea. Sau se înșela?

Iar colegul A? Fusese cu siguranță mistuit de flăcările ce copleșiseră imobilul de la numărul 5. Altceva era imposibil de crezut. Dacă nu cumva se afla la Tallinn. Dar ce să caute acolo? Și ce știa de fapt femeia de serviciu despre toate astea?

Bărbatul de lângă ea se prezentase ca fiind Holger. Adică bărbatul pe care agentul A îl avusese sub control cu nu mai mult de o zi înainte. Se dovedise Holger oare mai puternic decât agentul A? Și după ce îl învinsese, îl trimisese la Tallinn?

Nu, A era mort, era singura alternativă plauzibilă. Femeia de serviciu îi păcălise deci pentru a treia oară. Păcat că nu o putea omorî decât o singură dată.

Agentul B avea mult material de prelucrat. Pe de o parte, pistele pe care i le trimisese A și pe de alta, câteva observații proprii. Ca, de exemplu, numărul de înmatriculare al remorcii pe care se aflase bomba atunci când dispăruse. Aceasta aparținea unui anumit Harry Blomgren care locuia în apropiere de Gnesta. Agentul se hotărî să-i facă o vizită.

Harry și Margareta Blomgren vorbeau foarte prost englezește, iar nemțește nu cu mult mai bine. Din câte înțelegea agentul, cei doi păreau să vrea ca el să-i despăgubească pentru un gard stricat și pentru o mașină cu remorcă — ambele le fuseseră furate. Păreau să creadă că agentul o reprezenta pe femeia de serviciu într-un fel sau altul.

În cele din urmă agentul fusese nevoit să-și scoată pistolul ca să poată face ordine în interogatoriu.

Află că femeia de serviciu și gașca ei dăduseră buzna rupând

gardul și îi obligaseră pe bătrâni să-i cazeze peste noapte. Nu reuși însă să obțină informații clare despre ceea ce se întâmplase ulterior. Cunoștințele lingvistice ale soților erau atât de proaste, încât dădeau impresia că o persoană încercase să-i muște de beregată.

Nimic nu părea să indice că soții ar fi avut vreo altă vină, în afară de faptul că se întâmplase să-i apară în cale femeii de serviciu. Motivul principal de a le trage oricum câte un glonț în frunte era simplul fapt că agentul nu-i îndrăgea deloc. Dar B nu fusese niciodată înclinat să ucidă din motive atât de neserioase. De aceea, îndreptă pistolul spre etajera șemineului și împușcă ambii purcelușii de porțelan ai doamnei Blomgren, punându-le în vedere soților că același lucru avea să li se întâmple și lor dacă nu uitau de urgență de vizita agentului. Purcelușii costaseră patruzeci de coroane bucata și era tare dureros pentru soții Blomgren să-i vadă făcuți țăndări. Gândul că și-ar fi putut pierde viața, fiind astfel nevoiți să se despartă pe vecie de cele aproape trei milioane de coroane pe care reușiseră să le strângă de-a lungul anilor, era însă și mai dureros. Prin urmare, dăduseră afirmativ din cap, promițând solemn să nu povestească niciodată ce li se întâmplase.

Agentul își continuă treaba. Se dovedi că Holger Qvist era unicul proprietar al firmei Holger & Holger SA, înregistrată pe adresa Fredsgatan nr. 5. Și tocmai aceasta era firma care arsese din temelii. Teroriști, pe dracu'! Era mâna nemernicei de femei de serviciu, care îi îmbârligase nu numai pe membrii Mossad, ci și pe cei din Forțele Naționale de Intervenție. O femeie foarte enervantă. Și o adversară de calibru.

Din acte reieșea că Holger Qvist locuia în continuare la aceeași adresă din Blackeberg. Agentul îi supraveghease apartamentul timp de trei zile și trei nopți. Nu văzuse însă niciun bec aprinzându-se sau stingându-se. Prin deschizătura cutiei poștale zărise un maldăr neatins de reclame. Qvist nu se afla acolo, nu mai fusese acolo din ziua când se întâmplase acel eveniment ieșit din comun.

Asumându-și riscul de a fi dezvăluit, agentul B merse apoi la firma Elicopter Taxi SA, unde se prezentase ca fiind reporterul Michael Ballack de la ziarul german *Stern* și întrebase dacă Holger Qvist era cumva disponibil pentru un interviu.

Nu, Qvist își dăduse demisia după ce fusese grav maltratat cu câteva zile înainte. Era o poveste cu care domnul Ballack era cu siguranță deja la curent.

Dar unde se afla acum? Păi, asta nu se putea ști. Poate prin Gnesta sau prin împrejurimi. Avea o firmă de import de perne în care nu prea era

activ, dar din câte știa proprietarul de la Elicopter Taxi SA, Holger se ducea în mod regulat pe acolo. Parcă și prietena lui tot acolo locuia?

— Prietena? Nu cumva știți cum o cheamă, domnule director?

Nu, directorul nu-și aducea aminte. Poate, Celestine? Era un nume neobișnuit, în orice caz.

Se dovedi că existau douăzeci și patru de persoane cu prenumele Celestine în Suedia. Numai una dintre ele însă, și anume Celestine Hedlund, își avusese domiciliul pe strada Fredsgatan nr. 5 din Gnesta.

„Mă întreb dacă nu cumva te aflai la volanul unei Toyota Corolla roșii cu remorcă acum câteva zile, dragă Celestine“, își zise agentul în sinea lui. „Cu Nombeko Mayeki și cu Holger Qvist pe bancheta din spate. Iar lângă tine se afla un bărbat încă neidentificat de mine.“

Pista reprezentată de Celestine se ramifică mai apoi în patru direcții. Adresa ei actuală era o cutie poștală din Stockholm. Înainte de asta, își avusese domiciliul pe strada Fredsgatan. Și mai înainte, locuise la o anumită Gertrud Virtanen, lângă Norrtälje, iar prima adresă din registru era cu siguranță cea a casei părintești din Gnesta. Agentul pornea de la premisa că, mai devreme sau mai târziu, Celestine avea să-și facă apariția la una dintre cele patru adrese.

Din punctul de vedere al supravegherii, locul cel mai puțin interesant era cel care tocmai se transformase în cenușă. Locul cel mai interesant era cutia poștală. Apoi, în ordinea inversă a importanței, veneau casa părintească și Gertrud Virtanen.

* * *

Nombeko o interogase pe Celestine și aflase că fata își avusese domiciliul la Sjölida o scurtă perioadă de timp. Acest lucru o îngrijora pe Nombeko, deși n-avea niciun motiv să creadă că agentul care se afla pe urmele ei ar ști de existența lui Celestine.

Refugiata neoficială din Africa de Sud nu prea avusese noroc în viață și asta începând cu ziua când fusese călcată cu mașina de un inginer alcoolizat pe un trotuar din Johannesburg. Iar de norocul cu care fusese binecuvântată acum nu era deloc conștientă.

Ceea ce se întâmplă în continuare fu că agentul alese să supravegheze mai întâi cutia poștală din Stockholm timp de o săptămână și, mai apoi, casa părintească a lui Celestine pentru încă o săptămână. În ambele cazuri, fără prea mare succes.

În momentul în care se pregătea să-și aplece atenția asupra obiectivului celui mai puțin probabil, cel de lângă Norrtälje, șeful

agentului de la Tel Aviv își pierduse deja răbdarea. Prin urmare, șeful îi declară agentului B că operațiunea părea să se transforme într-o vendetă personală și că activitatea Mossad se baza pe alte criterii, mult mai intelectuale. Era exclus ca un hoț profesionist de arme nucleare să se ascundă într-o pădure suedeză cu bombă cu tot. Agentul trebuia să revină la bază. Nu, nu cât se poate de curând, ci acum.

Partea 5

„Dacă persoana cu care vorbești
pare să nu te asculte, ai răbdare.
Ar putea pur și simplu să aibă
un puf în ureche.“

Winnie de Pluș

Capitolul 17

Despre cât de chinuitor poate fi
ca o altă persoană să-ți semene leit

În Africa de Sud se întâmpla ca un bărbat condamnat pentru acte de terorism să fie eliberat după douăzeci și șapte de ani, să i se acorde Premiul Nobel pentru pace și să fie ales președintele țării.

În același timp, la Sjölida nu se întâmpla aproape nimic.

Zilele treceau, treceau și lunile. Anotimpurile se succedau, vara se transforma în toamnă, toamna în iarnă, iarna în primăvară și tot așa.

Nu apăru niciun agent secret al vreunui alt stat (unul dintre ei se afla la două sute de metri adâncime în Marea Baltică, iar celălalt, la biroul lui din Tel Aviv).

Nombeko și Holger 2 reușiră pentru o vreme să-și ia gândul de la bombă și de la restul necazurilor. Plimbările prin pădure culegând ciuperci și expedițiile la pescuit cu bărcuța lui Gertrud avuseseră un efect liniștitor asupra lor.

În plus, odată cu venirea căldurii primiseră binecuvântarea bătrânei să trezească la viață culturile de cartofi.

Tractorul și restul uneltelor nu mai erau moderne, dar, după calculele lui Nombeko, afacerea avea oricum potențialul de a le oferi un profit de două sute douăzeci și cinci de mii șapte sute douăzeci și trei de coroane pe an, ca să nu mai punem la socoteală faptul că le-ar fi oferit ceva de făcut lui Holger 1 și lui Celestine (adică altceva decât posibilitatea să se țină de prostii). Iar ceva venituri care să completeze viața idilică de la țară erau firește bine-venite, mai ales acum că firma de perne fusese lichidată, iar cele nouăsprezece virgulă șase milioane se transformaseră în cenușă.

Chestiunea viitorului lor comun nu reapăru pe ordinea de zi a lui Nombeko și a lui Holger 2 decât odată cu căderea primei zăpezi din noiembrie 1995.

— O ducem destul de bine aici, nu-i așa? întrebă Nombeko în timpul plimbării lor de duminică în pas agale.

— O ducem bine aici, încuviință din cap Holger 2.

— Păcat doar că nu existăm de-adevăratelea, continuă Nombeko.

— Și că bomba din șură continuă să existe, adăugă Holger 2.

Apoi începură să discute atât de îndelung despre modalitățile de a schimba o dată pentru totdeauna ambele situații, încât la un moment dat

constatară că discutau de fapt despre numărul de ocazii precedente în care abordaseră deja acest subiect.

Indiferent pe ce parte întorceau lucrurile, ajungeau invariabil la aceeași concluzie: nu se puteau încumeta să predea bomba unui consilier municipal oarecare din Norrtälje. Erau *nevoiți* să intre în legătură directă cu sediul central.

— Să-l sun din nou pe prim-ministru? întrebă Holger 2.

— Ce rost are? răspunse Nombeko.

Încercaseră deja de trei ori cu doi asistenți diferiți și de două ori cu același secretar al Curții Regale și de fiecare dată primiseră același răspuns. Prim-ministrul și regele nu stăteau de vorbă cu muritorii de rând. Ba prim-ministrul poate că ar fi stat, dacă i s-ar fi prezentat mai întâi situația în detaliu în scris. Însă pentru Nombeko și Holger 2, acest lucru era absolut de neimaginat.

Prin urmare, Nombeko reiteră vechea lor idee ca Holger să se apuce de studii în numele fratelui său și apoi să-și găsească de lucru în anturajul prim-ministrului.

De data aceasta, alternativa nu mai era să rămână în blocul dărăpănat până avea să se prăbușească de la sine, căci blocul dispăruse deja. Acum n-aveau decât să cultive cartofi la Sjölida. Și, cu toate că era o activitate relativ plăcută, nu reprezenta sub nicio formă viziunea lor despre viitor.

— Dar nici academician nu pot deveni cât ai bate din palme, reflectă Holger. Tu poate că ai reușit, dar eu nu. O să dureze câțiva ani. Crezi că vei putea aștepta?

Sigur că putea aștepta. Trecuseră deja o mulțime de ani. Nombeko se obișnuise cu așteptarea. Avea să reușească să facă timpul să treacă și de acum încolo. Nici măcar nu terminase de citit tot ce avea de oferit biblioteca din Norrtälje. Doar simplul fapt de a fi cu ochii pe cei doi zăpăciți și pe bătrână reprezenta o slujbă cu jumătate de normă. În plus, mai trebuia să se ocupe și de culturile de cartofi.

— Păi atunci mă apuc ori de economie politică, ori de științe politice, zise Holger 2.

— Sau de ce nu, de amândouă, zise Nombeko, dacă tot faci o treabă. Dacă vrei, îți mai dau și eu o mână de ajutor. Mă pricep chiar binișor la socotit.

* * *

În primăvara următoare Holger 2 trecu examenul de intrare la facultate. Inteligența sa, combinată cu o porție bună de entuziasm, îi

permise să obțină rezultate excelente, iar din toamna aceluiași an începu atât cursurile de economie politică, cât și pe cele de științe politice la Universitatea din Stockholm. Câteodată se întâmpla să aibă cursuri la ambele specializări în același timp și atunci Nombeko se furișa în sala de curs și îi lua locul lui Holger la economie politică. Seara, Nombeko îi reproducea aproape literal cursurile, adăugând din când în când câte un comentariu privind erorile care se strecuraseră în cursurile profesorului Bergman sau ale conferențiarului Järegård.

Holger 1 și Celestine se ocupau de cultivatul cartofilor și mergeau în mod regulat la Stockholm să asiste la reuniunile Asociației Anarhiștilor. Nombeko și Holger 2 aprobaseră aceste deplasări, cu condiția ca Holger 1 și Celestine să nu participe la manifestațiile publice. În plus, Asociația Anarhiștilor era într-atât de anarhistă, încât nu deținea un registru al membrilor. Prin urmare, Holger 1 și Celestine puteau rămâne anonimi.

Ambii apreciau compania unor persoane care le împărtășeau convingerile; anarhiștii stockholmezi erau nemulțumiți de absolut tot ce-i înconjura.

Capitalismul trebuia exterminat, împreună cu majoritatea celorlalte -ismuri. Socialismul. Marxismul, în măsura în care mai exista încă. Fascismul și darwinismul, firește (pe care le considerau oricum același lucru). Cubismul putea însă să-și continue existența, cu condiția să nu se lase înconjurat de o mulțime de reguli.

Regele trebuia evident și el înlăturat. Niște membri veniseră cu propunerea ca oricine să poată deveni rege. Ceilalți protestaseră însă, iar Holger argumentase că lucrurile mergeau deja destul de rău cu un singur rege.

Stupoare: toată lumea ascultase ce avea de zis Holger. Același lucru se întâmplase când Celestine povestise că vota în mod consecvent cu partidul inventat de ea însăși „Faceți praf tot rahatul“.

Holger 1 și Celestine se simțeau în sfârșit ca acasă.

* * *

Nombeko își zise că, dacă tot cultiva cartofi, n-avea decât să o facă, dar cu acte în regulă. Se împăca de minune cu Gertrud și, deși bătrâna bombănise cu privire la alegerea numelui, se învoise în cele din urmă ca Nombeko să înregistreze firma Contesa Virtanen SA în numele ei.

Se apucară apoi împreună să cumpere pământ în jurul propriilor tarlale ca să-și mărească profitul. Gertrud îi cunoștea pe toți agricultorii din zonă și știa care dintre ei erau cei mai bătrâni și mai obosiți. Se urca

deci pe bicicletă, neuitând să ia cu ea o plăcintă cu mere și un termos cu cafea, și se ducea în vizită. Cam pe la a doua ceașcă de cafea, pământul avea deja un nou proprietar. Pasul următor era să ceară evaluarea terenului cumpărat. Atunci intervenea Nombeko, care schița o vilă pe terenul cu pricina, adăugând apoi două zerouri pe documentul oficial.

În acest mod Contesa Virtanen SA reuși să împrumute aproape zece milioane de coroane, garantând cu un teren ce fusese evaluat la o sută treizeci de mii. Cu banii obținuți, Nombeko și Gertrud cumpărară noi pământuri, folosindu-se iarăși de aceleași mijloace, și anume plăcinte cu mere și termosuri cu cafea. După doi ani, Gertrud era cea mai mare proprietară de culturi de cartofi din zonă, deși datoriile îi depășeau de cel puțin cinci ori veniturile de la vremea respectivă.

Le mai rămânea deci de rezolvat problema culesului. Grație modelului de împrumut promovat de Nombeko, firma nu avea probleme de lichiditate, în schimb se confrunta cu un parc de unelte și utilaje mult prea mic și prea vechi.

Pentru a rezolva această problemă, Nombeko o puse pe Gertrud la volan și o trimise la firma Pontus Widén Mașini și Utilaje SA din Västerås, unde îi dădu mână liberă să discute cu agentul de vânzări.

— Ziua bună, sunt Gertrud Virtanen din Norrtälje și am niște cartofi de dezgropat. Îi vând imediat ce i-am cules.

— Mda, zise agentul de vânzări, întrebându-se în sinea lui ce treabă avea el cu tarlaua babei Virtanen, că doar utilajele lui costau de la opt sute de mii de coroane în sus.

— Înțeleg că matale vinzi tot felul de utilaje pentru culturile de cartofi? continuă Gertrud.

Agentul de vânzări simțea că avea să fie o conversație enervant de lungă, deci se hotărî să-i taie scurt macaroana babei.

— Da, avem fertilizatoare, mașini de plantat pe patru, șase și opt rânduri, mașini de dezgropat pe patru rânduri și mașini de recoltat pe un rând sau două rânduri. Cumpărați măcar una din fiecare și vă putem acorda o reducere.

— Reducere? Bun, bun. Dar ia zi, maică, cam cât m-ar costa?

— Patru virgulă nouă milioane, răspunse agentul de vânzări cu malițiozitate.

Gertrud începu să socotească pe degete, în timp ce agentul de vânzări dădea semne tot mai clare că era pe cale să-și piardă răbdarea.

— Doamnă Virtanen, vă rog frumos, să știți că nu am timp să…

— Păi atunci iau câte două din fiecare, răspunse Gertrud. Cam în cât timp poți să mi le livrezi, măi băiete?

* * *

În următorii șase ani se întâmplară și lucruri importante, dar și mărunte. În lumea largă, Pakistanul se alătură clubului exclusivist al puterilor nucleare, vrând să se apere de țara vecină — India — care cu douăzeci și patru de ani înainte luase aceeași măsură de apărare împotriva Pakistanului, ceea ce spune de fapt totul despre relațiile dintre cele două țări.

În Suedia, deși era și ea o putere nucleară, situația era mult mai liniștită.

Holger 1 și Celestine erau mulțumiți în nemulțumirea lor. Munceau săptămână după săptămână pentru o cauză nobilă. Nu participau la demonstrații, ci acționau în secret. Vopseau mottouri anarhiste pe ușile tuturor toaletelor publice care le ieșeau în cale și puneau în secret afișe pe pereții instituțiilor și ai muzeelor. Mesajul lor politic principal era că politica era de tot rahatul, însă Holger avea grijă să-l insulte în mod regulat și pe rege.

În paralel cu activitatea lor antipolitică, Holger 1 și Celestine își vedeau de cultivatul cartofilor, lucru pe care, de altfel, nu-l făceau deloc rău. Prin urmare, câștigau un salariu modest. Iar de bani chiar aveau nevoie, căci cariocile, spray-urile și afișele nu și le puteau procura degeaba.

Nombeko încerca să stea cu ochii pe ei, fără însă să-i dea motive de îngrijorare lui Holger 2. Acesta, chiar și fără ajutorul ei, era un student harnic, avid de cunoaștere și cu rezultate excelente. Faptul că Holger 2 era mulțumit îi dădea și ei un nemaipomenit sentiment de satisfacție.

Alt aspect interesant era modul în care înflorise Gertrud, care, dacă e să fim sinceri, își trăise întreaga viață sub semnul nereușitei. Gertrud rămăsese gravidă la vârsta de optsprezece ani, ca urmare a primei și singurei ei întâlniri cu un porc care o ademenise cu o limonadă amestecată cu tărie. Se transformase deci peste noapte într-o mamă singură, devenise apoi din ce în ce mai singură, odată cu moartea mamei sale, care suferise de cancer, și apoi a tatălui său, care înțepenise cu mâna în primul bancomat din Norrtälje într-o noapte de iarnă din 1971, nefiind găsit decât în dimineața zilei următoare, după ce murise înghețat de frig.

Gertrud își văzuse în continuare de culturile de cartofi și se achitase cu brio de rolul de mamă și bunică, dar nu văzuse nimic din lume. Își permisese însă să viseze la turnura pe care ar fi putut-o lua viața sa, dacă nobila ei bunică, Anastasia Arapova, n-ar fi fost atât de păgână încât să-l trimită pe fiul său Tapio la Helsinki, astfel încât ea să-și poată

dedica viața lui Dumnezeu.

Sau cum s-or fi petrecut de fapt lucrurile… Nombeko înțelesese că Gertrud se abținuse să verifice la sânge povestea tatălui său. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să se trezească fără nimic. Cu excepția culturilor de cartofi.

Întoarcerea nepoatei și prezența lui Nombeko o treziseră oricum la viață pe biata bătrână. În timpul cinelor împreună, de care se ocupa, de altfel, ea însăși, îi străluceau ochii de fericire. Tăia singură gâtul câte unei găini și o făcea tocăniță. Sau punea plasa ca să prindă știuci pe care le gătea cu hrean la cuptor. Într-o bună zi, împușcase până și un fazan în grădină cu pușca de vânătoare a tatălui său, Tapio, și rămăsese uluită de faptul că arma încă mai funcționa. Și că nimerise. Și încă cum, din fazan nu mai rămăseseră decât niște bieți fulgi împrăștiați în toate direcțiile.

Pământul continua să se învârtească în jurul Soarelui cu o viteză mereu constantă, dar cu aceeași inconstanță a stării de spirit. Nombeko citea și își însușea tot ce-i ieșea în cale, de la lucruri mărunte la cele mai importante. În plus, se simțea stimulată intelectual și de raportul pe care îl dădea celorlalți în fiecare zi la ora cinei. Printre evenimentele pe care le relatase de-a lungul anilor se afla și ziua în care Boris Elțîn declarase că se retrage din politică. În Suedia, Elțîn era faimos pentru vizita de stat pe care o efectuase odinioară, pe când era atât de luat pe ulei, încât ceruse ca țara, care nu deținea nici măcar o singură termocentrală pe bază de cărbune, să-și închidă absolut toate termocentralele pe bază de cărbune.

Într-un alt foileton interesant, Nombeko le explicase cum cea mai dezvoltată țară din lume reușise să intre într-o așa încurcătură la propriile alegeri prezidențiale, încât îi luase Curții Supreme de Justiție mai multe săptămâni înainte de a putea decide cu scorul de 5–4 că pierduse candidatul care primise mai multe voturi. Așa se făcuse că George W. Bush devenise președintele SUA, în vreme ce Al Gore fusese redus la rolul de agitator ecologist pe care nici măcar anarhiștii din Stockholm nu-l luau în serios. Apropo, prima mutare făcută de Bush fusese să invadeze Irakul, ca să distrugă toate armele pe care Saddam Hussein nu le avea de fapt.

Printre știrile mai mărunte se număra și cea despre un fost culturist austriac care reușise să devină guvernatorul Californiei. Nombeko simțise o împunsătură în piept când îi văzuse poza din ziar în care zâmbea afișându-și dinții albi, înconjurat de soție și cei patru copii. Își zisese în sinea ei că lumea era nedreaptă, dându-le unora în abundență, iar altora deloc. Iar la momentul respectiv, Nombeko nici

măcar nu știa că sus-numitul guvernator reușise să conceapă chiar și un al cincilea copil cu concursul menajerei sale.

În linii mari însă, protagoniștii noștri de la Sjölida duceau o viață destul de fericită și plină de speranță. În jurul lor, viața lumii își urma cursul ei firesc.

Iar bomba rămânea în continuare acolo unde se afla.

* * *

În primăvara lui 2004 lucrurile păreau să meargă mai bine ca niciodată. Holger aproape că-și terminase studiile de științe politice, iar în același timp își pregătea doctoratul în economie politică. Ceea ce avea să se cristalizeze în teza de doctorat începuse în mintea lui Holger 2 sub formă de terapie. Gândul că bomba risca să-l facă, până la urmă, complice la distrugerea a jumătate din teritoriul țării și a vieții întregii națiuni nu era deloc ușor de suportat. Pentru a putea face față, Holger începuse deci să privească lucrurile dintr-o perspectivă alternativă și ajunsese la concluzia că, din punct de vedere strict economic, Suedia și lumea întreagă s-ar putea ridica din propria cenușă. Așa se născuse teza sa: *Bomba atomică — factor de creștere economică. Avantajele dinamismului unei catastrofe nucleare.*

Dezavantajele evidente îl ținuseră treaz pe Holger 2 nopți la rând, nopți în care se dedicase cercetărilor în acest sens. Din statistici reieșea că ar fi murit douăzeci de milioane de oameni doar dintr-un potențial conflict nuclear între India și Pakistan, și asta înainte ca numărul de kilotone să fi apucat să-l depășească pe cel pe care Nombeko și Holger 2 se întâmpla să-l aibă în stoc. Diferite modele computerizate arătau că după câteva săptămâni s-ar fi adunat atât de mult fum în stratosferă, încât ar fi durat zece ani înainte ca soarele să-l poată străbate pe deplin. Și asta nu numai deasupra celor două state beligerante, ci și la nivel mondial.

Aici intervenea însă dinamismul forțelor pieței, după părerea lui Holger 2. Grație creșterii frecvenței cancerului tiroidian cu 200%, șomajul avea să scadă. Exodul de oameni din paradisurile de vacanță însorite (care acum nu mai aveau soare de oferit) spre marile aglomerații urbane ar fi dus la egalizarea distribuției resurselor. Un șir de piețe saturate ar fi devenit peste noapte nesaturate, ceea ce la rândul său ar fi sporit și mai mult dinamismul. Monopolul de facto al chinezilor în materie de panouri solare ar fi devenit în mod firesc irelevant.

India și Pakistanul ar fi putut, de asemenea, să-și combine eforturile pentru a anula efectul galopant de seră. Pentru a neutraliza scăderea cu două sau trei grade a temperaturii, provocată de războiul

nuclear dintre cele două țări, acestea ar fi putut recurge din nou la defrișări și la utilizarea energiilor fosile, de data asta însă cu conștiința curată.

Cam acestea erau gândurile care îl mențineau pe Holger 2 pe linia de plutire. În același timp, Nombeko și Gertrud reușiseră să transforme cultivatul cartofilor într-o afacere profitabilă. Avuseseră, ce-i drept, și un pic de noroc, căci în Rusia se înregistraseră recolte foarte slabe mai mulți ani la rând. În plus, una dintre vedetele cele mai vizate de presa (și în același timp cele mai neinteresante) din Suedia își atribuise noua siluetă zveltă dietei NADC (Nimic Altceva Decât Cartofi).

Reacția suedezilor fusese imediată. Mâncau mai mulți cartofi ca niciodată.

Firma Contesa Virtanen SA, odinioară îndatorată până peste cap, își achitase acum aproape toate datoriile. În același timp, Holger 2 se afla la numai două săptămâni de absolvire și, prin prisma rezultatelor sale remarcabile, era gata să se îmbarce în călătoria spre întâlnirea între patru ochi cu prim-ministrul suedez. Între timp, prim-ministrul se schimbase din nou. Acum se numea Göran Persson, dar era la fel de greu de găsit la telefon ca și ceilalți.

Pe scurt: planul lor de bătaie pe ultimii opt ani se apropia de final. Totul mersese ca la carte până atunci și nu exista niciun motiv de îngrijorare pentru viitor. Senzația că nu se putea întâmpla nimic rău era similară cu cea care îl încercase pe Ingmar Qvist exact înaintea plecării sale la Nisa.

Unde o luase pe cocoașă de la Gustaf al V-lea.

* * *

În ziua de joi, 6 mai 2004, trebuiau ridicate cele mai noi cinci sute de fluturași ale lui Holger 1 și Celestine de la tipografia din Solna. Cei doi erau extrem de mulțumiți de noua lor creație, care conținea o fotografie a regelui alături de imaginea unui lup. Dedesubt se afla textul, care făcea o paralelă între populația de lupi din Suedia și casele regale din Europa, concluzia fiind că ambele sufereau de endogamie.

Soluția la prima problemă putea fi importul de lupi din Rusia. În cazul celei de-a doua, fluturașul sugera execuția sau deportarea celor implicați în Rusia. Autorii își permiseseră să propună până și un troc: un lup din Rusia pentru fiecare membru al casei regale deportat.

Odată ce fuseseră anunțați de tipografie că fluturașii sunt gata, Celestine își exprimă dorința de a-i ridica imediat, astfel încât să poată împodobi pereții cât mai multor instituții încă din acea zi. Nici Holger 1

nu voia să mai aștepte, dar îi aduse aminte lui Celestine că în ziua cu pricina mașina fusese rezervată de Holger 2. Celestine nu dădu însă nicio importanță acestui aspect.

— Da, doar nu e singurul proprietar al mașinii? Vino, iubitule! O să schimbăm lumea!

Ziua de joi, 6 mai 2004, era, de asemenea, ziua cea mare din viața lui Holger 2. Susținerea tezei de doctorat era programată la ora unsprezece.

La ora nouă, când Holger 2, la costum și cu cravată la gât, se îndreptă spre vechea Toyota a soților Blomgren — ia-o de unde nu-i!

Holger 2 înțelese imediat că asta era opera catastrofei de frate-su, cu siguranță sub conducerea lui Celestine. Iar cum la Sjölida nu era rețea de mobil, nu putea nici măcar să-i sune și să le ordone să se întoarcă. Nu putea nici măcar să cheme un taxi. Erau cinci sute de metri până la drumul național, unde rețeaua mergea din când în când, în funcție de cum bătea vântul. Dar nu-și putea permite s-o ia la fugă până acolo și să riște să apară la susținere cu sudoarea curgându-i șiroaie peste tot. Așa că luă tractorul.

La nouă și douăzeci și cinci dădu în sfârșit de ei. Îi răspunse Celestine.

— Alo, da?

— Ați luat mașina?

— De ce? Tu ești, Holger?

— Răspunde dracului la întrebare! Îmi trebuie mașina acum! Am o întâlnire importantă în oraș la unșpe.

— Mda, replică Celestine. Deci întâlnirile tale sunt mai importante decât ale noastre.

— N-am zis asta. Dar rezervasem mașina. La dracu', întoarceți-vă acum! Mă grăbesc.

— Of, ce mai înjuri!

Holger 2 își păstră firea și schimbă tactica.

— Te rog, Celestine dragă! Putem să stăm de vorbă despre mașină și cine o rezervase de fapt azi cu altă ocazie. Însă, te implor, întoarce și luați-mă și pe mine. Am o întâlnire foarte imp…

Celestine închise telefonul.

— Ce-a zis? întrebă Holger 1 care se afla la volan.

— A zis „te rog, Celestine dragă, putem să stăm de vorbă despre mașină și cine o rezervase de fapt azi cu altă ocazie". Cam așa ceva.

Lui Holger 1, căruia îi fusese frică de reacția fratelui său, nu i se păru foarte grav.

Holger 2 rămase la marginea drumului în costum și încercă apoi cu disperare timp de zece minute să facă autostopul. Pentru a reuși într-o astfel de întreprindere e însă musai să treacă mașini, ceea ce, din nefericire, nu era deloc cazul. Când Holger 2 realiză în cele din urmă că trebuia să fi chemat un taxi, își dădu brusc seama că mantoul în care își ținea portofelul atârna în continuare în cuierul din hol. Cum însă găsi o sută douăzeci de coroane în buzunarul de la piept al sacoului, se hotărî să ia tractorul până la Norrtälje, iar de acolo autobuzul. Cel mai probabil e că i-ar fi luat mai puțin timp să se întoarcă, să-și ia portofelul, să revină și apoi să sune un taxi. Sau și mai bine: să sune mai întâi un taxi și în timp ce îl aștepta să dea o fugă cu tractorul acasă și înapoi ca să-și recupereze portofelul.

Holger 2, deși supradotat, fu cuprins de un stres cu puțin sub nivelul celui ce-l răpusese pe bietul ceramist. Risca să nu-și facă apariția la propria sa susținere. După ani și ani de pregătiri. Nu-i venea să creadă.

Și ăsta era doar începutul.

Primul și singurul dram de noroc de care Holger 2 avu parte în ziua cu pricina fu consumat în schimbul de vehicule la Norrtälje. Holger 2 reuși în penultima secundă să blocheze drumul autobuzului cu tractorul, astfel încât să se poată urca și el. Șoferul autobuzului se pregătea să coboare să se ia la ceartă cu șoferul tractorului, dar rămase fără replică atunci când din tractor, în locul unui țăran prăfuit, coborî un bărbat pieptănat, în costum, cu cravată și pantofi de lac.

Odată urcat în autobuz, Holger îl contactă pe decan, profesorul Berner, și se scuză explicându-i că dintr-o sumedenie de motive extrem de nefericite avea să ajungă cu o întârziere de aproape o jumătate de oră.

Profesorul îi răspunse iritat că întârzierile la susțineri nu făceau parte din tradiția școlii, dar, neavând încotro, se învoi să încerce să-i convingă pe membrii comisiei și publicul să-l aștepte.

* * *

Holger 1 și Celestine ajunseseră la Stockholm și își preluaseră fluturașii. Celestine, care era strategul operațiunii, hotărî că primul obiectiv avea să fie Muzeul Național de Istorie Naturală. Acolo era o expoziție cunoscută despre Charles Darwin și teoria evoluției. Darwin furase expresia „survival of the fittest“ de la un coleg și prin asta voia să spună că era în natura lucrurilor ca exemplarele puternice să supraviețuiască, iar cele slabe să fie exterminate. Rezulta deci că Darwin era fascist și trebuia pedepsit, chiar și acum, la o sută douăzeci și doi de

ani după moartea sa. Faptul că și fluturașii lor aveau o destul de puternică tentă fascistoidă nu părea să le fi trecut prin cap lui Holger 1 și Celestine. Erau mult prea concentrați pe lipitul afișelor pe furiș. Prin tot muzeul. În numele sfintei anarhii.

Misiunea fu îndeplinită fără niciun incident. Holger 1 și Celestine putură acționa în liniște. Lumea nu prea se îngrămădește să viziteze muzeele naționale.

Următoarea țintă era Universitatea din Stockholm, care se afla la o aruncătură de băț de muzeu. Celestine se năpusti asupra toaletelor damelor, în vreme ce Holger 1 începu să opereze în toaletele domnilor. Nenorocirea se întâmplă în prima toaletă. Holger fu abordat din ușă.

— Ai ajuns până la urmă la timp? întrebă profesorul Berner.

Holger îl urmă năuc prin hol și profesorul îl trase apoi după el în sala numărul patru. Toate acestea în timp ce Celestine își vedea de treaba ei în toaleta femeilor.

Fără să se fi dumerit bine, Holger 1 se trezi stând la un pupitru în fața unui public de cel puțin cincizeci de persoane.

Profesorul Berner făcu o introducere în engleză în care folosi multe cuvinte complicate și din care, prin urmare, Holger 1 nu înțelese prea multe. Se părea totuși că se așteptau de la el să vorbească despre avantajele detonării unei bombe atomice. De ce naiba, habar n-avea.

Nu se dădu însă înapoi de la a-și exprima opiniile pe această temă, deși engleza lui nu era foarte bună. Principalul nu e oricum ce zici, ci mesajul pe care îl transmiți, nu-i așa?

În timp ce recolta cartofi, Holger 1 avusese timp berechet să viseze cu ochii deschiși și ajunsese la concluzia că ar fi cel mai bine să transporte familia regală în Laponia și să detoneze bomba acolo, în caz că nu se încumetau să abdice cu toții de bunăvoie. Printr-o astfel de manevră nu avea să piară aproape nicio persoană nevinovată, iar restul daunelor ar fi infime. În plus, creșterea eventuală a temperaturii ca urmare a exploziei ar fi și ea un lucru pozitiv, căci era îngrozitor de frig acolo la nordul nordului.

A nutri astfel de convingeri e destul de nefast în sine. Întâmplarea făcea însă ca Holger 1 să le și exprime de la pupitrul său.

Primul oponent era un oarecare profesor Lindkvist de la Universitatea Linné din Växjö. În timp ce Holger vorbea, acesta începuse să-și răsfoiască notițele. Apoi întrebă, tot în engleză, dacă cele auzite constituiau în vreun fel introducerea.

Introducerea? Da, se putea spune și așa. Odată cu dispariția familiei regale, se putea naște și înflori o republică. Sau nu asta o fi vrut să

zică domnul?

Profesorul Lindkvist voia să zică de fapt că nu înțelegea ce se întâmpla, dar nu spuse decât că i se părea imoral să extermini întreaga casă regală. Indiferent de metoda pe care o propunea domnul Qvist.

Acum însă Holger 1 se simțea ofensat. Doar nu era vreun criminal! Plecase de la premisa că regele și alaiul lui aveau să abdice cu toții. Consecințele nucleare nu aveau să apară decât dacă refuzau și atunci nu ar fi fost altceva decât rezultatul direct al unei alegeri a familiei regale și nimic mai mult.

Confruntat cu tăcerea profesorului Lindkvist (care își înghițise limba), Holger 1 se hotărî să dea încă o dimensiune raționamentului său, și anume posibilitatea ca, în loc de niciun rege, să poată deveni rege oricine voia.

— Nu este o idee pe care eu personal o susțin, dar este oricum destul de interesantă, adăugă Holger 1.

Profesorul Lindkvist părea să nu fie de acord, căci îi arunca priviri imploratoare colegului Berner, care, la rândul său, încerca să-și dea seama dacă fusese vreodată mai nefericit ca acum. Susținerea cu pricina fusese gândită ca un fel de spectacol pentru cei doi invitați de onoare din public, și anume ministrul suedez al Educației Superioare și al Cercetării, Lars Leijonborg, și nou-numita lui omoloagă din Franța, Valérie Pécresse. Cei doi aveau planuri avansate de a crea programe de studiu comune, care să ofere diplome binaționale. Leijonborg îl contactase pe profesorul Berner în persoană și îl rugase să-i recomande o susținere la care el și ministra colegă să poată asista. Profesorul se gândise numaidecât la studentul-model Holger Qvist.

Și iată urmarea!

Berner se decise să pună capăt circului. Era clar că se înșelase în ceea ce-l privea pe doctorand, pe care îl rugă să părăsească podiumul. Și apoi sala. Și universitatea. Chiar și țara, dacă era posibil.

Însă cum rostise toate aceste lucruri în engleză, Holger 1 nu pricepu cum trebuie.

— Vreți s-o iau din nou de la capăt?

— Nu, sub nicio formă, interveni profesorul Berner. În ultimele douăzeci de minute am îmbătrânit cu douăzeci de ani și eram deja destul de bătrân încă dinainte, deci e de ajuns. Te rog frumos să părăsești incinta!

Atunci Holger 1 se execută. Pe drumul spre ieșire își dădu seama că tocmai se exprimase în public, ceea ce îi promisese fratelui său că n-avea s-o facă. Oare Holger 2 avea să se supere pe el? Dar dacă nu-i spunea

nimic?

Pe coridor, Holger 1 dădu cu ochii de Celestine. O luă de braț și îi șopti că era mai bine să se ducă în altă parte. Îi promise să-i povestească totul pe drum.

Cinci minute mai târziu, Holger 2 trecea în fugă pragul aceleași universități. Profesorul Berner fusese nevoit să-și ceară scuze în fața ministrului Educației Superioare, care, la rândul său, fusese nevoit să-i prezinte scuze omoloagei sale franceze. Aceasta din urmă răspunsese că, judecând din cele tocmai auzite, era mai potrivit ca Suedia să-și îndrepte atenția spre Burkina Faso în căutarea sa de parteneri cu aceleași exigențe în materie de educație.

Apoi profesorul dădu cu ochii de neghiobul de Holger Qvist pe coridor. Qvist chiar credea că era de ajuns să se schimbe din blugi în costum ca totul să poată fi dat uitării?

— Îmi cer mii de scuze..., începu un Holger 2 elegant, dar cu sufletul la gură.

Profesorul Berner îl întrerupse, zicându-i că nu mai era cazul să-și ceară scuze, ci să dispară. În mod permanent.

— Susținerea s-a terminat, Qvist. Du-te acasă și reflectează asupra efectelor politico-economice nefaste ale faptului că exiști.

* * *

Holger 2 picase la susținere. Îi luă însă o zi întreagă să înțeleagă ce se întâmplase de fapt și încă o zi să pătrundă de-a binelea implicațiile celor petrecute. Nu putea să-l sune pe profesor și să-i spună adevărul, și anume că toți acești ani studiase în numele altei persoane, care se întâmplase să apară la locul cu pricina chiar în ziua susținerii. Asta n-ar fi dus decât la și mai multă suferință.

Holger 2 ar fi preferat să-și sugrume fratele. Dar nici asta nu putea face, căci fratele se afla la reuniunea de sâmbătă a Asociației Anarhiștilor în momentul în care îi picase fisa lui Holger 2. Iar când Holger 1 și Celestine reveniră acasă în după-amiaza aceleași zile, Holger 2 plonjase deja în depresie.

Capitolul 18

**Despre succesul efemer al unei reviste
și despre un prim-ministru care acceptă
brusc o întâlnire**

Indiferent de cât de rău mergeau treburile, Holger 2 înțelese după o săptămână că nu putea rămâne în pat pe vecie. Nombeko și Gertrud aveau nevoie de ajutor cu recolta. Iar la recoltat participau cu oarecare însuflețire și Holger 1 și Celestine, prin urmare, existau motive strict economice să nu-i sugrume pe amândoi.

Viața la Sjölida reintrase pe făgașul obișnuit ce includea cinatul împreună mai multe zile pe săptămână. Atmosfera în jurul mesei era însă încărcată, deși Nombeko își dădea silința să le distragă atenția. Continua să le relateze ce se întâmplase și ce era în curs de desfășurare în lumea largă. Printre altele, într-o seară le povesti că Prințul Harry din Marea Britanie se dusese la o petrecere îmbrăcat în costum de nazist (ceea ce declanșase un scandal aproape la fel de mare ca toate cele care urmaseră după alți câțiva ani, când prințul petrecuse complet dezbrăcat).

— Vedeți și voi ce înseamnă monarhia, comentase Holger 1 vizavi de deghizarea prințului.

— Mda, replică Nombeko. Naziștii aleși pe cale democratică în Africa de Sud cel puțin și-au lăsat acasă uniformele.

Holger 2 nu zicea nimic. Nici măcar nu-și trimisese fratele la origini.

Nombeko înțelegea că era nevoie de o schimbare. Mai presus de toate, le trebuia o idee inovatoare. Pentru început, se aleseră însă numai cu un potențial cumpărător al firmei de cartofi.

Acum Contesa Virtanen SA era în posesia a două sute de hectare de pământ, avea un parc de utilaje modern, o cifră de afaceri bună, rentabilitatea ridicată și aproape nicio datorie. Toate aceste atuuri atrăseseră atenția celui mai mare exploatator agricol din regiunea centrală a Suediei care, după ce își făcuse calculele, le oferise un preț de șaizeci de milioane de coroane.

Nombeko intuia că perioada de vârf a cartofului se apropia de final. Vedeta care slăbise cu ajutorul dietei pe bază de cartofi se îngrășase din nou și, conform agenției de presă Itar-Tass, recoltele de cartofi din Rusia se îndreptau în sfârșit spre un an-record.

Deci, dincolo de faptul că tarlaua de cartofi a lui Gertrud nu era de fapt scopul lor în viață, chiar era momentul potrivit să vândă.

Nombeko aduse chestiunea la cunoștința proprietarei oficiale a firmei, care declară că nu avea nimic împotriva unei reorientări profesionale. Cartofii începeau să-i stea în gât.

— Am auzit că există o chestie nouă pe piață, spaghete parcă le zice, zise Gertrud.

Nombeko îi explică că spaghetele existau într-adevăr de ceva timp. Mai bine zis de pe la 1100 după Hristos. Dar nu erau așa de ușor de cultivat. De aceea propuse să facă altceva cu banii.

Ideea mult-așteptată îi veni din senin.

— Gertrud, ce-ar fi să lansăm o revistă?

— O revistă? Gata! Ce scriem în ea?

* * *

Reputația lui Holger Qvist era distrusă, căci fusese mai mult sau mai puțin exmatriculat de la Universitatea din Stockholm. În ciuda acestui fapt, deținea în continuare cunoștințe foarte aprofundate atât de economie, cât și de științe politice. În plus, nici Nombeko nu era deloc grea de cap. Prin urmare, cei doi puteau dirija activitatea din culise.

Nombeko îi prezentă ideea lui Holger 2 care nu se dădu înapoi. Dar despre ce culise era vorba? Și care era scopul unei astfel de activități?

— Scopul, scumpul meu Holger, este să ne descotorosim de bombă.

Primul număr al revistei lunare *Politica suedeză* apăru în aprilie 2007. Această publicație somptuoasă fu distribuită gratuit celor mai importante cincisprezece mii de personalități politice din țară. Nici mai mult, nici mai puțin de șaizeci și patru de pagini pline de conținut de calitate, fără nici măcar un singur anunț publicitar. Era o afacere din care cu greu se putea face profit, dar oricum nu acesta era scopul.

Proiectul atrase atenția cotidienelor *Svenska Dagbladet* și *Dagens Nyheter*, ambele printre cele mai respectate din țară. Revista părea să fie publicată sub conducerea unui personaj excentric, Gertrud Virtanen, fostă cultivatoare de cartofi în vârstă de optzeci de ani. Madam Virtanen nu dădea interviuri, dar avea un editorial la pagina doi, în care explicase semnificația principiului de bază al revistei, ca toate articolele și analizele să rămână nesemnate. Fiecare text trebuia analizat exclusiv prin prisma conținutului.

Dincolo de interesul trezit de persoana doamnei Virtanen, revista era apreciată pentru conținutul său foarte interesant. Primul număr fu

elogiat la loc de cinste într-un șir de ziare din Suedia. Printre articolele principale se afla o analiză aprofundată a Suedezilor Democrați, care la alegerile din 2006 crescuseră de la un procent și jumătate din voturi la un procentaj dublu. Analiza conținea și o dimensiune internațională foarte complexă care făcea o comparație cu diferite grupări naziste istorice, inclusiv din Africa. Concluzia era poate un pic prea dramatică însă: „E greu de crezut că un partid ai cărui simpatizanți executau odinioară salutul nazist în fața conducătorului partidului a reușit să-și cizeleze stilul într-o așa măsură încât să ajungă să intre în Parlamentul Suediei, dar iată-ne în fața unui fapt împlinit“.

Un alt articol descria în detaliu consecințele umane, politice și financiare ale unui accident nuclear în Suedia. Doar citind aspectele statistice ale articolului te treceau fiorii. Într-o perioadă de douăzeci și cinci de ani de la o potențială distrugere a centralei nucleare de la Oskarshamn, s-ar putea crea treizeci și două de mii de noi locuri de muncă, dacă această centrală ar fi reconstruită la cincizeci și opt de kilometri mai la nord de unde se aflase înainte.

În afară de articole, pe care le scriseseră aproape bătând din palme, Holger 2 și Nombeko fuseseră nevoiți să introducă anumite elemente care să-l binedispună pe noul prim-ministru conservator. Realizaseră, spre exemplu, un periplu în istoria Uniunii Europene, cu ocazia aniversării a cincizeci de ani de la semnarea Tratatului de la Roma, eveniment la care prim-ministrul sus-menționat se întâmplase să participe, de altfel. În plus, făcuseră și o analiză aprofundată a crizei prin care trecea social-democrația. Partidul Social-Democrat tocmai înregistrase cele mai proaste rezultate electorale din 1914 și până în prezent, iar acum avea un nou lider, Mona Sahlin. Concluzia era că Sahlin avea două variante: fie se distanța de forțele de stânga și se alia doar cu Partidul Ecologist (situație în care ar fi pierdut următoarele alegeri), fie îi includea pe foștii comuniști și constituia o alianță tripartită, ceea ce, de asemenea, ar fi dus la pierderea alegerilor (în realitate, în lunile ce au urmat, Sahlin a încercat ambele variante, după care a fost demisă).

Sediul revistei se afla într-o clădire din Kista, în afara Stockholmului. La cererea lui Holger 2, lui Celestine și lui Holger 1 le era interzis să se implice în vreun fel în munca de redacție. În plus, Holger 2 trasase pe podea cu creta un cerc cam la doi metri în jurul biroului său și îi ordonase lui Holger 1 să nu intre niciodată în perimetrul respectiv, cu excepția situației în care trebuia să arunce coșul de gunoi.

De fapt, Holger 2 ar fi preferat ca fratele său să nu se afle deloc în

clădire, dar Gertrud refuzase să participe la proiect, dacă nepoata sa, Celestine, nu era implicată și, în plus, cele două personaje-catastrofă trebuiau supravegheate într-un fel sau altul, acum că nu mai aveau cartofi de recoltat.

Gertrud era cea care finanța totul în mod formal. Avea chiar și propriul ei birou la redacție, unde huzurea la adăpostul panoului de pe ușă cu inscripția „Redactor-șef“. Cam la asta se rezuma contribuția ei.

După primul număr, Nombeko și Holger 2 planificau un al doilea în mai 2007 și un al treilea imediat după vacanță. După aceea, ideea era să-l abordeze pe prim-ministru. Revista *Politica suedeză* avea să-i ceară un interviu. Iar prim-ministrul avea să accepte. Dacă nu mai devreme, cu siguranță mai târziu, atâta timp cât aveau grijă să-și joace cărțile cum trebuie.

De data asta însă, lucrurile luară o turnură mult mai bună decât se așteptau Holger 2 și Nombeko. În cadrul unei conferințe de presă în care, de fapt, era vorba despre vizita pe care se pregătea s-o efectueze la Washington și la Casa Albă, prim-ministrul fusese întrebat ce părere avea despre noua revistă *Politica suedeză*. Răspunsese că da, citise revista cu mult interes, că era în linii mari de acord cu analiza politicii europene pe care aceasta o realizase și că de-abia aștepta să apară numărul următor.

O situație mai bună de-atât nici că se putea! Nombeko îi propuse lui Holger 2 să contacteze imediat Cancelaria prim-ministrului. De ce să mai aștepte? Ce aveau de pierdut?

Holger 2 răspunse că fratele său și iubita acestuia păreau să aibă o capacitate paranormală de a distruge totul și că nu îndrăznea să spere prea mult, câtă vreme cei doi nu se aflau în spatele gratiilor. Pe de altă parte, era adevărat, nu aveau nimic de pierdut.

Prin urmare, Holger 2 o contactă, pentru a câta oară, pe asistenta actualului prim-ministru, de data aceasta însă în legătură cu o altă chestiune, și — să vezi și să nu crezi — asistenta îi răspunse că avea să-l contacteze pe șeful serviciului de presă. Acesta din urmă îl sună înapoi pe Holger 2 a doua zi și îl informă că prim-ministrul era disponibil în data de 27 mai, la ora zece fix, pentru un interviu de patruzeci și cinci de minute.

Prin urmare, convorbirea avea să aibă loc la cinci zile după apariția celui de-al doilea număr al revistei. După care nici nu aveau să mai aibă nevoie de altele.

— Sau poate vrei să continui? întrebă Nombeko. Nu te-am mai văzut atât de fericit niciodată.

Nu, primul număr costase patru milioane, iar cel de-al doilea nu putea să fie deloc mai ieftin. Aveau nevoie de banii câștigați cultivând

cartofi pentru a-și finanța noua lor viață, care urma să înceapă cât de curând, cu condiția să aibă parte de un dram de noroc. O viață în care amândoi să existe în mod legal, cu permis de rezidență și acte în regulă.

Nombeko și Holger își dădeau seama că aveau un drum lung de parcurs chiar și după ce reușeau să aducă existența bombei la cunoștința celui care decidea în țara în care se aflau și ei. De exemplu, era de așteptat ca prim-ministrul să nu fie tocmai încântat. Era, de asemenea, posibil ca acesta să nu arate prea multă înțelegere față de situația creată. Și nici să nu aprecieze eforturile depuse de Holger 2 și Nombeko pentru a păstra secretul timp de douăzeci de ani.

Atâta timp cât acționau, exista însă o mică șansă.

În al doilea număr, revista se apleca asupra situației politice internaționale. Printre altele, se prezenta o analiză a contextului politic actual din SUA, lucru aflat în congruență cu întâlnirea prim-ministrului cu George W. Bush la Washington. Apoi urma o retrospectivă a genocidului din Rwanda, unde un milion de etnici tutsi fuseseră măcelăriți pentru simplul motiv că nu erau etnici hutu.

Iar la final, un nou flirt cu prim-ministrul vizavi de desființarea monopolului privind farmaciile.

Holger 2 și Nombeko recitiseră fiecare cuvânt. Nu aveau voie să dea greș. Revista trebuia să continue să ofere substanță, să continue să fie interesantă, fără însă să-l vexeze pe prim-ministru.

Nu aveau voie să dea greș! Prin urmare, este de necrezut că Holger 2 i-a propus lui Nombeko să iasă la restaurant pentru a sărbători închiderea redacției și trimiterea la tipografie a celui de-al doilea număr. După evenimentele ce aveau să intervină, Holger 2 se blestemase cu atâta amar, încât uitase să-și mai omoare fratele în bătaie.

La redacție rămăseseră Gertrud, care dormea în fotoliul său de director, precum și Holger 1 și Celestine, care trebuiau să facă inventarul la scotch, pixuri și alte produse de birotică. Asta în timp ce ediția tocmai terminată a revistei le făcea cu ochiul din calculatorul lui Holger 2.

— Acum se desfată amândoi la local de lux în timp ce noi numărăm agrafe, se plânse Celestine.

— Și nici în numărul ăsta nu e nici măcar un singur cuvânt despre imbecilii din casa regală, adăugă Holger 1.

— Sau despre anarhism, cel puțin, interveni Celestine.

Iar Nombeko se purta ca și cum toți banii câștigați de pe urma culturilor de cartofi ale lui Gertrud ar fi fost ai ei. Cine dracu' se credea, de fapt? În plus, ea și Holger 2 cheltuiau toate milioanele pupându-l în fund

pe un prim-ministru conservator și partizan al regelui.

— Ia vino încoace, iubito! exclamă Holger 1 și pătrunse în zona interzisă din jurul biroului lui Holger 2.

Luă loc pe scaunul fratelui său și dădu clic pe pagina doi cu editorialul lui Gertrud. Era o apă de ploaie despre incompetența opoziției. Scrisă de Holger 2, fără nicio îndoială. Holger 1 nu avu nici măcar răbdarea să o citească în întregime înainte de a o suprima.

În timp ce scria despre ofurile ce-i umpleau pe moment sufletul, Holger 1 mormăi că începând din acel moment Holger 2 nu mai decidea decât asupra a șaizeci și trei dintre cele șaizeci și patru de pagini ale revistei. Cea de-a șaizeci și patra pagină tocmai fusese readjudecată.

Când fu gata, trimise noua versiune tipografiei, însoțită de un mesaj pentru șeful atelierului tipografic cum că tocmai fusese corectată o greșeală gravă care le scăpase la corectură.

* * *

În lunea următoare, revista *Politica suedeză* fu tipărită și distribuită acelorași cincisprezece mii de personaje de vârf ale scenei politice din Suedia ca și primul număr. La pagina doi, redactorul-șef declara:

A venit momentul ca porcul de rege să abdice. Și s-o ia cu el și pe scroafa de regină. Și pe scrofușoara de prințesă moștenitoare. Precum și pe prinț și pe prințesă — ceilalți doi porcușori. Și pe scorpia aia bătrână de Lilian.

Monarhia este o formă de conducere a statului potrivită doar pentru porci (și anumite scorpii). Suedia trebuie să devină republică ACUM.

Alte idei nu-i mai veniseră lui Holger 1, dar cum îi mai rămăseseră vreo cincisprezece centimetri din spațiul pe două coloane al editorialului, se apucase să deseneze într-un program pe calculator pe care nu-l stăpânea deloc și adăugase un omuleț cu capul atârnat în lațul unei spânzurători ce purta textul „regele“ pe piept. Apoi schițase un balon de dialog lângă gura omulețului. Spânzuratul nu părea să fie atât de spânzurat încât să nu mai poată vorbi. Iar în balonul de dialog era înscris „Guiț!“.

Și, ca și cum asta n-ar fi fost suficient sau poate chiar prea mult, Celestine mai adăugase încă un rând dedesubt:

Pentru mai multe informații, contactați Asociația Anarhiștilor din Stockholm.

La cincisprezece minute după ce numărul doi al revistei *Politica suedeză* fusese distribuit în Cancelaria prim-ministrului, asistenta prim-ministrului telefonă pentru a-i informa că interviul programat era anulat.

— De ce? întrebă Holger 2 care încă nu primise varianta tipărită a revistei.

— Tu de ce dracu' crezi? răspunse asistenta.

* * *

Prim-ministrul Fredrik Reinfeldt refuza să aibă de-a face cu orice reprezentant al revistei *Politica suedeză*. În curând însă, avea să aibă de-a face cu ei în orice caz. Și, în plus, să se trezească și cu o bombă atomică pe cap.

Băiatul care în timp avea să devină prim-ministru era cel mai mare dintre cei trei fii ai unei familii caracterizate de dragoste și ordine. Fiecare lucru își avea locul său și toți membrii familiei păstrau ordinea și curățenia.

Acest lucru l-a influențat pe tânărul Fredrik într-o asemenea măsură, încât odată ajuns la maturitate a recunoscut că în viață ceea ce îi plăcea cel mai mult nu era politica, ci să dea cu aspiratorul. Cu toate acestea, a devenit prim-ministru, și nu lucrător de serviciu. Cert este că era talentat în ambele sensuri. Și chiar în multe altele.

De exemplu, la frageda vârstă de unsprezece ani a fost ales președinte al asociației elevilor. Câțiva ani mai târziu a devenit șef de promoție al Regimentului de vânători din Laponia, unde și-a efectuat serviciul militar. În caz că rușii i-ar fi invadat, ar fi avut de-a face cu un tip care știa la fel de bine ca ei ce înseamnă să te lupți la minus patruzeci și opt de grade.

Dar rușii nu i-au invadat, așa că Fredrik a intrat la Universitatea din Stockholm unde și-a petrecut timpul făcând studii de economie, participând la spectacolele teatrului studențesc și menținând o ordine militărească în căminul studențesc în care locuia. Și cât ai zice pește a devenit economist.

Interesul pentru politică fusese cultivat încă din familie. Tatăl lui Fredrik era politician la nivel municipal. Fiul i-a călcat pe urme. Apoi a intrat în parlament. După care a devenit președintele organizației de tineret a Partidului Moderat.

Apoi partidul său a câștigat alegerile din 1991. La vremea respectivă, tânărul Fredrik nu juca încă vreun rol central în partid, cu atât mai puțin după critica la adresa liderului partidului, Carl Bildt, pe care îl acuzase a fi excesiv de autoritar. Bildt i-a confirmat cu modestie că avea

dreptate, excluzându-l din cercul de membri influenți ai partidului pentru următorii zece ani, timp în care Bildt însuși a găsit de cuviință să plece în fosta Iugoslavie ca negociator de pace. Era cu mult mai amuzant să salvezi lumea decât să eșuezi în a salva Suedia.

Succesorul lui, Bo Lundgren, știa să socotească aproape la fel de bine ca Nombeko, dar cum poporul suedez nu voia să audă numai cifre, ci și câte o vorbă de duh, din când în când, nu i-a ieșit nici lui figura.

Prin urmare, se simțea nevoia unei schimbări în Partidul de Coaliție Moderată. Și așa i se făcu loc lui Fredrik Reinfeldt în cercul membrilor influenți. Odată inițiat, a fost ales în unanimitate drept președinte al partidului, la 25 octombrie 2003. Nici trei ani mai târziu, Fredrik împreună cu partidul și cu alianța sa burgheză spălaseră pe jos cu social-democrații. Reinfeldt devenise prim-ministru și se ocupase personal de ștergerea tuturor amprentelor lăsate de predecesorul său, Persson, în Cancelarie. În acest scop, folosise în principal săpun medicinal, care lăsa o peliculă cu efect antidepuneri pe suprafața tratată. După ce terminase treaba, se spălase pe mâini și deschisese porțile unei noi ere în politica suedeză.

Reinfeldt era mândru de realizările sale. Și mulțumit. Cel puțin, pe moment.

* * *

Nombeko, Celestine, Holgerii și Gertrud reveniseră cu toții la Sjölida. Atmosfera fusese încărcată încă dinainte de aventura revistei *Politica suedeză*, acum însă devenise de-a dreptul incendiară. Holger 2 refuza să vorbească cu fratele său sau cel puțin să stea la aceeași masă cu el. La rândul său, Holger 1 se simțea neînțeles și marginalizat. În plus, el și Celestine se puseseră rău cu anarhiștii după trimiterea făcută în editorialul revistei. Majoritatea reporterilor politici din țară dăduseră curs invitației și se îmbulziseră în sediul anarhiștilor pentru a afla raționamentul din spatele paralelei dintre casa regală și un coteț de porci.

În consecință, Holger 1 își petrecea mai nou zilele în podul cu fân privind în jos la camionul de cartofi al lui Gertrud. În remorcă se afla în continuare o bombă cu o capacitate de trei megatone. Care, într-un fel sau altul, avea să-l constrângă pe rege să abdice. Și de care Holger 1 promisese să nu se atingă.

Și când te gândești că-și ținuse promisiunea toți acești ani! Cu toate astea, frate-su tot supărat de mama focului era. Ce nedreptate!

La rândul ei, Celestine era supărată pe supărarea lui Holger 2 pe Holger 1 și îi declară chiar lui Holger 2 că nu putea face studii de curaj

civic, căci curajul era un lucru pe care ori îl aveai, ori nu-l aveai. Iar fratele lui îl avea, firește.

Drept răspuns, Holger 2 îi ură lui Celestine să se împiedice și să-și spargă capul plin de prostii. Între timp, el simțea nevoia să facă o plimbare.

O porni așadar pe cărarea spre lac, se așeză pe banca de pe punte și își lansă privirea în largul apei. Era cuprins de un sentiment de… Nu, de fapt nu era cuprins de nimic. Era de-a dreptul secătuit.

O avea pe Nombeko și pentru asta era recunoscător. În afară de ea însă? Copii n-avea, ducea o viață de rahat și n-avea nici cea mai vagă perspectivă. Holger 2 își zicea că n-avea să-l întâlnească niciodată pe prim-ministru: nici pe cel actual, nici pe următorul și pe niciunul dintre cei ce aveau să urmeze după el. Mai rămâneau încă douăzeci și șase de mii o sută optzeci de ani din cei douăzeci și șase de mii două sute până la neutralizarea bombei. Plus minus trei luni. Până atunci însă, poate cel mai bine era să rămână pe banca de pe punte.

Pe scurt, totul era cum nu se poate mai rău. Iar în treizeci de minute situația avea să devină de-a dreptul insuportabilă.

Capitolul 19

Despre un dineu de gală la palat
și stabilirea contactului cu cealaltă tabără

Președintele Hu Jintao își începu cele trei zile ale vizitei de stat în Suedia prin întâmpinarea replicii corabiei *Götheborg* a Companiei suedeze a Indiilor Orientale, care tocmai revenea în orașul cu același nume după o călătorie dus-întors în China.

Originalul efectuase același traseu cu două sute cincizeci de ani înainte. La vremea respectivă, călătoria reprezentase o adevărată aventură în mijlocul furtunilor și al apelor ce mișunau de pirați, într-o lume plină de boli și de foamete. Pe drumul de întoarcere însă, la numai nouă sute de metri de port, vaporul naufragiase, în ciuda vremii însorite, și se dusese încetul cu încetul la fund.

Ce ghinion! Revanșa veni totuși în ziua de sâmbătă, 9 iunie 2007. Replica făcuse același traseu ca și originalul și, în plus, reuși să parcurgă și ultimele sute de metri. *Götheborg* fu întâmpinată de mii de spectatori entuziasmați, printre care, după cum am menționat deja, se afla și președintele Chinei, care profită de ocazie și făcu o vizită și la fabrica de autoturisme Volvo din localitatea Torslanda. Insistase chiar să facă această vizită, se vede treaba că avea ceva motive bine întemeiate.

De ceva vreme, cei de la Volvo purtau pică guvernului și altor instituții de stat care se încăpățânau să cumpere BMW de fiecare dată când aveau nevoie de un vehicul cu un standard ridicat de siguranță. Faptul că la fiecare eveniment oficial membri ai Casei Regale suedeze și miniștri din guvernul suedez intrau și ieșeau dintr-o mașină nemțească le stătea în gât celor din conducerea companiei Volvo. Aceștia își dăduseră silința să construiască până și un exemplar blindat pe care îl prezentaseră serviciilor de informații, dar în zadar. Ideea genială de a oferi exemplarul special construit — un Volvo S80 de culoare crem cu tracțiune integrală și un motor V8 de 315 cai-putere — președintelui Republicii Populare Chieze fusese de fapt a unuia dintre inginerii companiei. O mașină demnă de un președinte.

După părerea inginerului cu pricina.

Și a conducerii companiei Volvo.

Și a președintelui în cauză — s-a dovedit ulterior.

Totul fusese aranjat într-un mod foarte discret încă înainte de vizită. Mașina îi fusese prezentată președintelui cu mare pompă la fabrica

din Torslanda în acea sâmbătă dimineață și avea să-i fie predată oficial la aeroportul Arlanda în ziua următoare, cu puțin înainte de întoarcerea acasă a președintelui.

Între timp mai era programat și un dineu de gală la palatul regal.

* * *

Nombeko se afla în sala de lectură a bibliotecii din Norrtälje și citea ziar după ziar. Începuse cu *Aftonbladet*, care dedicase patru pagini conflictului — nu dintre Israel și Palestina, ci dintre un participant la un concurs muzical televizat și un membru răutăcios al juriului care declarase că artistul cu pricina nu știa să cânte.

— N-are decât să se ducă unde crește piperul, contrase artistul care, printre rânduri fie spus, habar n-avea unde în lume creștea piperul și nici să cânte nu știa.

Al doilea ziar care pică în mâna lui Nombeko fu *Dagens Nyheter*, care se încăpățâna să scrie despre lucruri importante și, prin urmare, se vindea mai puțin ca oricând. În stilul tipic al redacției ziarului, prima pagină era plină cu relatări de la o vizită de stat în loc de ultimele certuri din studiourile de televiziune.

Așadar, se raporta despre președintele Hu Jintao, despre acostarea corabiei *Götheborg* și despre faptul că președintele avea să se îndrepte spre Stockholm în cursul aceleași după-amiezi pentru a asista la un dineu de gală la palat împreună cu regele și prim-ministrul, printre alții.

Aceste informații n-ar fi fost de prea mare valoare în sine, dacă n-ar fi fost însoțite de fotografia președintelui Hu, care o făcu pe Nombeko să reacționeze instantaneu.

Privi fotografia în repetate rânduri. Apoi își zise cu voce tare:

— Să vezi și să nu crezi, domnul oficial chinez a devenit președinte!

Atât prim-ministrul suedez, cât și președintele Chinei aveau să se afle la palat în același timp. Dacă se amesteca printre curioși și se punea să strige la prim-ministru în momentul când acesta avea să treacă, în cel mai bun caz avea să fie înlăturată, iar în cel mai rău caz arestată și ulterior expulzată.

În schimb, dacă striga în dialectul wu către președintele Chinei, rezultatul obținut putea fi cu totul altul. Hu Jintao ar trebui s-o recunoască negreșit, cu condiția să nu-l fi lăsat între timp memoria. Dacă, pe deasupra, se întâmpla să aibă și o doză infimă de curiozitate, ar trebui să o bage în seamă ca să afle cum Dumnezeu se făcea că interpreta sud-africană de odinioară se afla acum în curtea palatului regal suedez.

În acest fel, nu s-ar afla decât o singură persoană între Nombeko, Holger 2 și prim-ministru sau, de ce nu, rege. Președintele Hu avea toate atuurile pentru a reprezenta cu succes elementul de legătură dintre proprietarii involuntari ai bombei, pe de o parte, și persoanele pe care aceștia nu reușiseră să le contacteze în ultimii douăzeci de ani, pe de altă parte.

Ce avea să se întâmple după aceea rămânea de văzut, era însă improbabil ca prim-ministrul să-i trimită la plimbare cu bomba la subsuoară. Mai degrabă, avea să cheme poliția și să-i bage la închisoare. Sau poate ceva în același stil. Singurul lucru cert era că Nombeko și Holger 2 erau pregătiți să-și încerce șansele.

Trebuiau însă să se grăbească. Era deja unsprezece dimineața. Nombeko trebuia să se întoarcă la Sjölida cu bicicleta, să-l pună în temă pe Holger 2 — având grijă ca țăcăniții ăia doi să nu afle cumva ceva —, să urnească din loc camionul și să apuce să ajungă la palat cu ceva timp înainte de ora șase, când avea să-și facă intrarea președintele.

* * *

Lucrurile o porniră cu stângul. Holger 2 și Nombeko se furișaseră în șură și începuseră să deșurubeze plăcuțele de înmatriculare originale pentru a le înlocui cu cele pe care le furaseră cu ani în urmă. Holger 1 stătea în fân chiar deasupra lor, după cum îi era obiceiul, iar forfota din jurul mașinii îl trezi din picoteala mentală. Ieși tiptil din șură pe ușița din pod și se grăbi s-o cheme pe Celestine. Înainte ca Holger 2 și Nombeko să fi terminat de montat plăcuțele false, Holger 1 și Celestine se strecuraseră înapoi în șură și urcaseră în cabina camionului de cartofi.

— Ia te uită! Aveați de gând să vă luați tălpășița cu bombă cu tot fără să ne ziceți nimic, îi mustră Celestine.

— Chiar așa, deci? adăugă Holger 1.

Atunci însă, fratele lui nu se mai putu abține.

— De-ajuns! răcni el. Coborâți imediat din cabină, paraziți nenorociți ce sunteți! N-am de gând să vă las să distrugeți și această șansă. Nici în ruptul capului!

Celestine scoase însă o pereche de cătușe și se legă de bordul camionului. Ca să vezi ce înseamnă să fii un demonstrant cu experiență!

Sarcina de a conduce camionul îi reveni lui Holger 1. Lângă el se afla Celestine, într-o poziție incomodă din cauza cătușelor. Urma apoi Nombeko, iar ultimul era Holger 2, care încerca să stea la cea mai mare

distanță posibilă de fratele său.

Când mașina trecu prin fața casei, apăru și Gertrud pe trepte.

— Cumpărați și niște mâncare, dacă tot plecați, că nu mai avem nimic de-ale gurii.

Holger 1 și Celestine fură informați de Nombeko că scopul călătoriei era de a se debarasa de bombă, deoarece se ivise ca din senin o ocazie de a intra în contact direct cu prim-ministrul Reinfeldt.

Holger 2 adăugă că avea să-i calce pe amândoi cu mașina de plantat cartofi pe opt rânduri, dacă nu rămâneau exact unde se aflau pe parcursul întregului drum. Ținându-și gura.

— Am vândut mașina de plantat pe opt rânduri, interveni Holger 1.

— Atunci mă duc și cumpăr una nouă, răspunse fratele său.

Dineul de gală de la palatul regal începea la ora 18. Oaspeții erau întâmpinați în curtea interioară, iar apoi se deplasau într-o procesiune elegantă spre Salonul Alb, unde avea să fie servită cina.

Lui Nombeko nu-i fu deloc ușor să-și găsească o poziție convenabilă în curtea interioară a palatului, de unde să fie sigură că avea să reușească să-i atragă atenția președintelui Hu Jintao. Membrii mai curioși ai publicului erau îndemnați cu blândețe să se apropie de marginile curții, astfel încât nimeni să nu se afle la o distanță mai mică de cincizeci de metri de locul prin care își făceau intrarea oaspeții. Avea oare să-l recunoască măcar de la o așa distanță? El avea s-o recunoască fără nicio îndoială, căci, dacă stăm bine să ne gândim, câți africani negri vorbeau dialectul wu?

Se dovedi mai apoi că ambele părți se recunoscură fără nicio problemă. La momentul sosirii Președintelui Republicii Populare Chineze și a soției acestuia, Liu Yongqing, se creă mare forfotă printre membrii serviciilor secrete aflați la fața locului. Nombeko trase aer în piept și strigă în dialectul președintelui:

— Salutare, domnule oficial chinez! Ce-au trecut anii de când am fost la safari împreună în Africa!

În patru secunde, Nombeko era încercuită de doi membri ai serviciilor secrete îmbrăcați în civil. După încă patru secunde, aceștia se mai relaxaseră o idee, căci femeia de culoare nu părea să fie primejdioasă. Avea ambele mâini la vedere și nu se pregătea să arunce nimic asupra cuplului prezidențial. În orice caz, trebuia imediat evacuată din zonă.

Sau?

Ce naiba se întâmpla?

Președintele se oprise din drum, părăsise covorul roșu și își lăsase

soția în urmă, iar acum se îndrepta spre femeia de culoare. Și… și… *începuse să-i zâmbească!*

Câteodată nu-i deloc ușor să lucrezi pentru serviciile secrete! Acum președintele i se adresa demonstrantei… căci era o demonstrantă, nu? Iar aceasta îi răspundea.

Nombeko observă confuzia agenților serviciilor secrete și rosti în suedeză:

— Nu e nevoie să fiți atât de speriați, domnilor. Președintele și cu mine suntem vechi prieteni și nu facem altceva decât să schimbăm câteva cuvinte.

Apoi se întoarse din nou spre președintele Hu și zise:

— Mai bine depănăm amintiri cu altă ocazie, domnule oficial chinez. Sau mai bine zis, domnule președinte, cum vă intitulați mai nou.

— Într-adevăr, zâmbi Hu Jintao. Am ajuns președinte, poate și cu ajutorul dumneavoastră, domnișoară Africa de Sud.

— Sunteți prea bun, domnule președinte. Acum însă — dacă îmi permiteți să trec direct la subiect — vă amintiți cu siguranță de inginerul stupid din fosta mea țară-mamă, tipul care v-a invitat la safari și la cină, nu? Exact. N-a sfârșit-o prea bine, nu că i-aș plânge de milă. În orice caz, cu ajutorul meu și al altora, a reușit totuși să fabrice câteva bombe atomice.

— Desigur, șase bucăți, dacă îmi aduc aminte bine, zise Hu Jintao.

— Șapte, zise Nombeko. Culmea idioțeniei e că nici să numere nu știa. Pe cea de-a șaptea a ascuns-o într-o cameră secretă și apoi a ajuns pe mâinile altora, ca să zic așa. Sau… mai bine zis, în bagajul meu… aici, în Suedia.

— Suedia are arme nucleare? se miră Hu Jintao.

— Nu, nu Suedia. Eu. Iar eu mă aflu în Suedia. Ca să zic așa.

Hu Jintao nu mai rosti nimic preț de câteva clipe. Apoi întrebă:

— Și ce doriți, domnișoară Africa de Sud, să… cum vă numiți, de fapt?

— Nombeko, zise Nombeko.

— Și ce doriți, domnișoară Nombeko, să fac eu cu aceste informații?

— Păi, n-ați putea cumva să le transmiteți regelui, a cărui mână aveți s-o strângeți în curând, și să-l rugați să le transmită mai departe prim-ministrului, care poate va avea bunătatea să iasă și să-mi spună ce trebuie să facem cu bomba de care vă pomeneam adineauri. Vedeți dumneavoastră, nu e genul de lucru pe care îl duci la centrul de reciclare.

Președintele Hu Jintao nu știa ce e un centru de reciclare

(obiectivele climatice ale Chinei nu atinseseră acest nivel încă), dar înțelegea situația. Mai înțelegea, pe deasupra, și că circumstanțele cereau ca el să-și încheie numaidecât conversația cu domnișoara Nombeko.

— Vă promit că voi transmite rugămintea dumneavoastră și regelui, și prim-ministrului și vă voi susține cauza cu tărie, astfel încât să primiți o reacție imediată.

Apoi președintele Hu reveni la soția sa, care îl aștepta uluită, și la covorașul roșu care ducea spre Sala gărzilor unde îl aștepta Majestatea Sa.

Toți oaspeții sosiseră, nu mai era nimic de văzut. Turiștii și ceilalți curioși se împrăștiară, în căutarea unor noi locuri din Stockholm în care să-și petreacă restul acestei superbe seri de iunie a anului 2007. Nu mai rămăsese decât Nombeko, care aștepta ceva, nici ea nu știa exact ce.

După douăzeci de minute se apropie de ea o femeie. Dădu mâna cu Nombeko și se prezentă cu o voce joasă ca fiind asistenta prim-ministrului. Primise însărcinarea de a o duce pe Nombeko într-un colț mai discret al palatului.

Nombeko încuviință, dar adăugă că trebuia să ia cu ea și camionul care se afla la poarta castelului. Asistenta răspunse că se afla oricum în drum, deci poate că era mai bine să-l mute.

Holger 1 se afla în continuare la volan, cu Celestine lângă el (cătușele și le ascunsese în poșetă). Asistenta se așeză și ea în cabină, iar Nombeko și Holger 2, care nu mai încăpeau, se urcară în remorcă.

Nu aveau de făcut un drum prea lung. Mai întâi o coteau pe aleea Källargränd, după care trebuiau să coboare pe Slottsbacken. Apoi o luau la stânga, intrau în parcare și urcau din nou dealul. Cel mai bine era totuși să dea cu spatele pe ultima bucată de drum, nu? Stop! Ăsta era locul.

Asistenta sări din mașină, bătu la o ușă sobră, iar când ușa se deschise, se strecură înăuntru și dispăru. La scurt timp pe ușă ieșiră pe rând prim-ministrul, urmat de rege, de președintele Hu Jintao și de interpretul acestuia din urmă. Se vedea treaba că președintele chinez pusese o vorbă bună pentru Nombeko și anturajul ei, căci toți agenții de securitate rămaseră în prag.

Nombeko îl recunoscu pe interpretul chinez, deși trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când se întâlniseră.

— Ia te uită, deci n-ai murit până la urmă! zise ea.

— Nu e încă prea târziu, răspunse interpretul iritat. Având în vedere încărcătura pe care se pare că o aveți în remorcă.

Holger 2 și Nombeko îi invitară pe prim-ministru, rege și președinte în remorcă. Prim-ministrul nu avu nicio ezitare. Voia să obțină

confirmarea acestei afirmații teribile. Regele îl urmă. Președintele Chinei opină însă că era vorba despre o dilemă ce ținea de politica internă, deci se retrase spre palat, spre deosebire de interpretul său foarte curios, care profită de ocazie să arunce mai întâi o privire la arma nucleară care era pe buzele tuturor. Gărzile de corp din pragul palatului nu se simțeau deloc în largul lor. Ce căutau regele și prim-ministrul în remorca unui camion de cartofi? Treaba nu mirosea deloc a bine.

Culmea ironiei fu că tocmai în acel moment de mașină se apropie un grup de turiști chinezi care se rătăciseră. Prin urmare, ușa de la remorcă trebui închisă în fugă, iar interpretul chinez, care se afla în imediata apropiere, își prinse degetele în ușă. Nombeko și ceilalți auziră un „Ajutor, mă prăpădesc!“, în timp ce Holger 2 bătu în geamul de la cabină și îi strigă lui Holger 1 să aprindă lumina în remorcă.

Holger 1 se execută cu supunere, se întoarse și dădu cu ochii de rege! Și de prim-ministru!

Dar mai ales de rege. Doamne-Dumnezeule!

— E regele, tată, îi șopti Holger 1 lui Ingmar Qvist în ceruri.

Iar tatăl îi răspunse:

— Pornește, fiule! Pornește!

Atunci Holger 1 porni mașina.

Partea 6

„N-am întâlnit niciodată un fanatic
cu simțul umorului.“

Amos Oz

Capitolul 20

Despre ce fac și ce nu fac regii

Camionul de cartofi nici nu apucase să se pună bine în mișcare și Nombeko se afla deja la deschizătura dintre remorcă și cabină îndemnându-l pe Holger 1 să oprească de urgență, dacă voia să apuce să trăiască să vadă ziua de mâine.

Holger 1, care nu era însă sigur că își dorea acest lucru, o rugă pe Celestine să tragă clapa prin care comunicau cele două compartimente ale camionului ca să nu mai audă vociferările din remorcă.

Celestine îi făcu pe plac cu mare încântare. În plus, trase și perdeaua, ca să nu-l mai vadă pe rege în sacoul lui de gală bleumarin, cu vestă albă, pantaloni albastru-închis cu dungă aurie, cămașă albă și papion negru.

Era nespus de mândră de rebelul ei iubit.

— Ne întoarcem la mamaie, nu? întrebă ea. Sau ai vreo idee mai bună?

— Știi foarte bine că nu, iubito, răspunse Holger 1.

Regele părea doar un pic surprins de situația nou-creată, în vreme ce prim-ministrul era de-a dreptul furios.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? zise el. Încercați să vă răpiți regele și prim-ministrul? Împreună cu o bombă atomică! O bombă atomică în Suedia mea, cine v-a dat voie să faceți așa ceva?

— Regatul Suediei e mai degrabă al meu, interveni regele în timp ce încerca să-și găsească un loc comod pe cea mai apropiată ladă de cartofi. Dar dincolo de acest aspect, sunt, firește, la fel de furios ca și prim-ministrul.

Nombeko interveni atrăgându-le atenția că prea puțin conta a cui era de fapt țara, atâta vreme cât avea oricum să sară în aer, însă regretă imediat cele zise, căci prim-ministrul își exprimă dorința de a afla mai multe detalii despre bombă.

— Ce capacitate are? Zi imediat! ordonă el cu severitate.

Nombeko era însă de părere că situația era îndeajuns de demoralizantă, deci nu dorea s-o întunece și mai rău. Se întreba chiar ce-o fi fost în capul ei când adusese vorba despre bombă… Încercă deci să schimbe făgașul conversației:

— Îmi pare tare rău pentru situația creată. Să știți că nu-i deloc

cum pare. Nici dumneavoastră, nici Majestatea Sa nu ați fost răpiți. Cel puțin nu de mine și de prietenul meu. Imediat ce va opri mașina, vă promit să-l trag cel puțin de nas pe individul de la volan. Nu vă faceți griji deci, lucrurile vor reveni la normal.

Și pentru a mai atenua tragicul situației adăugă:

— E superenervant să fii încuiat într-o remorcă atunci când e așa de frumos afară.

Această afirmație îl făcu pe rege, care era un mare iubitor al naturii, să-și aducă aminte de șoimul pe care îl văzuse în după-amiaza respectivă.

— În inima orașului! exclamă Nombeko care tot mai spera că operațiunea ei de distragere a atenției avea să funcționeze.

După câteva clipe interveni însă prim-ministrul, care le ordonă tuturor să înceteze să discute despre vreme și ornitologie.

— Zi mai bine ce daune poate cauza bomba. Cât de gravă e situația?

Nombeko încerca să tragă de timp.

— O megatonă sau poate vreo câteva.

— Mai exact câte?

— Vreo două–trei, nu mai mult.

— Și asta ce înseamnă?

Prim-ministrul se dovedea a fi un tip tare încăpățânat.

— Trei megatone înseamnă aproximativ douăsprezece mii cinci sute cincizeci și doi de petajouli. Sunteți sigur că era un șoim, Majestate?

Fredrik Reinfeldt îi aruncă șefului statului o privire atât de severă, încât acesta din urmă nu îndrăzni să răspundă. Prin urmare, începu să cugete la ce reprezenta de fapt un petajoule și ce daune puteau provoca douăsprezece mii. Ajunse astfel în curând la concluzia că femeia din fața lui nu voia să vorbească pe șleau.

— Vorbește deschis! zise el. Ca să înțelegem despre ce e vorba.

Nombeko se învoi. Le spuse fără înconjur că bomba avea să distrugă totul pe o rază de cincizeci și opt de kilometri și că o vreme rea cu mult vânt putea în cel mai rău caz să dubleze daunele.

— Noroc că e însorit, zise atunci regele.

Nombeko încuviință din cap în semn de apreciere pentru atitudinea lui pozitivă. Prim-ministrul interveni însă cu afirmația că era poate cea mai mare criză cu care se confruntase națiunea vreodată. Șeful statului și șeful guvernului se aflau într-o călătorie cu destinația necunoscută, alături de o armă necruțătoare de distrugere în masă și aveau la volan un bărbat despre ale cărui intenții nu aveau nici cea mai vagă idee.

— În acest context, nu credeți că ar fi mai indicat să vă gândiți la supraviețuirea națiunii în loc de șoimi și de norocul pe care îl avem cu vremea, Majestate? întrebă înțepat prim-ministrul.

Regele era însă un om încercat. Văzuse perindându-se o pleiadă de prim-miniștri de-a lungul domniei sale. Noul prim-ministru părea să fie un om de treabă, trebuia însă să se mai calmeze un pic.

— Las-o un pic mai moale, zău. Așază-te mai bine pe o ladă de cartofi ca restul lumii și apoi le cerem răpitorilor o explicație.

* * *

De fapt, regelui i-ar fi plăcut să fie fermier. Sau să conducă excavatoare. Sau orice altceva ce avea de-a face cu mașinile sau cu natura. De preferință, cu ambele.

Împrejurările făcuseră însă ca el să devină rege.

În fond, faptul că era menit să fie rege nu reprezentase o mare surpriză pentru el. Într-unul dintre interviurile timpurii, regele își descrisese viața ca pe o linie dreaptă de la naștere — în acea zi de 30 aprilie 1946, când deasupra insulei Skeppsholmen răsunaseră tradiționalele patruzeci și două de salve de tun — și până în prezent.

I se pusese numele Carl Gustaf, Carl după bunicul din partea mamei Karl Edvard de Sachsen-Coburg-Gotha (căruia îi reușise figura de a fi în același timp și britanic, și nazist) și Gustaf după tatăl, bunicul și străbunicul său.

Aventura micului prinț începuse într-un mod de-a dreptul sinistru. La vârsta de numai nouă luni își pierduse tatăl într-un accident de avion. Prin urmare, apăruse o lacună în succesiunea la tron. Bunicul său, viitorul rege Gustaf al VI-lea Adolf, trebuia să rămână în viață până la vârsta de optzeci și nouă de ani, altfel postul de rege ar fi rămas vacant pentru o bucată de vreme, ceea ce cu siguranță ar fi riscat să le dea apă la moară republicanilor din parlament.

Consilierii veniseră cu tot felul de argumente, inclusiv sfatul ca prințul moștenitor să fie ținut închis între pereții groși de un metru ai palatului până la momentul când succesiunea la tron avea să fie asigurată. Mama iubitoare a prințului, Sibylla, refuzase însă, argumentând că, fără prieteni, în cel mai rău caz fiul ei ar fi înnebunit, iar în cel mai bun caz, ar fi devenit o persoană cu care să fie imposibil să ai de-a face.

Prin urmare, prințului i s-a permis să meargă la școală împreună cu alți copii, iar în timpul liber să-și cultive interesul pentru automobile și să devină cercetaș.

La internatul din Sigtuna, prințul a rămas însă corigent la matematică, iar la celelalte materii a obținut cu greu note de trecere. Explicația rezida în faptul că literele și cifrele i se încurcau în minte — prințul moștenitor suferea de dislexie. Faptul că era cel mai priceput din toată clasa la cântatul la muzicuță nu-i oferea, din păcate, niciun avantaj, cu excepția admirației fetelor.

Grație grijii pe care i-a purtat-o mama Sibylla, prințul a avut însă parte de câțiva prieteni din lumea reală, deși niciunul dintre ei nu se întâmpla să aparțină stângii radicale cu care simpatizau aproape tot restul suedezilor în anii șaizeci. Părul lung, locuitul la comun și sexul liber nu erau lucruri demne de un viitor rege, deși după umila părere a prințului în cauză, cel puțin un pic de sex liber n-ar fi fost rău deloc.

Mottoul bunicului său, Gustaf Adolf, fusese „Datoria înainte de toate“. Acesta poate să fi fost și unul dintre motivele pentru care a rămas în viață până la vârsta de nouăzeci de ani. A închis ochii abia în septembrie 1973, când casa regală fusese salvată, iar nepotul său era destul de mare încât să poată prelua ștafeta.

Dar cum cu regina Angliei nu se vorbește în primul rând despre cercetași sau cutii de viteze total sincronizate, la început tânărul rege nu se simțea deloc în apele lui în cele mai fine saloane. De-a lungul anilor, lucrurile s-au mai ameliorat, în mare parte mulțumită faptului că, în timp, a adoptat o atitudine mai relaxată. Acum, după mai bine de trei decenii pe tron, un dineu de gală în onoarea lui Hu Jintao nu reprezenta altceva decât un somnifer acceptabil și suportabil. Deși, evident, ideal ar fi fost să nu fie nevoit să participe la el deloc.

Varianta în fața căreia era pus acum, o răpire într-un camion de cartofi, nu era firește deloc de preferat, dar regele își zise că situația avea să se rezolve într-un fel sau altul.

Principalul era ca prim-ministrul să se liniștească un pic.

Și să asculte cerințele răpitorilor.

* * *

Prim-ministrul Reinfeldt nu avea nici cea mai mică intenție să se așeze pe vreuna dintre lăzile murdare de cartofi. În plus, totul era îmbibat de praf. Iar pe jos era plin de pământ. Se învoi însă să asculte.

— Pentru Dumnezeu, zise el întorcându-se către Holger 2. N-ați avea oare bunătatea să-mi explicați ce se întâmplă aici?

Cuvintele îi erau politicoase, tonul poruncitor, iar enervarea provocată de rege, intactă.

Holger 2 se pregătise pentru convorbirea sa cu prim-ministrul timp de aproape douăzeci de ani. Își imaginase un număr aproape infinit de scenarii, însă niciunul dintre ele nu includea posibilitatea ca el și prim-ministrul să se afle încuiați într-un camion de cartofi. Împreună cu bomba. Și cu regele. Cu fratele său antiregalist la volan. În drum spre o destinație total necunoscută.

În timp ce Holger 2 își căuta cuvintele, fratele lui reflecta cu voce tare în cabină la următorii pași pe care avea să-i facă. Taică-su îl îndemnase clar zicându-i „Pornește, fiule, pornește“, dar dincolo de asta nu-i mai dăduse nicio indicație. Cu toate acestea, lucrurile nu erau chiar atât de simple, nu-l puteau lăsa pe rege să aleagă: ori cobora de pe tron fără ca nimeni altcineva să-i ia locul, ori se urca pe bombă pentru ca Holger 1 și Celestine să poată face bucăți și pe rege, și o parte din regat, și pe ei înșiși.

— Curajosul meu iubit, se extazie Celestine la auzul gândurilor lui Holger 1.

Acesta era protestul suprem! Și, în plus, era o zi superbă, numai bună de murit, dacă era cazul.

În remorcă, Holger 2 își găsi în cele din urmă cuvintele.

— Cel mai bine e să vă zic totul *da capo al fine*.

Apoi povesti despre tatăl lui, Ingmar, despre el însuși și despre fratele lui, despre cum unul dintre ei se hotărâse să ducă lupta tatălui mai departe, în vreme ce celălalt se găsea, din nefericire, în fața lor povestind ceea ce povestea.

După ce termină, Nombeko completă relatarea cu povestea propriei vieți, neuitând să explice cum bomba, care, de fapt, nu exista, făcuse picioare. În acest moment, prim-ministrul ajunse la concluzia că tot ceea ce se întâmpla nu putea să fie adevărat, însă pentru orice eventualitate, se decise să se poarte ca și cum coșmarul ar fi fost real totuși. Asta, în timp ce regele, la rândul lui, ajunsese la concluzia că i se făcuse foame.

* * *

Fredrik Reinfeldt încerca să-și facă o imagine de ansamblu asupra situației. Să o evalueze. Se gândi la semnalul de alarmă ce avea să fie tras cât de curând, dacă nu cumva fusese deja tras, la panica generală ce avea să se creeze când aveau să apară Forțele Naționale de Intervenție cu elicoptere ce aveau să mișune în jurul camionului de cartofi și al bombei. Și-i imagina pe tinerii nervoși cu carabine automate ce aveau să atârne de

părțile laterale ale elicopterelor. În orice moment le putea scăpa un foc de armă ce avea să pătrundă prin peretele remorcii camionului și apoi să se strecoare mai departe prin toate învelișurile de metal ce protejau megatonele și petajoulii. Un alt scenariu posibil era ca acești tineri să-l provoace pe țicnitul de la volan, iar acesta să facă vreun gest necumpătat. Să piardă controlul volanului, de pildă.

Toate aceste gânduri cântăreau greu în primul taler al balanței.

În celălalt taler, prim-ministrul cumpănea povestirile pe care bărbatul și femeia din fața lui tocmai le prezentaseră. Și vorba bună pe care președintele Hu le-o pusese celor doi.

În aceste condiții cel mai firesc era ca el și regele să facă tot posibilul ca lucrurile să nu iasă cu totul de sub control, să se asigure că dezastrul ce plana deasupra lor nu avea să se materializeze, nu?

După ce termină de reflectat, Fredrik Reinfeldt i se adresă regelui:

— M-am gândit.

— Ce bine, răspunse regele. Doar de asta există prim-miniștri, după părerea mea.

Reinfeldt îl întrebă retoric pe Majestatea Sa dacă își dorea cu adevărat să vadă Forțele Naționale de Intervenție zburătăcind pe deasupra capetelor lor. O armă nucleară cu o capacitate de trei megatone nu merita oare un mai mare respect?

Regele îl felicită pe prim-ministru pentru că alesese să descrie bomba ca având trei megatone în loc de douăsprezece mii de petajouli. Deși, din câte înțelesese suveranul, daunele aveau oricum să fie de amploare. Regele adăugă că avea destulă vechime în post încât să-și aducă aminte de operațiunea precedentă, cea de la Gnesta care, dacă nu cumva se înșela, fusese prima și, până la momentul respectiv, singura misiune încredințată Forțelor Naționale de Intervenție. Din rapoarte reieșea că dăduseră foc unui întreg cartier, în timp ce presupușii teroriști părăsiseră agale locul cu pricina.

Nombeko interveni cu observația că parcă citise și ea ceva despre această operațiune.

Prin urmare, decizia era clară. Prim-ministrul își scoase telefonul și îl contactă pe șeful de gardă al serviciilor de securitate ca să-l informeze că apăruse o chestiune de interes național. Îl asigură însă că atât el, cât și regele erau bine și preciză că dineul de gală putea continua în conformitate cu planificarea, dar că era necesar să ceară invitaților scuzele de rigoare pentru faptul că șeful statului și, respectiv, al guvernului nu mai puteau participa la eveniment. În afară de asta, șeful serviciilor de securitate nu trebuia să facă nimic altceva decât să aștepte

noi ordine.

Pe șeful de gardă al serviciilor de securitate îl năpădiseră sudorile de nervozitate. Ceea ce era și mai grav era că șeful cel mare, șeful Säpo[9], fusese, de asemenea, invitat la dineu, iar acum îl îmboldea în coaste ca să preia el comanda, deși era la fel de nervos ca și subordonatul său.

E posibil ca nervozitatea să fi fost motivul care îl îndemnase pe șeful Säpo să-i adreseze prim-ministrului o întrebare al cărei răspuns îi era necunoscut chiar și lui. În mintea șefului Säpo se cristalizase gândul morbid că exista riscul ca prim-ministrul să fi rostit acele cuvinte sub amenințare.

— Cum îl cheamă pe câinele prim-ministrului? interveni el.

Atunci prim-ministrul răspunse că nu avea câine, dar că îi promitea că avea să-și ia unul mare, cu colții ascuțiți pe care să-l trimită să-l atace pe șeful Säpo, dacă acesta nu avea înțelepciunea să-l asculte imediat.

Prim-ministrul sublinie încă o dată că lucrurile stăteau exact așa cum spusese el și îi sugeră șefului Säpo să-i ceară confirmarea președintelui Hu, dacă avea îndoieli; la urma urmei, se aflau în compania prietenei acestuia. Alternativ, putea să desconsidere instrucțiunile prim-ministrului, să-i ceară numele peștelui din acvariu (căci din ăsta chiar avea), să-i dea în urmărire, să întoarcă toată țara cu fundul în sus și să-și caute un nou loc de muncă începând din ziua imediat următoare.

Șeful Säpo își iubea slujba. Avea un titlu impunător și un salariu bunicel. În plus, se și apropia de pensie. În consecință, nu-și dorea deloc să și-o schimbe. Decise, prin urmare, că nu-l interesa numele peștelui din acvariul prim-ministrului.

Pe deasupra, lângă el se afla acum Majestatea Sa regina, care voia să-i transmită regelui câteva vorbe.

Fredrik Reinfeldt îi pasă regelui său telefonul.

— Bună, iubito! Nu, draga mea, nu am plecat să-mi fac de cap…

Amenințarea unui atac aerian al forțelor de intervenție era înlăturată. În continuarea călătoriei, Holger 2 le explică problematica. Ideea era următoarea: fratelui său geamăn, care acum se afla la volan, i se năzărise — la fel ca și tatălui lor de mult decedat — că Suedia ar trebui să fie republică și nu monarhie. Femeia de lângă șofer era prietena lui furioasă și la fel de confuză. Din nefericire, împărtășea părerea fratelui său cu privire la forma de guvernare a țării.

— Eu doresc să declar totuși că sunt de o cu totul altă părere, interveni regele.

Camionul de cartofi se afla în continuare în mișcare. Grupul din remorcă hotărâse de comun acord să aștepte și să vadă mai apoi ce era de făcut. De văzut n-aveau, de fapt, cum să vadă nimic, căci Celestine trăsese perdeaua de la gemulețul ce despărțea cabina de remorcă, deci nu le mai rămânea decât să aștepte.

Călătoria se termină subit. Camionul de cartofi stătu în loc, iar motorul fu oprit.

Nombeko îl întrebă pe Holger 2 dacă avea de gând să-l omoare el pe fratele său geamăn sau o lăsa pe ea. Holger 2 era însă mult prea preocupat să afle unde erau. La rândul lui, regele era preocupat de perspectiva de a obține ceva mâncare. Între timp prim-ministrul începuse să examineze ușile remorcii. Oare nu puteau fi deschise și din interior? În timp ce mașina se aflase în mișcare, nu avusese niciun rost să încerce, dar acum Fredrik Reinfeldt nu vedea niciun motiv să mai rămână în acea remorcă murdară. Era de ajuns că făcuse întregul drum în picioare.

Între timp, Holger 1 se grăbise spre șură, se urcase în podul cu fân și ridicase găleata sub care se aflase pistolul agentului A în ultimii aproape treisprezece ani. Holger 1 apucă să revină înainte ca prim-ministrul să fi înțeles cum funcționa mecanismul de deschidere a ușii din interior.

— Nu vă țineți de prostii! îi avertiză el. Coborâți fără agitație.

Regele sări din remorcă și în acel moment se auzi zăngănitul medaliilor pe care le purta în piept. Sunetul acestora împreună cu imaginea monarhului îi dădură puteri noi lui Holger 1. Își ridică arma pentru a le arăta cine era șeful.

— Ai *pistol*? remarcă Nombeko și se hotărî să mai aștepte și cu omorâtul, și cu trasul de nas.

— Ce se întâmplă acolo? strigă Gertrud care, văzând că grupul devenise mai numeros, ieșise să-i întâmpine cu pușca răposatului Tapio, în caz că situația ar fi fost cumva neclară.

— Devine din ce în ce mai distractiv, notă Nombeko.

* * *

Gertrud era tare nemulțumită de faptul că Celestine și restul grupului luaseră după ei un politician. Politicienii erau niște oameni de nimic. Regele însă era o cu totul altă mâncare de pește. Pe el îl primea cu brațele deschise. Încă de prin anii ’70, Gertrud atârnase o poză a regelui și a reginei în buda din curte. Cei doi fuseseră o companie tare plăcută, iar zâmbetele lor călduroase o ajutaseră să suporte geruri de până la minus cincisprezece grade în timp ce-și făcea nevoile. La început nu se simțise în

apele ei ștergându-se la fund în fața regelui, dar, cum avantajele erau evidente, continuase să o facă și sfârșise prin a se obișnui cu ideea. Din 1993, când la Sjölida se instalase un closet modern, lui Gertrud chiar îi lipsiseră momentele de intimitate alături de cuplul regal.

— E o plăcere să vă revăd! zise ea, dând mâna cu regele. Ce mai face regina, toate bune?

— Plăcerea e de partea mea, zise regele, adăugând că regina era bine. În sinea lui, se întreba însă unde o mai întâlnise pe această doamnă.

Holger 1 îi împinse pe toți în bucătărie la Gertrud, cu scopul de a desfășura un interogatoriu-ultimatum cu Majestatea Sa. Gertrud îi întrebă dacă își aduseseră aminte să cumpere mâncare, mai ales acum că aveau musafiri. Și nu pe oricine, ci pe rege! Și pe celălalt individ.

— Sunt prim-ministrul Fredrik Reinfeldt, zise prim-ministrul Fredrik Reinfeldt întinzându-i mâna. Încântat!

— Răspunde mai bine la întrebare, zise Gertrud. Ați cumpărat ceva de mâncare?

— Nu, Gertrud, zise Nombeko. A intervenit ceva.

— Și-atunci ce facem, ne prăpădim de foame cu toții?

— N-am putea să comandăm o pizza? întrebă regele cu gândul la dineul de gală, unde probabil că invitații savuraseră deja scoicile Saint-Jacques cu pesto, melisă și lămâiță și se pregăteau să se înfrupte din calcanul poșat cu sparanghel, decorat cu semințe de pin coapte.

— Aici la noi nu merg telefoanele, e vina politicienilor. Nu-mi plac deloc politicienii, sublinie din nou Gertrud.

Fredrik Reinfeldt își zise pentru a doua oară că tot ceea ce se întâmpla era complet ireal. Tocmai îl auzise pe rege propunând să se comande pizza la domiciliu pentru el și răpitorii lui.

— Dacă suciți voi gâtul câtorva găini, atunci eu pot să pun de-o tocană, propuse Gertrud. Din păcate, mi-am vândut cele două sute de hectare de culturi de cartofi, dar nu cred că Engström bagă de seamă dacă-i șterpelim vreo cincisprezece dintre cele cincisprezece milioane de cartofi.

În mijlocul acestor parlamentări, Holger 1 rămăsese cu pistolul în mână. Pizza livrată la domiciliu? Tocană de pui? Ce se petrecea aici? Regele trebuia să abdice sau să se dezintegreze în atomi.

Holger 1 îi șopti lui Celestine că era vremea să pună piciorul în prag. Ea încuviință din cap și se decise să înceapă prin a-i explica bunicii ei situația. Zis și făcut. Pe scurt, ideea era că ea și cu Holger 1 îl răpiseră pe rege. Prim-ministrul era un fel de bonus. Iar acum voiau să-l oblige să abdice.

— Pe prim-ministru?

— Nu, pe rege.

— Păcat, comentă Gertrud, adăugând că nimeni n-ar trebui să fie obligat să abdice pe burta goală. Facem tocana aia sau nu?

Regele era de părere că tocănița de pui făcută în casă era o mâncare sănătoasă și hrănitoare. Constată însă că, dacă voia cu adevărat să bage ceva la ghiozdan cât de curând, trebuia să acționeze în persoană.

De-a lungul anilor, regele fusese de nenumărate ori la vânătoare de fazani. În plus, la începuturi, pe când nu era decât prinț moștenitor, nu se îngrămădea nimeni să-i gătească vânatul, căci tânărul trebuia să se călească. Concluzia logică era că, dacă în urmă cu treizeci și cinci de ani reușise să împuște și să jupoaie fazani, în ziua de azi avea cu siguranță să poată suci gâtul unei găini și apoi s-o jupoaie.

— Dacă se ocupă prim-ministrul de cartofi, atunci eu rezolv treaba cu găinile, declară regele.

Cum Fredrik Reinfeldt era acum aproape convins că tot ceea ce se întâmpla era, de fapt, ficțiune, păși în câmpul de cartofi cu hârletul în mână, în pantofii lui de lac și fracul italienesc Corneliani. Era oricum mai bine decât cealaltă opțiune — sânge de găină pe cămașă și Dumnezeu mai știe ce.

Regele era iute de picior pentru vârsta lui. După cinci minute, reușise să prindă trei cocoși tineri și, cu ajutorul toporului, le despărțise capul de corp. În prealabil, își atârnase haina uniformei într-un cui de pe peretele exterior al cotețului găinilor, unde impresionanta sa colecție de medalii strălucea în lumina apusului de soare. Lanțul ordinului Vasa atârna de un hârleț ruginit un pic mai încolo.

Cămașa lui albă era acum plină de pete roșiatice, exact așa cum intuise prim-ministrul.

— Mai am încă una acasă, îi zise regele lui Nombeko, care îl ajuta la jupuit.

— Așa credeam și eu, răspunse Nombeko.

Câteva clipe mai târziu, când Nombeko trecu pragul bucătăriei cu trei cocoșei jupuiți în mână, Gertrud cotcodăci cu veselie că avea să facă o tocăniță bună de mama focului!

Holger 1 și Celestine se așezaseră la masa din bucătărie și păreau mult mai confuzi decât de obicei. Confuzia lor spori și mai mult când îl văzură intrând pe prim-ministru, murdar pe picioare și cu o găleată de cartofi în mână. Iar apoi pe rege cu cămașa plină de pete de sânge. Sacoul uniformei și lanțul cu ordinul Vasa le uitase lângă cotețul găinilor.

Gertrud luă cartofii fără să rostească un singur cuvânt. Apoi începu să-l laude pe rege pentru priceperea dovedită în mânuirea toporului.

Holger 1 era nemulțumit de faptul că Gertrud fraterniza cu ticălosul de rege. Celestine, de asemenea. Dacă ar fi avut șaptesprezece ani, și-ar fi luat imediat tălpășița, acum însă aveau o misiune de îndeplinit și, în plus, nici nu voia să se mai despartă înfuriată de bunică. Asta cu condiția să nu fie nevoiți să arunce în aer și oamenii și găinile, dar toate la timpul lor.

Holger 1 ținea în continuare pistolul în mână și murea de necaz că nimănui nu părea să-i pese. Nombeko își zise că Holger 1 merita cu vârf și îndesat să fie tras de nas (nu mai era îndeajuns de furioasă încât să-l omoare în bătaie), dar în același timp o îmbia să guste din tocana lui Gertrud, înainte să fie, Doamne ferește, spulberați cu toții de pe fața pământului. Iar cea mai mare amenințare în acest sens nu o reprezenta bomba în sine, ci țicnitul care învârtea pistolul.

Prin urmare, Nombeko hotărî să-l ajute pe fratele iubitului ei să gândească logic. Îi explică, așadar, că, având în vedere că regele nu încerca să scape, chiar nu era nevoie de pistol. Iar în cazul în care ar fi încercat, avea oricum la dispoziție cincizeci și opt de kilometri ca să detoneze bomba. Nici măcar un rege nu era în stare să alerge o asemenea distanță în mai puțin de trei ore, chiar dacă își dăduse jos kilogramele de medalii.

Holger n-avea decât să ascundă cheile de la camionul de cartofi, ceea ce avea să restabilească echilibrul terorii la Sjölida. Nimeni nu mai era nevoit să păzească pe nimeni. Toată lumea putea să se așeze liniștită la masă.

Holger 1 aprobă din cap gânditor. Ce zisese Nombeko părea să fie logic. Cheia de la camionul de cartofi și-o băgase deja într-o șosetă, fără măcar să-și fi dat seama de cât de inspirată fusese mișcarea. După alte câteva secunde de gândire, Holger 1 băgă pistolul în buzunarul interior al gecii.

Fără să tragă siguranța.

În timp ce Nombeko îl aducea pe Holger 1 pe calea rațiunii, Celestine primise ordin de la bunica sa să ajute la spintecarea puilor pentru tocană. Iar Holger 2 fusese instruit să amestece un șnaps după indicațiile *exacte* ale bătrânei. Era vorba despre o dușcă de Gordon's Gin, două duști de Noilly Prat și restul vodcă pură și Skåne Akvavit în proporții egale. Holger 2 nu știa cam cât era o dușcă, dar, când se hotărî, ajunse la concluzia că două duști trebuiau să fie de două ori pe-atât. Gustă

amestecul în secret și fu atât de mulțumit de rezultat, încât îl mai gustă o dată.

În cele din urmă se așezară cu toții la masă, în afară de Gertrud, care punea ultimele mirodenii în tocăniță. Regele îi privi pe cei doi Holgeri și rămase surprins de asemănarea uimitoare dintre ei.

— Și cum vă deosebește lumea, dacă pe deasupra mai aveți și același nume?

— V-aș propune să-i spunem tipului cu pistolul idiotul, zise Holger 2 și se simți un pic răcorit.

— Holger și idiotul… merge, să știi, zise regele.

— Nimeni nu-l face pe Holger al meu idiot! zise Celestine.

— De ce nu? întrebă Nombeko.

Prim-ministrul simțea că nu era în interesul nimănui să izbucnească o ceartă, deci se grăbi să-l laude pe Holger 1 pentru faptul că băgase pistolul la loc, lucru care îi dădu lui Nombeko ocazia să explice logica lucrurilor mai pe larg.

— Dacă îl prindem pe Holger — adică pe acela dintre ei căruia nu-i spunem idiotul când e de față prietena lui — și-l legăm de un copac, există riscul ca prietena lui să preia comanda și să detoneze bomba. Iar dacă o legăm și pe ea de următorul copac, cine știe ce va face bunica ei atunci cu pușca de vânătoare?

— Gertrud, zise regele încântat.

— Dacă vă atingeți de micuța mea Celestine, vor zbura gloanțe în toate direcțiile, să știți! îi avertiză Gertrud.

— Iată dovada, comentă Nombeko. Nu mai e nevoie de pistol și cu câteva momente în urmă am reușit să-l fac până și pe idiot să priceapă acest lucru.

— E gata mâncarea, anunță Gertrud.

În meniu aveau tocăniță de pui, bere de casă și șnapsul special al gazdei. Din tocană și din bere se putea înfrupta fiecare după pofta inimii, de șnaps însă se ocupa Gertrud. Fiecare primi câte un pahar, inclusiv prim-ministrul care protestă ușor. Gertrud umplu paharele cu vârf, iar regele își frecă mâinile:

— Putem pleca de la premisa că puiul are gust de găină. Hai să vedem acum ce gust are aperitivul.

— Hai noroc, Majestate! zise Gertrud.

— Și noi? remarcă Celestine.

— Noroc și vouă, firește.

Apoi își goli paharul. Regele și Holger 2 îi urmară exemplul. Ceilalți

sorbiră mai măsurat din pahare, cu excepția lui Holger 1, care nu concepea să bea în cinstea regelui și a prim-ministrului. Acesta din urmă își turnă pe furiș conținutul paharului la rădăcina unei mușcate.

— Mareșalul Mannerheim, pe onoarea mea! rosti regele încântat.

Nimeni în afară de Gertrud nu pricepea despre ce vorbea.

— Exact, Majestate! zise ea. Îmi dați voie să vă mai lovesc cu încă un pahar?

Holger 1 și Celestine constatau cu o iritare mereu crescândă că Gertrud era din ce în ce mai subjugată de cel ce trebuia să abdice. Și care, în plus, mai avea pe el și o cămașă însângerată cu mânecile suflecate, în loc de tunica uniformei. Holger 1 avea oroare de situații ca asta, pe care nu știa cum să le interpreteze, deși era relativ obișnuit cu acest lucru.

— Despre ce e vorba? zise el.

— E vorba despre faptul că prietenul tău regele tocmai a recunoscut cel mai reușit șnaps din lume, explică Gertrud.

— Nu e prietenul meu, răspunse Holger 1.

* * *

Gustaf Mannerheim fusese un bărbat adevărat. Trebuie zis că servise în armata țarului vreme de mai multe decenii și străbătuse Europa și Asia călare în numele acestuia.

După ce conducerea Rusiei fusese preluată de comuniștii lui Lenin, Mannerheim se întorsese acasă, într-o Finlandă liberă, și devenise regent, șef de stat-major și în cele din urmă președinte. A fost numit cel mai brav soldat al Finlandei din toate timpurile, a primit ordine și medalii din toate colțurile lumii și i s-a acordat titlul unic de Mareșal de Finlanda.

Șnapsul mareșalului a fost inventată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: o măsură de vodcă, o măsură de aquavit, o picătură de gin și două picături de vermut. Dușca a devenit un amestec clasic.

Regele Suediei savurase pentru prima dată această băutură cu ocazia unei vizite de stat în Finlanda, cu mai bine de treizeci de ani în urmă, pe vremea când nu petrecuse mai mult de un an pe tron.

Avea numai douăzeci și opt de ani și era atât de emoționat încât îi tremurau genunchii. Fusese primit de experimentatul președinte Kekkonen, care la vremea respectivă trecuse deja de șaptezeci de ani. Cu înțelepciunea caracteristică vârstei, Kekkonen intuise că regele avea nevoie de ceva care să-i întărească pieptul încă de pe atunci greu de medalii și să-i ușureze restul vizitei. Un președinte finlandez nu servește orice fel de tărie. Kekkonen l-a inițiat pe rege în secretele șnapsului mareșalului, de care monarhul s-a îndrăgostit pe viață, iar cu președintele

finlandez a devenit ulterior tovarăș de vânătoare.

Regele dădu pe gât al doilea pahar de șnaps, apoi plescăi și zise:

— Văd că paharul prim-ministrului e gol. Nu-i mai turnați și lui încă unul? Apropo, puteți să vă dați jos fracul, că pantofii de lac sunt oricum plini de noroi. Dar ce zic eu, noroiul vă ajunge până aproape de genunchi.

Prim-ministrul își ceru scuze pentru felul în care arăta. În lumina celor mai recente evenimente, era clar că ar fi trebuit să vină îmbrăcat în salopetă și cizme de cauciuc la dineul de gală de la palat. Adăugă apoi că se lipsea cu plăcere de șnaps, căci oricum avea impresia că regele bea pentru amândoi.

Fredrik Reinfeldt nu prea știa cum să-l ia pe acest rege lipsit de griji. Pe de o parte, șeful statului ar fi trebuit să trateze situația extrem de complicată mai în serios, nu să stea la masă și să dea alcool pe gât cu găleata (două șnapsuri a câte trei sute de mililitri erau sinonime cu o găleată în ochii plini de cumpătare ai prim-ministrului).

Pe de altă parte, regele părea să iște confuzie în rândurile republicanilor revoluționari din jurul mesei. Prim-ministrul observase foiala pistolarului și a prietenei lui. Era clar că nu le convenea ceva. Regele, firește. Nu era însă vorba despre aceeași iritare pe care regele i-o provoca prim-ministrului. Și, din câte observase, n-avea legătură nici cu stilul simplist de genul „hai să dăm jos monarhia“ în care începuse toată tărășenia.

Era totuși ceva. Dar dacă regele o ținea tot așa, era posibil ca prim-ministrul să afle în curând. Nici nu avea cum să-l oprească, de altfel.

La urma urmei era regele, ce naiba!

* * *

Nombeko fu prima care goli farfuria. Apucase să împlinească douăzeci și cinci de ani înainte să i se dea ocazia să mănânce pe săturate pentru prima oară — de data aceea pe seama președintelui Botha. De atunci, profitase de absolut toate ocaziile care îi ieșiseră în cale de a mânca pe săturate.

— Îmi mai pot pune o porție?

Bineînțeles. Gertrud se bucura că lui Nombeko îi plăcea mâncarea. De fapt, părea să fie bucuroasă în general. Regele parcă ar fi lovit-o drept în inimă. Cu ceva.

Cu personalitatea lui.

Cu mareșalul Mannerheim.

Sau cu șnapsul lui.

Sau cu câte un pic din fiecare.

Orice ar fi fost, era de bine, până la urmă. Căci, dacă regele și Gertrud împreună reușeau să iște confuzia în rândul atentatorilor, atunci viziunea acestora cu privire la următorul pas pe care îl aveau de făcut putea fi tulburată.

Le băgau bețe în roate, cum bine zice vorba din popor.

Nombeko ar fi dat orice să discute strategic cu regele și să-l îndemne să continue conversația cu privire la Mannerheim, dar îi era imposibil să-i atragă atenția, căci acesta era total captivat de gazdă și viceversa, de altfel.

Majestatea Sa avea o aptitudine care îi lipsea cu desăvârșire prim-ministrului, și anume aceea de a se bucura de clipa prezentă, indiferent de orice amenințare din exterior. Regele se simțea bine în compania lui Gertrud și era sincer interesat de bătrână.

— Care este relația dumneavoastră cu mareșalul și cu Finlanda, dacă îmi dați voie să întreb? zise el.

Era exact întrebarea la care visa Nombeko, dar pe care nu o putuse comanda.

Bine jucat, Maiestate! Chiar ești așa de isteț? Sau avem noi noroc?

— Relația mea cu mareșalul și cu Finlanda? Nu cred că vreți să aflați, răspunse Gertrud.

Ba da, bineînțeles că vreți, Maiestate!

— Ba bineînțeles că vreau, zise regele.

— E o poveste tare lungă, zise Gertrud.

Avem timp berechet!

— Avem timp berechet, zise regele.

— Zău? interveni prim-ministrul, care fu fulgerat cu privirea de Nombeko.

Nu vă băgați!

— Totul a început la 1867, zise Gertrud.

— Anul nașterii mareșalului, zise regele aprobând din cap.

Sunteți un geniu, Maiestate!

— O, ce cultură! exclamă Gertrud. E anul nașterii mareșalului, într-adevăr.

Nombeko își zise că descrierea arborelui genealogic al lui Gertrud reprezenta aceeași contradicție botanică la fel ca prima oară când o auzise. Starea de spirit a regelui nu se deteriorase însă deloc din pricina poveștii. Odinioară rămăsese corigent la matematică în internatul de la Sigtuna. E posibil ca asta să fi fost explicația faptului că nu realizase că

dintr-un aristocrat, fals sau nu, nu se năștea o contesă.

— Deci sunteți contesă! zise el pe un ton aprobator.

— Zău? se miră prim-ministrul care era mai ager la minte și mai priceput la matematică. Nombeko îl fulgeră din nou cu privirea.

Era totuși ceva în persoana regelui care îi perturba pe Holger 1 și pe Celestine. Acest ceva era însă greu de definit. Să fi fost cămașa lui însângerată? Mânecile suflecate? Butonii de aur de la manșetă pe care regele și-i dăduse jos, plasându-i într-un pahar gol de șnaps de pe masă? Faptul că sacoul scârbos plin de medalii al uniformei rămăsese agățat în cui pe peretele de la cotețul găinilor?

Sau poate doar faptul că regele tocmai sucise gâtul a trei cocoși?

Regii nu sucesc gâtul găinilor!

De fapt, nici prim-miniștrii nu culeg cartofi (cel puțin nu îmbrăcați în frac), dar în primul rând regii nu sucesc gâtul găinilor.

În timp ce Holger 1 și Celestine procesau această contradicție terifiantă, regele reuși să complice situația și mai mult. Începuse să discute cu Gertrud despre culturile de cartofi și apoi, din vorbă în vorbă, ajunseseră la o discuție despre vechiul tractor, de care grupul din fericire nu mai avea nevoie, lucru care intervenise la momentul oportun, de altfel, căci oricum nu mai mergea. Gertrud îi explică problema regelui, care răspunse că modelul MF35 era o perlă care trebuia mânuită cu dibăcie ca să funcționeze. Apoi îi recomandă lui Gertrud să curețe filtrul de motorină și capul bujiilor. Cu condiția să mai existe o singură scânteie în baterie, tractorul avea să zbârnâie din nou după această ședință de întreținere.

Filtrul de motorină și capul bujiilor? Regii nu repară tractoare!

Cina se terminase. După o cafea și o plimbare între patru ochi până la tractorul cu pricina, regele și Gertrud reveniră și băură un ultim șnaps Mannerheim împreună.

Între timp, prim-ministrul Reinfeldt strânsese masa și făcuse curat în bucătărie. Ca să nu murdărească fracul mai mult decât era cazul, își pusese șorțul de bucătărie al contesei.

Holger 1 și Celestine șușoteau într-un colț, în vreme ce fratele lui și Nombeko făceau același lucru în colțul opus. Pe ordinea de zi erau starea actuală a situației și alegerea următoarei mișcări strategice.

Chiar atunci se deschise ușa pe care intră un bărbat mai în vârstă cu pistolul în mână, avertizându-i pe cei prezenți printr-un urlet dement să rămână pe loc și să nu facă nicio mișcare bruscă.

— Acum despre ce mai e vorba? zise Fredrik Reinfeldt cu

spălătorul în mână.

Nombeko îi răspunse prim-ministrului în engleză. Îi explică fără ocolișuri că un agent al organizației israeliene Mossad tocmai pătrunsese în casă cu scopul de a pune stăpânire pe bomba atomică din camionul de cartofi.

---

9 Säpo este forma prescurtată de la Säkerhetspolisen, echivalentul suedez al Serviciului Român de Informații. (*N.t.*)

Capitolul 21

Despre o ieșire din minți
și despre un geamăn care își împușcă fratele

Treisprezece ani e o perioadă lungă de timp, mai ales dacă e petrecută în spatele unui birou, fără nicio ocupație cât de cât însemnată. În cele din urmă, sosise însă și ultima zi din cariera lui B. Avea șaizeci și cinci de ani și nouă zile. Cu nouă zile în urmă, colegii organizaseră o petrecere în cinstea pensionării lui, ocazie cu care se mâncase tort de migdale și se ținuseră discursuri. Dar cum discursul șefului său fusese fals, deși frumos, tortul avusese un gust amar.

După o săptămână la pensie, B se hotărâse. Își făcuse bagajele îndreptându-se spre Europa. Mai bine zis, spre Suedia.

Cazul cu femeia de serviciu care dispăruse cu o bombă atomică furată în mod onest de Israel nu-i dădea deloc pace. Senzația că lăsase o treabă neterminată îl urmărise până dincolo de vârsta pensionării.

Cine era, de fapt, această femeie? Nu numai o hoață, ci probabil și persoana care îi făcuse felul prietenului său A. Fostul agent B nu-și dădea exact seama ce îl mâna. Dar n-avea deloc pace și cu asta basta!

Ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă răbdare în supravegherea cutiei poștale din Stockholm. Și ar fi trebuit să o verifice și pe bunica lui Celestine Hedlund. Numai de i s-ar fi oferit ocazia!

Trecuse mult timp de atunci. Iar pista nu fusese cine știe ce nici măcar la început. Dar asta nu mai avea importanță. Pensionarul B își pusese în gând să facă o vizită în pădurea de lângă Norrtälje. Dacă nu ieșea nimic, avea să mai supravegheze căsuța poștală preț de cel puțin trei săptămâni.

Pe urmă putea să se pensioneze cu adevărat. Avea să continue să-și pună întrebări, fără să afle vreodată răspunsul. Dar cel puțin avea să fie cu inima împăcată știind că făcuse tot ce-i stătuse în putință. Era suportabil să piardă în fața unui adversar mai bun. Dar nu și să se dea bătut înainte de fluierul de final al arbitrului. Michael Ballack n-ar fi procedat niciodată așa. Talentatul jucător al lui FC Karl-Marx-Stadt, care trăgea fenomenal cu ambele picioare, avansase până la includerea în echipa națională, unde acum era căpitan.

B aterizează pe aeroportul Arlanda, închirie imediat o mașină și o porni drept spre bunica lui Celestine Hedlund. Se aștepta să dea peste casa

goală, zăvorâtă sau mai bine zis chiar spera să fie așa. Scopul principal al călătoriei era ca agentul să-și găsească în sfârșit liniștea, nu o bombă care oricum se dovedise imposibil de găsit.

În orice caz, odată ajuns acolo, remarcase că în fața casei era parcat un camion de cartofi, iar înăuntru erau lumini la toate ferestrele! De ce oare era camionul parcat acolo? Și ce-o fi fost înăuntru?

Agentul coborâse din mașină, se furișase până la camion, se uitase în remorcă și… era ca și cum timpul ar fi rămas în loc. Înăuntru se afla lada cu bomba! La fel de pârlită la țâțâni ca și data trecută.

Cum lucrurile păreau să fi luat-o razna, poate că și cheia se afla în contact. Ar fi fost prea mare norocul însă. Prin urmare era totuși nevoit să-i confrunte în casă, oricine ar fi fost ei. Vreo babă de peste optzeci de ani, cu siguranță. Nepoata ei. Prietenul nepoatei. Și nemernica aia de femeie de serviciu ticăloasă. Altcineva? Păi, poate bărbatul necunoscut al cărui profil îl deslușise vag în mașina soților Blomgren data trecută în fața clădirii arse de pe strada Fredsgatan din Gnesta.

Agentul B scosese arma din dotare pe care se întâmplase s-o împacheteze printre efectele personale în ziua pensionării și încercase cu grijă clanța ușii. Nu era încuiată. Prin urmare, putea să pășească înăuntru.

* * *

Fredrik Reinfeldt (cu peria de frecat vase în mână) ținea morțiș să afle despre ce era vorba. Nombeko îi răspunsese în engleză și îi explicase fără ocolișuri că un agent al organizației israeliene Mossad tocmai pătrunsese în casă cu scopul de a pune stăpânire pe bomba atomică din camionul de cartofi. Și poate să și curme zilele câtorva persoane din cameră în chip de răzbunare. Nombeko era convinsă că ea însăși era prima pe listă, în acest sens.

— Organizația israeliană Mossad? se zborși prim-ministrul (de asemenea, în engleză). Cu ce drept ridică Mossadul arma în Suedia mea?

— Suedia *mea*, îl corectă regele.

— Suedia ta? se auzi agentul B întrebând, în timp ce privea când la bărbatul îmbrăcat cu șorț de bucătărie și perie de frecat vase în mână, când la cel de pe canapea cu cămașa pătată de sânge și ținând un pahar de șnaps gol.

— Eu sunt prim-ministrul Fredrik Reinfeldt, zise prim-ministrul.

— Iar eu sunt regele Carl al XVI-lea Gustaf, zise regele. Șeful prim-ministrului, ca să zic așa. Iar aceasta este contesa Virtanen, gazda petrecerii.

— Că bine ziceți, interveni contesa cu mândrie.

Fredrik Reinfeldt era aproape la fel de enervat cum fusese cu câteva ore înainte în camionul de cartofi, când își dăduse seama că fusese răpit.

— Pune imediat arma jos, altfel îl sun pe prim-ministrul Olmert. Presupun că el te-a trimis în acțiune?

Agentul B rămăsese pe loc și mintea părea să-i fi stat în loc, de asemenea. Nu-și dădea seama ce era mai grav: faptul că bărbatul cu șorț și perie de frecat vase pretindea că era prim-ministrul, că bărbatul cu cămașa pătată de sânge și paharul de șnaps pretindea că era regele sau faptul că agentul B părea să-i recunoască pe amândoi. *Erau* prim-ministrul și regele. Într-o casă din mijlocul pădurii, departe de orice drum, în cătunul suedez Roslagen.

Un agent israelian Mossad nu se pierdea niciodată cu firea. În acel moment însă, agentului B i se întâmplă tocmai acest lucru. Se pierdu cu firea. Lăsă arma jos. O băgă înapoi în tocul de pe partea interioară a sacoului. Apoi zise:

— N-aveți ceva de băut?

— Noroc că n-am apucat să luăm sticla de pe masă, zise Gertrud.

Agentul B se așeză lângă rege și i se servi imediat din șnapsul mareșalului. Goli paharul, se scutură un pic și acceptă cu recunoștință încă un pahar.

Înainte ca prim-ministrul Reinfeldt să poată lansa o ploaie de întrebări la adresa intrusului, Nombeko se întoarse spre agentul B și îi propuse să povestească împreună șefului Reinfeldt și șefului său, regele, exact tot ce se întâmplase. Începând cu Pelindaba. Agentul B aprobă dând obosit din cap.

— Începe tu, zise el și îi făcu semn contesei Virtanen că paharul pe care îl ținea în mână era din nou gol.

Atunci Nombeko începu. Regele și prim-ministrul auziseră deja versiunea prescurtată în timp ce se aflau încuiați în remorcă împreună cu bomba. De data aceasta, Nombeko intră în detalii. Prim-ministrul asculta cu atenție în timp ce ștergea masa și blatul de bucătărie. Regele asculta și el de la locul lui de pe canapea, între șarmanta contesă și mult mai puțin șarmantul agent.

Povestea lui Nombeko debută în Soweto, continuă cu diamantele lui Thabo și cu accidentul de mașină din Johannesburg. Procesul. Verdictul. Inginerul și slăbiciunea lui pentru Klipdrift. Centrul Pelindaba și gardurile lui electrificate. Programul nuclear sud-african. Prezența israeliană.

— Nu pot confirma acest lucru, interveni agentul B.

— Fii serios, zise Nombeko.

Agentul B reflectă. Era oricum un om terminat. Îl așteptau ori o sentință pe viață într-o pușcărie din Suedia, ori repercusiunile alor săi, ca urmare a convorbirii prim-ministrului cu Ehud Olmert. Pușcăria pe viață era de preferat.

— M-am răzgândit, zise el. Este într-adevăr un lucru pe care îl pot confirma.

De-a lungul povestirii avu ocazia să confirme o sumedenie de lucruri. Interesul față de cea de-a șaptea bombă, cea care nu exista. Aranjamentul cu Nombeko. Ideea corespondenței diplomatice. Începerea urmăririi de către agentul A în momentul când se identificase încurcătura.

— Apropo, ce i s-a întâmplat, de fapt? întrebă agentul B.

— A aterizat cu un elicopter în Marea Baltică, zise Holger 1. Trebuie să fi fost o aterizare cam brutală.

Nombeko continuă. Le povesti despre Holger & Holger. Fredsgatan. Chinezoaice. Ceramist. Tunel. Demersul Forțelor Naționale de Intervenție. Povesti cum aceștia din urmă purtaseră o luptă de câteva ore bune cu ei înșiși.

— Ridicați mâna, dacă vestea vă ia cumva prin surprindere, mormăi prim-ministrul.

Nombeko continuă. Le povesti despre doamna și domnul Blomgren. Despre banii pe diamante care luaseră foc. Despre întâlnirea cu B în fața blocului dărăpănat. Despre zadarnicele conversații telefonice cu asistenta prim-ministrului de-a lungul anilor.

— Și-a făcut pur și simplu treaba, îi luă Fredrik Reinfeldt apărarea. Doamnă Gertrud, nu aveți cumva o mătură? N-a mai rămas decât podeaua.

— Contesă, nu doamnă, îl corectă regele.

Nombeko continuă. Le povesti despre culturile de cartofi. Despre studiile lui Holger 2. Despre intervenția idiotului la susținere.

— Idiotul? zise agentul B cu mirare.

— Cred că e vorba despre mine, explică Holger 1, care simțea că era posibil să existe o sămânță de adevăr în această titulatură.

Nombeko continuă. Le povesti despre revista *Politica suedeză*.

— O revistă interesantă, zise prim-ministrul. Cel puțin primul număr. Care dintre voi a scris editorialul din numărul doi? De fapt, nu-mi spuneți. Dați-mi voie să ghicesc.

Nombeko se apropia de final. Încheie povestindu-le cum îl

cunoscuse pe Hu Jintao. Le expuse ideea de a-i atrage atenția acestuia în fața palatului. Apoi le reaminti intervenția arheidiotului Holger 1, care îi răpise pe toți.

Agentul B își golise al treilea pahar de șnaps și pe moment se simțea îndeajuns de sedat. Le împărtăși, prin urmare, povestea vieții sale. Le mărturisi și faptul că acest caz nu-i dăduse pace nici măcar după pensionare. De aceea se hotărâse să vină în Suedia. Nu acționa nicidecum la ordinele prim-ministrului Olmert, ci din proprie inițiativă. Acum însă ajunsese să regrete amar decizia luată.

— Ce circ! exclamă regele și izbucni în râs.

Prim-ministrul fu nevoit să recunoască faptul că, la urma urmelor, regele făcuse un rezumat relativ corect al situației.

* * *

Spre miezul nopții, șeful Säpo simțea că-și iese din minți.

Regele și prim-ministrul erau în continuare dispăruți. După părerea președintelui Republicii Populare Chineze, aceștia se aflau în mâini bune, însă președintele era de aceeași părere și când venea vorba de locuitorii din Tibet…

Firește, cel mai important lucru era că prim-ministrul sunase, confirmase că lucrurile mergeau bine și îi rugase să nu intervină. Dar asta se întâmplase cu mai multe ore înainte. Acum nici nu mai răspundea la telefon și nici nu se putea stabili poziția telefonului. Iar regele nici măcar nu avea telefon.

Dineul de gală se terminase de mult și începuseră să circule zvonuri. Jurnaliștii sunau și puneau întrebări privind cauzele absenței gazdei. Însărcinații de presă ai Curții și ai prim-ministrului răspunseseră că, din nefericire și independent unul de celălalt, regele și prim-ministrul lipsiseră din motive personale, dar că ambii erau bine.

Din păcate însă, codul genetic al breslei jurnaliștilor nu părea să accepte apariția unor astfel de coincidențe. Șeful Säpo intuia că erau cu toții pe picior de război. Spre deosebire de el însuși, care nu făcea nimic altceva decât să stea cu mâinile în sân. Dar ce Dumnezeu putea face?

Făcuse câteva încercări discrete. Vorbise, de pildă, cu șeful Forțelor Naționale de Intervenție. Nu-i spusese însă despre ce era vorba, menționase doar că era posibil să apară o operațiune delicată și că ar putea fi vorba despre o intervenție de eliberare similară celei care avusese loc la Gnesta cu un deceniu în urmă. Suedia e o țară pașnică. Forțele de intervenție nu acționau mai des decât o dată la fiecare zece sau cincisprezece ani.

Șeful forțelor de intervenție îi mărturisise atunci cu mândrie că operațiunea din Gnesta fusese prima și singura lui acțiune, dar că el și grupul lui erau oricând pregătiți să intervină.

Șeful Säpo nu fusese implicat în operațiunea care lăsase o parte din Gnesta în flăcări. Nu citise nici rapoartele referitoare la eveniment. Prin urmare, Forțele Naționale de Intervenție reprezentau o alternativă care îi inspira încredere. Ceea ce îl măcina era faptul că nu exista condiția primordială pentru reușita unei eliberări a regelui și a prim-ministrului.

Și anume, nimeni nu știa unde dracu' se aflau.

* * *

B ceru un al patrulea pahar de șnaps. Apoi un al cincilea. Agentul nu prea avea cunoștințe întemeiate despre închisorile suedeze, dar era convins că alcoolul gratis nu făcea parte din sejur. Așadar, trebuia să profite cât avea ocazia.

Regele își exprimă admirația vizavi de viteza agentului.

— În patruzeci de minute, nu numai că ne-ai ajuns din urmă, ne-ai și întrecut, zise el.

Prim-ministrul ridică privirea din podeaua pe care o mătura. Regele ar fi trebuit să-și dea seama că nu era deloc indicat să facă astfel de glume cu un reprezentant al serviciilor secrete ale altei națiuni!

Contesa Virtanen strălucea în compania regelui. Simplul fapt că era rege fusese un bun început, dar, în plus, sucea gâtul găinilor ca un bărbat adevărat, știa cine era Mannerheim, recunoscuse șnapsul mareșalului și fusese la vânătoare de elani împreună cu Urho Kekkonen. Ca să nu mai menționăm și faptul că i se adresa cu „contesă". Se simțea apreciată în cele din urmă, era ca și cum ar fi devenit din nou membră a familiei Mannerheim, după o viață întreagă petrecută cultivând cartofi sub numele de Virtanen.

Orice s-ar fi întâmplat după ce șnapsul lui Mannerheim îi ieșea din sânge și regele pleca acasă, în acel moment, în timp ce ședea pe canapea împreună cu Majestatea Sa și cu agentul cel epuizat, Gertrud luă hotărârea fermă să-și trăiască restul zilelor ca o adevărată contesă. Până în vârful unghiilor!

Lumea lui Holger 1 se clătina. Își dădea seama că singurul lucru care îl întărise în menținerea convingerilor lui republicane de-a lungul anilor fusese imaginea lui Gustaf al V-lea în uniformă de paradă, cu medalii, monoclu și baston cu mâner de argint. Cu alte cuvinte, portretul care servise drept țința săgeților cu care el, fratele și tatăl său se jucaseră

în copilărie. Aceasta era și imaginea pe care i-o inculcase iubitei lui, Celestine. Și pe care ea și-o însușise.

Putea oare o asemenea imagine să stea la baza deciziei de a-l arunca în aer pe nepotul lui Gustaf al V-lea și împreună cu el pe sine înșiși, pe fratele unuia dintre ei și pe bunica celuilalt?

Da, cu condiția să nu fi sucit gâtul cocoșilor. Și să nu-și fi dat jos haina. Și să nu-și fi suflecat mânecile cămășii pătate de sânge. Să nu-i fi explicat lui Gertrud cum să repare tractorul. Și să nu fi dat pe gât șnaps după șnaps fără să strâmbe din nas.

Faptul că prim-ministrul se afla acum în patru labe încercând să șteargă o pată de pe podea, după ce strânsese masa, spălase vasele și șterse toată bucătăria nu venea deloc în ajutorul lui Holger și al lui Celestine. Era oricum o nimica toată în comparație cu convingerea care se destrămase sub propriii lor ochi.

Și anume aceea că regii nu sucesc gâtul găinilor.

Acum mai mult decât oricând, Holger 1 avea nevoie de o confirmare că vechea lui linie de acțiune încă mai era de actualitate și, dacă o obținea, avea s-o câștige pe Celestine de partea lui.

Monarhul monarhilor din povestirile tatălui său Ingmar fusese Gustaf al V-lea, trimisul principal al necuratului pe Pământ. Holger 1 simțea prin urmare nevoia să audă cuvintele de laudă ale regelui actual față de această progenitură a diavolului. Se postă așadar în fața canapelei pe care regele trăncănea cu bătrâna contesă. Apoi zise:

— Ia ascultă, măi rege.

Regele se opri în mijlocul unei propoziții, își ridică privirea și zise:

— Da, te ascult.

— Vreau să te întreb ceva, zise Holger 1, care îl tutuia pe rege dinadins.

Regele nu răspunse. Aștepta politicos să audă continuarea.

— Păi, e vorba de Gustaf al V-lea.

— Străbunicul meu, constată regele.

— Exact, vă moșteniți unul pe altul în felul ăsta, zise Holger fără măcar să înțeleagă nici el ce voia să spună de fapt. Vreau să știu ce crede regele — tu adică — despre el?

Nombeko se apropiase discret ca să audă conversația dintre rege și idiot. În sinea ei, șopti: *Te-ai descurcat perfect până acum, Maiestate, răspunde corect și de data asta!*

— Gustaf al V-lea? întrebă regele, care simțea că putea să fie vorba despre o capcană.

* * *

Regele își lăsă gândurile să vagabondeze de-a lungul generațiilor preț de câteva clipe.

Nu era atât de ușor să fii șef de stat precum credeau profanii. Gândurile regelui se îndreptară spre Erik al XIV-lea, care mai întâi fusese catalogat drept nebun (parțial pe bună dreptate, dar să ignorăm acest lucru), apoi fusese băgat la închisoare de propriul său frate, iar în cele din urmă i se servise supă condimentată cu otravă.

Se gândi apoi la Gustaf al III-lea care se dusese la un bal mascat ca să se distreze ca tot omul și se trezise împușcat. Nu era deloc amuzant. În plus, trăgaciul țintise atât de prost, încât săracul rege supraviețuise timp de două săptămâni după atac.

Se gândi în cele din urmă și la Gustaf al V-lea pe care republicanul Holger nu prea părea să-l aibă la inimă. Străbunicul cu pricina fusese un copil slăbuț, care își trăgea picioarele după el și care fusese din acest motiv tratat cu noua invenție a epocii — curentul electric. Opinia generală în acea perioadă era că o cantitate anume de volți prin corp aveau să pună în mișcare picioarele.

Nu se știe dacă datorită volților sau în alt mod, cert este însă că Gustaf al V-lea a reușit apoi să mențină Suedia neutră în două războaie mondiale. Și asta cu toate că, pe de o parte, regina era nemțoaică, iar, pe de altă parte, fiul său, prințul moștenitor, se încăpățânase să se însoare cu o britanică și asta nu doar o dată, ci chiar de două ori.

Cu puțin înainte de Primul Război Mondial, Gustaf al V-lea e posibil să fi exagerat un pic — a insistat atât de mult să întărească forțele armate, încât prim-ministrul Staaf s-a simțit nevoit să demisioneze în semn de protest. Staaf era de părere că introducerea votului universal era mult mai importantă decât construirea de noi nave de apărare a coastei. Faptul că străbunicul făcuse această cerere chiar înaintea asasinatului de la Sarajevo și, prin urmare, avusese dreptate, în fapt nu interesa pe nimeni, căci ceea ce se aștepta de la un rege era să-și țină gura. Regele simțise deja acest lucru pe propria piele, când i se întâmplase să declare că Sultanul Bruneiului era un tip de treabă.

În orice caz. Străbunicul domnise aproape patruzeci și trei de ani și parase cu îndemânare toate digresiunile politice ale momentului. Faptul în sine că monarhia nu s-a destrămat, deși în perioada cu pricina dreptul de vot s-a liberalizat, iar poporul a votat atât de rău încât social-democrații au ajuns la putere poate fi considerat cea mai mare realizare a lui Gustaf al V-lea. În locul revoluției scontate, se întâmpla ca prim-

ministrul Hansson, deși republican get-beget, să se furișeze seara la palat pentru o partidă de bridge.

În consecință, adevărul era că, înainte de toate, străbunicul fusese salvatorul monarhiei. Însă acum regele se confrunta cu o situație delicată pe care, în spiritul străbunicului său, trebuia s-o trateze cu un amestec de hotărâre și respect pentru realitatea din jur.

Regele înțelesese că în spatele întrebării primite de la individul pe care nu aveau voie să-l numească idiotul se ascundea un lucru important. Cum însă idiotul cu pricina de-abia dacă se născuse în 1950, când străbunicul decedase, era imposibil să fi avut de-a face cu el în mod direct. Chestiunea data deci de și mai demult. Regele își dădu seama că nu ascultase prezentarea domnișoarei Nombeko cu destul de multă atenție, căci fusese mult prea ocupat cu contesa. Își aducea însă aminte că celălalt Holger menționase în camionul de cartofi că omul care instaurase ideile republicane în familie fusese tatăl gemenilor.

Și încă în ce măsură!

Nu cumva Gustaf al V-lea îi făcuse ceva tatălui gemenilor?

Hmm.

În mintea regelui încolți un gând interzis.

Idei precum cea de a se căsători din dragoste nu fuseseră încă inventate în anturajele regale la vremea când străbunicul și străbunica își uniseră destinele, în septembrie 1881. Dar asta nu-l împiedicase pe străbunic să se întristeze când regina lui plecase în Egipt să-și aibă grijă de sănătate și să se dedice unor aventuri mai delicate într-un cort de beduin împreună cu un simplu baron de la Curte. Care, în plus, mai era și danez.

Se zice că din acea zi regele și-a pierdut interesul pentru femei. Situația în ceea ce privește bărbații era însă un pic mai neclară și e drept că îi ieșiseră ceva vorbe de-a lungul anilor. În speță, regele fusese șantajat de către un șarlatan, care îl tot amenința că avea să divulge informații ce puteau amenința monarhia, dacă nu îi dădea bani. Toate astea se întâmplau într-o epocă în care homosexualitatea era declarată în afara legii. Curtea făcuse deci tot ce-i stătuse în putință să se asigure că șarlatanul era mulțumit și, mai ales, că-și ținea gura.

I s-au dat bani în repetate rânduri, a fost ajutat să deschidă un restaurant și mai apoi o pensiune. Șarlatanul însă tot șarlatan rămâne, așa că reușea mereu să cheltuiască toți banii și revenea pentru a i se da și mai mult.

Odată i-au umplut valiza cu bancnote și l-au trimis peste Atlantic spre SUA, dar nu se știe dacă a apucat măcar să ajungă înainte de a se întoarce cu noi revendicări. Altă dată — în toiul războiului nimicitor — a

fost trimis în Germania nazistă cu promisiunea unei alocații lunare pe viață din Suedia. Acolo însă, dezastrul ambulant fusese prins punând mâna pe băieți minori și dedicându-se și altor practici care nu corespundeau nicidecum idealului arian al masculinității promovat de Hitler. Prin urmare, a fost imediat trimis înapoi în Suedia, după ce reușise să enerveze Gestapoul într-o asemenea măsură încât fuseseră gata-gata să-l bage într-un lagăr de concentrare (ceea ce, din punctul de vedere al Curții Regale suedeze, ar fi avut evident anumite avantaje).

Odată întors la Stockholm, șarlatanul s-a pus să-și scrie memoriile. Voia să-și împărtășească experiențele cu absolut toată lumea! Doar că șeful poliției din Stockholm nu se arătă deloc încântat de această idee, în consecință îi cumpără tot tirajul și încuie cărțile într-o celulă din sediul poliției.

Până la urmă informațiile jenante tot au transpirat (spre deosebire de cazul din Brunei). Șarlatanul a fost atunci condamnat la opt ani de închisoare pentru diferite delicte minore, nu însă fără o mână de ajutor din partea autorităților. După scurgerea acestui timp, Gustaf al V-lea nu se mai afla în viață, iar șarlatanul a dat și el ortul popii pe cont propriu imediat după ce a fost eliberat.

O poveste de toată rușinea! Nu este însă imposibil ca șarlatanul să fi fost ceva mai mult decât un simplu șarlatan. Cel puțin în ceea ce privește povestea despre relația lui cu Gustaf al V-lea. De asemenea, nu poate fi exclus ca regele să se fi folosit de el și de alți băieți și bărbați din imediata lui apropiere în acel mod… la vremea respectivă… absolut ilegal.

Și dacă…

Și dacă tatăl celor doi Holgeri fusese abuzat? Și dacă își începuse cruciada împotriva monarhiei în general și a lui Gustaf al V-lea în particular tocmai din acest motiv?

Și dacă…

Că totuși ceva trebuia să fie la mijloc.

* * *

Astfel se terminară cugetările regelui. Reflecțiile lui poate că nu fuseseră întru totul corecte, dar cel puțin erau înțelepte.

— Ce cred eu despre străbunicul meu, Gustaf al V-lea? zise din nou regele.

— Răspunde odată! se răsti Holger 1.

— Dar rămâne între noi, da? zise regele (în timp ce în imediata lui apropiere se aflau contesa Virtanen, Celestine, Holger 2, Nombeko, prim-ministrul și un fost agent israelian care între timp adormise).

— Bineînțeles, confirmă Holger 1.

Regele își ceru iertare de la răposatul său străbunic din ceruri. Apoi zise:

— A fost un mare imbecil.

Până în acel moment s-ar fi putut pleca de la premisa că regele era o persoană candidă și că atașamentul lui față de Gertrud era o pură coincidență. Odată cu murdărirea onoarei lui Gustaf al V-lea, Nombeko înțelese însă că regele pricepuse, de asemenea, adevărata natură a situației în care se aflau. Regele își despuiase străbunicul de cinste și de demnitate pentru simplul motiv că acest lucru avea să servească mai bine interesului lor comun.

Mai rămânea de văzut reacția lui Holger 1.

— Vino, Celestine, zise Holger 1. Hai să facem o plimbare până la punte. Trebuie să stăm de vorbă.

Holger 1 și Celestine se așezară pe banca de pe punte, la marginea golfulețului Vätösund. Trecuse de miezul nopții și scurta noapte de vară suedeză își intrase pe deplin în drepturi. Era întuneric, dar nu foarte frig. Celestine își puse mâinile în jurul mâinilor lui Holger 1, îl privi drept în ochi și îl întrebă dacă putea s-o ierte pentru faptul că era aproape de viță nobilă.

Holger mormăi că o ierta, căci din câte înțelesese, nu era vina ei că tatăl bunicii Gertrud fusese și aristocrat pe lângă mult mai nobila lui chemare de măsluitor de bilete de bancă. Trebuia însă să recunoască faptul că nu-i venea chiar ușor. Cu toate că nici măcar nu era sigur că era de viță nobilă, căci povestea era cam șubredă. O altă circumstanță atenuantă era faptul că, în pragul bătrâneții, străbunicului Gustaf Mannerheim îi venise mintea la cap și devenise președinte. Adevărul era, de fapt, că republica fusese preluată de un nobil care jurase credință țarului. Of, ce încâlceală!

Celestine era de acord. Nimic nu-i mersese bine din copilărie și până în ziua când îl întâlnise pe Holger și realizase că era ceea ce căuta — cel pe care-l căuta. Tipul care apoi se aruncase dintr-un elicopter de la șase sute de metri înălțime ca să-i salveze ei viața. Și împreună cu care mai apoi îl răpise pe regele Suediei ca să-l oblige să abdice sau să-l arunce în aer împreună cu toate medaliile lui și cu ei înșiși.

Pentru o clipă, viața lui Celestine apăru într-o lumină clară și plină de sens.

Apoi însă îi apăru în minte imaginea decapitării găinilor. Și a modului în care regele o ajutase pe bunică-sa să-și repare tractorul după

ce băuseră cafea. Iar acum nu avea pe cămașă numai pete de sânge, ci și de ulei de motor.

În același timp, Celestine își văzuse bunica înflorind. Și i se făcuse rușine de faptul că o părăsise odinioară, fără măcar să-și ia rămas-bun, pentru simplul motiv că bunica avusese parte de un bunic nepotrivit.

Rușine? Era o senzație cu totul nouă.

Holger 1 îi spuse că băgase de seamă că fusese impresionată de bucuria lui Gertrud și îi mărturisi că și el era confuz. Ceea ce trebuia exterminat nu erau doar regele și monarhia, ci și tot ceea ce reprezenta monarhia. Nu era deci acceptabil ca această semnificație să se schimbe sub propriii lor ochi. Regele trăsese până și o înjurătură! Și dracu' știe dacă nu cumva și fumase pe furiș împreună cu Gertrud!

Celestine totuși nu credea. E adevărat că ieșiseră la plimbare împreună, dar totuși se duseseră să se uite la tractor.

Holger 1 oftă. Dacă totuși regele nu i-ar fi întors spatele lui Gustaf al V-lea în felul în care tocmai o făcuse.

Celestine îl întrebă dacă n-ar fi cazul să-l cheme pe rege ca să găsească un compromis și chiar în acel moment realiză că era prima dată când folosea un asemenea cuvânt.

— Vrei să spui să detonăm bomba doar un pic? zise Holger 1. Sau ca regele să abdice cu jumătate de normă?

În orice caz, ideea de a-l chema pe rege pe punte ca să discute în mod pașnic și temeinic despre situația creată nu era deloc rea. Numai regele, Holger 1 și Celestine. Fără Holger 2, fără Gertrud, fără prim-ministru, fără agentul israelian adormit și în special fără scorpia de Nombeko.

Holger nu știa exact cum va începe o astfel de convorbire și încotro avea să se îndrepte, iar Celestine cu atât mai puțin. Dar dacă își potrivea bine cuvintele, poate că exista totuși o șansă?

Regele se încumetă în cele din urmă să-și abandoneze contesa și să poarte o convorbire nocturnă cu Celestine și cu individul căruia îi era interzis să i se spună idiotul, în speranța că în acest fel situația avea să evolueze în direcția cea bună.

Holger 1 începu conversația de pe punte declarând că regelui ar trebui să-i fie rușine pentru comportamentul lui nedemn de un rege.

— Nimeni nu e perfect, zise regele.

Holger 1 continuă cu mărturisirea că iubita lui, Celestine, își permisese să se bucure de… relația plină de vitalitate pe care regele o stabilise cu Gertrud.

— Contesa, îl corectă regele.

Indiferent de titlul pe care îl purta în diferitele tabere, Gertrud reprezenta unul dintre motivele pentru care nu mai era deloc evident că aveau să-l arunce în aer și pe rege și o parte din țara-mamă, chiar dacă se dovedea că regele avea să refuze să abdice.

— Foarte bine, zise regele. Atunci prefer să o fac.

— Să abdici?

— Nu, să refuz să abdic, deoarece nu mai are consecințele dramatice pe care le-ați menționat mai devreme.

Holger 1 își blestemă soarta. Începuse greșit și abandonase singurul as pe care îl avusese în mânecă — amenințarea cu bomba. Parcă era un făcut, dădea greș de fiecare dată când se apuca de ceva. Devenea din ce în ce mai clar că era într-adevăr idiot, așa cum îl credeau ceilalți.

Regele observă că Holger 1 ducea o luptă interioară și adăugă că nu era cazul ca domnul idiot să se întristeze prea tare din cauza evoluției situației. Căci istoria ne învață că nu e de ajuns să dai jos un rege de pe tron. Nu e de ajuns nici măcar să pui capăt unei întregi dinastii.

— Nu e? zise Holger 1 uluit.

* * *

În vreme ce în Roslagen se mijea de ziuă, regele se apucă să istorisească povestea pilduitoare a vieții lui Gustaf al IV-lea Adolf, cu care soarta nu fusese tocmai blândă, și consecințele pe care aceasta le avusese.

Coșmarul începuse odată cu împușcarea tatălui lui Gustaf IV Adolf la operă. În timp ce tatăl trăgea să moară, fiul avusese la dispoziție două săptămâni ca să se obișnuiască în noul lui rol, ceea ce se dovedise a fi mult prea puțin. În plus, tatăl reușise să-i inculce fiului ideea că regele era rege prin grație divină și că între rege și Dumnezeu exista un spirit de echipă.

Iar pentru cel ce simte că Domnul veghează la dreapta lui, este firește foarte ușor să pornească la război pentru a-l învinge atât pe împăratul Napoleon, cât și pe țarul Alexandru — în același timp. Din păcate, și împăratul, și țarul contau, de asemenea, pe sprijinul Celui de Sus, ceea ce îi făcuse să acționeze în consecință. Iar cum toți cei trei aveau dreptate, se vede treaba că Dumnezeu promisese un pic prea mult în prea multe direcții în același timp. În această situație, Domnului nu-i rămânea altceva de făcut decât să-i îngăduie celui mai puternic să câștige.

Aceasta ar putea fi explicația faptului lui că Suedia a luat-o pe cocoașă de două ori și s-a trezit cu Pomerania ocupată și fără Finlanda. Gustaf a fost apoi alungat de pe tron de conți plini de furie și generali

negri de supărare. Lovitură de stat, cu alte cuvinte.

— Măi să fie! exclamă Holger 1.

— N-am terminat încă, zise regele.

Fostul Gustaf al IV-lea Adolf a căzut în depresie și s-a apucat de băutură, ce altceva putea să facă? Cum nu se mai putea intitula ce nu mai era de fapt, a început să-și spună colonelul Gustavsson și a cutreierat Europa în lung și-n lat înainte să-și sfârșească zilele singur, alcoolizat și sărac lipit pământului, într-o pensiune din Elveția.

— Excelent, nu-i așa? se entuziasmă Holger 1.

— Dacă nu m-ai fi întrerupt tot timpul, poate că ți-ai fi dat deja seama că încercam să-ți spun cu totul altceva. Cum ar fi, de pildă, faptul că a fost imediat înlocuit de alt rege.

— Știu, zise Holger 1. De asta e important să te descotorosești de întregul lui neam în același timp.

— Dar nici măcar asta nu are importanță, zise regele, după care continuă:

Așchia nu sare departe de trunchi, după cum bine zice proverbul, iar complotiștii nu voiau să-și asume niciun risc. Prin urmare, s-a declarat că destituirea incapabilului de Gustav al IV-lea Adolf nu i se aplica exclusiv regelui, ci se întindea la întreaga lui familie, inclusiv la prințul moștenitor, care la vremea respectivă era în vârstă de doar zece ani. Li se pusese în vedere tuturor să nu mai emită vreodată pretenții la Coroana suedeză.

Pe tron urcase atunci nimeni altul decât fratele răposatului tată al lui Gustav al IV-lea Adolf.

— Începe să se lungească prea mult povestea, zise Holger 1.

— Nu mai e mult până la final, zise regele.

— Ce bine!

Deci, noului rege i se dădu numele Karl al XIII-lea și totul ar fi fost lapte și miere, dacă singurul lui fiu n-ar fi murit după numai o săptămână de la naștere. Iar alți fii nu i-a mai fost dat să aibă (sau poate i-a fost, dar nu cu femeia care trebuia). Supraviețuirea dinastiei era în pericol.

— Dar a găsit el o soluție, nu? întrebă Holger.

— Desigur, a adoptat un principe cu care era înrudit mai de departe, însă nici acesta n-a avut bunul-simț să trăiască prea multă vreme.

— Și atunci care a fost soluția?

— Să adopte un prinț din Danemarca, unul care a murit și el în urma unei hemoragii cerebrale.

Holger comentă că, dacă n-ar fi cunoscut totuși un pic de istorie, ar fi zis că povestirea regelui se îndrepta spre un final reușit.

Regele nu se obosi să-i dea replică, ci continuă să explice că după eșecul cu prințul danez, Curtea Regală își îndreptase privirea spre Franța, unde se dovedise că împăratul Napoleon avea un mareșal în plus. Iar după ceva moșmondeală, *Jean Baptiste Bernadotte* a devenit prințul moștenitor al tronului Suediei.

— Și?

— A devenit primul reprezentant al unei noi dinastii. Și eu sunt un Bernadotte. Jean Baptiste e străbunicul străbunicului meu, Gustaf al V-lea, pe care îl cunoști desigur.

— Of, da!

— E în zadar să încerci să curmi viața dinastiilor regale, Holger 1, zise regele în mod ceremonios. Atâta vreme cât poporul vrea monarhie, n-ai să scapi de ea. Îți respect însă punctul de vedere, că doar trăim într-o democrație. De ce nu te înscrii în cel mai mare partid politic al țării, social-democrații, ca să încerci să-i influențezi din interior? Sau devino membru al Asociației Republicane și participă la procesul de formare a opiniei publice!

— Sau mai bine îți sculptez o statuie și apoi o las să cadă peste mine, ca să scap de toate, mormăi Holger 1.

— Ce-ai zis? se miră regele.

* * *

Răsărise din nou soarele fără ca niciunul dintre cei ce poposiseră la Sjölida cu o seară înainte să fi apucat să închidă măcar un ochi, cu excepția agentului B, care dormise un somn foarte agitat, în fund pe canapea.

Nombeko și Holger 2 îi luară locul regelui pe puntea de la marginea golfulețului Vätösund. Era prima dată după răpire când Holger și Holger aveau ocazia să schimbe o vorbă.

— Îmi promiseseși să nu te atingi de bombă, zise Holger 2 cu supărare.

— Știu, zise Holger 1. Și mi-am ținut promisiunea atâta amar de ani, nu? Până în momentul când s-a nimerit ca bomba să se afle în remorcă împreună cu regele în timp ce eu eram la volan. Atunci n-am mai rezistat.

— Păi, ce ți-a trecut prin cap? Și cum ai de gând să ieși din încurcătură acum?

— Nu mi-a trecut nimic prin cap. Știi doar că mi se întâmplă foarte rar să-mi treacă ceva prin cap. Mi-a strigat tata s-o pornesc.

— Tata? Tata e mort de peste douăzeci de ani!

— Da, e ciudat, nu-i așa?

Holger 2 oftă.

— Ce e și mai ciudat e că suntem frați, zise el.

— Nu-l supăra pe iubitul meu! protestă Celestine.

— Mai tacă-ți gura! ripostă Holger 2.

Nombeko băgase de seamă că Holger 1 și Celestine începuseră să aibă dubii în ceea ce privea convingerea lor potrivit căreia cel mai bun lucru pentru națiune era să se radă de pe fața pământului împreună cu jumătate de țară.

— Și acum ce aveți de gând? întrebă ea.

— Nu mă mai cicăli atâta cu gânditul! replică Holger 1.

— Eu mă gândesc că nu putem să omorâm un om care o face pe mamaie să râdă, zise Celestine. E prima dată când o aud râzând.

— Iar tu, idiotule, ce părere ai, cum ai proceda dacă tot ai mai vrea să încerci?

— Nu-l mai supărați pe iubitul meu, repetă Celestine.

— Nici măcar n-am început, replică Nombeko.

Holger 1 mai tăcu un moment, apoi zise:

— În măsura în care gândesc, îmi zic că ar fi fost mult mai ușor cu Gustaf al V-lea. El cel puțin avea baston cu mâner de argint și monoclu în loc de sânge de găină pe cămașă.

— Și ulei de motor, completă Celestine.

— Vreți deci să încercați să scăpați cu fața curată, dacă am înțeles bine? zise Nombeko.

— Da, zise Holger 1 fără să îndrăznească s-o privească în ochi.

— Atunci dă-mi mai întâi cheia de la mașină și pistolul.

Holger îi înmânã mai întâi cheia. Însă pistolul îi scăpă din mână, alunecă pe punte și arma se declanșă.

— Au, la dracu'! exclamă Holger 2 și căzu la pământ.

Capitolul 22

**Despre terminarea curățeniei
și urările de rămas-bun**

Era aproape trei dimineața când prim-ministrul reveni la Sjölida după un tur până la drumul național pe motoreta contesei Virtanen. Rețeaua de telefonie mobilă funcționase și prim-ministrul îi putuse informa sumar pe oamenii săi și pe ai regelui, precum și pe șeful Säpo — care răsuflase în sfârșit ușurat — că situația era sub control și că spera să poată ajunge la guvern în cursul dimineții, moment în care asistenta sa trebuia să-l aștepte cu un costum și o pereche de pantofi noi.

Faza cea mai acută a dramei părea să se fi încheiat fără ca nimeni să fi fost rănit, cu excepția lui Holger 2, care fusese împușcat din greșeală în brațde propriul lui frate, iar acum stătea întins în pat în dormitorul de lângă bucătăria contesei, înjurând. Rana era adâncă, însă cu ajutorul șnapsului mareșalului Mannerheim (folosit în același timp pe post de dezinfectant și sedativ) și al bandajului, Holger 2 avea să fie ca nou în câteva săptămâni. Nombeko remarcă plină de tandrețe că Holger 2 nu se scâncise absolut deloc. Dimpotrivă, stătea în vârful patului și exersa cu ajutorul unei perne arta de a sugruma un om cu o singură mână.

Victima pe care o avea în vizor se afla însă la distanță, în siguranță. Holger 1 și Celestine se culcaseră sub o pătură pe punte. Iar agentul B, care păruse atât de amenințător cu câteva minute în urmă, continua și el să doarmă în bucătărie. Pentru orice eventualitate, Nombeko îi dibuise pistolul de pe partea interioară a sacoului și i-l scosese din toc. Chiar n-aveau nevoie de un nou accident.

Regele, contesa Virtanen, Nombeko și prim-ministrul se adunară în bucătărie, alăturându-se agentului adormit. Plin de veselie, regele întrebă care era următorul punct de pe ordinea de zi. Prim-ministrul era mult prea obosit pentru a se enerva și mai mult pe el. Prin urmare, se întoarse spre Nombeko și îi spuse că voia s-o vadă între patru ochi.

— Hai să mergem în cabina camionului de cartofi, propuse ea.

Prim-ministrul aprobă din cap.

Șeful guvernului suedez se dovedi a fi la fel de înțelept pe cât era de talentat la ștersul veselei. Începu prin a-i mărturisi lui Nombeko că avea chef să-i dea pe toți cei prezenți la Sjölida pe mâna poliției, inclusiv pe rege pentru comportamentul lui nonșalant.

După ce analizase lucrurile mai profund însă, prim-ministrul își formase o imagine mai pragmatică asupra situației. În primul rând, regii nu puteau fi dați în judecată. Apoi, poate că n-ar fi fost tocmai corect să-i tragă la răspundere pe Holger 2 și pe Nombeko care, la urma urmelor, nu făcuseră altceva decât să încerce să facă ordine în tot acest haos. Iar contesa, în linii mari, nu era nici ea vinovată cu nimic, își dădu seama în cele din urmă prim-ministrul. Mai ales dacă nu se apuca să-i verifice validitatea permisului pentru arma de vânătoare cu care îi întâmpinase.

Mai rămânea așadar agentul serviciilor secrete ale unei națiuni străine. Și, bineînțeles, idiotul și prietena lui. Cei din urmă meritau cu vârf și îndesat vreo câteva sute de ani într-un penitenciar cu regim de maximă siguranță, dar poate că era totuși mai bine și mai înțelept ca națiunea să se abțină de la o astfel de sete nemăsurată de răzbunare. În plus, în orice proces, procurorul ar fi fost nevoit să pună întrebări, iar în acest caz unele dintre răspunsuri ar fi riscat să cauzeze traume pe viață mai multor zeci de mii de cetățeni, indiferent de modul în care ar fi fost formulate. O bombă atomică în pribegie. În mijlocul Suediei. Vreme de douăzeci de ani.

Pe prim-ministru îl trecură fiorii. Apoi își continuă raționamentul. Găsise, pasămite, încă un motiv să se abțină de la măsuri judiciare. Când luase motoreta spre drumul național, îl contactase mai întâi pe șeful Säpo ca să-l liniștească și apoi își sunase asistenta cu o rugăminte practică.

Dar nu trăsese semnalul de alarmă.

Un procuror extrem de ambițios, împins din urmă de opoziție, ar putea cu siguranță să ajungă la concluzia că prim-ministrul însuși prelungise drama și contribuise la o acțiune ilegală.

— Mm, murmură Nombeko cu un aer gânditor. Cum ar fi, de exemplu, punerea în pericol a altor persoane în sensul celor menționate la alineatul nouă capitolul trei din Codul Penal.

— Doi ani? întrebă prim-ministrul care începea să înțeleagă că Nombeko știa chiar totul.

— Da, confirmă Nombeko. Având în vedere dezastrul potențial, nu puteți spera la nici măcar o zi mai puțin. În plus, ați mai și condus motoreta fără cască. Și, cunoscând bine sistemul suedez, mai primiți încă cincisprezece ani doar pentru acest delict.

Prim-ministrul reflectă la viitor. Spera să devină președintele Consiliului UE în vara lui 2009. Să-și petreacă timpul până atunci într-un penitenciar ar fi o dovadă de proastă pregătire. Ca să nu mai vorbim de faptul că, oricum ar zbura și de pe postul de prim-ministru, și de pe cel de lider de partid.

Prin urmare, îi ceru înțeleptei Nombeko părerea cu privire la cum

puteau ieși din încurcătură, având în vedere că obiectivul era ca majoritatea evenimentelor ce avuseseră loc în ultimele douăzeci și patru de ore să fie date uitării pentru totdeauna.

Nombeko zise că nu cunoscuse pe nimeni care să se priceapă la curățenie mai bine decât prim-ministrul. Bucătăria strălucea de curățenie după ce acolo se consumaseră tocană de pui, bere, șnaps, cafea și cine mai știe ce. Nu-i mai rămânea decât… să termine curățenia eliminându-l și pe agentul adormit.

Prim-ministrul se încruntă.

În paralel, Nombeko îi sugeră să-i despartă cât mai iute de bombă pe idiot și pe prietena lui. Iar apoi să încuie bomba într-un buncăr.

Prim-ministrul era obosit, se făcuse atât de târziu, încât se putea deja spune că era devreme. Mărturisi deci că nu-i venea deloc ușor să-și adune gândurile și să le formuleze. Cu toate acestea, ideea buncărului îi trecuse și lui prin minte înainte să-l răpună de tot oboseala. Bomba ar fi putut fi astfel dezarmată sau cel puțin zidită în perete, iar simpla ei existență ar fi putut fi complet ștearsă.

Timpul nu este însă prietenul nimănui, nici măcar al prim-miniștrilor. Dimpotrivă, câteodată se dovedește a fi mult mai dur cu prim-miniștrii decât cu restul lumii. Pe ordinea de zi oficială a lui Fredrik Reinfeldt se afla o întâlnire cu președintele Hu la sediul guvernului la ora zece, urmată de un prânz la reședința sa oficială, Casa Sager. Înainte de a-și îndeplini aceste obligații, prim-ministrul voia să facă un duș, ca să scape de mirosul de tarla de cartofi, și să se schimbe în haine noi și pantofi care să nu fie plini de noroi.

Dacă grupul reușea să se pună în mișcare rapid, timpul îi ajungea. N-avea însă nicio șansă ca pe drum să apuce să mai localizeze și un buncăr destul de adânc și de izolat în care să ascundă bomba, lăsând-o să cadă în uitare. Așadar, indiferent de importanța lui, acest lucru trebuia să aștepte până după-amiaza.

În general, prim-ministrul era un om căruia îi plăcea să asculte și pe care nu-l lua gura pe dinainte. Rămase deci surprins de ușurința și de francheța cu care i se adresase lui Nombeko Mayeki. Dar poate că nu era totuși atât de surprinzător. Cu toții avem nevoie de cineva cu care să ne împărtășim cele mai intime gânduri și pe cine ar fi avut prim-ministrul la dispoziție ca să discute problema de trei megatone care îl apăsa în acele momente în afară de femeia din Africa de Sud și, eventual, de prietenul ei?

Prim-ministrul înțelese că venise momentul să sporească numărul persoanelor inițiate în acest secret colosal și avea de gând să înceapă cu

șeful statului-major, a cărui responsabilitate urma să fie găsirea celui mai potrivit buncăr. Iar cum șeful statului-major nu putea nici să dezarmeze bomba de unul singur și nici s-o zidească în perete, mai era nevoie de implicarea câtorva persoane. Prin urmare, lista persoanelor ce aveau să știe ceea ce n-ar fi trebuit să se știe avea să arate în felul următor: 1) șeful de stat-major, 2) specialistul în dezarmare, 3) zidarul, 4) imigranta ilegală Nombeko Mayeki, 5) Holger Qvist — persoană fizică inexistentă, 6) fratele lui extrem de existent, 7) prietena colerică a fratelui, 8) o fostă cultivatoare de cartofi, mai nou contesă, 9) Majestatea Sa, nonșalantul rege, precum și 10) un agent Mossad pensionat.

— N-avem nicio șansă ca povestea asta să se termine cu bine, zise prim-ministrul Reinfeldt.

— Ba bineînțeles că avem, zise Nombeko. Majoritatea celor enumerați au toate motivele din lume să-și țină gura în legătură cu ceea ce știu. În plus, unii dintre ei sunt atât de tulburați la minte încât nimeni nu i-ar crede, dacă ar fi să povestească.

— Vă referiți cumva la rege acum? zise prim-ministrul.

Pe lângă președintele Hu, la prânzul de la reședința oficială a prim-ministrului urmau să participe unii dintre cei mai importanți oameni de afaceri din Suedia. Ulterior, președintele Hu avea să se îndrepte direct spre aeroportul Arlanda, unde îl aștepta propriul lui Boeing 767 care să-l ducă înapoi la Beijing. Abia după aceea putea fi chemat șeful statului-major.

— Să îndrăznesc oare să vă încredințez bomba cât timp sunt ocupat cu Hu și până după ce l-am informat pe șeful de stat-major?

— Nu știu ce să zic despre ce îndrăzniți sau nu îndrăzniți dumneavoastră, cert este însă că eu am avut grijă de această piesă în ultimii douăzeci de ani fără s-o fac să sară în aer. Cred că pot să mai fac față câteva ore.

În acel moment Nombeko observă că regele și contesa părăseau bucătăria, îndreptându-se spre punte. Era posibil să se țină de șotii. Nombeko reacționă rapid.

— Stimate domnule prim-ministru, duceți-vă dumneavoastră în bucătărie și ocupați-vă de agentul israelian cum credeți de cuviință. Între timp, eu dau o fugă pe punte ca să mă asigur că regele și contesa lui nu se țin de prostii.

Fredrik Reinfeldt înțelegea aluzia lui Nombeko. Întreaga ființă îi spunea însă că nu puteau face asta.

Cu toate acestea, oftă și se hotărî să procedeze întocmai.

— Trezește-te!

Prim-ministrul îl zgâlțâi pe agentul B până când acesta deschise ochii, aducându-și aminte îngrozit de locul în care se afla.

Când socoti că agentul era destul de treaz încât să poată recepționa mesajul, Fredrik Reinfeldt îl privi în ochi și îi spuse:

— Am observat că v-ați parcat mașina în fața casei. Vă propun, prin urmare — de dragul înfrățirii între poporul suedez și cel israelian — să vă urcați în ea imediat, să plecați de aici și să părăsiți de urgență țara. Vă sugerez, de asemenea, să considerați că n-ați fost niciodată aici și să nu mai veniți vreodată înapoi.

Prim-ministrul, de obicei un om cu o purtare ireproșabilă, simțea că-l lua cu rău la simplul gând că în cursul câtorva ore nu numai că se transformase în hoț de cartofi, dar acum avea în plus să trimită și un individ turmentat în trafic. Ca să nu mai vorbim de restul contravențiilor săvârșite.

— Și cu prim-ministrul Olmert cum rămâne? întrebă agentul B.

— N-am de ce să-l contactez, pentru că n-am ce să-i spun. N-ați fost niciodată aici doar, nu-i așa?

Agentul B nici nu se trezise bine din beție. De fapt, de-abia se trezise din somn. Înțelese însă că tocmai își recăpătase dreptul la viață.

Și că trebuia să se grăbească, pentru ca nu cumva prim-ministrul suedez să se răzgândească.

Fredrik Reinfeldt era una dintre cele mai cinstite persoane din toată Suedia. Era genul de om care își plătise taxa radio-TV încă de pe vremea când locuia într-un cămin studențesc și care emisese bon fiscal și pentru legătura de praz pe care i-o vânduse vecinului său în copilărie la prețul de douăzeci și cinci de sutimi de coroană.

Nu era deci deloc de mirare că se simțea atât de rău acum, când era nevoit să-l lase pe agentul B să-i scape printre degete. Și când se hotărâse să treacă sub tăcere și restul lucrurilor întâmplate. Să le îngroape. Inclusiv bomba. Într-un buncăr. Dacă îi reușea figura.

Nombeko se întoarse cu o vâslă la subsuoară și îi povesti că tocmai îi împiedicase pe contesă și pe rege să iasă cu barca la pescuit ilegal. Cum prim-ministrul nu îi răspunse, observând luminile din spate ale mașinii închiriate a agentului B îndepărtându-se de Sjölida, Nombeko adăugă:

— Câteodată e imposibil să faci ceea ce e bine, domnule prim-ministru. Ai de ales doar între rău sau mai rău. Operațiunea de terminare a curățeniei din bucătăria contesei e în interesul națiunii. Nu e cazul să aveți remușcări pentru acest lucru.

Prim-ministrul mai păstră tăcerea câteva clipe. Apoi zise:

— Mulțumesc, domnișoară Nombeko.

Nombeko și prim-ministrul se îndreptară spre punte pentru o discuție serioasă cu Holger 1 și cu Celestine. Ambii adormiseră sub pătura lor, iar lângă ei se așezaseră cu câteva minute în urmă regele și contesa.

— Trezește-te, idiotule, altfel te iau la șuturi până cazi în apă! zise Nombeko și îl împinse cu piciorul (era cuprinsă de frustrare în adâncul sufletului și simțea că n-avea să reușească să se descotorosească de ea înainte de a apuca cel puțin să-l tragă de nas pe Holger 1).

Amândoi foștii răpitori se ridicară în fund, în timp ce restul anturajului epuizat se trezi la viață. Prim-ministrul începu prin a le pune în vedere că intenționa să nu-i dea pe mâna poliției pentru răpire, amenințări și câte și mai câte, cu condiția ca Holger 1 și Celestine să colaboreze pe deplin începând din acel moment.

Ambii dădură afirmativ din cap.

— Și acum ce ne facem, Nombeko? zise Holger 1. N-avem nici unde sta. În garsoniera mea din Blackeberg nu merge, deoarece Celestine vrea s-o ia pe bunică-sa cu ea, dacă și ea vrea.

— Nu trebuia să plecăm la pescuit ilegal? zise contesa proaspăt trezită.

— Nu, mai întâi trebuie să supraviețuim acestei nopți, zise prim-ministrul.

— Bună ambiție, comentă regele. Un pic cam defensivă, dar bună.

Apoi adăugă că era poate mai bine că el și contesa nu plecaseră cu barca. „Regele prins pescuind ilegal“ ar fi fost un titlu de la care jurnaliștii răuvoitori cu siguranță nu s-ar fi putut abține.

Prim-ministrul își zise în sinea lui că niciun jurnalist de pe fața pământului, răuvoitor sau nu, nu s-ar fi abținut de la un așa titlu atâta vreme cât era adevărat. Cu voce tare nu spuse însă decât că ar fi de apreciat dacă Majestatea Sa ar putea renunța la orice idee de activitate ilegală, căci numărul infracțiunilor comise în noaptea ce tocmai se sfârșise era atât de mare încât putea deja să umple un întreg tribunal.

Regele își zise în sinea lui că în calitatea lui de rege putea pescui ilegal cât îi poftea inima, dar avu însă bunul-simț să nu-i comunice acest gând prim-ministrului.

Prin urmare, Fredrik Reinfeldt continuă să se dedice operațiunii de salvare a situației și a națiunii. Se întoarse spre contesa Virtanen și o rugă să răspundă scurt și la obiect dacă era de acord să părăsească moșia Sjölida pentru a locui împreună cu nepoata sa și prietenul ei.

Contesa observase desigur că îi revenise pofta de viață. Explicația era că îi fusese dat să petreacă așa de mult timp cu iubita ei nepoată, Celestine, și că-l întâlnise pe rege, care se dovedise a avea o cultură generală fantastică, mai ales când era vorba de istoria și tradițiile finlandezo-suedeze. Culturile de cartofi fuseseră deja vândute, iar perioada în care fusese director de ziar, deși scurtă, fusese, de fapt, foarte plictisitoare.

— M-am săturat și să fiu celibatară. Majestate, nu știți cumva vreun baron ieșit la pensie cu care să-mi faceți cunoștință? Nu-i nevoie să fie frumos.

Regele îi răspunse că se înregistrase o lipsă acută de baroni, însă nu apucă să-și ducă la capăt fraza, căci fu întrerupt de prim-ministrul care îi puse în vedere că nu aveau timp să discute numărul de baroni pensionați, fie ei urâți sau nu, deoarece trebuiau să se pregătească de plecare. Prin urmare, contesa avea sau nu de gând să vină?

Da, venea și ea. Dar unde aveau să locuiască? O femeie bătrână ar fi putut sta în orice cătun amărât, dar o contesă avea o reputație de apărat.

Nombeko își zise că asta era o problemă ce putea fi rapid rezolvată. Bunăoară, le mai rămăseseră o grămadă de bani de pe urma culturilor de cartofi, destul de mult încât să le ajungă pentru o locuință demnă de o contesă și de anturajul ei. Cu vârf și îndesat.

— În așteptarea apariției unui castel disponibil, vă putem adăposti într-un loc respectabil. Ce-ați zice de un apartament de lux la Grand Hôtel în Stockholm?

— Fie, dar temporar, zise contesa în timp ce Celestine, fosta membră rebelă a Partidului Comunist Marxist-Leninist (Revoluționar), îl strângea puternic de mână pe prietenul ei care începuse să se strâmbe.

* * *

Se făcuse deja șase dimineața când camionul de cartofi o porni din nou la drum cu bombă cu tot. La volan se afla prim-ministrul, singurul dintre cei prezenți care avea și carnet și nici nu era băut. În dreapta stătea Nombeko, iar la mijloc Holger 2 cu brațul în atelă.

În remorcă, regele și contesa continuau să converseze. Regele avea o serie de recomandări cu privire la viitoarea locuință a contesei. Palatul Pöckstein, construit în stil clasicist și aflat în apropiere de localitatea austriacă Straßburg, era de vânzare, se pare, și ar fi putut să se ridice la înălțimea demnității contesei. Era însă nespus de departe de palatul regal, deci nu și-ar fi putut lua ceaiul de după-amiază împreună. O alegere mai

bună ar fi fost poate palatul Södertuna, aflat nu foarte departe de Gnesta. Data din vremuri medievale. Însă poate era prea modest?

Contesa nu se putea exprima în necunoștință de cauză. Avea de gând să inspecteze toate imobilele disponibile și să decidă la fața locului dacă era prea modest sau nu.

Regele o întrebă dacă le permitea lui și reginei s-o însoțească în vreuna dintre aceste vizite. Regina putea cu siguranță să-i dea o mână de ajutor să găsească un castel cu o grădină demnă de achiziționat.

De ce nu, puteau s-o însoțească, dacă doreau. Ar fi fost o ocazie să o întâlnească pe regină în alt mediu decât în budă, în timp ce-și satisfăcea nevoile.

La șapte jumătate dimineața, regele fu primul care ajunse la destinație. Îl lăsară în fața palatului Drottningholm. Sună la poartă și fu nevoit să parlamenteze o bună bucată de vreme — susținând sus și tare că era într-adevăr cine zicea că este — înainte de a fi lăsat să intre de șeful gărzii, care mai apoi se topise de rușine pentru gafa comisă. Observase însă că regele avea pete roșu-închis pe cămașă.

— Sunteți rănit, Majestate? întrebă gardianul în urma regelui.

— Nu, e sânge de găină, zise regele. Și un pic de ulei de motor.

Următoarea oprire era Grand Hôtel. Aici însă, logistica deveni complicată. Holger 2 avea febră de la împușcătura involuntară. Prin urmare, trebuia băgat de urgență în pat cu câteva calmante, căci sticla cu șnapsul lui Mannerheim se terminase.

— Tu chiar crezi că am de gând să mă cazez la hotel și să mă las pe mâna dementului care aproape că mi-a luat viața? zise Holger 2 indignat. Prefer să sângerez până la moarte pe o bancă din parc.

Nombeko îl suci și îl bibili, promițându-i că avea să vină și ocazia de a-și sugruma fratele sau măcar să-l tragă de nas (dacă nu cumva ajungea ea prima la nasul lui), mai întâi însă trebuia să aștepte să i se vindece brațul. Să se întindă și să sângereze până la moarte chiar în ziua când aveau să scape de bombă ar fi fost totuși culmea ironiei!

Holger 2 era prea obosit ca să mai riposteze.

Pe la nouă fără douăzeci, Holger 2 se afla deja sub plapumă cu o porție dublă de algocalmin în sistem. Înghiți pastilele pe nerăsuflate și adormise după numai cincisprezece secunde. Holger 1 se instalase pe canapeaua din salon în același scop, în timp ce contesa Virtanen se apucase să cerceteze minibarul din dormitorul apartamentului.

— Puteți să plecați, eu mă descurc și singură.

Prim-ministrul, Nombeko și Celestine se aflau în fața ușii hotelului,

discutând detaliile următorilor pași pe care îi aveau de făcut.

Reinfeldt trebuia să plece la întâlnirea cu Hu Jintao. Între timp, lui Celestine și Nombeko le revenea sarcina de a circula cu cea mai mare grijă cu bomba prin centrul orașului.

Celestine urma să fie la volan, căci era singura care putea să conducă. Holger 2 fusese împușcat și zăcea în pat, iar prim-ministrul nu putea să conducă prin oraș și, în același timp, să se întâlnească și cu președintele Chinei.

Singura alternativă era deci fosta tânără nesăbuită, poate încă furioasă. Sub supravegherea lui Nombeko, dar orișicum.

În timp ce trioul era în tratative în fața hotelului, sună asistenta prim-ministrului și îl informă că hainele și pantofii noi îl așteptau la sediul guvernului. Aceasta mai adăugă însă că fusese contactată de oamenii președintelui chinez care se confruntau cu o problemă. Interpretul președintelui se rănise grav în seara de dinainte și acum se afla proaspăt operat la spitalul Karolinska, cu patru degete rupte și cu degetul mare zdrobit. Prin intermediul colaboratorilor săi, președintele se întreba așadar dacă nu cumva prim-ministrul îl putea ajuta să rezolve problema interpretariatului în timpul întrevederii de dimineață și al prânzului. Asistenta presupunea că președintele se referea la femeia de culoare pe care o întâlnise succint în fața palatului. Era oare o posibilitate? În caz că da, nu știa prim-ministrul cumva cum putea da de ea?

Da, prim-ministrul știa. O rugă pe asistentă să rămână pe fir și se întoarse spre Nombeko.

— Domnișoară Nombeko, ce-ați zice de o invitație la întrunirea din această dimineață cu președintele Republicii Populare Chineze? Se pare că interpretul președintelui este în spital.

— Și se vaită că urmează să moară? întrebă Nombeko.

Înainte ca prim-ministrul s-o poată întreba ce voia să spună de fapt, Nombeko adăugă:

— Bineînțeles. Sigur că da. Dar între timp cum facem cu mașina, cu bomba și cu Celestine?

S-o lase pe Celestine singură cu mașina și cu bomba timp de mai multe ore… nu era o idee deloc bună. Inițial, Nombeko propusese să rezolve situația luându-i cătușele lui Celestine și legând-o cu ele de volan. Îi veni însă o idee și mai bună. Reveni în apartamentul din hotel, apoi se întoarse rapid.

— L-am legat pe prietenul tău de canapeaua pe care sforăie cu

atâta drăgălășenie. Dacă te ții de prostii cât timp eu și prim-ministrul ne întâlnim cu președintele Chinei, îți jur că voi azvârli cheile de la cătușe în apa golfului Nybroviken.

Drept răspuns Celestine se bosumflă.

Prim-ministrul Reinfeldt își sună cele două gărzi de corp, rugându-le să vină la Grand cu o mașină cu geamurile cât se poate de fumurii și să-i preia pe el și pe Nombeko. Lui Celestine îi ordonă să găsească o parcare și să rămână acolo până când el sau Nombeko luau legătura cu ea. Prim-ministrul îi promise că nu era vorba decât de câteva ore. În adâncul sufletului, Fredrik Reinfeldt tânjea după momentul când nefericita și nesfârșita zi de ieri avea să ajungă în sfârșit la final.

Capitolul 23

Despre un șef de stat-major furios
și o femeie cu o voce sublimă

Fredrik Reinfeldt se așeză pe unul dintre fotoliile din biroul său savurând un sendviș și un espresso triplu. Tocmai trecuse printr-un proces de reabilitare ce constase în duș, haine noi și pantofi fără noroi. Pe celălalt fotoliu se afla deja interpreta sud-africană de limbă chineză care își savura ceașca de ceai suedez. Ea purta aceleași haine ca în ziua precedentă. Avea însă avantajul de a nu se fi aflat pe un câmp de cartofi în noaptea precedentă.

— Aha, deci așa arătați înainte să vă murdăriți, zise Nombeko.

— Cât e ceasul? întrebă prim-ministrul.

Era zece fără douăzeci. Reinfeldt avea deci timp să o pună în temă pe interpretă.

Prim-ministrul îi povesti că intenționa să-l invite pe Hu Jintao la summitul privind clima de la Copenhaga din 2009, moment în care Reinfeldt avea să fie președinte al Consiliului UE.

— Discuțiile se vor axa pe mediul înconjurător și pe diferitele măsuri luate pentru protejarea acestuia, zise el. Vreau să conving China să semneze viitorul acord privind clima.

— I-auzi! exclamă Nombeko.

Altă chestiune delicată era intenția prim-ministrului de a-i transmite președintelui chinez poziția Suediei cu privire la democrație și drepturile omului. Prin urmare, era de o importanță capitală ca Nombeko să traducă această parte cuvânt cu cuvânt și să nu inventeze formulări proprii.

— Altceva? întrebă Nombeko.

Da, urmau să discute și despre afaceri, firește. Import și export. China era pe cale să devină un partener de export din ce în ce mai important pentru Suedia.

— Exportăm produse suedeze cu o valoare de douăzeci și două de miliarde de coroane pe an, o informă prim-ministrul.

— Douăzeci virgulă opt, îl corectă Nombeko.

Prim-ministrul își goli ceașca de espresso și își spuse, pentru a câta oară, că, într-adevăr, aceasta era de departe cea mai ciudată zi din viața sa.

— Iar interpreta ce mai are de adăugat? zise el.

Spusese acest lucru fără nicio urmă de ironie.

Nombeko își exprimă opinia conform căreia era un lucru pozitiv că aveau să discute despre democrație și drepturile omului, căci în acest fel prim-ministrul putea declara ulterior că în cadrul întrunirii se discutase despre democrație și drepturile omului.

Nu numai că e genială, dar mai e și cinică, își zise în sinea lui Fredrik Reinfeldt.

* * *

— Domnule prim-ministru, ce onoare să vă întâlnesc într-un cadru mai organizat! zise președintele Hu zâmbind și îi întinse mâna. Și pe dumneavoastră, domnișoară Nombeko, drumurile noastre se tot întâlnesc. Trebuie să mărturisesc că îmi face o adevărată plăcere.

Nombeko îi spuse că sentimentul era reciproc, dar că erau nevoiți să mai aștepte înainte de a începe să depene amintiri legate de safari, căci altfel prim-ministrul avea să-și piardă răbdarea.

— Apropo, are de gând să înceapă în trombă cu câteva considerente despre democrație și drepturile omului, la care, după părerea lui, nu vă pricepeți prea bine. Și, între noi fie zis, cam are dreptate. Dar nu vă faceți griji, cred că o să avanseze cu prudență. Dacă sunteți gata, putem să începem.

Hu Jintao strâmbă din nas gândindu-se la ce îl aștepta, dar rămase totuși în toane bune. Femeia din Africa de Sud era mult prea șarmantă ca să-și piardă cumpătul. În plus, era prima dată când lucra cu un interpret care îi traducea ceea ce se spunea încă dinainte de a fi fost exprimat. De fapt, a doua oară. Același lucru i se întâmplase în Africa de Sud, cu mulți ani în urmă.

Prim-ministrul avansa într-adevăr cu prudență. Descrisese modul în care suedezii vedeau democrația, subliniase principiul libertății de exprimare pe care Suedia îl îmbrățișa pe deplin și le oferise sprijin prietenilor din China în scopul dezvoltării unor tradiții similare. Abia apoi ceru într-un mod deloc răspicat ca prizonierii politici din China să fie eliberați.

Nombeko traduse, dar, înainte ca Hu Jintao să fi apucat să răspundă, adăugă, din proprie inițiativă, că ceea ce prim-ministrul încerca de fapt să spună era că nu puteau să bage la închisoare scriitori și jurnaliști pentru simplul fapt că scriau lucruri supărătoare. Sau să strămute oamenii cu forța și să cenzureze internetul…

— Ce-i spui acum? întrebă prim-ministrul.

Observase că traducerea era de două ori mai lungă decât ar fi

trebuit să fie în mod logic.

— I-am transmis doar ce ați spus dumneavoastră și pe urmă i-am explicat ce voiați de fapt să spuneți ca să mai accelerăm un pic ritmul conversației. Suntem amândoi mult prea obosiți ca să ne petrecem restul zilei aici, nu credeți?

— I-ai explicat ce voiam să spun? Nu ți-am explicat eu destul de clar mai devreme? Aici e vorba despre diplomație la cel mai înalt nivel, interpretul nu-și poate permite să interpreteze!

Fie. Nombeko îi promise să interpreteze cât se poate de puțin în continuarea convorbirii și se întoarse spre președintele Hu ca să îl informeze că prim-ministrul nu era deloc mulțumit de intervenția ei în conversație.

— E de înțeles, zise Hu Jintao. Traduceți, vă rog, că am perceput cuvintele prim-ministrului și ale domnișoarei Nombeko și că am destul discernământ politic încât să pot face diferența dintre ele.

Apoi Hu Jintao dădu un răspuns mai detaliat, în care sublinie că la baza Guantanamo din Cuba se aflau prizonieri de mai bine de cinci ani fără să știe de ce erau acuzați. Din nefericire, președintele părea, de asemenea, să fie la curent cu incidentul nefast din 2002, când Suedia urmase cu supunere ordinul CIA și expulzase doi egipteni, care fuseseră ulterior închiși și torturați, după care se dovedise că unul dintre ei, cel puțin, era nevinovat.

Președintele și prim-ministrul mai făcură câteva runde de astfel de schimburi de opinii, până când Fredrik Reinfeldt se consideră mulțumit și schimbă subiectul. Începură apoi să discute despre mediu, iar această parte a conversației decurse mult mai lin.

Mai trecu ceva vreme, iar apoi li se servi ceai și prăjituri, chiar și interpretei. Președintele profită de atmosfera informală creată în jurul mesei și își exprimă speranța discretă că situația dramatică din ziua precedentă fusese rezolvată în mod optim.

Prim-ministrul îi mulțumi de preocuparea de care dădea dovadă și confirmă fără convingere că totul se rezolvase. Nombeko citi pe figura lui Hu Jintao că era curios să afle mai mult și adăugă din politețe, fără se sinchisească de Reinfeldt, că era cel mai probabil ca bomba să fie încuiată într-un buncăr a cărui intrare avea să fie ulterior zidită. Apoi își zise că n-ar fi trebuit să dezvăluie aceste lucruri, dar se consolă cu faptul că măcar nu era vorba de vreo interpretare exagerată.

În tinerețe, Hu Jintao fusese destul de implicat în chestiuni legate de armele nucleare (totul începuse cu călătoria lui în Africa de Sud), iar acum îl rodea curiozitatea vizavi de bomba în cauză, care ar fi putut servi

intereselor țării sale. E drept că bomba data de câteva decenii bune acum, dar, de fapt, China nu avea nevoie de bombă în sine, căci armata chineză dispunea de destule megatone. Însă, dacă informațiile serviciilor secrete erau exacte, odată demontată, bomba ar fi putut oferi Chinei o imagine unică a tehnologiei nucleare sud-africane și, implicit, israeliene. La rândul lor, aceste elemente ar fi reprezentat o parte importantă a analizei relațiilor și echilibrului de forțe dintre Israel și Iran. În plus, iranienii erau prieteni buni cu chinezii. Sau așa și așa. Petrolul și gazele naturale curgeau din Iran spre Est, cu toate acestea China nu mai avusese niciodată niște aliați atât de complicați precum cei de la Teheran (cu excepția celor de la Phenian). Printre multe altele, iranienii erau imposibil de citit. Chiar construiau arme nucleare? Sau se țineau doar de retorică, mândrindu-se cu armele convenționale pe care le aveau deja?

Nombeko întrerupse cugetările lui Hu Jintao:

— Mi se pare mie sau chiar sunteți interesat de bombă, domnule președinte? Vreți să-l întreb pe prim-ministru dacă n-ar vrea să v-o dăruiască? Drept zălog al păcii și prieteniei dintre popoarele dumneavoastră?

În timp ce președintele Hu își zicea că existau cu siguranță simboluri ale păcii mult mai potrivite decât o bombă atomică de trei megatone, Nombeko apucase deja să vină cu argumentul că în China erau deja atât de multe bombe de acest fel, încât una în plus sau în minus n-ar reprezenta nicio pagubă. Și dincolo de asta, era convinsă că Reinfeldt n-ar avea nimic împotrivă ca bomba să migreze pe un alt continent. Sau poate chiar mai departe, dacă ar fi fost posibil.

Hu Jintao îi răspunse că era în natura unei bombe atomice să facă pagube, deși, firește, nu era un lucru de dorit. Chiar dacă domnișoara Nombeko îi citise gândurile în ceea ce privea interesul pentru bomba suedezilor, nu era deloc adecvat să-i ceară prim-ministrului să-i facă un serviciu în acest sens. Prin urmare, o rugă pe Nombeko să se întoarcă la interpretat înainte ca prim-ministrul să intre din nou la bănuieli și să se enerveze.

Din păcate, era deja prea târziu:

— Despre ce dracu' vorbiți? zise iritat prim-ministrul. Ți-am zis să traduci doar, nimic mai mult!

— Mă scuzați, domnule prim-ministru, încercam doar să-l ajut să rezolve o problemă, zise Nombeko. Dar n-am reușit. Deci puteți să continuați să vorbiți despre mediu, drepturile omului și toate celelalte.

Prim-ministrul fu din nou încercat de aceeași senzație care îl tot bântuise în ultimele douăzeci și patru de ore. Ceea ce era ireal de data

aceasta era faptul că interpreta se reprofilase de la a răpi oameni la a monopoliza conversații cu șefii altor state.

La ora prânzului, Nombeko se hotărî să muncească din greu pentru banii pe care nu-i ceruse și nici nu-i fuseseră oferiți. Menținu o conversație plină de vitalitate între președintele Hu, prim-ministrul suedez și șefii companiilor Volvo, Electrolux și Ericsson — aproape fără să se amestece deloc în discuții. Gura i-o luase pe dinainte numai în câteva rânduri. Ca de exemplu, când președintele Hu îi mulțumise pentru a doua oară șefului de la Volvo pentru cadoul fantastic primit cu o zi în urmă, după care adăugase că ai lui n-ar fi fost niciodată în stare să construiască mașini atât de reușite, iar Nombeko, în loc să traducă același lucru încă o dată, îi propusese președintelui ca țara lui să cumpere firma Volvo ca să nu mai aibă niciun motiv de invidie.

Sau când șeful de la Electrolux povestise despre eforturile de promovare a diferitelor produse ale firmei pe piața chineză, iar Nombeko îi vânduse lui Hu ideea că, în calitatea sa de secretar al Partidului Comunist Chinez, ar putea oferi câte un produs Electrolux tuturor membrilor loiali ai partidului.

Ideea i se păruse atât de nobilă lui Hu încât îl întrebase imediat pe șeful de la Electrolux ce reducere ar putea primi în cazul unei comenzi de șaizeci și opt de milioane șapte sute patruzeci și două de fierbătoare de ceai.

— Câte ați spus? întrebă șeful de la Electrolux.

* * *

Șeful statului-major se afla în vacanță în Liguria când fu contactat de asistenta prim-ministrului. Era pur și simplu chemat înapoi acasă, nu era vorba despre o rugăminte a Cancelariei, ci despre un ordin. În joc era siguranța națională. Șeful statului-major trebuia să se pregătească să-l informeze pe prim-ministru în legătură cu „situația actuală cu privire la buncărele militare“ din Suedia.

Confirmă deci că recepționase ordinul și reflectă vreme de zece minute la substanța reală a cererii prim-ministrului, după care se lăsă păgubaș și comandă un avion supersonic marca Jas 39 Gripen, care să reușească să-l aducă înapoi acasă cu viteza decisă în mod indirect de prim-ministru (mai exact, cam de două ori viteza sunetului).

Flota aeriană suedeză nu avea însă permisiunea să aterizeze și să decoleze de pe orice câmp din nordul Italiei, ci fusese îndemnată să folosească aeroportul Cristofor Columb din Genova, până la care șeful

statului-major avea să piardă cel puțin două ore în traficul mereu încărcat de pe autostrada A10, ceea ce era tipic pentru Riviera italiană. Prin urmare, avea să-i fie imposibil să ajungă la Cancelaria prim-ministrului înainte de ora patru și jumătate după-amiaza, indiferent de câte ori ar fi depășit viteza sunetului.

* * *

Prânzul de la Casa Sager se terminase, dar mai erau câteva ore bune până la întâlnirea cu șeful statului-major. Prim-ministrul simțea că ar trebui să se afle în imediata apropiere a bombei. Cu toate acestea, se hotărî să aibă încredere în Nombeko și în Celestine, deși cea de-a doua nu era deloc o persoană de încredere. Numai că era copleșit de oboseală după toate întâmplările prin care trecuse în ultimele peste treizeci de ore. De aceea se decise să tragă un pui de somn în cancelarie.

Nombeko și Celestine îi urmară exemplul, însă în cabina camionului care acum se afla într-o parcare din cartierul Tallkrogen.

* * *

Între timp, venise vremea ca președintele chinez și însoțitorii lui să se îndrepte spre casă. Hu Jintao era mulțumit de vizită, însă nici pe jumătate la fel de mulțumit ca soția sa, Liu Yongqing. În timp ce soțul ei își dedicase duminica unor discuții politice însoțite de cod fiert și sendvișuri, ea și alte femei din delegație făcuseră două vizite fabuloase. Prima la o piață a producătorilor locali din Västerås, iar cea de-a doua la o herghelie din Knivsta.

În Västerås, soția președintelui începuse prin a admira produse artizanale veritabile, tipic suedeze. Asta însă până ajunsese la un stand cu mărunțișuri amestecate de import. Și în mijlocul acestora — soției președintelui nu-i venise să-și creadă ochilor — o gâscă din ceramică din dinastia Han autentică!

Liu Yongqing îl întrebase pe vânzător de trei ori în engleza ei limitată dacă era sigur de prețul pe care îl propusese. În cele din urmă, vânzătorul intrase la bănuieli crezând că femeia încerca să se tocmească și se enervase:

— Ți-am spus deja că da! *Costă* douăzeci de coroane, nicio centimă mai puțin!

Gâsca se aflase odinioară într-una dintre lăzile pline cu nimicuri pe care vânzătorul le cumpărase de la un negustor din Sörmland care le primise moștenire de pe urma unei rubedenii decedate (la rândul său, răposatul cumpărase gâsca în piața Malma de la un american ciudat la

prețul de treizeci și nouă de coroane, dar vânzătorul actual nu avea de unde să știe toate aceste lucruri). De fapt, se și săturase de această piesă, însă străina îl abordase cu atâta stângăcie și trăncănise atât de mult cu prietenele sale într-o limbă ce era imposibil de înțeles, încât îl determinaseră să mențină prețul doar din principiu. Acum n-aveau decât să-i dea cele douăzeci de coroane sau să-și pună pofta în cui.

Până la urmă cotoroanța plătise și încă și cinci dolari! Nici măcar să socotească nu știa.

Vânzătorul era mulțumit, iar soția președintelui încântată. Aceasta din urmă avea să devină de-a dreptul exaltată odată ajunsă la herghelia din Knivsta, unde se îndrăgostise la prima vedere de Morfeus, un armăsar Caspian negru în vârstă de trei ani. Calul prezenta toate caracteristicile unui specimen adult de înălțime normală, dar nu măsura mai mult de un metru de la umeri în jos și, cum e tipic pentru rasa Caspian, nici n-avea vreodată să crească mai mult.

— Trebuie să-l iau! zise Liu Yongqing, care, de când devenise prima doamnă a Chinei, își dezvoltase într-un mod incredibil abilitatea de a-și impune voința.

Din cauza numeroaselor lucruri pe care delegația le avea de transportat la Beijing, fură cu toții supuși unor formalități monstruoase de către angajații firmei Cargo City de pe aeroportul Arlanda. Nu era vorba doar despre aspectele practice, cum ar fi utilajele necesare încărcării și descărcării, ci de asemenea despre obținerea ștampilelor necesare pentru fiecare categorie de mărfuri în parte.

Neprețuita gâscă din dinastia Han fu acceptată. Calul însă era o problemă mai complicată.

Președintele se afla deja în fotoliul său prezidențial din avionul prezidențial și îi punea întrebări secretarului său cu privire la motivele întârzierii plecării. Drept răspuns, i se relată că aveau două probleme. Una mai mică, și anume că tirul care îi transporta mașina Volvo de la uzina din Torslanda mai avea câteva zeci de kilometri înainte de a ajunge la aeroport, și una mai mare, și anume calul cumpărat de prima doamnă. Angajații aeroportului aveau o atitudine foarte ciudată. Păreau să fie partizanii ideii că regulile erau făcute pentru a fi respectate și susțineau că nu avea absolut nicio importanță că în situația de față era vorba despre avionul președintelui chinez.

Secretarul recunoscu, de asemenea, că fusese complicat să poarte un dialog în condițiile în care interpretul se afla în continuare în spital. Acesta din urmă nu se simțea destul de bine încât să se poată întoarce

odată cu restul delegației. Secretarul înțelegea că președintele nu era interesat să afle toate detaliile, de aceea se mulțumi să-l întrebe dacă ar fi indicat ca delegația să-i ceară ultima oară ajutorul acelei femei din Africa de Sud. Și, dacă da, îi dădeau voie s-o contacteze?

Astfel încât Nombeko și Celestine fură trezite din somnul lor de-a curmezișul în cabină de un apel telefonic. Camionul părăsi prin urmare parcarea și se îndreptă cu bombă cu tot spre Cargo City în Arlanda, unde Nombeko avea să-l ajute pe președintele chinez și delegația acestuia cu diverse formalități birocratice la vamă.

* * *

Cine nu are destule probleme n-are decât să-și cumpere un mamifer în Suedia în orele premergătoare zborului înapoi acasă, pe cealaltă jumătate a globului, și apoi să insiste ca animalul să îl urmeze împreună cu restul bagajelor.

Unul dintre lucrurile cu care Nombeko trebuia să le dea o mână de ajutor era să convingă serviciile Ministerului Agriculturii să elibereze un certificat de export pentru calul Caspian care cu câteva ore înainte o privise adânc în ochi pe soția președintelui, Liu Yongqing.

De asemenea, certificatele de vaccinare ale calului trebuiau prezentate autorităților competente din cadrul aeroportului. În plus, pentru rasa Caspian, atunci când destinația era Beijing, în conformitate cu reglementările generale ale Ministerului Agriculturii din China, trebuia să se efectueze un test Coggins, care să confirme că armăsarul, care se născuse și crescuse la Knivsta, la o mie de kilometri de Polul Nord, nu suferea de paludism.

Dincolo de asta, avionul trebuia echipat cu sedative, seringi și ace pentru a putea administra injecții animalului în caz că ar fi suferit un atac de panică în timpul zborului, precum și cu o mască de măcelărie pentru cazul în care animalul ar fi devenit incontrolabil.

În ultimul rând, dar nu mai puțin important, un veterinar agreat de Ministerul Agriculturii trebuia să examineze animalul și apoi să se deplaseze la aeroport pentru a confirma identitatea acestuia. În momentul în care află că șeful singurei clinici veterinare agreate din regiune era în delegație la Reykjavik, Nombeko se dădu bătută.

— Am impresia că este nevoie de o soluție alternativă pentru această problemă.

— Ce vrei să spui? întrebă Celestine.

După ce rezolvase problema armăsarului soției lui Hu Jintao,

Nombeko se grăbi să se întoarcă la sediul guvernului pentru a-l informa pe prim-ministru. Era important să ajungă înaintea șefului de stat-major și de aceea se hotărî să ia un taxi, după ce o instruise pe Celestine pe cel mai sever ton posibil să nu cumva să iasă în evidență în trafic, nici ea, nici camionul. Celestine îi promisese să facă exact cum i se spusese și și-ar fi ținut cu siguranță promisiunea dacă nu s-ar fi întâmplat să cânte Billy Idol la radio.

Cam la vreo douăzeci de kilometri nord de Stockholm se creă un ambuteiaj în urma unui accident. Nombeko reușise să treacă de zona respectivă cu taxiul, însă camionul lui Celestine rămase blocat în cozile ce creșteau rapid. În conformitate cu cele mărturisite ulterior, se pare că e fizic imposibil să menții un vehicul pe loc când la radio se aude „Dancing with Myself“. Prin urmare, Celestine se hotărâse să intre pe banda rezervată autobuzelor.

Așa că femeia care se rockărea la volanul unui camion de cartofi cu plăcuțe de înmatriculare false fu reperată de către un polițist în civil, a cărui mașină o depășise în ambuteiaj pe partea greșită, și oprită pentru a fi învățată minte.

În timp ce agentul de poliție controla plăcuțele de înmatriculare, aflând că aparțineau unui Fiat Ritmo roșu despre care se știa de mulți ani că îi fuseseră furate plăcuțele, colegul lui, care era stagiar, se apropie de Celestine, care se afla în mașină cu geamul deschis.

— Este interzis să circulați pe banda pentru autobuze, indiferent dacă s-a produs vreun accident sau nu. Carnetul la control, vă rog!

— Fugi d-aici, băi, că nu-ți dau nimic, zise Celestine.

După câteva minute tumultuoase, Celestine fusese vârâtă pe bancheta din spate a mașinii de poliție, iar la mâini avea cătușe asemănătoare cu cele din propria ei garderobă. În tot acest timp, oamenii din mașinile staționate în jur nu încetaseră să facă fotografii.

Agentul de poliție era un om cu multă experiență în muncă, așa că îi zise cu o voce calmă lui Celestine că era mai bine să spună de la bun început cine era, al cui era camionul și de ce circula cu plăcuțe de înmatriculare false. Între timp, stagiarul examina remorca mașinii. Înăuntru se afla o ladă de mari dimensiuni și dacă trăgeai de unul dintre colțuri în modul potrivit o puteai desface… chiar așa, funcționase!

— Ce Dumnezeu? se miră stagiarul și îl chemă imediat pe agent.

Polițiștii reveniră în grabă lângă încătușata Celestine pentru a-i pune noi întrebări, de data aceasta privind conținutul lăzii. Acum însă, Celestine își venise în fire.

— Voiați să știți cum mă cheamă, nu-i așa? zise ea.

— Tare mult, zise agentul cu aceeași expresie calmă.
— Édith Piaf, răspunse Celestine.
Apoi începu să cânte:

Non, rien de rien
Non, je ne regrette rien
Ni le bien qu'on m'a fait
Ni le mal; tout ça m'est bien égal!

Continuă să cânte pe tot parcursul drumului spre secția de poliție din Stockholm. În sinea lui, agentul de poliție își zise că se puteau spune multe despre meseria de polițist, dar nu și că ar fi lipsită de variație.

Stagiarul primi sarcina de a conduce camionul cu mare grijă spre aceeași destinație.

* * *

Aeronava prezidențială chineză părăsi aeroportul Stockholm Arlanda în direcția Beijing în ziua de duminică, 10 iunie 2007, la ora 16:30.

Aproximativ la aceeași oră ajunse și Nombeko înapoi la sediul guvernului. Reuși să treacă de toate controalele folosindu-se de asistenta prim-ministrului, căreia îi declarase că avea informații foarte importante cu privire la președintele Hu pe care dorea să i le împărtășească șefului ei.

Nombeko fu invitată în biroul prim-ministrului cu câteva minute înainte să-și facă intrarea șeful de stat-major. Fredrik Reinfeldt părea să fie plin de energie, căci apucase să doarmă aproape o oră și jumătate, timp în care Nombeko jonglase cu hârtii, cai și alte finețuri la aeroport. Prim-ministrul o întrebă ce avea pe suflet. Din punctul lui de vedere nu ar fi fost necesar să se vadă înainte ca șeful de stat-major să fi fost informat și să fi venit momentul stocării finale… ca să zicem așa.

— Păi, să vedeți, situația s-a schimbat și întâlnirea cu șeful de stat-major nu mai este necesară. În schimb, ar fi o idee bună să-l contactați cât mai repede pe președintele Hu.

Nombeko continuă să povestească despre calul Caspian cu alură de ponei și despre birocrația interminabilă care ar fi fost necesară astfel încât animalul să nu rămână la sol, spre enervarea generală a primei doamne și a soțului ei. Prin urmare, Nombeko adoptase o soluție neconvențională, și anume să pună calul în același loc cu mașina Volvo pe care președintele o primise vinerea trecută de la fabrica auto din Torslanda și care trecuse cu brio toate formalitățile de la vamă.

— Chiar crezi că mă interesează toate aceste lucruri? o întrerupse prim-ministrul.

— Mă tem că da, dacă aveți răbdarea să mă ascultați până la capăt, zise Nombeko.

Se dovedise însă că armăsarul nu încăpea în aceeași ladă cu Volvo-ul. Singurul lucru care rămăsese de făcut fusese deci să lege animalul și să-l închidă în lada cu bomba atomică, iar apoi să mute toată documentația dintr-o ladă în cealaltă. În acest fel, Suedia se putea descotorosi și de armăsarul Caspian, și de bombă în același timp.

— Vrei să zici că... începu prim-ministrul și se opri în mijlocul propoziției.

— Sunt convinsă că președintele Hu o să fie încântat să preia bomba, căci le va furniza tehnicienilor lui o serie întreagă de răspunsuri. În plus, China e plină de rachete cu rază medie și lungă de acțiune, ce importanță mai are deci o bombă de trei megatone în plus sau în minus? Și trebuie să vă gândiți și la cât de încântată trebuie să fie soția președintelui acum, că a reușit să-și ia cu ea calul! Păcat doar că Volvo-ul a rămas în Suedia. L-am pus în camionul de cartofi. Cred că mai bine ar fi să rugați pe cineva să-l trimită de urgență în China. Sau dumneavoastră ce părere aveți, domnule prim-ministru?

Fredrik Reinfeldt simțea că îl ia cu leșin de la informațiile pe care tocmai le primise, dar era conștient că nu avea timp de așa ceva. În plus, se auzeau bătăi în ușă. Era asistenta care îi transmise că șeful statului-major tocmai sosise și aștepta să fie primit de prim-ministru.

* * *

Cu doar câteva ore în urmă, șeful statului-major se aflase în minunatul port din San Remo, unde luase un mic dejun târziu alături de iubita sa soție și de cei trei copii. După ce primise semnalul de alarmă de la guvern, se aruncase într-un taxi care îl dusese până la Genova, de unde fusese preluat de unul dintre exemplarele de paradă cu care se mândrea flota aeriană suedeză — un Jas 39 Gripen — care îl transportase cu o viteză de două ori superioară vitezei sunetului și la un cost de trei sute douăzeci de mii de coroane până pe aeroportul militar Uppsala-Ärna din Suedia. Acolo îl așteptase o mașină cu care ajunsese la destinație cu câteva minute întârziere din cauza unui accident de pe autostrada E4. În timp ce traficul era total blocat, șeful statului-major avusese ocazia să fie martorul unei scene pline de dramatism care se desfășura pe marginea drumului. Chiar sub ochii lui poliția o oprise pe șoferița unui camion. Mai întâi îi puseseră cătușe, apoi femeia începuse să cânte în franceză. O întâmplare foarte bizară.

Întâlnirea cu prim-ministrul, care avusese loc la scurt timp după

aceea, fusese chiar și mai bizară. Când fusese somat să se prezinte de urgență la guvern, șeful statului-major se temuse că țara se afla în pragul războiului. Acum însă, prim-ministrul îi cerea doar să confirme că buncărele erau în stare bună de funcționare și că erau folosite în scopul pentru care fuseseră construite.

Șeful statului-major răspunsese că, din informațiile pe care le deținea, erau toate utilizate în scopurile corespunzătoare și că existau cu siguranță câțiva metri cubi liberi pe care îi putea pune la dispoziția prim-ministrului, totul depindea însă de natura materialului ce trebuia depozitat.

— Foarte bine, zise prim-ministrul. Atunci nu vă mai reține. Am înțeles că sunteți în concediu.

După ce termină de cugetat asupra celor întâmplate, șeful statului-major ajunse la concluzia că totul era de-a dreptul de neînțeles, moment în care confuzia lui se transformă în iritare. Nici măcar în concediu nu putea să se ducă liniștit! În cele din urmă, îl sună pe pilotul avionului cu care venise mai devreme și care se afla în continuare pe aeroportul militar de la nord de Uppsala.

— Bună ziua. Șeful statului-major la telefon. N-ați putea să mă duceți înapoi în Italia?

Și așa se duseră încă trei sute douăzeci de mii de coroane pe apa sâmbetei. La care se adăugară încă opt mii de coroane, căci șeful statului-major se hotărî să cheme un taxi-elicopter care să-l ducă până la aeroport. Apropo, călătoria se desfășură într-un elicopter Sikorsky-S 76 cu o vechime de treisprezece ani, care fusese achiziționat cu banii primiți de la compania de asigurări pentru un exemplar de aceeași marcă furat în prealabil.

Șeful statului-major ajunse înapoi la San Remo cu un sfert de oră înaintea cinei, la care familia fu servită cu fructe de mare.

— Cum a fost întâlnirea cu prim-ministrul, iubitule? îl întrebă soția.

— Mă gândesc serios să votez cu alt partid la următoarele alegeri, răspunse șeful statului-major.

* * *

Când fu contactat de prim-ministrul suedez, președintele Hu se afla în continuare la bordul avionului în drum spre casă. De fapt, Hu nu-și folosea niciodată engleza stâlcită în convorbiri politice la nivel internațional, însă de data aceasta făcu o excepție. Era mult prea curios să afle ce avea să-i zică prim-ministrul Reinfeldt. La numai câteva secunde

după începerea conversației, președintele Hu pufni în râs.

— Mare figură mai e domnișoara Nombeko, nu-i așa, domnule prim-ministru?

Volvo-ul i-ar fi făcut mare plăcere, dar ceea ce primise acum era clar și mai tare. Ca să nu mai vorbim despre faptul că soția sa era superîncântată că reușise să ia cu ea calul.

— O să am grijă ca mașina să vă fie trimisă cât mai curând posibil, promise Fredrik Reinfeldt în timp ce-și ștergea broboanele de sudoare de pe frunte.

— Sau poate că interpretul meu ar putea s-o conducă până acasă, reflectă Hu Jintao. Dacă se însănătoșește vreodată. Nu, mai bine i-o dați lui Nombeko! Chiar că o merită!

Apoi președintele Hu promise să nu se folosească de bombă în starea ei actuală. Dimpotrivă, avea de gând s-o dea imediat la demontat, ceea ce însemna că avea să-și înceteze existența.

— Dar poate că v-ar interesa informațiile pe care le vor obține specialiștii în inginerie nucleară?

Nu, aceste informații nu prezentau nicio importanță pentru prim-ministrul Reinfeldt. Națiunea lui (sau a regelui) se putea lipsi de ele.

Fredrik Reinfeldt reuși astfel să încheie convorbirea, neuitând să-i mulțumească încă o dată președintelui Hu pentru vizită.

* * *

Nombeko se întoarse în apartamentul de lux de la Grand Hôtel și descuie cătușele unui Holger 1 cufundat încă în somn. Apoi îl sărută pe frunte pe un Holger 2 la fel de cuprins de somn și o înveli cu o pătură pe contesă, care adormise pe covor lângă minibarul din dormitor. Reveni apoi lângă Holger 2 al său, se întinse lângă el și chiar apucă să se întrebe pe unde o fi umblând Celestine înainte de a o cotropi și pe ea somnul.

Se trezi abia la mijlocul zilei următoare, cam pe la douăsprezece și un sfert, când Holger 1, Holger 2 și contesa o anunțară că era gata prânzul. Prima care se trezise fusese Gertrud, care dormise foarte incomod pe podeaua de lângă minibar. În lipsa altor preocupări, începuse să răsfoiască broșura cu informații a hotelului și descoperise ceva incredibil. La hotel lucrurile funcționau în felul următor: mai întâi te hotărai ce voiai, apoi ridicai receptorul și îi explicai persoanei de la celălalt capăt al firului, care, la rândul ei, îți mulțumea pentru apel, iar apoi, fără întârzieri nemotivate, îți aducea lucrurile cerute.

Toată tărășenia se chema *room-service*. Din punctul de vedere al contesei, puteau să-i spună cum voiau și să fie în orice limbă. Întrebarea

era însă dacă într-adevăr funcționa în practică?

Începuse cu un mic test. Comandase o sticlă din șnapsul mareșalului Mannerheim, care fusese livrată, deși îi luase hotelului o oră întreagă să facă rost de toate ingredientele. Apoi comandase haine pentru ea și pentru ceilalți, încercând să potrivească mărimile pe cât era posibil. De data aceasta durase două ore. Acum tocmai ceruse un prânz cu trei feluri de mâncare pentru toată lumea, în afară de Celestine, care nu se afla prin preajmă.

— Nombeko, nu știi cumva pe unde umblă Celestine?

Proaspăt trezită, Nombeko nu avea nici cea mai vagă idee. Un lucru însă era clar: se întâmplase ceva.

— Și-a luat cumva tălpășița cu bombă cu tot? întrebă Holger 2 și simți cum îi crește deja febra doar gândindu-se la un asemenea scenariu.

— Nu, am scăpat de bombă o dată pentru totdeauna, dragul meu, zise Nombeko. Aceasta este prima zi a noii noastre vieți. Am să-ți explic mai târziu, hai mai bine să mâncăm acum. Pe urmă aș vrea să fac un duș și să mă schimb de aceste haine pe care le tot port de câteva zile, iar apoi putem să plecăm în căutarea lui Celestine. Tare bună inițiativa de a ne comanda haine noi, dragă contesă!

Prânzul ar fi fost de-a dreptul delicios, dacă n-ar fi trebuit să-l asculte pe Holger 1 plângându-se de dispariția iubitei. Dacă aruncase în aer totul în lipsa lui?

Printre îmbucături, Nombeko îi spuse că ar fi participat, vrând nevrând, dacă Celestine ar fi făcut ce credea el, dar că acest lucru nu se întâmplase de vreme ce stăteau cu toții în jurul mesei mâncând paste cu trufe în loc să fie morți. În plus, obiectul care îi chinuise timp de mai multe decenii se afla acum pe un alt continent.

— Celestine e pe alt continent? se impacientă Holger 1.

— Mănâncă și taci, îi răspunse Nombeko.

După prânz făcu un duș, se îmbrăcă apoi cu noile sale haine și se duse la recepție să restricționeze potențialele viitoarele comenzi din partea contesei. Aceasta părea să fi prins gustul noii sale vieți de aristocrată și nu era decât o chestiune de timp până începea să comande avioane cu reacție și spectacole private cu Harry Belafonte.

Odată ajunsă la recepție, atenția îi fu captată de tabloide. Pe prima pagină din *Expressen* apărea o poză cu Celestine într-o încăierare cu doi polițiști, iar dedesubt scria cu litere cât casa:

SENZAȚIONALA ARESTARE
A FEMEII CÂNTĂTOARE

Cu o zi înainte poliția prinsese o femeie de vârstă mijlocie în legătură cu un delict rutier pe autostrada E4 la nord de Stockholm. În loc să-și prezinte actele de identitate, femeia declarase că este Édith Piaf și începuse să cânte „Non, je ne regrette rien“, melodie pe care continuase apoi să o fredoneze până când adormise în celulă.

Poliția refuzase să publice fotografii, dar tabloidul *Expressen*, avid de melodarmă, cumpărase mai multe fotografii grăitoare de la particulari. O cunoștea oare cineva? Era cu siguranță suedeză. După spusele mai multor martori oculari care o fotografiaseră, femeia îi insultase pe polițiști în suedeză înainte de a se pune pe cântat.

— Cred că știu cam care au fost insultele, mormăi Nombeko și se întoarse în apartament cu un exemplar al ziarului, uitând să le spună celor de la recepție despre restricțiile cu privire la *room service*.

Cei mai apropiați vecini ai cuplului Gunnar și Kristina Hedlund — deja greu încercați de soartă — fură primii care descoperiră poza fiicei acestora pe prima pagină din *Expressen*. Două ore mai târziu, Celestine și părinții săi se regăsiră în celula din incinta secției de poliție din centrul Stockholmului. Celestine constată că nu mai era furioasă pe ei și declară că voia să scape din arest ca să le poată face cunoștință cu prietenul ei.

Poliția de-abia aștepta să scape de femeia foarte nesuferită, nu înainte însă de a clarifica un pic situația. Camionul de cartofi avea plăcuțe false, dar se dovedise că nu era furat. Proprietara era bunica lui Celestine Hedlund, o bătrânică ușor zăpăcită la vreo optzeci de ani. Se intitula contesă și afirma că în această calitate ar trebui să se afle dincolo de orice bănuială. Nu putuse da nicio explicație logică pentru plăcuțele de înmatriculare false, în afară de bănuiala că s-ar fi putut întâmpla cândva prin anii ’90, când împrumutase camionul în mai multe rânduri unor tineri recoltatori de cartofi din Norrtälje. Contesa știa încă din vara anului 1945 că tinerii din Norrtälje nu erau de încredere.

Având în vedere faptul că identitatea lui Celestine Hedlund fusese confirmată, nu mai exista niciun motiv să fie reținută sau pusă sub învinuire. Totul avea să se rezume la o amendă pentru conducere fără permis. Furtul plăcuțelor de înmatriculare era firește un delict, dar, indiferent de cine fusese vinovatul, fapta se petrecuse cu douăzeci de ani în urmă, deci era deja prescrisă. Trebuie adăugat că nici conducerea unui camion cu plăcuțe false nu era legală, dar agentul se săturase să tot asculte „Non, je ne regrette rien“, așa că se hotărâse să considere că nu săvârșise niciun act reprobabil. În plus, agentul se întâmpla să aibă o căsuță de vacanță chiar lângă Norrtälje, iar în vara anterioară se trezise

că i se furase hamacul din grădină. Prin urmare, exista poate un sâmbure de adevăr în cele spuse de contesă cu privire la comportamentul tinerilor din Norrtälje.

Singurul lucru care mai rămânea de clarificat era prezența unui Volvo nou-nouț în camion. După primul contact cu uzina de la Torslanda, poliția făcuse descoperirea senzațională cum că mașina aparținea președintelui chinez Hu Jintao. Ulterior însă, conducerea firmei Volvo intrase în legătură cu reprezentanții președintelui de la Beijing și recontactase poliția informându-i că președintele făcuse cadou mașina unei femei al cărui nume nu dorea să-l facă public. Poliția ajunsese atunci la concluzia că femeia cu pricina era, de fapt, Celestine Hedlund. Din senin, acest caz bizar devenise o chestiune de politică internațională la cel mai înalt nivel. Agentul își zise prin urmare că nu era cazul să mai insiste, iar procurorul îi dădu dreptate. Celestine Hedlund fu așadar eliberată și se urcă în Volvo împreună cu părinții săi, părăsind secția de poliție.

Agentul de poliție își întoarse privirea, nevoind să știe care dintre ei se afla la volan.

Partea 7

„Nimic nu este permanent în lumea asta nedreaptă, nici măcar problemele noastre.“

Charlie Chaplin

Capitolul 24

Despre ce înseamnă să exiști cu adevărat
și despre o tragere de nas

Holger 1, Celestine și contesa Virtanen, care între timp își schimbase numele în Mannerheim, se simțeau ca acasă în apartamentul de la Grand Hôtel. Prin urmare, nu se grăbeau să găsească un castel potrivit în care să se mute.

Serviciul de room-service absolut fantastic al hotelului reprezenta încă un motiv care îi îmboldea să rămână. Gertrud îi îndemnase pe Holger 1 și pe Celestine să-l încerce și ei. După numai câteva zile cei doi deveniseră dependenți de room-service.

În fiecare sâmbătă, contesa dădea petreceri în salon, cu Gunnar și Kristina Hedlund ca invitați de onoare. Din când în când, la aceste chefuri apăreau și regele și regina.

Nombeko îi lăsa să-și facă de cap. Deși factura de la hotel creștea văzând cu ochii, încă mai aveau destul de multe rezerve din banii pe cartofi.

Ea și Holger 2 își făcuseră rost de un apartament separat, la o distanță rezonabilă de contesă și de protejații ei. Nombeko se născuse și crescuse într-o colibă de tablă, iar Holger 2 într-o veche casă țărănească în care aproape că bătea vântul. Apoi locuiseră împreună într-un bloc dărăpănat, iar în ultimii treisprezece ani — în camera de lângă bucătăria de țară a unei case izolate din Roslagen.

Văzut din această perspectivă, apartamentul lor cu două camere din cochetul cartier Östermalm reprezenta un lux ce n-ar fi fost cu mult sub eventualul castel al contesei.

Pentru a-l putea achiziționa însă, Holger 2 și Nombeko trebuiau mai întâi să rezolve problema existenței lor legale.

Pentru Nombeko, situația se rezolvă în numai o jumătate de zi. Prim-ministrul îl sună pe ministrul de Interne, care îl contactă pe șeful Inspectoratului General pentru Imigrări, care își sună unul dintre cei mai competenți colaboratori, care găsi în dosarul lui Nombeko Mayeki din 1987 o notă pe care o completă cu o însemnare cum că domnișoara Mayeki rezidase în Suedia în tot acest răstimp, iar prin urmare i se putea conferi titlul de cetățean al Regatului Suediei.

La rândul lui, Holger 2 se prezentă la Direcția Locală de Evidență a

Populației din cartierul Södermalm din Stockholm și îl informă pe funcționarul de la ghișeu că nu exista, dar că își dorea să înceapă să existe. Se foi multă vreme pe coridoare, fiind trimis de la un ghișeu la altul, iar în cele din urmă fu rugat să meargă la direcția locală din Karlstad și să-l contacteze pe Per-Henrik Persson, cel mai renumit expert din întreaga țară pe probleme privind evidența populației.

E drept că Per-Henrik Persson era un birocrat, dar era totuși dotat cu o oarecare doză de pragmatism. După ce Holger 2 își termină povestirea, birocratul întinse mâna și îl bătu prietenește pe umăr. Apoi îi spuse că era foarte limpede că Holger exista și că oricine ar fi susținut contrariul se înșela. În plus, după părerea lui Per-Henrik Persson, existau cel puțin două dovezi că Holger era suedez get-beget. Prima era însăși istoria pe care o povestise, care, în opinia lui Per-Henrik Persson, făcea dovada unei îndelungate experiențe ce era imposibil de falsificat (asta în condițiile în care Holger sărise peste toate părțile referitoare la bombă).

Cea de-a doua nu era nicidecum faptul că Holger avea alură de suedez și vorbea suedeza la perfecție, ci mai degrabă faptul că întrebase dacă era cazul să-și dea jos pantofii înainte de a păși în biroul decorat cu covor persan al lui Per-Henrik Persson.

Pentru ca formalitățile să fie îndeplinite întocmai, Persson îi ceru totuși lui Holger să facă rost de vreo doi martori — niște cetățeni onorabili — care să-i confirme identitatea și autenticitatea poveștii.

— Vreo doi martori? zise Holger 2. Da, cred că se găsesc. Ce-ați zice de prim-ministru și de rege?

Per-Henrik Persson zise că unul dintre cei doi era de ajuns.

* * *

În timp ce contesa Mannerheim și asistenții ei luau hotărârea să-și construiască o reședință nouă în loc să se lanseze în tentative zadarnice de a găsi un castel vechi, Holger 2 și Nombeko începură să-și trăiască în sfârșit viața. Holger 2 își sărbători câștigarea mult-râvnitei existențe printr-o convorbire cu profesorul Berner de la Universitatea din Stockholm, în care explică îndeajuns de mult din istoria sa încât să-l poată convinge pe profesor să-i ofere o nouă șansă la susținerea tezei de doctorat. Între timp, Nombeko se delectă obținând 270 de credite ECTS în douăsprezece săptămâni în urma promovării tuturor examenelor de la Facultatea de Matematică și asta în vreme ce lucra cu normă întreagă ca specialistă în civilizația chineză în cadrul Cancelariei prim-ministrului.

Holger 2 și Nombeko își petreceau serile și weekendurile mergând la diferite conferințe interesante sau la teatru, din când în când și la operă

sau la restaurant ori pur și simplu stând de vorbă cu noii lor prieteni. Aceștia din urmă erau exclusiv persoane care, obiectiv vorbind, nu puteau fi considerate altfel decât normale. Cei doi jubilau de fiecare dată când găseau o factură în cutia poștală, căci pentru a fi facturat trebuie mai întâi să existi.

Holger și Nombeko introduseseră, de asemenea, un nou ritual în cotidian; în fiecare seară înainte de culcare Holger turna două păhărele de porto pe care le beau în cinstea trecerii încă unei zile fără Holger 1, Celestine și bombă.

* * *

În mai 2008, conacul cu douăsprezece camere al contesei din regiunea Västmanland era în sfârșit gata. În jurul acestuia se aflau cincizeci de hectare de pădure. În plus, bugetul calculat de Nombeko fusese depășit de Holger 1, care cumpărase și unul dintre lacurile din apropiere cu motivația că, din când în când, contesa voia să mai prindă câte o știucă. Din considerente practice, fuseseră, de asemenea, nevoiți să amenajeze o platformă de aterizare pentru elicopterul privat pe care îl achiziționaseră și pe care Holger 1 îl pilota în mod ilegal de fiecare dată când contesa era invitată la ceai sau la cină de cei mai buni prieteni ai ei de la palatul regal Drottningholm. Se întâmpla chiar ca Holger 1 și Celestine să fie și ei invitați, mai ales de când puseseră bazele organizației nonprofit *Monarhia salvează Suedia*, căreia îi donaseră suma de două milioane de coroane.

— Două milioane pentru salvarea monarhiei? zise Holger 2 cu mirare când el și Nombeko se aflau în pragul noului conac cu un buchet de flori în mână drept cadou de casă nouă.

Nombeko nu zise nimic.

— Vrei să zici că mi-am schimbat radical părerile? întrebă Holger 1 în timp ce-și invita fratele și pe prietena lui înăuntru.

— E puțin spus, răspunse Holger 2, în vreme ce Nombeko continua să păstreze tăcerea.

Dar Holger 1 nu era întru totul de acord cu această afirmație. Lupta pe care o purtase tatăl lor se îndreptase împotriva altui monarh dintr-o altă epocă. De atunci societatea evoluase din toate punctele de vedere, iar în vremuri noi e nevoie de soluții noi, nu-i așa?

Holger 2 era de părere că Holger 1 debita baliverne pe care nici măcar el însuși nu era în stare să le priceapă.

— Dar continuă totuși, că sunt curios să aud și restul.

Păi, în secolul XXI totul mergea cu o viteză uimitoare: mașinile,

avioanele, internetul, totul! Prin urmare, oamenii aveau nevoie de un reper solid, permanent și sigur.

— Cum ar fi un rege?

Cum ar fi un rege, cam așa cugeta Holger 1. Monarhia reprezenta o tradiție milenară, în vreme ce internetul prin fibră optică de-abia dacă exista de zece ani.

— Ce legătură are internetul prin fibră optică cu monarhia? întrebă Holger 2 fără să primească însă vreun răspuns.

Holger 1 își continuă expunerea avansând ideea că fiecare națiune trebuia să se unească în jurul propriilor simboluri în această eră a globalizării. Îi explică, de asemenea, lui Holger 2 că republicanii nu făceau altceva decât să vândă țara, să scuipe pe drapelul suedez, să se lepede de identitatea națională pe care voiau să o înlocuiască apoi cu moneda euro.

Când Holger 1 ajunse în acest punct al expunerii, Nombeko nu se mai putu abține. Se îndreptă spre el, îi prinse nasul între arătător și degetul mare și începu să tragă cu putere.

— Au! țipă Holger 1.

— Aaa, ce ușurare! declară Nombeko.

Celestine se afla în imediata lor apropiere în bucătăria de optzeci de metri pătrați a conacului și se grăbi să-l salveze pe Holger 1 când îl auzi țipând.

— Ce-i faci iubitului meu? strigă ea.

— Dă nasul mai aproape și am să-ți arăt și ție, îi răspunse Nombeko.

Celestine, care nu era așa de ușor de păcălit, preluă ștafeta de la Holger 1.

— Tradițiile suedeze se află în mare pericol. Nu putem să stăm doar cu mâinile în sân și să privim. Două milioane de coroane nu înseamnă *nimic* în acest context, sunt în joc valori capitale, voi chiar nu pricepeți? zise Celestine.

Nombeko îi fixa nasul cu privirea. Holger 2 fu însă mai rapid. Își luă prietena de braț și le mulțumi gazdelor pentru invitație. Apoi cei doi plecară.

* * *

Fostul agent B ședea pe o bancă din grădina Ghetsimani în așteptarea liniștii interioare pe care acest loc biblic i-o oferea de obicei.

Nu și de data aceasta. Agentul înțelegea că-i mai rămăsese un lucru de făcut. Un singur lucru. Apoi vechea lui viață avea să țină în sfârșit de domeniul trecutului.

Se întoarse acasă, se așeză în fața calculatorului, se conectă la un server din Gibraltar și trimise un mesaj anonim necifrat cancelariei guvernului israelian. Textul mesajului era următorul:

Întrebați-l pe prim-ministrul Reinfeldt despre carnea de antilopă.

Doar atât, nimic mai mult.

Premierul Olmert avea să intuiască de unde venea mesajul, însă nu putea să-i dea de urmă. De fapt, probabil că nici nu avea să-ncerce s-o facă. Agentul B nu fusese foarte apreciat în ultimii ani ai carierei. Cu toate acestea, loialitatea lui față de națiune nu fusese pusă niciodată la îndoială.

* * *

În timpul marii conferințe despre Irak de la Stockholm, din 29 mai 2008, s-a întâmplat un lucru bizar. Ministrul de Externe israelian, Tzipi Livni, l-a luat deoparte pe premierul suedez Reinfeldt și, după o clipă de ezitare, i s-a adresat în felul următor:

— Știți și dumneavoastră foarte bine cum stau lucrurile în activitatea noastră. Câteodată aflăm lucruri pe care n-ar trebui să le știm, iar alteori e exact invers.

Prim-ministrul încuviință din cap. Bănuia cam unde voia să ajungă ministrul de Externe.

— Întrebarea pe care urmează să v-o pun vi s-ar putea părea ciudată; din păcate, e chiar foarte posibil să fie așa, însă, după o analiză foarte aprofundată a situației, premierul Olmert și cu mine am luat decizia să v-o adresăm oricum.

— Transmiteți-i salutări prim-ministrului din partea mea și, vă rog, întrebați-mă, zise prim-ministrul Reinfeldt. Am să încerc să vă răspund cât de bine pot.

Ministrul de Externe Livni făcu încă o pauză, după care zise:

— Aveți cumva informații referitoare la zece kilograme de carne de antilopă pe care statul Israel ar fi vrut să le achiziționeze? Îmi cer încă o dată scuze pentru formularea bizară.

Prim-ministrul Reinfeldt afișă un zâmbet forțat. Apoi spuse că era la curent cu afacerea cu carnea de antilopă, dar că nu gusta acest gen de afaceri, căci carnea de antilopă nu-i plăcea defel. În orice caz, treaba fusese rezolvată în așa fel încât nimeni să nu o mai poată gusta vreodată.

— Mă tem însă că nu pot răspunde la mai multe întrebări pe această temă, doamnă ministru de Externe, încheie prim-ministrul Reinfeldt.

Nu, ministrul de Externe Livni nu mai avea și alte întrebări. Nu împărtășea aversiunea premierului Reinfeldt față de carnea de antilopă

(deși era vegetariană), cel mai important lucru pentru Israel fiind totuși faptul că antilopa respectivă nu căzuse în mâinile unor persoane lipsite de scrupule și fără respect pentru normele în vigoare privind importul și exportul de produse animaliere.

— Mă bucur să aud că bunele relații dintre popoarele noastre rămân în continuare neafectate, zise prim-ministrul Reinfeldt.

— Într-adevăr, confirmă ministrul de Externe Livni.

* * *

Dacă Dumnezeu totuși există, cu siguranță are simțul umorului.

Nombeko tânjise după urmași împreună cu Holger 2 timp de douăzeci de ani. În ultimii cinci ani încetase chiar să mai spere și apucase deja să împlinească patruzeci și șapte de ani în iulie 2008, când își dădu seama că era însărcinată (era aceeași zi în care la Washington George W. Bush ajunsese la concluzia că fostul președinte și laureatul Premiului Nobel pentru Pace Nelson Mandela putea fi totuși înlăturat de pe lista de teroriști a serviciilor americane competente).

Însă comicul situației nu se oprește aici. În curând se dovedi că și Celestine, care, ce-i drept, era un pic mai tânără, făcuse aceeași descoperire.

Holger 2 îi mărturisi lui Nombeko că era o mare nedreptate pentru oricine, chiar și pentru cei care detestau deja această lume, faptul că lumea avea să se confrunte acum cu progenitura lui Celestine și a lui Holger 1. Deși Nombeko era de acord cu el în principiu, insistă ca ei să continue să se concentreze pe propria lor viață și pe fericirea lor, lăsându-i pe cei doi țicniți și pe bunica unuia dintre ei să-și vadă de viețile lor.

Și așa și făcură.

În aprilie 2009, lui Holger 2 și lui Nombeko li se născu o fiică frumoasă ca lumina zilei. Nombeko insistă să-i pună numele Henrietta după bunica din partea tatălui.

Două zile mai târziu născu și Celestine prin cezariană planificată într-o clinică privată din Lausanne. Gemeni.

Cei doi bebeluși semănau ca două picături de apă.

Băieții fură botezați Carl și Gustaf.

* * *

După nașterea Henriettei, Nombeko își părăsi postul de specialistă în civilizația chineză. Deși își iubea munca, simțea că nu mai putea avansa în acest domeniu, căci președintele Republicii Populare Chineze nu putea

să fie mai mulțumit de Regatul Suediei decât era deja. Președintele chinez nu regretase nici măcar o singură clipă decizia de a-i oferi frumosul Volvo lui Nombeko, dar, cum mașina făcuse impresie asupra lui, îl sună pe bunul său prieten Li Shufu de la Zhejiang Geely Holding Group și îi propuse ca Geely să cumpere întreaga companie Volvo. De fapt, dacă stătea bine să se gândească, până și această idee fusese lansată tot de domnișoara Nombeko.

— Am să văd ce pot face, domnule președinte, zise Li Shufu.

— Dacă pe urmă reușiți să-mi oferiți și un exemplar blindat la un preț avantajos, am să vă fiu recunoscător, zise Hu Jintao.

— Am să văd ce pot face, domnule președinte, zise Li Shufu.

* * *

Cu un buchet de flori în mână, prim-ministrul intră în maternitate ca să îi felicite pe Nombeko și pe Holger 2. Și ca să-i mulțumească lui Nombeko pentru realizările deosebite în rolul de specialistă în civilizația chineză. Cum ar fi, de exemplu, faptul că reușise să-l convingă pe președintele Hu să autorizeze înființarea unei catedre de drepturile omului în cadrul Universității din Beijing, cu finanțare din Suedia. Faptul că reușise să facă acest lucru era peste puterea de înțelegere a prim-ministrului. Și a președintelui Comisiei Europene, José Manuel Barroso, care îl sunase pe Reinfeldt și îl întrebase „How the hell did you do that?“[10]

— Mult noroc micuței Henrietta! le ură prim-ministrul. Sună-mă când vrei să revii la muncă. Sunt convins că vom găsi ceva pentru tine. Ferm convins.

— Vă promit, zise Nombeko. Probabil că vă voi contacta în curând, pentru că îl am lângă mine pe cel mai talentat economist, analist politic și tată cu normă întreagă din lume. Acum însă a venit momentul să ne lăsați, domnule prim-ministru, căci a sosit ora mesei pentru Henrietta.

* * *

La 6 februarie 2010, președintele Republicii Populare Chineze Hu Jintao aterizează pe aeroportul Oliver Tambo International din Johannesburg cu ocazia unei vizite de stat.

Fu întâmpinat de ministrul de Externe Nkoana-Mashabane și de o serie de alte personalități politice. Președintele Hu ținu o scurtă cuvântare la aeroport. Vorbi despre viitorul comun al Chinei și al Africii de Sud, subliniind faptul că era încrezător în evoluția pozitivă a relațiilor dintre cele două țări. Apoi adăugă câteva cuvinte despre pace și dezvoltare în lume și o serie de alte lucruri pe care fiecare dintre noi le poate interpreta

după bunul plac.

După cuvântare, pe președinte îl aștepta un program de două zile înțesat de activități, iar apoi avea să-și continue turneul african cu următoarea țară de pe listă, Mozambicul.

Ceea ce diferența vizita din Africa de Sud de cele din Camerun, Liberia, Sudan, Zambia și Namibia, care tocmai avuseseră loc, era faptul că președintele insistase să-și petreacă seara la Pretoria, în privat.

Țara-gazdă nu putea, firește, să refuze o asemenea cerere. Prin urmare, vizita de stat fu întreruptă cu puțin înainte de ora șapte seara și fu reluată a doua zi după micul dejun.

La ora nouăsprezece fix, președintele fu preluat din fața hotelului său de o limuzină neagră care îl duse până la Waterkloof Ridge, la reședința ambasadorului suedez.

Fu întâmpinat la ușă de ambasadoarea însăși, alături de care se aflau soțul și bebelușul ei.

— Bine ați venit, domnule președinte! zise Nombeko.

— Mulțumesc, dragă doamnă ambasadoare, zise președintele Hu. Acum ar fi chiar culmea să nu reușim să ne depănăm amintirile legate de safari.

— Și câteva legate de drepturile omului, adăugă Nombeko.

— Of! exclamă Hu Jintao și îi sărută mâna ambasadoarei.

---

10 „Cum dracu' ai reușit să faci lucrul ăsta?“ — în engleză în original. (*N.t.*)

Epilog

Nu mai era așa de distractiv să lucrezi la departamentul de salubritate al municipalității din Johannesburg precum fusese odinioară. De multă vreme se introduseseră cotele de reprezentare a *negrilor* în organizație și oricine poate pricepe în cel fel acest lucru afectase jargonul și meseria în sine. Analfabeții din Soweto, de pildă, nu mai puteau fi numiți întocmai, indiferent dacă erau analfabeți sau nu.

Teroristul Mandela fusese în cele din urmă eliberat din închisoare și, ca și când asta nu ar fi fost de ajuns, negroteii îl și votaseră președinte, ceea ce îi dăduse mână liberă lui Mandela să distrugă întreaga țară cu ideile lui blestemate privind egalitatea pentru toți.

De-a lungul celor aproape treizeci de ani în serviciul departamentului, Piet du Toit reușise să avanseze până la postul de șef adjunct.

Acum însă îl aștepta o viață nouă. Despoticul său tată murise și își lăsase opera moștenire singurului său fiu (mama murise deja cu mulți ani înainte). Tatăl fusese colecționar de artă, ceea ce nu era o problemă în sine, bătrânul se dovedise însă extrem de conservator. Și refuzase în mod consecvent să-și asculte fiul. Din colecția lui făceau parte opere de Renoir, Rembrandt și câteva tablouri semnate Picasso. Avea și picturi de Monet și Manet, precum și lucrări de Dalí și Leonardo da Vinci.

Mai deținea și alte creații, numitorul comun fiind în orice caz că valoarea colecției nu creștea decât în mod marginal. Cel puțin în raport cu modul în care ar fi crescut dacă tatăl nu ar fi fost atât de încăpățânat. În plus, moșul fusese atât de lipsit de profesionalism, încât lăsase toate tablourile să atârne pe pereți acasă în loc să le încuie într-un seif cu aer condiționat.

Piet du Toit fusese nevoit să aștepte o veșnicie, căci tatăl său nu numai că nu-l asculta, dar se și încăpățâna să refuze să moară. În cele din urmă veni însă și rândul fiului, căci în ziua când bătrânul își sărbătorea cea de-a nouăzeci și doua aniversare se înecase cu o bucată de măr care îi rămăsese în gât.

Moștenitorul aștepta să treacă ziua înmormântării, după care se debarasă într-un ritm rapid de toate tablourile tatălui său. După numai câteva minute reușise să reinvestească întregul capital într-un mod care l-ar fi umplut de mândrie până și pe răposatul său tată, dacă acesta din urmă ar fi avut destulă minte să înțeleagă mișcarea. Fiul se afla la banca

Julius Bär de pe strada Bahnhofstrasse din Zürich și tocmai primise confirmarea că întreaga avere a familiei, în valoare de opt milioane două sute cincizeci și șase de mii de franci elvețieni, fusese transferată în contul privat al domnului Cheng Tao din Shanghai.

Fiul alesese o investiție de viitor. Grație dezvoltării rapide a Chinei, în această țară apăruse o clasă de mijloc, iar clasa superioară era în plină ascensiune, ceea ce însemna că valoarea artei tradiționale chinezești avea să crească exponențial în următorii ani.

Cu ajutorul acestui instrument fantastic numit internet, Piet du Toit găsise exact ce căuta. Se grăbise apoi spre localitatea elvețiană Basel, unde căzuse la învoială cu Cheng Tao și cu cele trei nepoate ale acestuia cu privire la achiziționarea întregii lor colecții exclusive de piese de ceramică de pe vremea dinastiei Han. Piet du Toit cercetase certificatele de autenticitate cu lupa, deci totul era în ordine. Proștii de chinezi nici măcar nu-și dădeau seama că stăteau pe o mină de aur. Aveau de gând să se întoarcă în China cu toții, împreună cu mama fetelor. Să se întoarcă în China? În loc să se bucure de viață în Elveția. Piet du Toit chiar se simțea ca acasă în Elveția, unde nu mai era înconjurat de aborigeni analfabeți din zori și până seara, ci de oameni ca el, cu aceeași cultură și clasă și de rasa potrivită. Evident, nu se referea la cocoșatul de Cheng și la ceilalți membri ai familiei sale din rasa galbenă. De fapt, făceau numai bine să se îndrepte spre acel colț uitat de lume unde le era locul. Plecaseră chiar, ceea ce lui îi convenea de minune, căci nu mai aveau cum să-și dea seama de cât de rău fuseseră păcăliți.

Piet du Toit trimisese una dintre sutele de piese la casa de licitație Sotheby's din Londra pentru a obține o evaluare. Compania elvețiană de asigurări insistase în acest sens, nemulțumindu-se doar cu certificatele de autenticitate. Elvețienii puteau să fie chiar foarte birocratici, dar Piet du Toit era nevoit să se adapteze la obiceiurile locului. Știa el însă ce știa. Experiența îi zicea că piesele erau autentice. De aceea se hotărâse să dea lovitura, fără să mai aștepte să apară și alți concurenți, lucru care n-ar fi făcut altceva decât să ducă la creșterea prețului. Așa se fac afacerile!

Se auzi soneria telefonului. Era evaluatorul de la Sotheby's. Suna exact la ora la care promisese că o va face. Oamenii cu clasă sunt punctuali.

— Da, Piet du Toit la telefon, deși prefer să mi se spună *negustorul de artă* du Toit. Ce spuneți? Dacă stau jos? Ce dracu' vreți să spuneți?

Mii de mulțumiri impresarului meu Carina, editoarei Sofia și redactoarei Anna pentru profesionalismul de care ați dat dovadă.

Mulțumiri, de asemenea, și celorlalți consilieri literari ai mei, Maria, Maud, unchiul Hans. Precum și lui Rixon, firește.

Țin să le mulțumesc și domnilor profesori Lindkvist și Carlsson, precum și inspectorului de poliție Loeffel din Växjö, care mi-au furnizat fapte pe care eu le-am denaturat ulterior după placul inimii. Din aceleași motive, îi datorez mulțumiri și prietenului meu Selander, care este jurnalist corespondent pentru Africa.

Îi transmit mulțumiri și lui Hultman din Zürich, precum și lui Brissman, deși ține cu Djurgården[11].

În cele din urmă, dar nu în ultimul rând, vreau să le mulțumesc mamei, tatei, clubului Östers IF[12] și insulei Gotland pentru simplul fapt că există.

Jonas Jonasson

---

[11] Este vorba despre clubul de fotbal Djurgården IF din Stockholm, renumit în Suedia. (*N.t.*)

[12] Club suedez de fotbal de divizia a doua din orașul Växjö. (*N.t.*)